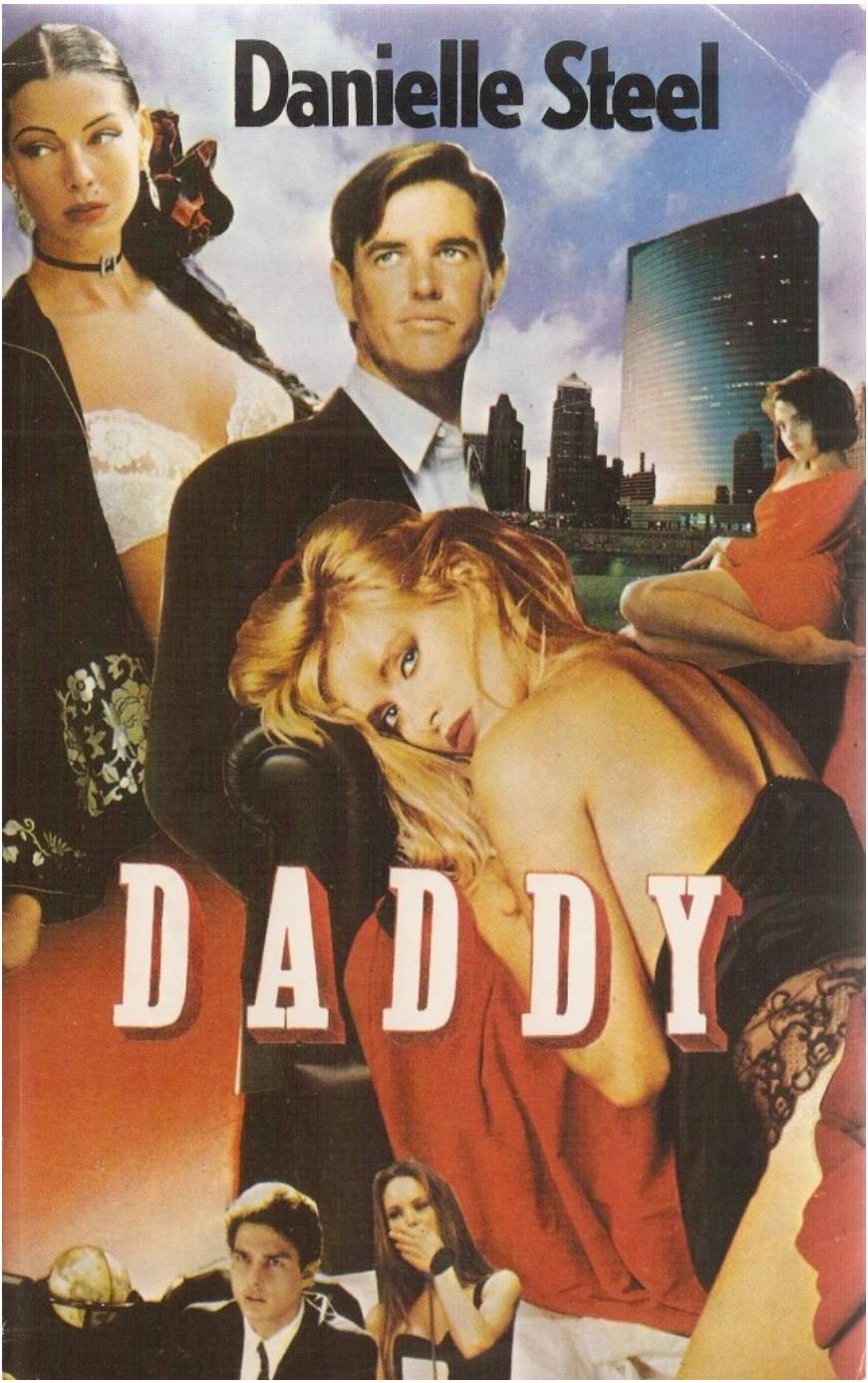
Danielle Steel
DADDY

DANIELLE STEEL

DADDY

Daddy by Danielle Steel 1989
Traducere de Anca Nistor

Tată

Celui mai bun tată
Pe care-l cunosc...
Tatăl lor...
Tatăl nostru...
Tatăl meu!!
Din toată inima mea,
Cu toată dragostea mea,
Lui Popeye din nou,
de data aceasta, însă, din partea
Noastră, a tuturor,
din toată inima mea
şi sufletul meu,
cu toată dragostea
de la
Olive.

Tată

Prima iubire,
primul fiu,
sau poate
o nepreţuită fiică,
râsul lor
cristalin
şi dulce,
mâna lui atât de sigură,
iubirea lui atât de pură,
loialitatea lui
faţă de ei,
uluitoare,
răbdarea lui
imensă,
şi inima lui
mai largă
decât cerurile,
influenţa
asupra
vieţilor lor,
soarele strălucitor
de pe cerurile lor,
cel căruia ei
i se adresează,
omul pentru care
ei aprind,
flacăra
iubirii
atât de orbitoare,
înţelepciunea lui
întotdeauna corectă,
mâna lui
atât de puternică,

atât de rar
greşind,
atât de dulce,
atât de aproape,
atât de drag,
atât de mult sprijinul
tuturor,
şi odată
atât de înalt,
iubirea lui pentru ei
niciodată pălind,
mereu amuzant,
frumos,
senzaţional,
povăţuind,
dorind să ajungă
la stele,
conducând maşini nostime,
mână şi inimă iubitoare
pentru fiecare fetiţă
şi băieţel,
un om iubit,
etern prieten,
cât de norocoşi
sunteţi,
scumpi copii,
să-l aveţi
ca tată.

Capitolul 1

Fulgi de nea mari şi albi cădeau ca într-o poveste desenată, exact ca în cărţile din care Sarah obişnuia să le citească seara copiilor. Stătea în faţa maşinii de scris, uitându-se pe fereastră, privind cum zăpada acoperea peluza, căzând peste ramurile copacilor ca o dantelă, şi uită complet de subiectul la care se gândise încă de dimineaţă. Era atât de pitoresc. Atât de frumos. Totul era frumos acolo. O viaţă de poveste într-un oraş de poveste, iar oamenii din jur păreau nişte oameni de poveste. Erau exact ceea ce ea nu voise să devină niciodată şi, acum era ca ei, de mulţi ani chiar. Şi probabil că avea să fie întotdeauna. Sarah MacCormick, rebela, editor adjunct la *Crimson,* fata care absolvise *Radcliffe* în 1969 prima din clasă şi care ştia că este deosebită, devenise una dintre ei. Peste noapte. Aproape. De fapt, durase aproape douăzeci de ani. Şi acum era Sarah Watson. Doamna Oliver Wendell Watson. Trăia în Purchase, New York, într-o casă frumoasă, ai cărei proprietari aproape că erau, după paisprezece ani de luptă cu ipoteca. Avea trei copii, un câine, iar ultimul hamster murise, în sfârşit, cu un an în urmă. Şi mai avea un soţ pe care îl iubea. Scumpul Ollie. A absolvit *Şcoala Comercială* de la *Harvard* când ea a terminat *Radcliffe* şi se iubeau încă din anul doi. Însă el era tot ce nu era ea. Era conservator, în timp ce ea era nonconformistă, el crezuse în ceea ce încercaseră să facă în Vietnam şi, un timp, ea îl urâse pentru asta. Au şi încetat să se mai vadă după absolvire, fiindcă ea insistase că sunt prea diferiţi. Ea se dusese să locuiască în Soho, în New York, şi încercase să scrie, ceea ce a reuşit chiar foarte bine. Lucrările ei fuseseră publicate de două ori în *The Atlantic Monthly* şi o dată… Dumnezeule mare, în *The New Yorker.* Era bună şi ştia asta. Oliver locuia la periferia oraşului, într-un apartament pe care îl împărţea cu doi prieteni şi cu

diploma lui, pe East 79th Street, şi avea o slujbă foarte bună în cadrul unei agenţii publicitare de pe Madison Avenue. Ar fi vrut să-l urască pentru asta, ar fi vrut să-l urască pentru faptul că se conforma, dar nu o făcea. Chiar şi atunci ştia cât de mult îl iubea.

Vorbea despre lucruri ca a trăi la ţară, a avea setteri irlandezi, a vrea patru copii şi o soţie care să nu lucreze, iar ea râdea de el din acest motiv. El însă, îi arunca acel zâmbet incredibil de copilăresc, care îi făcea inima să bată cu putere chiar şi atunci... când pretindea în sinea ei că ar fi dorit un bărbat cu părul mai lung decât al ei... un artist... un sculptor... un scriitor... un bărbat „creator”. Oliver era „creator” şi era şi inteligent. Absolvise *Harvard* cu notele cele mai bune, iar curentele anilor şaizeci nu îl atinseseră. Când ea a demonstrat pe străzi, el a scos-o din închisoare şi, când se certa cu el, jignindu-l chiar, el îi explica, încet şi chibzuit, care îl era părerea. Şi era atât de cumsecade şi de bun, era cel mai bun prieten al ei, chiar şi atunci când o făcea să se înfurie. Se întâlneau uneori în Village sau la periferie pentru o cafea, o băutură, un dejun, când el îi povestea ce mai făcuse şi o întreba despre ce scria în acel moment. Şi el ştia că este bună, dar nu pricepea de ce nu putea fi „creatoare” şi căsătorită fiind.

— ...Căsătoria e pentru femeile care caută pe cineva care să le întreţină. Eu vreau să mă întreţin singură, Oliver Watson.

Şi o putea face sau, putuse atunci, mai bine-zis. Lucrase ca supraveghetoare de galerie cu program redus în Soho şi scrisese din când în când. Câştigase destui bani. Uneori. Acum însă, se întreba dacă mai putea fi în stare să se întreţină singură, să-şi completeze singură formularele pentru impozite şi să aibă grijă ca asigurarea medicală să nu-şi fi pierdut valabilitatea. În cei optsprezece ani de când erau căsătoriţi, devenise atât de dependentă de el. El se ocupa de toate micile probleme din viaţa ei şi de majoritatea celor mari. Era ca şi cum ar fi trăit într-o lume închisă ermetic, avându-l întotdeauna pe Ollie alături.

Conta pe el pentru absolut orice şi, cel mai adesea, acest lucru o speria. Dacă se întâmpla ceva cu el? Oare avea să se descurce? Avea să fie în stare să aibă grijă de casă, să se întreţină, pe ea şi pe copii? Încerca să-i vorbească uneori despre asta, dar el râdea doar şi îi spunea să nu-şi mai facă griji. Nu făcuse cine ştie ce avere, dar se descurcase foarte bine şi era un om cu capul pe umeri. Avea o foarte mare asigurare pe viaţă. Cei din Madison Avenue fuseseră foarte buni cu el şi, la patruzeci şi patru de ani, era omul numărul trei la *Hinkley, Burrows and Dawson,* una din cele mai mari agenţii publicitare din ţară. Numai el singur le adusese patru din cele mai mari conturi şi era valoros pentru firmă şi respectat de către colegi. Era unul din cei mai tineri vicepreşedinţi în domeniu şi ea era mândră de el. Dar, totuşi, îi era frică. Ce căuta ea acolo, în frumosul şi micul Purchase, privind cum ningea şi aşteptând copiii să se întoarcă acasă, în timp ce se prefăcea că scrie o poveste… o poveste care nu avea să fie scrisă niciodată, care nu avea să se sfârşească vreodată, care nu avea să ajungă niciodată nicăieri, exact ca şi celelalte pe care încercase să le scrie în ultimii doi ani. În ajunul împlinirii a treizeci şi nouă de ani, se hotărâse să reînceapă să scrie. Fusese o hotărâre foarte importantă pentru ea. Parcă treizeci şi nouă era mai rău decât patruzeci. Până să împlinească patruzeci de ani, se resemnase în faţa „destinului advers”, cum spunea ea cu tristeţe. Pentru cea de a patruzecea aniversare, Oliver a dus-o în Europa pentru o lună. Copiii erau plecaţi în tabără, doi din ei, oricum, iar Sam rămăsese cu soacra ei. Pe atunci nu avea decât şapte ani şi era pentru prima oară când ea pleca fără el. Când a ajuns la Paris a avut impresia că se deschiseseră toate porţile cerului… nu maşini folosite în comun… nu copii… nu animale… nu PTA… nu dineuri de binefacere pentru şcoală sau spitalele locale… nimeni… nimeni… în afară de ei doi şi patru săptămâni de neuitat petrecute în Europa. Paris… Roma trecând prin Toscana, o oprire scurtă pe Riviera italiană, apoi câteva zile la bordul unui iaht închiriat, plutind

între Cannes şi St. Tropez... conducând după aceea spre Eze şi Saint-Paul-de-Vince, cina la *Colombe d'Or* şi, pe urmă, câteva zile la Londra. În timpul călătoriei îşi notase tot felul de lucruri, astfel că umpluse şapte carneţele. Dar când a ajuns acasă... nimic. Nimic nu voia să fie transformat într-o poveste, într-un articol sau chiar în poezii. Stătea, pur şi simplu, şi se uita la carneţele având în maşina de scris o foaie albă pe care părea că nu o va umple niciodată. Acelaşi lucru îl făcea şi peste un an şi jumătate. La patruzeci şi unu de ani, avea impresia că îşi lăsase întreaga viaţă undeva în urmă. Oliver râdea întotdeauna când îi spunea:

— Dumnezeule, Sarrie... nu te-ai schimbat absolut deloc de când te-am cunoscut prima oară.

Şi vorbea serios. Era aproape adevărat. Dar nu pe deplin. Ea şi cei care voiau să critice îşi puteau da seama de diferenţă. Părul roşcat închis şi strălucitor care obişnuia să-i cadă pe spate ca o draperie sclipitoare devenise acum de un roşcat castaniu. Îl purta lung până la umeri şi îi apăruseră câteva fire albe, care îi deranjau pe copii mai mult decât pe ea însăşi. Ochii albaştri şi luminoşi rămăseseră neschimbaţi, de un albastru închis şi vibrant, iar pielea albă arăta încă bine, în cea mai mare parte neridată, dar ici-colo se puteau vedea unele mici semne ale trecerii timpului, numai că Oliver spunea că făceau ca faţa să-i fie mai expresivă. Era o femeie drăguţă şi fusese o fată drăguţă, înaltă şi zveltă, cu o siluetă frumoasă şi mâini delicate şi cu un simţ al umorului care îi juca în ochi. Acest lucru îi plăcuse lui de prima dată. Râsul, firea ei pasională, curajul şi hotărârea cu care îşi susţinea punctul de vedere în orice privinţă. Erau unii care o consideraseră dificilă în tinereţe, dar nu şi Ollie. El, niciodată. Lui îi plăceau modul ei de a gândi, lucrurile pe care le spunea şi felul cum le spunea. Aveau o relaţie bazată pe respect şi dragoste şi se simţeau grozav în pat. Totdeauna fusese astfel şi încă mai era. Ba, uneori, el spunea că după douăzeci de ani era chiar mai bine. Şi era, din unele puncte de vedere. Se cunoşteau

unul pe altul perfect, ca un lemn neted ca satinul ce fusese atins şi mângâiat de o mie de ori de mâini iubitoare şi tandreţea adevăratei apartenenţe.

Îi trebuiseră exact doi ani pentru a o convinge să se mărite cu el, după perioada în care lucrase în Soho, iar la vârsta de douăzeci şi trei de ani devenise doamna Oliver Watson. Încăpăţânată cum era, refuzase să facă o nuntă tradiţională. Se căsătoriseră în grădina casei părinţilor lui din Pound Ridge, iar părinţii şi sora ei mai mică veniseră de la Chicago. Sarah purtase o rochie de un roşu aprins şi o pălărie mare cu pene şi arăta mai mult ca o tânără dintr-un tablou decât o mireasă, dar ei doi fuseseră fericiţi. Plecaseră în Bermude în luna de miere şi vremea fusese oribilă, dar ei nici nu observaseră. Au râs, s-au hârjonit şi au stat în pat până după-amiaza târziu, ieşind doar pentru o gustare în sala de mese a hotelului, după care se grăbeau să se întoarcă în camera lor, râzând şi chicotind ca doi copii.

Abia la trei săptămâni după aceea, Sarah deveni mai puţin amuzată. Locuiau într-un mic apartament de pe Second Avenue, într-o clădire plină de stewardese, tineri directori şi „nefamilişti” care păreau să transforme întreaga clădire într-o continuă petrecere.

Când el venise, într-o zi, de la lucru, o găsise arătând de parcă îi murise cel mai bun prieten. Numai că nu era vorba de niciun prieten, ci de „iepure”. Când se întorseseră acasă, fusese uimită de absenţa ciclului, dar avusese o grijă extraordinară şi ştia că nu putea fi însărcinată. Purtase diafragma, practic, zi şi noapte, din ziua cununiei şi până s-au întors din luna de miere, dar, într-un fel, nu ştia cum, ceva nu mersese şi era însărcinată. Voia să facă avort. Pe Oliver îl îngrozea numai simplul fapt că se putea gândi la aşa ceva. Dar Sarah era şi mai îngrozită la gândul de a avea copii atât de curând.

— Nu vrem o familie încă… vreau să-mi iau din nou o slujbă… să fac ceva…

Se gândise ca, de data aceasta, să se angajeze ca

editoare la o revistă literară, cărţile ei nu se vindeau prea bine şi făcuse o cerere la *Columbia Graduate School* pentru a face ceva în vederea doctoratului. Renunţase la slujba de la galerie imediat după ce se căsătorise cu Ollie, căci nu i-ar fi fost uşor să se ducă în Soho în fiecare zi.

— Poţi să-ţi iei o slujbă şi mai târziu! i-a spus el.

O mângâia, îi spunea vorbe dulci, făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a o face să se simtă mai bine. Ea, însă, era de neconsolat şi, în fiecare seară când venea spre casă, el era cuprins de groază... dacă o făcea... dacă se ducea la cineva în timp ce el era la serviciu, şi avorta. Dar nu făcu acest lucru. Într-un fel, îi era prea rău, era prea epuizată şi prea deprimată pentru a încerca chiar, astfel că, peste câtva timp, începu să se legene prin apartament, întrebându-se cum de putuse lăsa să se întâmple aşa ceva. Dar Oliver era în culmea fericirii. Voia patru copii, întotdeauna spusese astfel şi, chiar dacă aveau să fie nevoiţi să strângă cureaua pe atunci, el era de acord. Se descurca bine, avansa rapid în ierarhia firmei şi, chiar dacă ar fi fost să moară de foame, tot n-ar fi lăsat-o să avorteze. Pur şi simplu, nu voia. Era copilaşul lor. Al lor. Şi, cu mult înainte ca acesta să se nască, el îl iubea la nebunie.

Benjamin Watson apăru pe lume, cu un smoc de păr roşcat şi cu o privire uimită în ochii lui luminoşi, exact la nouă luni şi trei zile de la nunta părinţilor săi. Părea nerăbdător să descopere lumea, plângea foarte mult şi semăna leit cu mama sa, spre încântarea lui Oliver, care era extraordinar de fericit că avea un fiu şi mai ales unul care semăna cu Sarah. Benjamin creştea înalt şi avea mai mult decât înfăţişarea lui Sarah. Avea şi fermitatea ei, şi încăpăţânarea şi temperamentul ei înflăcărat. Erau zile când ei îi venea să-l strângă de gât, până să vină Oliver şi să-l liniştească. Peste câteva minute de la sosirea lui, copilul gângurea fericit, râdea, se juca, iar Oliver se plimba cu el în braţe, în timp ce Sarah se prăbuşea pe un fotoliu, cu un oftat şi un pahar de vin, întrebându-se cum avea să supravieţuiască. Rolul de mamă nu era, cu siguranţă, cel la

care se pricepea cel mai bine, iar apartamentul era atât de mic, încât simţea că înnebuneşte. Când vremea era urâtă, cum se întâmplase adesea în acel an, nu puteau ieşi deloc şi ţipetele copilului făceau pereţii să răsune îngrozitor. Oliver ar fi vrut să se mute cu toţii într-o căsuţă a lor, undeva, afară din oraş, dar acesta era un vis încă, pe care nu şi-l puteau permite. Sarah se oferi să-şi ia o slujbă, dar, de fiecare data când stăteau să se gândească mai bine, îşi dădeau seama că ar fi fost inutil, deoarece toţi banii pe care i-ar fi câştigat s-ar fi dus pe salariul unei baby-sitter, astfel încât nu ar fi avut mai mulţi decât aveau acum. Singurul aspect pozitiv ar fi fost acela că i-ar fi permis lui Sarah să mai iasă din casă şi, deşi pe ea o atrăgea acea perspectivă, Oliver considera că era important să stea cu copilul.

— Bravo, Ol! Ce-ai vrea să fac, să stau toată ziua să vorbesc singură, în timp ce el ţipă cât îl ţine gura?

Erau zile când îşi spunea că nu va rezista. Iar gândul de a avea cei patru copii pe care el şi-i dorea încă o făcea să-i vină să se sinucidă.

Părinţii ei nu-i erau de niciun ajutor, fiindcă locuiau în Chicago şi, cu toate bunele lor intenţii, nici ai lui nu erau cine ştie ce. Mama lui avusese un singur copil şi părea să nu-şi mai aducă aminte ce trebuia să facă. Prezenţa lui Benjamin părea doar să o enerveze. Dar nu mai mult decât pe Sarah.

În cele din urmă, copilul se mai linişti, iar când începu să meargă, i se păru mai puţin îngrozitor. Scăpaseră, în sfârşit, de probleme. Închinară o casă în Long Island pe perioada verii şi, peste încă un an, îl trimiseră la grădiniţă. Încă un an… şi avea să fie aproape liberă… ca să se reapuce de scris. Renunţase la ideea de a-şi lua o slujbă. Voia să scrie un roman. Totul începea să meargă bine, dar tocmai atunci s-a îmbolnăvit de gripă. După o lună de boală, era convinsă că va muri. Nu fusese niciodată atât de bolnavă. Avea o răceală care, pur şi simplu, nu voia să-i treacă, o tuse care suna a tuberculoză şi, de dimineaţă până seara, îi era rău.

În cele din urmă, după patru săptămâni de luptă, se hotărî să se ducă la doctor. Avea gripă, dar mai avea ceva. Aştepta încă un copil. De data aceasta nu a fost furie sau nervi, ci pur şi simplu disperare şi ceea ce lui Oliver i se părură ore în şir de plâns. Nu mai putea, nu rezista să o mai facă încă o dată. Nu mai suporta încă un copil, când Benjamin nici nu scăpase încă de scutece, iar acum aveau să fie doi. A fost singura dată când l-a văzut deprimat şi pe Oliver. Nu mai ştia ce să facă pentru a o convinge. Şi, la fel ca prima oară, el era încântat de copil, dar spunându-i ei acest lucru, o făcea să plângă şi mai tare.

— Nu pot... pur şi simplu, nu pot, Ollie... te rog... nu mă face...

Se certară din nou în privinţa unui avort şi, din nou aproape că îl convinse, de teamă ca, în caz că nu era de acord, să nu înnebunească. Dar încetul cu încetul a făcut-o să se răzgândească, lui i s-a mărit salariul când ea se afla pe la jumătatea sarcinii şi au angajat o femeie care o ajuta să se descurce cu Benjamin trei după-amieze pe săptămână. Era o fată irlandeză ce provenea dintr-o familie cu treisprezece copii, exact ce îi trebuia lui Sarah. Deodată, putea să iasă, să meargă la biblioteci, să-şi întâlnească prietenele, să se ducă iar la galerii de artă şi muzee şi începu să se simtă mult mai bine. Ba chiar începuse să-i facă plăcere să stea cu Benjamin, şi o dată sau de două ori l-a luat cu ea la muzeu. Oliver ştia, deşi ea nu i-ar fi spus-o niciodată, că abia aştepta sosirea celui de-al doilea copil.

Melissa s-a născut când Benjamin avea doi ani, iar Oliver începu să facă proiecte în mod serios în legătură cu mutarea familiei sale la ţară. Mergeau, aproape în fiecare weekend să vadă case în Connecticut şi, până la urmă, hotărâră că nu şi le puteau permite. Au încercat în Long Island, Westchester şi parcă în fiecare weekend nu făceau altceva decât să se uite la case. Pound Ridge, Rye, Bronxville, Katonah, până când, în cele din urmă, peste un an găsiră exact ceea ce doreau în Purchase. Era o fermă veche în care nu se mai locuise de douăzeci de ani şi care

avea nevoie de extraordinar de multă muncă. Casa făcea parte dintr-o moşie şi o obţinură pentru o sumă destul de mare, dar economisind şi făcând o mare parte din treburi singuri, într-un an o transformară într-un locşor remarcabil şi amândoi erau mândri de acest lucru.

— Dar asta nu înseamnă că voi avea alţi copii, Oliver Watson!

În ceea ce o privea, faptul că locuia la ţară era un sacrificiu destul de mare. Jurase să nu facă aşa ceva pe vremea când erau doar prieteni. Dar chiar şi ea fu nevoită să admită că era mult mai bine. Apartamentul de pe Second Avenue fusese imposibil de întreţinut şi tot ce vedeau în oraş părea mărunt şi era ridicol de scump. Aici, copiii îşi aveau propriile camere.

Casa era alcătuită dintr-un living-room imens, dar confortabil, cu şemineu, o bibliotecă pe care au umplut-o cu cărţi cu mult drag, o bucătărie frumoasă cu doi pereţi din cărămidă, grinzi din lemn deasupra capului şi un aragaz demodat pe care Sarah a insistat să-l repare şi să-l păstreze. Avea nişte ferestre imense boltite care dădeau spre ceea ce ea transformase ca prin farmec într-o grădină şi care îi serveau pentru a supraveghea copiii care se jucau afară în timp ce ea gătea. Mutându-se la ţară, Sarah o pierduse pe irlandeză, dar deocamdată nici nu-şi permiteau să o mai ţină şi pe ea.

Benjamin împlinise trei ani, oricum, şi se afla la grădiniţă în fiecare dimineaţă, peste doi ani şi Melissa făcea acelaşi lucru, iar Sarah se gândea să se apuce din nou de scris. Numai că, într-un fel, nu părea să mai fie timp. Întotdeauna avea ceva de făcut. Muncă de voluntariat la spitalul local, o zi pe săptămână lucra la grădiniţă, făcea cumpărături, lua copiii acasă, făcea curăţenie, călca cămăşile lui Ollie şi îngrijea grădina. A naibii schimbare pentru cineva care fusese editor adjunct la *Crimson.* Ciudat era însă faptul că nu o deranja.

Odată ce plecaseră din New York, era ca şi cum o parte din ea ar fi rămas acolo, acea parte care încă se mai

opunea căsătoriei şi maternităţii. Deodată, părea să facă parte din mica lume liniştită din jurul ei. Cunoscu alte femei cu copii de aceeaşi vârstă, erau perechi cu care jucau tenis şi bridge în weekenduri, munca ei de voluntariat părea să-i ocupe din ce în ce mai mult timp şi uită de toate împotrivirile dinainte, împreună cu acestea dispăru şi pofta de scris. Nici nu-i mai ducea dorul. Tot ce voia era ceea ce avea, o viaţă fericită şi plină alături de soţul şi de copiii ei.

Ţipetele lui Benjamin începuseră să dispară undeva în amintire şi el deveni un copil dulce, care nu semăna numai la chip cu ea, dar părea să-i împărtăşească toate interesele, pasiunile şi gusturile. Era asemeni unui mic burete, absorbind tot ce era ea şi, în nenumărate privinţe, părea să fie o oglindă a lui Sarah. Oliver vedea acest lucru şi râdea, iar ea, deşi rareori recunoştea în faţa cuiva, era măgulită şi o amuza. Îi semăna atât de mult. Şi Melissa era un copil drăguţ, mult mai cuminte decât fusese Benjamin şi, în multe feluri, îi semăna lui Oliver. Zâmbea uşor şi avea o atitudine deschisă faţă de viaţă. Nu părea să vrea prea mult de la niciunul din ei. Era mulţumită să se ţină după Sarah cu o carte, o păpuşă sau un puzzle. Uneori, Sarah uita că fetiţa se afla în camera alăturată. Nu era deloc pretenţioasă şi avea părul blond şi ochii verzi ai lui Oliver, dar, cu toate acestea, nu-i semăna perfect. De fapt, semăna mai mult cu mama lui, lucru care, atunci când era spus de către rudele lui, o supăra teribil pe Sarah.

Ea şi mama lui Oliver nu fuseseră niciodată prietene. Doamna Watson fusese sinceră şi îi spusese unicului ei fiu ce părere avea despre Sarah, înainte ca ei să se căsătorească. Zicea că e o fată încăpăţânată şi dificilă, care voia să facă numai după capul ei, cu orice preţ, şi întotdeauna se temuse că, într-o bună zi, îi va răni fiul îngrozitor. Dar, până acum Sarah fusese o soţie bună, după cum recunoscu şi ea în faţa soţului ei, când acesta îi luase apărarea fetei, numai că Sarah avea tot timpul impresia că o urmărea, de parcă ar fi aşteptat vreo greşeală, vreun *faux* pas, vreun eşec groaznic care să-i dea dreptate până

la urmă. Singura bucurie pe care o împărtăşeau cele două femei erau copiii, care o încântau pe doamna Watson şi pe care Sarah îi iubea acum, de parcă i-ar fi dorit de la bun început, ceea ce doamna Watson îşi amintea foarte bine că nu făcuse. Oliver nu îi spusese niciodată nimic, dar ea simţise ce se întâmpla, chiar şi fără să i se spună. Era o femeie inteligentă, cu ochi ageri, care ştia foarte bine că Sarah nu fusese bucuroasă de sarcini şi că nu-i plăcuseră deloc primele luni de viaţă ale lui Benjamin, dar, pe de altă parte, trebuia să admită că nici nu fusese un copil cuminte. Şi pe ea o enervase cu ţipetele lui neîncetate. Dar totul se uitase acum, copiii creşteau, iar Sarah şi Oliver prosperau, amândoi fiind ocupaţi şi fericiţi, înţelegându-se foarte bine. Sarah păruse, în sfârşit, să fi renunţat la aspiraţiile ei literare, care întotdeauna i se păruseră prea excesive doamnei Watson.

— E o fată bună, Phyllis. Nu fi atât de dură cu ea. Era foarte tânără când s-au căsătorit. Şi îl face fericit pe Oliver.

Soţul ei fusese întotdeauna mai înţelept decât ea.

— Ştiu… dar am mereu senzaţia că vrea mai mult, ceva imposibil… ceva ce îl va costa foarte scump pe Oliver.

Era o remarcă mai adevărată decât îşi închipuia. Dar George Watson clătină din cap şi zâmbi indulgent.

— Ollie o va pune la punct.

— Nu sunt sigură că vrea. Cred că ar lăsa-o să facă orice, oricât l-ar costa. Are această tendinţă.

Îi zâmbi blând soţului ei pe care îl iubea de aproape patruzeci de ani deosebit de preţioşi. Deveniseră demult un singur trup şi un singur suflet. Nici nu îşi mai amintea cum fusese viaţa fără el.

— Seamănă leit cu tatăl lui. E prea bun şi acest lucru poate fi periculos uneori, în mâinile unei femei nepotrivite.

Întotdeauna era îngrijorată pentru fiul ei şi, chiar şi după atâţia ani, tot nu avea încredere în Sarah.

Dar complimentul nu scăpă neobservat de soţul ei; care îi zâmbi în felul lui obişnuit ce o mai făcea încă să simtă fiori.

— Ai puţină încredere în fata asta, Phyllis. Nu i-a făcut niciun rău băiatului nostru şi ne-a dăruit, lui şi nouă, doi copii frumoşi.

Era adevărat şi, deşi niciunul din ei nu semăna exact cu tatăl lor, aveau amândoi câte ceva din frumuseţea lui clasică. Oliver era înalt, cu înfăţişare atletică, cu un păr blond, des şi drept, care fusese obiect al invidiei tuturor mamelor, când era mic şi al tuturor fetelor, când a fost la colegiu. Şi, deşi Sarah rareori recunoştea în faţa lui, deoarece nu voia să-l laude prea mult, de multe ori auzise spunându-se că Oliver Watson era cel mai frumos bărbat din Purchase. Şase luni din an avea un bronz puternic, iar ochii lui verzi păreau să danseze plini de neastâmpăr şi veselie. Totuşi, el nu era conştient de acest lucru, ceea ce îl făcea şi mai atrăgător.

— Crezi că vor mai avea şi alţi copii, George? întreba Phyllis adesea, dar niciodată nu îndrăznea să-şi întrebe fiul şi, cu atât mai puţin, pe Sarah.

— Nu ştiu, draga mea. Eu unul sunt de părere că au o viaţă destul de plină şi aşa. Şi, pe urmă, în zilele noastre nu mai poţi şti ce se va întâmpla. Oliver lucrează într-un domeniu nesigur. Publicitatea nu este cum erau băncile pe vremea mea. Nu mai poţi conta pe nimic. Ar fi probabil mai înţelept să nu mai aibă alţii.

George Watson vorbise astfel cu un an în urmă. Trăise destul pentru a vedea multe din investiţiile sale, odată atât de solide, începând acum să se clatine. Viaţa era uluitor de scumpă, iar el şi Phyllis trebuiau să fie prudenţi. Aveau o căsuţă frumoasă în Westchester, pe care o cumpăraseră cu cincisprezece ani în urmă, cam pe vremea când Oliver era la colegiu. Ştiau că el nu va mai sta acasă pentru perioade îndelungate, aşa că părea o prostie să se mai cramponeze de vechea casă din New London. Dar George era mereu îngrijorat în privinţa situaţiei financiare acum. Nu erau nicidecum strâmtoraţi, dar, dacă mai trăiau amândoi încă douăzeci şi cinci de ani, ceea ce la cincizeci şi nouă şi şaizeci şi doi, era foarte posibil, şi el spera să fie,

economiile abia aveau să le ajungă. Abia se retrăsese de la bancă şi primea o pensie frumuşică. De-a lungul anilor făcuse numeroase investiţii foarte bune, dar... niciodată nu puteai fi prea prudent. Acest lucru i-l spunea şi lui Oliver ori de câte ori îl vedea. Văzuse multe în viaţa lui, un război mare şi alte câteva mai mici. Luptase în Guadalcanal şi fusese destul de norocos pentru a supravieţui. Avusese doisprezece ani în timpul crizei economice din ’29, astfel încât ştia foarte bine cât de crudă fusese recesiunea şi văzuse economia oscilând în decursul anilor. Voia ca fiul lui să fie prudent.

— Nu văd de ce ar mai vrea şi alţi copii.

Sarah era perfect de acord cu el. Era unul din puţinele subiecte în privinţa cărora ea şi George Watson erau complet de acord. Ori de câte ori începea să discute despre acest lucru cu Oliver, câteodată în pat, seara târziu, sau în timpul unei plimbări liniştite prin pădurea de la marginea orăşelului, îi spunea că este o prostie chiar să se gândească la aşa ceva.

— De ce să vrem mai mulţi copii, Ollie? Melissa şi Benjamin cresc. Sunt cuminţi, au propriile lor vieţi. Peste câţiva ani vom putea să facem orice vom vrea. De ce să ne legăm din nou la cap?

Numai acel gând o făcea să se cutremure.

— N-ar fi acelaşi lucru acum. Ne putem permite să angajăm pe cineva care să ne ajute. Nu ştiu... cred doar că ar fi foarte frumos. Într-o bună zi, s-ar putea să regretăm că nu avem mai mulţi copii.

O privi tandru, cu ochii aceia care făceau toate femeile din orăşel să leşine, dar Sarah se prefăcu că nu observă.

— Copiilor nu le-ar conveni. Benjamin are şapte ani şi Melissa, cinci. Un bebeluş ar putea fi ca un intrus pentru ei. Trebuie să te gândeşti la asta. Le datorăm şi lor ceva.

Părea atât de categorică, atât de fermă, iar el îi zâmbi, o luă de mână şi se întoarseră în locul unde parcaseră maşina. Îşi cumpărase de curând primul Mercedes şi ea nu ştia încă, dar avea să-i dăruiască o haină de blană de

Crăciun. Tocmai o cumpărase de la *Bergdorf Goodman,* şi avea înscrise iniţialele ei.

— Pari foarte sigură, zise el şi, ca de obicei, părea dezamăgit.

— Sunt sigură.

Şi era. În niciun caz nu o putea convinge să mai facă un copil. Avea treizeci şi unu de ani şi îi plăcea viaţa ei aşa cum era. Toată ziua era ocupată cu problemele comitetului, îşi petrecea jumătate din timp ducând şi aducând copiii cu maşina şi restul mergând la *Club Scouts* şi la ora de balet a Melissei. Era de ajuns. O îmblânzise atât cât voise ea. Îşi aveau gardul de pari, cei doi copii, căsuţa la ţară, ba chiar şi un setter irlandez pe care îl cumpăraseră cu un an în urmă. Mai mult de atât ea nu putea face, nici măcar de dragul lui Ollie.

— Ce-ai zice să ducem copiii la schi după Crăciun? o întrebă el când urcă la volan..

Îi plăcea să stea acasă de sărbători, deoarece considera că este mai frumos şi faţă de părinţii lui. Părinţii lui Sarah o aveau pe sora acesteia cu copiii, care se duceau la Chicago în fiecare an de Crăciun de la Grosse Pointe, dar ai lui nu-l aveau decât pe el. Şi nici Sarah nu ardea de dorinţa de a se duce acasă de sărbători, oricum. O făcuseră o dată şi ea se plânsese trei ani după aceea. Sora ei o supărase, iar Sarah nu prea se înţelesese niciodată cu mama ei, aşa că planul lor era perfect.

— Ar fi frumos. Unde? În Vermont?

— Ce-ai zice de ceva mai interesant anul acesta? Cum ar fi Aspen?

— Vorbeşti serios? înseamnă că ai primit o primă frumuşică săptămâna trecută.

Adusese cel mai mare client pe care îl avusese agenţia vreodată. Încă nu-i spusese cât de mare era prima şi amândoi fuseseră atât de ocupaţi săptămâna dinainte, încât nici ea nu insistase să afle.

— Destul de frumuşică pentru a ne face de cap dacă vrei. Sau vrei să stăm aici şi să plecăm doar noi doi când vor

începe copiii şcoala? Ar veni mama să stea cu ei.

O mai făcuse şi altădată, iar acum, că erau mai mari, avea să fie şi mai uşor.

— Ce zici?

— Cred că e grozav! spuse ea, sfârşind prin a se îmbrăţişa în maşina cea nouă, care mirosea a colonie bărbătească şi a piele.

Până la urmă, le-au făcut pe amândouă. Au mers la Aspen cu copiii în săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou, iar, o lună mai târziu, ei doi s-au dus în Jamaica, la Round Hill, pentru o săptămână de romantism, în propria lor vilă, de unde se vedea Montego Bay. Au râs de luna de miere din Bermude, de felul cum nu ieşiseră din cameră şi cum abia rezistau să stea la masă pentru a-şi lua cina. Acea vacanţă nu era deloc diferită. Jucau tenis, înotau şi făceau plajă în fiecare dimineaţă, dar, până după-amiaza târziu făceau dragoste, plini de pasiune în intimitatea vilei. Şi patru seri din şase au cerut masa în cameră. A fost cel mai romantic voiaj pe care îi făcuseră vreodată şi amândoi se simţeau ca renăscuţi când au părăsit Jamaica. Sarah era mereu uimită de cât de mult îl mai iubea încă. Îl cunoştea de doisprezece ani, era căsătorită cu el de opt, dar, cu toate acestea, avea impresia că dragostea lor se afla abia la început şi era evident că Oliver gândea la fel. O devora cu energia unui puşti de optsprezece ani, ba, mai mult decât atât, îi plăcea să stea de vorbă cu ea ore în şir. Actul lor sexual fusese întotdeauna grozav, dar, cu trecerea anilor, apărură noi perspective, noi idei, noi orizonturi şi părerile lor nu mai erau atât de diferite şi atât de complet opuse cum fuseseră la început. Crescuseră împreună şi el o tachina că devenise încetul cu încetul mai conservatoare, în timp ce el devenise puţin mai liberal. Dar aveau impresia că, încet-încet, se transformaseră într-o singură persoană, cu o singură minte, o singură inimă şi o singură direcţie.

S-au întors din Jamaica într-un fel de ceaţă, înmuiaţi şi încetiniţi în comparaţie cu ritmul lor obişnuit şi, în dimineaţa ce a urmat sosirii lor, Oliver s-a aşezat la masă şi

a recunoscut că nu suporta gândul de a o lăsa singură şi de a se duce la birou. Schimbară o privire plină de înţeles peste capetele copiilor, care îşi luau micul dejun. Ea arsese pâinea prăjită, lăsase cocoloaşe de mărimea unui ou în crema de grâu şi şunca era aproape crudă când le-a servit-o.

— Grozav mic dejun, mămico! o şicană Benjamin. Probabil că te-ai simţit nemaipomenit în vacanţă dacă ai uitat să mai găteşti!

Pufni în râs de propria glumă, iar Melissa chicoti. Încă era mult mai timidă decât Benjamin şi, la cinci ani, îl venera ca pe primul şi singurul ei erou, după tatăl ei.

Copiii plecară la şcoală cu maşinile care veniră să-i ia, Oliver plecă să prindă trenul, iar lui Sarah îi fu imposibil să se ocupe de ceva. Toată ziua a fost dezorganizată şi avea impresia că nu va reuşi niciodată să ducă un lucru până la capăt. Venise vremea cinei şi ea nu ieşise din casă, ci doar se învârtise de colo-colo, fără să realizeze ceva concret. Bănui că era preţul pe care îl plătea pentru faptul că se simţise prea bine în vacanţă.

Starea aceea, însă, dură săptămâni în şir. Abia izbutea să se târască zi de zi şi doar condusul maşinii pentru a-i transporta dintr-un loc în altul pe copii părea să o sleiască de ultima fărâmă de putere, astfel încât la zece seara era deja în pat, sforăind încet.

— Probabil că am îmbătrânit, îi spuse ea lui Oliver mormăind într-o sâmbătă dimineaţă, când să aranjeze un teanc de facturi, incapabilă fiind să facă până şi atâta lucru fără să se simtă epuizată şi cu mintea aiurea.

— Poate că eşti anemică.

Se mai întâmplase o dată sau de două ori şi părea o explicaţie simplă la ceea ce devenea o problemă supărătoare. Nu făcuse nimic într-o lună şi avea două petreceri de binefacere de pus la punct, o bătaie de cap extraordinară.

Luni dimineaţă se duse la doctor pentru o analiză a sângelui şi un control şi, din senin, în după-amiaza aceea,

plecă să ia copiii, se simţea deja mai bine.

— Cred că totul e doar în capul meu, îi spuse ea lui Oliver când acesta sună să-i spună că avea mult de lucru şi că nu avea să vină la cină. Am fost la un control astăzi şi mă simt deja mai bine.

— Ce-a spus?

— Nu cine ştie ce.

Nu îi spusese că doctorul o întrebase dacă era deprimată, tristă sau dacă ea şi Ollie aveau cumva probleme. Se părea că una din cauzele depresiei era oboseala cronică. Cu toate astea, nu era nimic grav, era sigură. Chiar şi doctorul spusese că părea sănătoasă tun, ba chiar că se îngrăşase cu două kilograme şi jumătate în cele trei săptămâni de când se întorseseră din Jamaica. Nu era de mirare, dat fiind că nu făcea altceva decât să se învârtă de colo-colo şi să doarmă. Îşi neglijase chiar şi cititul şi nu reluase partidele săptămânale de tenis. Promisese să o facă de a doua zi şi tocmai se îndrepta spre uşă, simţindu-se obosită, dar cu racheta în mână, când sună doctorul.

— Totul e în regulă, Sarah.

O sunase chiar el în persoană, ceea ce o îngrijoră la început, dar, după aceea, îşi spuse că trebuia să fie doar un gest frumos după atâţia ani de când se cunoşteau.

— Eşti perfect sănătoasă, nici vorbă de anemie, nicio problemă majoră.

Aproape că îl simţea zâmbind, şi, fiind atât de obosită, acest lucru o deranja.

— Atunci de ce naiba sunt obosită tot timpul? Abia pot să mă târăsc.

— Se pare că a început să te lase memoria, draga mea.

— Grozav. Vrei să spui că sunt senilă? Excelent. Exact asta voiam să aud la nouă şi un sfert dimineaţa.

— Atunci, ce-ai zice de o veste bună?

— Ca, de pildă?

— Ca, de pildă, un alt copilaş.

Vocea lui suna ca şi cum ar fi anunţat-o că primise în dar

un milion de dolari, iar ea se simţea ca şi cum ar fi fost gata să cadă moartă acolo, în bucătărie, cu racheta de tenis în mână.

— Glumeşti? În casa asta nu-i deloc o glumă bună. Copiii mei sunt, practic, mari… eu… nu pot… fir-ar să fie!

Se lăsă să cadă pe un scaun, luptându-se să-şi reţină lacrimile. Nu putea să vorbească serios. Dar ştia că era adevărat. Şi, deodată, ştiu ceea ce nu voise să admită. Negarea o împiedicase să afle adevărul. Nu din cauza anemiei, a epuizării sau a vârstei înaintate nu îi venise ciclul, ci pentru că era însărcinată. Nu-i spusese nici măcar lui Ollie. Îşi spusese în sinea ei că nu era nimic grav. Ce mai nimic! Dar, de data aceasta, ştia sigur ce avea să facă. Erau în 1979. Copiii ei aveau o vârstă rezonabilă, iar ea avea treizeci şi unu de ani. Avorturile erau legale. De data aceasta, Oliver nu avea s-o mai facă să se răzgândească. Nu avea să facă acel copil.

— Cât de însărcinată sunt?

Dar ştia… trebuia să fi… se întâmplase în Jamaica… la fel ca în Bermude, când îl concepuse pe Benjamin în luna de miere… afurisite vacanţe.

— Când ai avut ultima oară ciclul?

Ea calculă rapid şi îi spuse. În termeni medicali, avea şase săptămâni, dar în termeni „populari”, avea în jur de o lună, ceea ce însemna că era destul timp pentru avort. O clipă se gândi chiar să-l facă fără să-i spună nimic lui Ollie. Dar nu avea să aranjeze cu doctorul lor, ci să-şi sune ginecologul şi să se programeze.

— Felicitări, Sarah. Eşti o fată norocoasă. Sper că Oliver o să fie încântat.

— Sunt sigură că va fi.

Glasul îi ieşea ca de plumb din gâtlej când îi mulţumi, apoi închise şi, cu degete tremurătoare, formă numărul ginecologului şi se programă pentru a doua zi dimineaţă. Atunci, cuprinsă de panică, îşi aminti că partenerii ei de tenis o aşteptau pe terenul de la *Westchester Country Club.* Nu ar fi vrut să se ducă, dar nu ar fi fost drept faţă de ei,

aşa că ieşi repede şi urcă la volanul camionetei ei. Când introduse cheia în contact se zări în oglindă. Acest lucru nu i se putea întâmpla ei... nu se putea... nu era drept... mai târziu va fi scriitoare... când... dacă... sau poate că nu. Poate că nu va fi niciodată altceva decât o gospodină. Cel mai mare blestem pe vremea când se afla la colegiu. Ceea ce nu voise să fie niciodată şi acum era. Asta era, nu? O gospodină. Spuse acel cuvânt cu glas tare în maşină, de parcă ar fi fost un cuvânt murdar... un copil... Isuse Cristoase... un copil... ce conta că avea să fie altfel de data aceasta, că îşi puteau permite să angajeze pe cineva, că aveau o casă destul de mare pentru a avea loc cu toţii? Copilul tot avea să ţipe noaptea, tot avea să aibă nevoie de îmbăiat, îmbrăcat, hrănit, îngrijit, educat, dus de colo-colo şi, într-o bună zi, la dentist. Nu va mai apuca niciodată să facă ce voia. Absolut niciodată. Avea impresia că acel copil nenăscut, numai gândul la el, îi ameninţa existenţa. Şi nu avea să lase ca acest lucru să se întâmple.

Dădu în spate şi porni repede, astfel că peste zece minute, se afla pe terenul de tenis, palidă, simţindu-se rău, ştiind acum care era motivul.

Izbuti cu chiu cu vai să întreţină o conversaţie şi, în seara aceea, fu bucuroasă că Ollie fusese nevoit să stea până târziu la birou, lucrând la o reclamă pentru un nou client. Unul foarte mare. Dar ce importanţă mai avea acum cât de mari erau clienţii lui? În mintea lui Sarah, viaţa ei se sfârşise.

Dormea când a venit el în seara aceea şi a doua zi dimineaţă reuşi să se descurce, într-un fel, la micul dejun. O întrebă ce o frământa, dar ea îi spuse că o durea capul îngrozitor.

— Ai aflat rezultatul analizelor? Sunt gata să pariez că eşti anemică.

Păru deodată îngrijorat şi, în loc să-l iubească pentru asta, ea îl ura pentru că se gândea la ce îi sădise în organism.

— Nu încă. Nu m-au sunat.

Se întoarse apoi să pună farfuriile în maşina de spălat vase, ca el să nu-i vadă minciuna în privire, iar, peste câteva minute, Oliver pleca şi copiii erau luaţi de maşini pentru a fi duşi la şcoală. Peste încă o oră, ea se afla în cabinetul ginecologului, punând la cale avortul, dar doctorul o privi încruntat şi o întrebă ce părere avea Ollie despre acest lucru.

— Eu... ăăă...

Nu îl putea minţi. O cunoştea prea bine şi, în plus, ea îl plăcea. Îl privi drept în ochi şi îl provocă, în tăcere, să o înfrunte.

— Nu i-am spus.

— Despre avort sau despre copil?

Părea uluit. Întotdeauna avusese impresia că formau un cuplu fericit, de genul celor care îşi vorbesc deschis.

— Despre nimic. Şi nici n-am de gând s-o fac.

El o ascultă şi apoi clătină din cap a dezaprobare.

— Cred că faci o greşeală, Sarah. Are dreptul să ştie. Doar e şi copilul lui.

În clipa aceea, îi trecu prin minte un gând stânjenitor. Poate că erau lucruri pe care el nu le ştia. Orice era posibil.

— Este... nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— Bineînţeles că este. Numai că, pur şi simplu, eu nu vreau să am acest copil.

Îi spuse toate motivele şi el nu scoase nicio vorbă, dar când ea termină, îi repetă că trebuia să vorbească mai întâi cu soţul ei. O îndemnă să se mai gândească şi abia după aceea o va programa, nu înainte.

— Eşti încă o femeie foarte tânără. Deloc prea bătrână pentru a face acest copil.

— Vreau să am libertate. Peste unsprezece ani, fiul meu va merge la colegiu şi fiica mea, doi ani mai târziu. Dacă voi face acest copil, voi fi legată de mâini şi de picioare încă douăzeci de ani de acum încolo. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

Suna incredibil de egoist, chiar şi în urechile ei, dar nu

avea ce face. Asta simţea. Şi nimeni nu avea să schimbe nimic.

— La fel simte şi Oliver?

Ea nu răspunse mult timp. Nu voia să-i spună că Oliver îşi dorise dintotdeauna mulţi copii.

— N-am discutat cu el.

— Ei bine, eu cred că ar trebui să discutaţi. Sună-mă peste câteva zile, Sarah. Ai destul timp să iei o hotărâre şi să putem face ceva dacă e cazul.

— Timpul nu va schimba nimic.

Se simţea sfidătoare, furioasă şi părăsită când ieşi din birou. El era cel care ar fi trebuit să-i rezolve problema şi acum nu mai era.

Se duse acasă şi plânse, iar când Oliver veni de la birou în seara aceea, la unsprezece, ea se afla în pat, simulând o altă durere de cap. Copiii dormeau de mult, iar ea lăsase televizorul din dormitor în funcţiune, în timp ce îl aştepta, hotărâtă să nu-i spună.

— Cum a fost azi? Pari obosit.

Îl privi cu tristeţe când intră în dormitor.

— A fost bine, zise el aşezându-se pe marginea patului, zâmbindu-i şi desfăcându-şi cravata.

Părul lui blond era răvăşit de vânt, dar tot arăta insuportabil de frumos. Cum putea să arate astfel? Viaţa era atât de simplă pentru el. Nu avea altceva de făcut decât să se ducă în fiecare zi la birou şi să trateze cu nişte oameni adevăraţi într-o lume adevărată. Probabil că se simţea minunat, în timp ce ea îşi petrecea fiecare clipă cu femei şi copii. Erau momente când viaţa nu era dreaptă şi, după părerea ei, acela era unul. Erau momente când îşi dorea să fi fost bărbat, să-şi fi trăit viaţa altfel, să-şi fi luat o slujbă cu ani în urmă, în loc să facă ce făcuse. Dar era atât de uşor. Alesese soluţia cea mai uşoară. Făcuse doi copii, se mutase la ţară şi renunţase la visuri. Iar acum va avea încă un copil… ah, ba nu-l va avea, îşi spuse ea repede… va avorta.

— Ce e, Sarrie?

Părea îngrijorat şi se aplecă să o sărute. O cunoştea mult prea bine şi îi vedea clar chinul din privire, chin provocat nu de ceea ce voia să facă, ci de furia faţă de ceea ce se întâmplase.

— Nimic. Şi eu sunt obosită.

— Copiii te-au supărat azi?

— Nu… au fost cuminţi.

— Atunci, ce este? insistă el.

— Nimic, minţi ea.

— La naiba.

Îşi scoase haina, îşi descheie cămaşa şi se apropie de ea.

— Nu încerca să mă duci. Eşti teribil de îngrijorată pentru ceva.

Deodată, îl cuprinse groaza. I se mai întâmplase şi unui tip de la birou, cu şase luni în urmă. Au descoperit că soţia lui avea cancer şi peste patru luni a murit, lăsându-l distrus şi singur cu cei trei copii. Oliver ştia că n-ar mai îi putut trăi dacă ar fi pierdut-o pe Sarah. O iubea de prea multă vreme. Era totul pentru el.

— Ai primit rezultatele? E ceva ce ar trebui să ştiu?

O clipă, ea se gândi la ce îi spusese doctorul… Ar trebui să-i spui, Sarah… are dreptul să ştie… doar e şi copilul lui… Dar nu vreau! strigă ceva înăuntrul ei.

— Analizele au ieşit bine, spuse ea, apoi, forţată de sinceritatea pe care şi-o arătaseră întotdeauna, adăugă ceva ce ştia că avea să regrete mai târziu: Mai mult sau mai puţin.

Durerea îngrijorării îl străpunse ca un cuţit şi îi luă mâna cu blândeţe într-a lui.

— Ce înseamnă asta?

Abia putea să vorbească şi nu îşi lua ochii de la ea.

— Ce ţi-au spus?

Ea îşi dădu seama imediat ce îşi închipuia el şi ştiu că nu-i putea oferi un motiv în plus de îngrijorare. Nu mai voia copii, dar îl iubea.

— Nu-i nimic de acest gen. Nu te arăta atât de speriat.

Se aplecă să îl sărute şi, ţinând-o în braţe, ea îl simţi că

tremură.

— Atunci, ce este?

Ea vorbi şoptit, ca dintr-un abis al disperării, ridicându-şi privirea, nevrând să-i spună, totuşi.

— Sunt însărcinată.

Timp de o clipă, niciunul nu se clinti şi întregul lui trup păru să fie părăsit deodată de tensiunea care îl cuprinsese când ea începuse să vorbească.

— Dumnezeule… şi de ce naiba nu mi-ai spus?

Se lăsă pe spate şi zâmbi, dar zâmbetul i se şterse când îi văzu privirea. Arăta de parcă ar fi preferat să aibă cancer.

— N-am ştiut nimic până ieri. O prostie, bănuiesc. Probabil că s-a întâmplat în Jamaica.

El nu îşi putu reţine un zâmbet şi, în clipa aceea, ei îi veni să-l plesnească.

— Ca să vezi. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Bănuiesc că am îmbătrânit şi memoria a început să-mi ruginească.

În vocea şi ochii lui se simţea blândeţe, dar ea îşi trase mâna şi se rezemă de perne, parcă pentru a fi cât mai departe de el. Era singurul vinovat.

— Voi face un avort.

— Ah. Când ai hotărât asta?

— La vreo treizeci de secunde după ce am primit vestea. Ollie, nu pot s-o fac.

— E ceva în neregulă?

Ea clătină din cap încet, fiind conştientă deodată ce luptă grea urma să se dea între ei, dar, de data aceasta, nu voia să piardă. Nu avea să facă acel copil.

— Sunt prea bătrână. Şi nu e drept nici faţă de copii.

— Asta-i o prostie, ştii foarte bine. Probabil că vor fi încântaţi când vor afla.

— Ei bine, noi nu le vom spune nimic. Totul se va termina peste câteva zile.

— Chiar aşa?

Se ridică şi începu să măsoare încăperea.

— E chiar atât de simplu, nu? Ce ai? De fiecare dată când

rămâi însărcinată, trebuie să avem această discuţie nebunească despre avort.

— Nu e nebunească. E vorba de sănătatea mea mentală. Nu vreau încă un copil. Tu te duci la birou în fiecare zi, ai propria ta viaţă. Dar eu sunt ţintuită aici făcând pe şoferul şi pe mămica, şi n-aş scăpa de probleme încă douăzeci de ani de acum încolo. Au trecut zece şi, deci, după mine, mă aflu la jumătatea drumului, iar tu nu vei schimba asta.

— Şi atunci? Pentru ce să omori copilul ăsta? Poate ca să devii un chirurg care operează pe creier? Pentru numele lui Dumnezeu, faci lucruri importante aici, îi creşti pe copiii noştri. Este cumva un sacrificiu prea mare, pe care domnişoara Cliffie trebuie să-l facă pentru Dumnezeu şi ţară? Ştiu că, după tine, ar fi trebuit să fii în Soho cu Marii Ignoranţi, scriind poezii şi Marele Roman American. Eu, personal, cred că îndatoririle tale aici sunt mult mai importante şi mi-am închipuit că, până acum, ţi-ai dat şi tu seama. Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, maturizează-te!

— Dar m-am maturizat, lua-te-ar naiba. M-am maturizat, am făcut copii, am îmbătrânit şi n-o să dau cu piciorul la viaţă de dragul nimănui. Dă-mi o şansă, pentru Dumnezeu. Ce-o să fac? Există şi altceva în afară de copii pe lumea asta, Oliver, sau n-ai observat?

— Observ că duci o viaţă al naibii de uşoară aici. În timp ce eu îmi storc creierii în New York, tu joci tenis cu prietenele, faci prăjituri cu Melissa şi exact asta ar trebui să faci. Numai nu-mi spune că e greu, Sarah, pentru că nu cred niciun pic. Iar un alt copil nu va schimba nimic.

— Rahat!

Cearta dură până la două dimineaţa şi seara următoare, şi cealaltă. Dură şi în timpul weekendului şi în săptămâna care a urmat, cu lacrimi de ambele părţi, uşi trântite şi acuzaţii urâte. În cele din urmă, se potoli când Oliver o imploră pe Sarah să păstreze, totuşi, copilul, apoi îşi ridică braţele şi îi spuse să facă ce vrea.

Ea programă avortul de două ori, ba chiar făcu greşeala

de a-şi suna sora în Grosse Pointe, ceea ce duse la o ceartă şi mai cumplită când aceasta îi spuse că o considera neruşinată, imorală şi, mai mult ca sigur, nebună.

Totul dură săptămâni în şir şi, în final, amândoi erau epuizaţi, răniţi, dezamăgiţi, dar, într-un fel, reuşiră să repare lucrurile şi Sarah nu făcu avort. Dar Oliver fu de acord ca, după naştere, să i se lege trompele. După el, era ceva trist, dar îşi mai dădea seama că niciunul din ei n-ar fi supravieţuit unui atac similar, iar Sarah îl asigură că, în niciun caz, nu avea să mai facă un copil-surpriză la patruzeci de ani.

Copilul se născuse în ziua alegerilor, cu Oliver prezent în sala de naşteri, încurajând-o pe Sarah, care îi spunea că îl urăşte de fiecare dată când avea o contracţie, iar în ultimele opt luni îl asigurase aproape oră de oră că nu avea să-i pese absolut deloc de copil. Oliver îi spunea că îl va iubi el pentru amândoi, iar copiii erau încântaţi de perspectivă. Benjamin avea deja opt ani şi era intrigat şi tulburat de întregul eveniment şi, pentru Melissa, care avea şase ani, era ca şi cum ar fi avut o păpuşă vie cu care să se joace. Numai Sarah fusese lipsită de entuziasm faţă de iminenta sosire. Când apăru căpşorul copilului, Oliver Watson privi cu mirare cum Samuel Watson îşi făcea intrarea în lume, cu un ţipăt puternic şi aruncându-i o privire uluită tatălui său. I-l dădură mai întâi lui Oliver, care i-l trecu cu blândeţe lui Sarah, pe obrajii căreia şiroiau lacrimi când îşi aminti toate lucrurile urâte pe care le spusese despre acest copil. Avea părul negru şi ochii verzi ai lui Ollie, pielea albă şi o privire care, într-un fel, trăda de pe atunci o mare înţelepciune şi mult umor. Era genul de copil de care te îndrăgosteai din clipa în care îl vedeai şi, pe cât de aprig se opusese Sarah venirii lui pe lume, pe atât de puternic se îndrăgosti de el în clipa în care îl luă în braţe. Era copilul „ei”, care nu ţipa, nu urla, un copil cuminte, liniştit şi fericit din primul moment. Deveni marea pasiune a vieţii ei şi, în fiecare seară, îi povestea lui Oliver despre realizările şi geniul lui Sam. Era, pur şi simplu, un copilaş

delicios şi toată lumea l-a îndrăgit imediat, Ollie, Sarah, fratele şi sora lui, bunicii. Era grozav şi dovedea că Ollie avusese dreptate, deşi acesta avea prea mult bun simţ ca să o spună vreodată, dar amândoi o ştiau. Ollie avusese dreptate şi amândoi erau fericiţi că Sarah îl ţinuse. Totul în privinţa lui era frumos şi nostim şi nu deveni niciodată povara de care se temuse Sarah.

Pentru a uşura lucrurile, Ollie angajase o menajeră, o femeie care lucrase cincisprezece ani la un episcop şi voia să găsească o casă cu puţină viaţă şi distracţie. Îi iubea pe Melissa şi pe Benjamin şi, la fel ca toţi ceilalţi, se îndrăgosti de Sam din clipa în care îi văzu. Acesta avea obrăjori rotunzi şi trandafirii, un zâmbet de îngeraş şi nişte mâini şi picioare dolofane care te implorau să-l strângi în braţe şi să-l săruţi. Şi, adesea, Agnes, paznicul lui binevoitor, şi Sarah, mama lui iubitoare, se trezeau sărutându-l pe câte un obraz dolofan, iar când cele trei nasuri se întâlneau, ele începeau să râdă şi Sam chiuia amuzat. Agnes era exact ce îi trebuia lui Sarah, numai că ar fi vrut să o fi avut când Benjamin urla din cauza colicilor, de răsunau pereţii apartamentului din Second Avenue, dar pe atunci nu-şi puteau permite să o aibă. Acum totul era diferit. Şi, cum îi spusese Ollie, totul era surprinzător de simplu.

Sarah nu mai trebuia să pregătească micul dejun. Nu mai trebuia să pregătească cina. Nu mai dădea cu aspiratorul şi nu mai spăla rufe. Aveau o femeie care venea să facă curat de două ori pe săptămână şi pe minunata Agnes. Era bucuroasă să locuiască într-o încăpere micuţă pe care ei o construiseră pe ceea ce fusese odată o verandă, chiar lângă camera de oaspeţi, care acum era odaia celui mic. Zi şi noapte era înconjurat de sora lui, care venea să vadă ce face, de fratele lui care îi aducea mănuşi de baseball şi mingi de fotbal, de Sarah, Oliver şi Agnes. Şi, surprinzător, nu crescu răsfăţat, ci fu un copil extrem de plăcut, care rămase bucuria casei, aducând soare în vieţile tuturor celor din jur. Coşmarul în legătură cu copilul care îi distrugea viaţa lui Sarah nu se realiză niciodată, dar ea tot nu avea

nicio scuză. Copilul nu avea nevoie de o atenţie deosebită, nu era neastâmpărat la şcoală, era doar încântat să se joace cu Agnes sau cu Melissa, ca şi cu ea, de altfel, şi îndeosebi cu Benjamin şi cu tatăl său, iar Sarah nu mai avea nicio scuză acum.

Până să-şi dea seama, se trezi că Benjamin avea şaptesprezece ani şi era în ultimul an de liceu, Melissa, cincisprezece, şi era în permanenţă lipită de telefonul pe care îl băga în mod inexplicabil sus, în cămară, unde stătea ghemuită pe podea printre costume vechi de schi şi vorbea cu băieţi de care nimeni nu auzise, iar Sam, nouă, şi era mulţumit să se joace în camera lui, făcându-şi de lucru, fără să ceară atenţia mamei lui — deci Sarah nu avea niciun motiv pentru care să nu scrie. Nu putea da vina pe copii pentru paginile albe sau pentru tăcerea maşinii de scris.

Stând şi urmărind ninsoarea, se întrebă ce avea să-i spună lui Ollie. Ar fi vrut să nu o întrebe cum mergea cu scrisul. De aproape doi ani de zile, se arăta sincer preocupat şi acest lucru o înnebunea. Nu-i putea spune că nu ieşea nimic, că nu ajungea nicăieri, că, la patruzeci şi unu de ani, cele mai rele temeri ale ei deveniseră realitate. Viaţa ei se sfârşise cu adevărat. Niciodată nu se simţise mai bătrână şi mai obosită, şi, de data aceasta, ştia sigur că nu este însărcinată. Aşa cum se înţeleseseră, pusese să i se lege trompele cu ani în urmă, după naşterea lui Sam. Acum era vorba de cu totul altceva. Era acea realizare lentă şi demoralizantă a faptului că nu ai făcut nimic în viaţă, că visurile pe care le-ai avut la douăzeci de ani s-au risipit demult şi că, de fapt, niciodată nu fuseseră reale. Acum nu avea să mai fie o scriitoare. Dacă ar fi ştiut acest lucru la treizeci şi cinci de ani, ar fi distrus-o, la treizeci şi nouă ar fi ucis-o, poate. La patruzeci şi unu o umplea de tristeţe. Nu-i mai rămăsese nimic în afară de normalitatea vieţii ei, în timp ce Ollie urca din ce în ce mai sus. Era un sentiment ciudat. Până şi copiii erau mai importanţi decât ea. Toată lumea făcea ceva în viaţă. Benjamin era un foarte bun atlet şi un elev excelent. Melissa avea un simţ artistic

incredibil şi, surprinzător, era o adevărată frumuseţe. Spunea că ar fi vrut să devină actriţă şi, atât ea cât şi Benjamin, vorbeau de *Harvard.* Sam cânta în cor şi avea un glas de înger, dar, mai mult, avea un suflet atât de cald, încât toată lumea îl îndrăgea. Ea ce avea? Copiii. Pe Ollie. Casa. Faptul că urmase *Radcliffe* cu douăzeci de ani în urmă. Şi ce? Cui îi păsa? Cine ştia? Cine îşi amintea? Nu îi mai rămăsese decât o speranţă, şi aceea foarte slabă, o altă bucată de irealitate din plăcinta ei de nimicuri. Oricum, tot nu avea ce să facă. Cum? Locuia acolo. Aveau nevoie de ea. Sau nu aveau? O aveau pe Agnes... dar nu-i putea face aşa ceva lui Ollie... Zâmbi trist în sinea ei când Agnes scoase câinele şi acesta începu să alerge prin zăpadă, lătrând. Erau cu toţii atât de fericiţi. Cu toţii. Chiar şi Agnes. Atunci ea de ce se simţea atât de pustiită? Ce dispăruse? Ce pierduse? Ce nu avusese niciodată? Ce voia acum? Ceva. Tot. Lucruri mari. Importante. Şi ştia că nu le va avea niciodată. Avea să stea mereu acolo, privind cum ninge, în timp ce viaţa trecea pe lângă ea şi Ollie aducea alţi clienţi. Acum ea îşi avea propriul Mercedes, două haine de blană, trei copii minunaţi, graţie insistenţei lui Ollie, un soţ fantastic şi nimic al ei care să aibă importanţă. Nici talent. Nici împliniri. Totul dispăruse acum. Fata care fusese odată dispăruse pentru totdeauna.

— A sosit poşta, doamnă Watson, spuse Agnes încet, punând corespondenţa pe birou lângă ea.

— Îţi mulţumesc, Agnes. Ceva interesant?

— În majoritate, facturi. Şi cred că o scrisoare de la şcoală pentru Benjamin. Totuşi, vă este adresată.

Benjamin tocmai îşi completa cererea de admitere la *Harvard* pentru anul următor, dar încă nu o expediase. Aceştia nu i-ar fi scris nici lui, nici lui Sarah despre el. Era altceva şi ştia asta. Ştia care avea să fie răspunsul, dar mâinile îi tremurară oricum, când luă scrisoarea de la Agnes. Rămase neclintită o clipă, privind-o fix, gândindu-se în urmă... la vremea când lucrurile fuseseră altfel... dar acum totul dispăruse. Totul. Trebui să se forţeze să-şi

amintească acest lucru, în timp ce desfăcea scrisoarea, stând cu spatele la Agnes, apoi se duse încet în living-room, printre husele şi imprimeurile înflorate şi viu colorate care le aduceau vară şi primăvară chiar şi în toiul iernii.

Deschise scrisoarea încet, de parcă ar fi dezvelit o perlă, de parcă şi-ar fi desfăcut propria viaţă... dar nu se lăsă să gândească astfel. Se aşeză pe fotoliul ei, fără să o vadă pe Agnes, care o privea, uluită în timp ce ea citea... încet... dureros... şi, deodată, i se tăie răsuflarea de uimire. Nu se putea. Era o greşeală. Interpretase totul greşit. Aşa trebuia să fie. Dar nu era. Cuvintele existau acolo. Dumnezeule... cuvintele erau acolo... şi, dintr-odată, îşi simţi trupul umplându-i-se, parcă, de lumină şi muzică. Nu se mai simţea pustiită. Avea impresia că este ceva înăuntrul ei acum. Mai grozav decât un copil. Era ea însăşi... Ea era acolo. Se întorsese. Citi rândul iar şi iar şi iar.

...„Suntem încântaţi să vă anunţăm că aţi fost acceptată pentru programul de doctorate la Universitatea Harvard”... încântaţi să vă anunţăm... încântaţi să vă anunţăm... cuvintele se acoperiră de ceaţă când lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

Era un vis, atât şi nimic mai mult. Nu avea cum s-o facă. Nu-i putea părăsi. Nu se putea întoarce la şcoală. Făcuse cererea cu luni în urmă, în septembrie, când copiii reîncepuseră şcoala şi se plictisea singură. Doar ca să încerce... să vadă dacă... şi acum îi spuneau că o vor. Dar nu putea. Când îşi ridică privirea, văzu că încă mai ningea, câinele mai lătra şi alerga, iar Agnes o privea din prag. Ştia că trebuia s-o facă. Vor înţelege. Vor trebui să înţeleagă... nu avea să dureze mult timp... şi atunci va fi din nou „o persoană”. Propria ei stăpână. Avea să fie reală... Avea să fie Sarah.

Capitolul 2

— Vreo veste proastă în scrisoarea aceea, doamnă Watson?

Agnes o văzuse pălind şi apoi îi observă obrajii scăldaţi în lacrimi, când Sarah se uită pe fereastră. Agnes nu avea cum să înţeleagă ce simţea ea în clipa aceea. Emoţia... neîncrederea... speranţa... şi groaza. O lăsă singură în salon cu gândurile ei şi abia peste o oră, Sarah se duse la bucătărie.

— Nu... nu... doar o surpriză... zise ea părând ameţită, nici fericită, nici tristă, plimbându-se aiurea prin bucătărie, îndreptând lucruri fără să le vadă, împingând un scaun sub masă, luând o hârtiuţă de pe jos.

Era ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. De parcă îşi vedea casa pentru prima sau ultima oară. Ce naiba avea să facă? Nu se putea întoarce la *Harvard* acum. Pur şi simplu, nu-i putea părăsi. Se întrebă de ce făcuse cererea aceea, de la bun început. Era ridicol, un vis de opioman, Ollie avea să râdă de ea... şi totuşi... într-un fel, nu era deloc amuzant. Era înspăimântător, trist şi minunat, o ocazie la care ea nu voia să renunţe, nici chiar pentru ei. Niciodată nu se mai simţise atât de tulburată. Ştia că nu-i putea spune lui Ollie. Nu încă. Poate după sărbători. Până la Crăciun mai erau doar doua săptămâni. Îi putea spune după aceea. Poate aveau să meargă la schi câteva zile şi să-i spună atunci. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce avea să-i spună?... Vreau să mă întorc la şcoală, Ol... Mă mut la Boston pentru un an, doi... trebuie să plec de aici... dar ochii i se umplură din nou de lacrimi şi, preţ de o clipă plină de disperare, ştiu că nu voia să-i părăsească.

Agnes o privea, fără să creadă ce-i spusese. Trebuia să fie mai mult decât o surpriză în scrisoarea pe care o citise. Sau, dacă era numai atât, nu putea fi una plăcută.

— La cât vin copiii? întrebă Sarah uitându-se, ameţită, la

femeia aceea măruntă care pregătea cina.

De obicei, îi era recunoscătoare pentru că exista; deodată, Agnes o făcea să se simtă inutilă. Părul ei strălucitor şi alb era adunat într-un coc şi buzele îi erau ţuguiate în timp ce aranja masa din bucătărie. Copiii mâncau în bucătărie cu ea de fiecare dată când Sarah şi Oliver ieşeau şi, uneori, când erau şi ei acasă, mâncau cu toţii acolo. Dar, în general, când ea şi Ollie stăteau acasă, mâncau în sufragerie. Era ceva ce îi plăcea lui Ollie, toată acea ceremonie, tradiţia de a sta cu toţii la masă civilizat şi de a vorbi despre ce făcuseră în timpul zilei. Era un mod în care el scăpa de presiunea muncii aflând ce mai făceau, îndeosebi copiii. Dar, în seara aceea, ea şi Ollie ieşeau cu nişte prieteni, la un nou restaurant, din Rye, un orăşel învecinat. Telefonul îi întrerupse reveria înainte ca Agnes să apuce să-i răspundă şi Sarah se grăbi să ridice receptorul. Poate era Ollie. Dorea, deodată, să fie lângă ei, să-i audă vocea, să-l ţină aproape. Dintr-odată, într-o singură clipă, cu scrisoarea pe care tocmai o citise, totul se schimba.

Telefonul era de la prietenii lor. Erau nevoiţi să contramandeze întâlnirea de la cină din seara aceea, pentru că pe ea o durea gâtul îngrozitor, iar el trebuia să stea până mai târziu la birou. Sarah se întoarse spre Agnes cu o privire gânditoare.

— Cred că vom sta acasă în seara asta şi vom mânca cu copiii. Cei cu care trebuia să luăm cina tocmai au contramandat totul.

Agnes încuviinţă, o privi şi după aceea spuse:

— Totuşi, de ce nu ieşiţi numai cu domnul Watson?

Sarah părea să aibă nevoie de aşa ceva. Îi zâmbi. Cele două femei se cunoşteau bine, totuşi, Agnes păstrând mereu o distanţă plină de respect. Nu se temea să le spună ce gândeşte, să se certe cu ei când ştia că are dreptate, mai ales pentru copii, dar chiar şi în astfel de cazuri, ei erau „domnul şi doamna Watson”.

— Domnul Watson nu prea se omoară după carnea de vită.

Sarah îi zâmbi. Avea dreptate. Nu prea se omora. Poate că ar fi trebuit să iasă amândoi. Dar, deodată, nu voia să fie singură cu el. Şi, tocmai când încerca să se hotărască, auzi uşa de la intrare trântindu-se, o voce strigând şi, o clipă mai târziu, Benjamin îşi făcu apariţia în bucătărie. La şaptesprezece ani, avea un metru optzeci şi cinci înălţime, părul roşcat şi ochii albaştri ai mamei sale. Obrajii îi erau roşii de frig şi îşi scoase căciula de lână azvârlind-o pe masă.

— Dezgustător băiat! spuse Agnes apostrofându-l cu o lingură de lemn, dar dragostea pe care o simţea pentru el i se citea în ochi. Ia căciula aia de pe masa mea de bucătărie!

El râse cu căldură şi îngrămădi căciula în buzunarul hainei groase.

— Iartă-mă, Aggie… Bună, mamă.

În locul căciulii, trânti o grămadă de cărţi pe masă.

— Doamne, ce frig e afară!

Mâinile îi erau roşii, căci niciodată nu purta mănuşi şi venise pe jos ultimele câteva sute de metri până acasă, fiindcă îl adusese un prieten cu maşina. Se duse direct la frigider să guste ceva înainte de cină. Mânca în permanenţă porţii care ar fi îngrozit pe oricine şi, cu toate acestea, era slab, dar avea umerii puternici ai tatălui său.

— Pleacă de acolo. O să se pună masa peste mai puţin de o oră, zise Agnes, ameninţându-l din nou cu lingura, şi el zâmbi.

— O gustare doar, Aggie… atât… mor de foame, spuse el vârând în gură câteva felii de salam, sub ochii lui Sarah.

Era un adevărat bărbat, unul frumos. Îşi avea propria viaţă, propriii prieteni, iar, peste câteva luni, avea să se ducă la colegiu. Oare avea nevoie de ea acum? Avea vreo importanţă pentru el? Deodată, îşi închipui că prezenţa ei acolo nu însemna nimic pentru el şi băiatul se întoarse să o privească, şocat de expresia sumbră din ochii ei.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Nu, nu, zise ea scuturând repede din cap, la fel ca

atunci când o întrebase Agnes. Tocmai încercam să mă hotărăsc dacă să merg cu tatăl tău să luăm cina la restaurant sau nu. Tu ce faci în seara asta? Înveţi pentru examene?

El încuviinţă. Era un elev bun, un tânăr excelent, o persoană pe care o admira, primul ei născut, încă foarte asemănător ei în multe privinţe, deşi mai puţin rebel decât fusese ea la vârsta lui.

— Da, ultimul e mâine. La chimie. Mă duc la Bill să învăţ cu el. Pot să iau maşina?

Asta era tot ceea ce-i trebuia de la ea, de fapt, frigiderul şi cheile maşinii.

Îi zâmbi uşor. Avea să-i fie dor de el dacă va pleca. Avea să-i fie dor de toţi… mai ales de Sam… oh, Doamne… şi de Ollie…

— Sigur… numai să ai grijă cum conduci. Dacă se face mai frig, o să se formeze polei. Dar, dacă stăm să ne gândim mai bine, el nu poate veni aici?

Benjamin scutură, însă, repede din cap, hotărât ca întotdeauna, la fel ca ea.

— A venit aici ultimele trei dăţi. I-am spus că în seara asta mă duc eu. Oricum, Mel o să plece. Te-a sunat?

Mama lor scutură din cap.

— Nu încă.

Niciodată nu o făcea. Mereu uita să sune. Făcea numai ce o tăia capul, ca întotdeauna, fără să-i pese câtuşi de puţin. Avea propria ei viaţă. La cincisprezece ani, Melissa era independenţa personificată.

— Cum adică „o să plece în seara asta?” E joi.

Abia începuse să i se dea voie să se ducă la întâlniri, după ce se întâmplase în septembrie, şi doar o seară în weekend, cu băieţi pe ai căror părinţi îi cunoşteau părinţii ei, şi în împrejurări cu care ei se declarau de acord.

— Şi cu ce vine acasă?

— I-am spus că o s-o iau eu.

Luă un măr din coşul de pe dulap şi muşcă din el.

— Are repetiţii în seara asta. Joacă într-o piesă pusă în

scenă de clubul dramatic. E în regulă, mamă.

Amândoi auziră uşa de la intrare trântindu-se şi Sarah o văzu pe Agnes uitându-se la ceas cu un zâmbet slab, îndreptându-şi apoi atenţia spre friptura de care se ocupa.

Se auzi deodată un zgomot apăsat de paşi, de parcă un bărbat ar fi apărut în mijlocul lor, un „uf" din adâncul sufletului, un sunet înfundat, o altă uşă trântită, lătrături şi apoi, deodată, Sam şi Andy, setterul irlandez, dădură buzna în bucătărie. Câinele lăsă urme peste tot, sărind pe băiatul cu păr negru sclipitor şi cu ochii verzi exact ca ai tatălui său. Avea un zâmbet larg, părul îi era ud, iar cizmele lui şi labele câinelui aduseră înăuntru tone de zăpadă, care se transformară rapid în băltoace pe podeaua bucătăriei, în timp ce Andy sărea să-l lingă pe faţă punându-şi două labe pe umerii lui.

— Salut! Doamne, dar ce bine miroase aici. Ce avem la cină? Carne de vită?

Agnes se întoarse să-i zâmbească larg, dar abia atunci văzu dezastrul pe care i-l făcuse în bucătărie, iar Sarah şi Benjamin râseră în hohote. Sam era teribil, putea să transforme orice încăpere într-o ladă de gunoi în câteva clipe.

— Ieşi imediat de aici, băiat rău ce eşti! Şi unde ţi-e căciula? O să răceşti cu părul ăla ud!

Îl apostrofă cu lingura de lemn, aşa cum îi făcuse şi lui Benjamin mai înainte, dar, de data aceasta, cu mai mult zel, şi se duse repede să-i aducă un prosop, mormăind şi bombănind tot timpul.

— Bună, mamă, zise băiatul grăbindu-se să o sărute, iar Andy dădu voios din coadă când Sam se jucă puţin cu el.

Apoi îşi scoase ghetele şi le lăsă grămadă în mijlocul bucătăriei, unde Andy le găsi bucuros şi, luând una, fugi cu ea direct la canapeaua din living-room, lăsând-o acolo, în strigătele lui Agnes.

— Pleacă de acolo! Plecaţi amândoi! Du-te sus şi fă o baie! strigă ea după băiatul care alerga pe scară, cu Andy foarte aproape pe urmele lui.

Îşi lăsase haina lângă scară şi Sarah strigă după el:

— Vino înapoi şi ia-ţi lucrurile!

Dar el dispăruse deja, împreună cu Andy care lătra în spatele lui, iar Agnes se apucase deja să şteargă prin bucătărie. Benjamin se duse în camera lui să-şi aranjeze cărţile care îi trebuiau în seara aceea şi, când urcă încet după el, Sarah nu putu să nu se gândească ce dor avea să-i fie de ei.

Telefonul sună exact când ea ajunse în dormitorul cel mare. Era Melissa, care îi spuse ceea ce ea ştia deja, şi anume că avea să stea la şcoală până mai târziu pentru a repeta la clubul dramatic, iar Benjamin avea să o ia când se va întoarce acasă. Apoi sună Ollie, care voia să ia masa la restaurant în seara aceea, chiar şi fără prietenii lor, aşa cum sugerase Agnes.

— O să avem o cină liniştită, numai noi doi. Cred că e mai bine aşa.

Ea îi simţea căldura din glas transmisă tocmai de la New York şi avea lacrimi în ochi când închise telefonul. Ce îi va spune? Nimic. Nu în seara aceea. Va trebui să aştepte. Îşi promisese deja că-i va spune abia după Crăciun.

Se învârti prin cameră, îndreptând lucrurile, ascultând zgomotele pe care le făceau copiii, atingând obiecte familiare şi gândindu-se la soţul ei. După aceea se întinse în pat gândindu-se la toţi, la ceea ce însemnau pentru ea. Şi, cu toate acestea, o costau ceva, fără să ştie ce, fără să vrea, fiecare în felul lui sau al ei îi luaseră ceva, dar îi şi dăduseră ceva înapoi... numai că, deodată, ceea ce îi dădeau nu era de ajuns şi nu mai era ceea ce voia ea. Era ceva îngrozitor de recunoscut. Un lucru îngrozitor de spus lor şi ştia că niciodată n-ar fi putut să le-o spună. Dar acum voia să aibă propria ei viaţă. Era pregătită pentru asta. Voia să fie mai mult decât era Agnes, care stătea în bucătărie aşteptându-i să vină acasă în fiecare zi şi, în cele din urmă, aşteptându-i să plece pentru totdeauna. Nu avea să mai treacă mult. Benjamin urma să plece în toamnă, Melissa la doi ani după aceea şi, apoi, mai era Sam... dar ea va

termina tot ce va voi să facă, până va veni vremea să plece şi Sam. Atunci, care era problema? De ce să nu poată să facă şi ea ce voia? Totuşi, în timp ce îşi spunea acest lucru, se simţea insuportabil de vinovată.

Telefonul îi întrerupse din nou şirul gândurilor. Era socrul ei, care părea deprimat şi obosit. În ultima vreme avusese probleme cu inima şi nici Phyllis nu se simţise prea bine.

— Bună, George, ce este?

— Oliver e acolo? întrebă el cu duritate, de data aceasta, ceea ce nu-i prea stătea în fire.

— Nu, n-a venit.

Se încruntă, îngrijorată, pentru că ţinea mai mult la el decât la Phyllis.

— S-a întâmplat ceva?

— Ăăă… nu… de fapt, nu ştiu sigur. Phyllis a plecat după-amiază la cumpărături singură şi încă nu s-a întors. Şi cu vremea asta… ei bine, mi-am făcut griji, nici n-a dat vreun telefon. Nu-i stă în obicei.

Ea avea şaizeci şi nouă de ani şi era o femeie puternică, dar, în ultima vreme, toţi îşi dăduseră seama că era puţin cu capul în nori. Cu câteva luni în urmă avusese pneumonie şi după aceea nu mai păruse ea însăşi, iar Sarah ştia că George îşi făcea nenumărate griji în privinţa ei. La şaptezeci şi doi de ani părea, într-un fel, mai alert decât soţia lui, dar, în acelaşi timp, mult mai fragil. Arăta încă bine, ca şi fiul lui, înalt şi drept, cu ochi blânzi şi un zâmbet fermecător şi, totuşi, existau momente când părea mai bătrân decât era, şi Oliver îşi făcea griji pentru el.

— Sunt sigură că, pur şi simplu, a uitat cât s-a făcut ceasul. Ştii cum sunt femeile când merg la cumpărături, zise Sarah vrând să-l liniştească.

Nu-i făcea bine inimii dacă se frământa pentru toate nimicurile şi fără îndoială că Phyllis avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să mă duc s-o caut. Mă gândeam că poate Oliver…

În ultima vreme se baza pe Ollie din ce în ce mai mult şi

nici acest lucru nu-i stătea în fire.

— O să-i spun să te sune imediat ce va ajunge acasă.

Asta însemna că nu vor mai lua masa în oraş, doar dacă Phyllis nu avea să se întoarcă între timp. Pe de altă parte, poate că era mai bine. Dintr-odată, Sarah nu voia să mai fie singură cu soţul ei.

Dar George sună din nou înainte de a se întoarce Oliver. Phyllis sosise acasă teafără. Găsise cu greu un taxi şi nu avusese mărunţiş pentru a da un telefon. Nu îi spuse lui Sarah că i se părea puţin răvăşită, că şoferul taxiului îi spusese că îşi amintise cu greu adresa, iar când George o întrebă, îşi dădu seama, şocat, că nu mai ştia nici numărul de telefon, acesta fiind adevăratul motiv pentru care nu sunase.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, draga mea.

— Nu vorbi prostii, George. Ne poţi suna oricând, ştii foarte bine.

— Îţi mulţumesc.

La celălalt capăt al firului, el îi aruncă o privire îngrijorată soţiei lui, care mormăia ceva singură în timp ce se învârtea fără nicio ţintă prin bucătărie. În ultima vreme, el începuse să gătească pentru ea, dar amândoi pretindeau că lui îi plăcea să facă ceva, iar el spunea că găteşte mai bine decât ea.

— Transmite-i salutări lui Oliver din partea mea, când vine, şi, dacă are timp, spune-i, te rog, să-mi dea un telefon.

— O să-i spun, promise ea, dar uită să o facă peste câteva minute, când Oliver ajunse acasă.

El se grăbi să facă un duş şi insistă să o ducă să ia cina în oraş.

— Bine. Dar Sam va rămâne singur în seara asta.

Voia cu disperare să rămână acasă, să nu fie nevoită să stea în faţa lui la masă. Nu-i putea spune nimic. Nu încă. Şi, acolo, în casa lor, îi era mai uşor să se ascundă. În spatele copiilor şi al televizorului. În spatele oricărui lucru. Orice era de preferat, decât să-l privească în ochi.

— Agnes pleacă pe undeva? o întrebă Ollie în timp ce se bărbierea şi urmărea ştirile, abia aruncându-i o privire ei, dar încântat de ideea de a petrece o seară împreună.

Avea o surpriză pentru ea. Tocmai obţinuse o promovare foarte importantă şi i se mărise salariul. Vârful scării, la el la firmă, se vedea acum foarte clar.

La patruzeci şi patru de ani, Oliver Watson era ceea ce constituia o legendă în domeniul comerţului. Ştia că avea de toate şi era recunoscător pentru acest lucru, o slujbă care îi plăcea, o soţie pe care o adora şi trei copii după care era nebun. Ce altceva îi mai trebuia? Absolut nimic, după părerea lui.

— Nu, Agnes va sta acasă, dar m-am gândit…

— Lasă asta şi îmbracă-te, spuse el bătând-o uşor peste şezut când trecu pe lângă ea, dar apoi o opri deodată şi o luă în braţe, închizând aparatul de ras. Te iubesc, ştii asta?

Ştia. Chiar prea bine. Şi ea îl iubea şi de aceea totul era mult mai greu acum.

— Şi eu te iubesc.

Ochii ei erau trişti şi el o trase mai aproape.

— Dar nu eşti prea încântată. Ai avut o zi grea?

— Nu chiar.

Nu mai existau zile grele. Copiii erau ocupaţi şi plecaţi aproape tot timpul, Agnes avea grijă de casă, ea o lăsase mai moale cu munca la comitet, în ultimii doi ani, pentru a avea timp să scrie, ceea ce tot nu făcea. Ce putea fi greu într-o viaţă perfectă? Nimic, doar un pustiu constant şi o plictiseală totală.

— Sunt doar obosită, bănuiesc. Ah… era să uit. A sunat tatăl tău şi ar vrea să-i dai un telefon.

— Totul e în ordine?

Îşi făcea foarte multe griji pentru părinţii lui. Îmbătrâneau şi tatăl lui părea foarte slăbit de când avusese infarctul.

— Se simte bine?

— Se părea că da. Dar abia după ce s-a întors mama ta. A sunat pentru că ea plecase după-amiază la cumpărături şi încă nu se întorsese. Cred că a fost îngrijorat din cauza

vremii.

— Îşi face prea multe griji din orice. De aceea a avut şi infarctul. Ea poate să-şi poarte foarte bine de grijă şi singură, i-am tot spus asta de nu ştiu câte ori, dar el zice că are momente când nu mai ştie de ea; eu unul cred, însă, că e mult mai puţin aiurită decât îşi închipuie el. O să-l sun când ne întoarcem, dacă n-o să fie prea târziu. Hai, îi spuse el îndemnând-o cu un zâmbet, grăbeşte-te. Rezervarea e pentru ora şapte.

Îl sărutară pe Sam de noapte bună când plecară şi îi lăsară lui Agnes numărul de telefon al restaurantului. Benjamin plecase deja fără să-şi ia la revedere de la ei. Luase cheile maşinii lui Sarah şi plecase imediat după ce devorase aproape toată friptura, două farfurii de legume şi o bucată din plăcinta cu mere a lui, Agnes. Şi Sarah era sigură că, de cum va ajunge la Bill, va mânca din nou şi probabil că va termina plăcinta când se va întoarce. Îşi făcea griji că se va îngrăşa, dar nu părea să dea astfel de semne, era ca un sac fără fund şi, dacă n-ar fi avut umerii laţi, ar fi arătat ca proverbialul stâlp de telegraf.

Restaurantul era minunat, intim şi ciudat, cu un decor provincial francez şi un foc care ardea în cămin. Mâncarea era bună, iar Oliver comandă un excelent *Chardonnay California.* Amândoi se relaxară şi Sarah ascultă ce îi spuse de promovare şi salariu. I se părea ciudat să-l asculte acum. Ani de zile îşi trăise viaţa prin el şi, acum, deodată, îşi avea propria ei viaţă. Era ca şi cum ar fi ascultat pe altcineva. Se bucura pentru el, dar succesul lui nu mai era ceva ce împărţeau amândoi. Era numai al lui. Ea ştia acest lucru acum. Când terminară de mâncat, el se lăsă pe spate şi o privi, simţind că se schimbase ceva, numai că nu-şi dădea seama ce anume. De obicei, o intuia foarte bine, dar nu şi în seara aceea. Era ceva distant şi trist în felul cum îl privea şi, deodată, simţi un fior de teamă atingându-i inima. Dacă avea vreo relaţie? Chiar şi una trecătoare... vreuna din acele aventuri ale soţiilor de provincie cu individul de la asigurări, sau cu dentistul, sau chiar cu unul

din prieteni. Nu putea crede aşa ceva despre ea. Întotdeauna îi fusese credincioasă, pentru că aşa era ea, sinceră şi deschisă, ceea ce îi plăcea atât de mult la ea. Nu putea fi asta. Şi nici el nu o înşelase niciodată. Dar nu îşi putea da seama ce se petrecea cu ea şi, când comandă şampania şi desertul, o privi în lumina lumânării spunându-şi că niciodată nu păruse mai frumoasă sau mai tânără. La patruzeci şi unu de ani arăta mai bine decât o femeie de treizeci. Părul de un roşu închis încă îi mai strălucea, avea o siluetă extraordinară, talia aproape la fel de subţire ca înainte de a naşte copiii.

— Ce te frământă, scumpa mea?

Vocea lui era ca o mângâiere şi se întinse peste masă, luându-i mâna. Era un om blând şi la locul lui, ea ştia foarte bine asta şi, la fel de bine ştia şi cât de mult o iubea.

— Nimic. De ce? Ce te face să spui asta? M-am simţit minunat.

Minţea, dar nu voia ca el să ştie. Oricum, el ştia. O cunoştea prea bine. Douăzeci şi doi de ani însemnau mult, foarte mult.

— Cred că pe o scară de unu la zece, seara asta s-a situat la doi în carneţelul tău. Poate chiar la unu. Dacă consideri mersul la dentist ca fiind zero.

Ea râse şi el chicoti uşor, turnând şampania în pahare.

— Eşti nebun, ştiai? îl acuză ea.

— Da. După tine. Închipuie-ţi, un boşorog ca mine să mai fie încă nebun după nevastă-sa. Foarte amuzant, nu, după optsprezece ani de căsnicie?

— Trebuie să înţeleg că la patruzeci şi patru de ani eşti un „boşorog”? Când ai hotărât asta?

El îşi coborî vocea conspirativ.

— Când n-am mai putut să fac dragoste cu tine pentru a treia oară duminică seara. Cred că asta m-a inclus în această categorie pentru totdeauna.

Ea zâmbi. Când făceau dragoste era aproape întotdeauna extraordinar.

— Eu cred că de două ori într-o oră şi jumătate n-a fost

tocmai rău şi, în plus, băuseşi foarte mult vin. Nu uita.

El se uită la sticla de vin goală şi la cea de şampanie din faţa lor şi îi zâmbi.

— Bănuiesc că şi seara asta s-a dus, nu?

— Nu ştiu. Poate ar trebui să mergem acasă să vedem, înainte să mai bei ceva.

Râse de el, bucuroasă că ieşiseră, totuşi. Mai scăpase de tensiune.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar, mai întâi, aş vrea să ştiu ce te frământă.

— Absolut nimic, spuse ea şi, în clipa aceea, era sinceră.

— Poate că nu acum, dar, cu puţin timp în urmă, era ceva. Când am venit acasă, arătai ca şi cum ţi-ar fi murit cel mai bun prieten.

— Ba nu-i adevărat.

Dar se simţise puţin altfel. În fond, el era cel mai bun prieten al ei şi, dacă se întorcea la şcoală, avea să-l piardă, într-un fel.

— Nu vorbi prostii, Ol.

— Nu încerca să mă păcăleşti. Ceva te preocupă sau te îngrijorează. Scrisul, cumva?

Ştia că nu scrisese nimic de doi ani, dar nu avea importanţă pentru el. Nu voia decât să o ştie fericită.

— Poate. Nu ajung absolut nicăieri. Poate că nu mai pot să scriu. Poate a fost doar o sclipire de tinereţe, spuse ea ridicând din umeri şi, pentru prima oară în doi ani, nu părea să conteze.

— Nu cred, Sarah. Erai bună. Cred că-ti vei reveni cu timpul. Poate că încă nu ştii prea bine despre ce anume ai vrea să scrii. Poate ar trebui să ieşi mai mult... să faci altceva...

Fără să-şi dea seama, îi deschidea o uşă, dar ei îi era groază să-i treacă pragul. Indiferent ce făcea sau spunea, sau cum spunea, odată ce avea să-i spună, totul se va schimba în viaţa lor, pentru totdeauna.

— M-am gândit la asta, spuse ea cu precauţie.

— Şi? întrebă el aşteptând.

— Cum adică „şi”?

Îi era frică de el. I se întâmpla foarte rar aşa ceva. Şi, pentru prima oară în viaţă, îi era frică de soţul ei.

— Nu te gândeşti niciodată la ceva fără să ajungi la o concluzie sau să treci la acţiune.

— Mă cunoşti prea bine, spuse ea zâmbind, dar părând din nou tristă şi vrând cu disperare să nu-i spună.

— De ce nu-mi spui, Sarrie? înnebunesc când nu ştiu ce e în mintea ta.

— Nu-i nimic în mintea mea.

Dar nu era deloc convingătoare şi se învârtea în cerc.

— Poate că e doar o criză datorată faptului că am ajuns la jumătatea vieţii.

— Iar asta? zise el zâmbind. Ai mai trecut prin aşa ceva şi acum doi ani. Data viitoare e rândul meu. Hai, iubito, spune… ce este?

— Nu ştiu, Ollie…

— E vorba de noi? o întrebă el, cu ochi trişti.

— Sigur că nu. Cum ar putea fi vorba de noi? Eşti minunat… bănuiesc că e vorba doar de mine. Am senzaţia că stagnez încă de când ne-am căsătorit..

El aşteptă, ţinându-şi răsuflarea, uitând şi de şampanie, şi de vin, şi de atmosfera festivă.

— N-am făcut absolut nimic. Şi tu ai realizat atât de multe.

— Nu fi ridicolă. Sunt la fel ca alţi un milion de oameni din domeniul publicitar.

— Pe naiba. Uită-te la tine. Gândeşte-te numai la ce mi-ai spus mai devreme. Peste cinci ani vei fi preşedintele companiei, dacă nu cumva şi mai înainte. Eşti unul din cele mai mari succese în domeniu.

— Bine, dar asta nu înseamnă nimic, Sarah. Ştii foarte bine. E ceva trecător. E frumos. Şi, ce-i cu asta? Tu ai crescut trei copii minunaţi. E mult mai important.

— Ce mai contează acum? Au crescut şi, peste un an, doi, or să plece. Cel puţin, Mel şi Benjamin, şi pe urmă? O să stau să aştept să plece şi Sam şi o să-mi petrec restul

vieţii uitându-mă la filme siropoase şi stând de vorbă cu Agnes?

Ochii i se umplură de lacrimi gândindu-se la acea perspectivă, iar el râse. Ştia că nu se uitase niciodată la televizor în timpul zilei. Mai degrabă se cufunda în lectura lui Baudelaire sau a lui Kafka.

— O imagine foarte sumbră, scumpa mea. Nimic nu te împiedică să faci ce vrei.

Vorbea serios, dar habar nu avea de scopul ambiţiilor ei. Niciodată nu avusese. Le îngropase pe toate cu mult timp în urmă, le lăsase într-un sac de voiaj sau într-un cufăr vechi, alături de diploma de la *Radcliffe.*

— Nu vorbeşti serios.

— Ba sigur că da. Poţi să faci muncă de voluntariat, să-ţi iei o slujbă cu program redus, să scrii din nou nuvele. Poţi să faci absolut orice îţi trece prin cap.

Ea trase adânc aer în piept. Era momentul potrivit, indiferent dacă era pregătită sau nu. Trebuia să-i spună.

— Vreau să mă întorc la şcoală.

Glasul abia i se auzi peste masa îngustă.

— Cred că e o idee minunată, spuse el părând uşurat.

Nu iubea pe altul. Nu voia decât să facă nişte cursuri.

— Ai putea să mergi la universitatea de stat chiar aici, în Purchase. Chiar dacă te vei întinde în timp, ai putea să-ţi iei şi doctoratul.

Dar felul în care spuse acest lucru o deranja, deodată. Putea să se ducă la o şcoală din localitate şi „să se întindă în timp”. Cât? Zece ani? Douăzeci? Putea să fie ca una din acele bunici care urmau cursuri de scris creator şi nu produceau nimic.

— Nu la asta mă gândeam.

Vocea ei deveni deodată mai fermă şi mai puternică. El era duşmanul acum, cel care o împiedicase să aibă tot ce îşi dorise.

— Dar la ce? întrebă el părând derutat.

Ea închise ochii o clipă, apoi îi redeschise şi îl privi.

— Am fost acceptată pentru programul de doctorate de

la *Harvard.*

Urmă o tăcere nesfârşită între ei, în timp ce el o privea încercând să priceapă.

— Asta ce ar vrea să însemne?

Dintr-odată, nu mai înţelegea nimic. Ce-i spunea, oare, femeia aceasta pe care crezuse că o cunoaşte, şi care dormise alături de el timp de două decenii? Într-o clipă, devenise o străină.

— Când ai făcut cerere?

— La sfârşitul lui august.

Vorbea foarte serios. Hotărârea pe care el şi-o amintea din tinereţe, ardea din nou în ochii ei. Chiar acolo, în faţa lui, ea se transforma într-o altă persoană.

— Foarte bine. Ar fi fost şi mai bine dacă mi-ai fi spus şi mie. Şi ce aveai de gând să faci în cazul în care erai acceptată?

— Nu mi-am închipuit nicio clipă că se va întâmpla acest lucru. Am făcut-o doar aşa... cred că atunci când Benjamin a început să vorbească despre Harv*ard.*

— Ce emoţionant, mamă şi fiu! Şi acum? Ce ai de gând să faci?

Inima lui bătea cu putere şi, deodată, îşi dori să fi fost acasă, să poată măsura încăperea în lung şi-n lat, nu să fie imobilizat într-un colţ de restaurant, care părea să-l sufoce.

— Ce vrei să spui? Doar nu vorbeşti serios, nu?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui ca o gheaţă albăstrie şi încuviinţă încet.

— Ba da, Ollie.

— Te întorci la *Harvard?*

Trăise acolo şapte ani şi ea patru, dar asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă. Niciodată nu îşi închipuise că se va mai întoarce acolo.

— Mă mai gândesc.

Făcea mai mult decât atât, dar nu-i putea spune încă. Ar fi fost prea brutal.

— Şi eu ce-ar trebui să fac? Să-mi las slujba şi să vin după tine?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta încă. Nu mă aştept să faci nimic. Asta e hotărârea mea.

— Da? *Da?* Şi cu noi cum rămâne? Noi ce-o să facem în timp ce tu te vei juca de-a studenta? Îmi dai voie să-ţi aduc aminte că Melissa va mai sta acasă încă doi ani de acum încolo şi că Sam nu are decât nouă ani, sau ai uitat?

Era furios şi îi făcu semn chelnerului cu un gest nerăbdător. Era nebună. Asta era. Nebună. Ar fi preferat să-i fi spus că avea pe cineva. Ar fi fost mai simplu de rezolvat sau, cel puţin, aşa credea în clipa aceea.

— N-am uitat nimic din toate astea. Am nevoie de timp de gândire, spuse ea încet, în timp ce el scoase câteva bancnote pe care le lăsă pe masă.

— Ai nevoie de un psihiatru bun, de asta ai nevoie. Te porţi ca o nevastă plictisită şi cu nervii la pământ.

El se ridică şi ea îl privi cu duşmănie, toată frustrarea care se adunase în ea vreme de douăzeci de ani ieşind, în sfârşit, la suprafaţă.

— Nu ştii absolut nimic despre mine, spuse ea ridicându-se şi înfruntându-l, în timp ce chelnerii îi priveau, politicoşi, de la distanţă, iar cei de la mesele din apropiere se prefăceau că nu aud. Nu ştii cum e să renunţi la tot ce-ai visat odată. Tu ai tot, o carieră, o familie, o soţie care te aşteaptă ca un căţel credincios, gata să-ţi aducă ziarul şi papucii. Bine, dar la mine te-ai gândit, pentru numele lui Dumnezeu? Când o să am şi eu tot ce vreau? Când o să fac şi eu ce vreau? Când tu o să mori, când copiii vor fi plecaţi şi când o să am nouăzeci de ani? Ei bine, n-o să aştept atât de mult. Vreau acum, înainte să fiu prea bătrână pentru a face ceva care să merite, înainte să fiu prea bătrână pentru a-mi mai păsa sau pentru a-mi mai face plăcere. N-o să stau să aştept ca tu să ajungi să-ţi suni copiii pentru că nu ştii dacă nu cumva m-am rătăcit când m-am dus la cumpărături sau dacă am fost atât de sătulă de viaţă, încât, pur şi simplu, m-am hotărât să nu mă mai întorc acasă. Nu voi aştepta asta, Oliver Watson!

O femeie de la o masă alăturată ar fi vrut să se ridice să

aplaude, căci şi ea avea patru copii şi renunţase la visul de a urma medicina, pentru a se mărita cu un bărbat care o înşelase timp de douăzeci de ani şi crezuse că toate i se cuvin. Dar Oliver ieşi din restaurant şi Sarah îl urmă, după ce îşi luă haina şi poşeta. El îi vorbi abia când ajunseră în parcare şi avea lacrimi în ochi, numai că ea nu ştia dacă se datorau frigului, durerii sau furiei. Era greu de spus. Ceea ce ea nu înţelegea, însă, era faptul că distrugea tot: fusese bun cu ea, o iubea, iubea copiii, nu voise niciodată ca ea să lucreze, pentru că dorea să aibă grijă de ea, să o cinstească, să o protejeze. Şi acum, ea îl ura pentru asta şi voia să se întoarcă la şcoală, numai că era mai rău decât atât, căci, dacă se întorcea la *Harvard,* avea să-i părăsească. Nu şcoala în sine îl deranja, ci locul unde se afla şi ceea ce trebuia să le facă ea pentru a ajunge acolo.

— Vrei să-mi spui că mă părăseşti? Despre asta-i vorba? *Ne* părăseşti? De când ştii, de fapt?

— Tocmai am primit scrisoarea de acceptare azi după-amiază, Oliver. Nici eu nu m-am dezmeticit încă. Şi, nu, nu vă părăsesc.

Încercă să se calmeze.

— Pot să vin acasă în vacanţe şi în weekenduri.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu… şi noi ce-o să facem? Mel şi Sam ce-or să facă?

— O au pe Agnes.

Stăteau în ninsoare şi strigau unul la altul, iar Sarah îşi dorea din tot sufletul să mai fi aşteptat până să-i spună, fiindcă nici pentru ea lucrurile nu erau prea clare.

— Şi eu? O am şi eu pe Agnes? Va fi încântată să audă.

Sarah îi zâmbi. Chiar şi supărat, era amabil şi nostim.

— Hai, Ollie… să lăsăm lucrurile puţin în voia lor. Amândoi trebuie să ne gândim la această problemă.

— Ba nu, zise el şi chipul îi deveni deodată mai serios ca oricând. N-ar trebui să fie absolut nimic la ce să ne gândim. Eşti o femeie măritată, cu un soţ şi trei copii. Nu se poate să te duci la o şcoală aflată la aproape două sute de mile distanţă, decât dacă ne părăseşti, pur şi simplu.

— Nu-i chiar atât de simplu. Nu face să fie atât de simplu, Ollie. Dacă simt cu adevărat nevoia să fac asta?

— Eşti slabă.

Descuie maşina, deschise portiera brusc şi lunecă în faţa volanului, iar când urcă şi ea, o privi, având alte întrebări de pus.

— Cum ai de gând să plăteşti totul, sau să te aştepţi ca eu să vă întreţin şi pe tine şi pe Benjamin la *Harvard?*

Avea să fie destul de greu să aibă un copil la colegiu, pentru a nu spune doi, când avea să se ducă şi Mel. Era şi mai absurd să se adauge şi Sarah acelor poveri, dar ea se gândise demult la acest lucru, în eventualitatea că va fi acceptată.

— Mai am încă banii pe care mi i-a lăsat bunica. Cu excepţia celor cheltuiţi pentru schimbarea acoperişului, nu m-am atins de ei.

— Credeam că banii aceia sunt destinaţi copiilor. Doar am căzut de acord că sunt bani sacri.

— Poate că va însemna mai mult pentru ei să aibă o mamă care face ceva în viaţa ei, ca, de exemplu, să scrie opere care să semnifice ceva pentru ei într-o bună zi, sau să aibă o slujbă care să facă bine cuiva, sau să facă ceva folositor.

— E un gând minunat, dar, sincer să fiu, cred că ar prefera să aibă o mamă, nu un exemplu literar.

Glasul lui era plin de amărăciune în timp ce conduse pe drumul scurt până acasă şi, ajungând, rămase ghemuit în maşină.

— Te-ai hotărât deja, nu? O s-o faci, nu-i aşa, Sarah?

Părea atât de trist şi, de data aceasta, când se întoarse, ea ştiu că lacrimile din ochii lui nu apăruseră din cauza vântului, ci datorită celor spuse de ea.

Şi ochii ei erau umezi când ezită, uitându-se la ninsoare, întorcându-se apoi să-l privească.

— Cred că poate ar trebui s-o fac, Ollie… nu ştiu dacă o să-ţi pot explica vreodată… dar trebuie. N-o să dureze mult, îţi promit… o să fac eforturi imense ca să termin cât mai

repede.

Dar nu prostea pe nimeni. Amândoi ştiau că era un program intens de doi ani.

— Cum poţi să faci una ca asta?

Ar fi vrut să spună „mie”, dar ar fi sunat atât de egoist.

— Trebuie.

Vocea ei era o şoaptă şi o maşină opri în spatele lor, iar farurile acesteia le luminară chipurile. Ea văzu lacrimi şiroind pe obrajii lui şi nu ar fi vrut decât să-l îmbrăţişeze.

— Îmi pare atât de rău... n-aş fi vrut să-ţi spun acum... voiam să aştept până după Crăciun.

— Care ar fi fost deosebirea? întrebă el uitându-se în spate la Benjamin şi Melissa, care coborâră din cealaltă maşină, apoi din nou la soţia lui, cea pe care era gata să o piardă, care îi părăsea pentru a se întoarce la şcoală şi care se putea să nu se mai întoarcă niciodată, indiferent ce-ar fi spus.

Ştia că nimic nu va mai fi la fel vreodată. Amândoi ştiau.

— Ce le vei spune?

Copiii îi aşteptau să coboare, privindu-i şi sporovăind în aerul rece al serii, iar Sarah se uită la ei cu inima grea.

— Nu ştiu încă. Să lăsăm să treacă sărbătorile mai întâi.

Oliver încuviinţă şi deschise portiera ştergându-şi lacrimile repede, ca să nu le vadă copiii.

— Bună, tată. Cum a fost cina?

Benjamin părea bine dispus, iar Melissa, numai picioare şi păr lung şi blond, zâmbea. Mai avea încă fardul de scenă. Fusese o repetiţie a piesei cu costume şi îi plăcuse la nebunie.

— Ne-am simţit bine, răspunse Sarah repede în locul lui, zâmbind strălucitor. E un local foarte drăguţ.

Oliver îi aruncă o privire, întrebându-se cum de putea să le mai vorbească, cum se putea preface, cum îi putea privi în ochi. Poate că erau unele lucruri în privinţa ei pe care el nu le cunoştea, pe care nu le cunoscuse niciodată şi pe care, poate, nici nu voia să le cunoască.

Intră în casă, le spuse noapte bună copiilor şi urcă încet

scara, simţindu-se bătrân, obosit şi dezamăgit, şi o privi cum ea închise uşa dormitorului, spunându-i:

— Îmi pare rău, Ollie... îmi pare foarte rău.

— Şi mie.

Tot nu-i venea să creadă. Poate că avea să se răzgândească. Poate nu era decât o proastă dispoziţie. Sau o tumoare la creier. Sau un semn de depresie majoră. Poate era nebună, poate fusese dintotdeauna. Dar lui nu-i păsa cum era. Era soţia lui şi o iubea. Voia ca ea să nu plece, să-şi retragă vorbele, să-i spună că nu-l putea părăsi, pentru nimic în lume... pe el... nu numai pe copii... pe el... dar, când o văzu privindu-l cu ochii gravi, ştiu că nu avea să o facă niciodată. Vorbise serios. Se întorcea la *Harvard*. Îi părăsea. Şi, pe măsură ce realitatea acelui gând îi pătrundea în inimă ca un pumnal, se întrebă ce avea să facă fără ea. Îi venea să plângă numai gândindu-se la asta, ar fi vrut să moară stând în pat în noaptea aceea, lângă ea, simţindu-i căldura. Dar parcă ea plecase deja. Se afla lângă ea, dorind-o cumplit, tânjind după anii care trecuseră în zbor şi vrând s-o aibă mai mult ca oricând, dar se întoarse încet pe o parte, departe de ea, ca să nu-l vadă plângând, şi nu o atinse deloc.

Capitolul 3

Zilele de dinaintea Crăciunului păreau să se târască şi Oliver aproape că nu suporta să mai vină acasă. Alterna între a o urî şi a o iubi mai mult ca oricând şi căuta tot felul de modalităţi pentru a o face să se răzgândească. Dar hotărârea fusese luată deja. Vorbeau despre acest lucru mereu, seara târziu, când copiii se duceau la culcare, şi văzu în ea o încăpăţânare brutală la care credea că renunţase de ani de zile. În mintea ei, însă, lupta pentru propria ei viaţă acum.

Îi promise că nimic nu avea să se schimbe, că avea să vină acasă în fiecare vineri seară, că îl iubea la fel ca înainte, totuşi amândoi ştiau că se amăgea singură. Avea să aibă lucrări de făcut, de studiat pentru examene, astfel încât nu va putea veni acasă mereu, iar dacă venea şi stătea cu nasul în cărţi, i-ar fi indispus şi pe el şi pe copii. Lucrurile trebuiau să se schimbe odată cu întoarcerea ei la şcoală. Era ceva inevitabil, indiferent dacă voia să recunoască sau nu. Încercă să o convingă să se ducă la altă şcoală, undeva mai aproape de casă, chiar şi *Columbia* ar fi fost de preferat *Harvard*-ului. Ea, însă, era ferm hotărâtă să meargă acolo. El se întreba uneori dacă o făcea cumva pentru a-şi retrăi tinereţea, pentru a da timpul înapoi până la nişte vremuri mai simple, şi totuşi, lui îi plăcea mai mult viaţa pe care o duceau acum. Şi nu avea să priceapă niciodată cum de îşi putea părăsi copiii.

Aceştia nu ştiau încă nimic de planurile mamei lor. Cei mari sesizară o anumită tensiune plutind în atmosferă, iar Melissa o întrebase de câteva ori dacă ea şi tata se certaseră cumva, dar Sarah le alunga temerile, răspunzându-le cu un aer total lipsit de griji. Era hotărâtă să nu le strice vacanţa de Crăciun şi ştia că tot ce avea să le spună îi va supăra. Hotărâse să o facă a doua zi după Crăciun, iar Ollie fusese de acord pentru că tot mai credea

că o poate determina să se răzgândească. Merseră la piesa în care juca Melissa, apoi decorară pomul de Crăciun, ceea ce părea o perfectă armonie, cântând colinde, spunând glume, în vreme ce Oliver şi Benjamin se chinuiau cu instalaţia electrică, iar Sam mânca floricelele mai repede decât le înşirau Melissa şi Sarah. Privindu-i, Oliver avu impresia că inima i se frânge. Era imposibil ca ea să le facă aşa ceva, nu era drept şi cum avea el să aibă grijă de ei? Şi, apoi, oricât de drăguţă ar fi fost Agnes, nu era decât o servitoare. Iar el stătea toată ziua la New York. Şi-i închipuia pe Benjamin şi pe Melissa scăpând de sub control şi pe Sam neglijat total, în timp ce mama lor făcea pe studenta la *Harvard.*

În ziua de Ajun, se aşeză împreună cu ea în faţa şemineului din bibliotecă şi o rugă, cât se poate de serios, să renunţe la plan. Se hotărâse deja că, dacă era nevoie, avea să o şi implore.

— Nu le poţi face aşa ceva.

El slăbise cinci kilograme în două săptămâni, iar încordarea din atmosferă îi distrugea pe amândoi, dar Sarah era ferm hotărâtă. Cu o săptămână în urmă scrisese că accepta şi, peste alte două săptămâni urma să plece pentru a-şi găsi o locuinţă în Boston. Cursurile începeau pe cincisprezece ianuarie. Nu mai trebuia decât să treacă Crăciunul, să-şi facă bagajele şi să le spună copiilor.

— Ollie, hai să nu o luăm de la capăt.

Îi venea să sară şi să o zgâlţâie zdravăn. Dar ea era departe, de parcă n-ar fi suportat durerea pe care ştia că i-o provoacă.

Copiii îşi agăţaseră ciorapii lângă pom şi târziu, în seara aceea, el şi Sarah aduseră cadourile jos. Ea şi Agnes le împachetaseră timp de săptămâni întregi. Exagerase anul acela, de parcă ar îi fost ultimul Crăciun petrecut împreună. Ollie îi cumpărase un inel cu smarald de la *Van Cleef* cu o săptămână în urmă, ceva splendid, ce ştia că îşi dorise dintotdeauna. Era un inel simplu, încrustat cu diamante micuţe, iar în mijloc se afla un smarald superb. Ar fi vrut să

i-l dăruiască în seara aceea, dar, deodată, avu impresia că ar fi părut mai degrabă o mită decât un dar şi îi păru rău că îl cumpărase.

Când merseră la culcare în seara aceea, Sarah puse ceasul să sune la şase. Voia să se trezească devreme pentru a pregăti curcanul. Agnes avea să se scoale oricum devreme pentru a se ocupa de celelalte treburi, dar Sarah ţinea să prepare curcanul singură, ca un alt ultim dar pentru ei, şi, în plus, era o tradiţie de familie.

Stătea în pat, după ce stinseră luminile, gândindu-se în linişte şi ascultând respiraţia lui Ollie. Ştia că este treaz şi nu-i era greu să-şi dea seama la ce se gândeşte. În ultimele două săptămâni nu mai fusese el însuşi. Se certaseră, plânseseră, vorbiseră, discutaseră şi, totuşi, ea ştia că făcea bine, pentru ea însăşi, oricum. Acum nu mai voia decât să se termine totul, să-şi înceapă noua viaţă, să plece de lângă ei, departe de durerea pe care ştia că i-o provoacă lui Ollie.

— Aş vrea să nu te porţi ca şi cum aş pleca pentru totdeauna.

Vocea ei sună blând în întuneric.

— Totuşi, asta se va întâmpla, nu?

Vocea lui sună atât de trist, încât ea nu suportă să o audă.

— Ţi-am mai spus doar. Voi veni în orice weekend voi putea şi vor fi destule vacanţe.

— Şi cât crezi că va dura? Nu poţi să te plimbi tot timpul. Pur şi simplu, nu pricep cum poţi face una ca asta.

O spusese de o mie de ori în ultimele două săptămâni şi, în sinea lui, încerca să găsească un alt motiv, ceva ce făcuse sau nu făcuse. Nu se putea ca ea să-şi dorească o viaţă cu totul diferită, departe de ei, dacă îl iubea cu adevărat.

— Poate când o să se termine totul, o să înţelegi mai bine. Poate dacă fac ceva din viaţa mea, vei respecta ceea ce am făcut. Dacă acest lucru se va întâmpla, atunci înseamnă că a meritat.

— Te respect şi acum. Întotdeauna te-am respectat.

Se întoarse să o privească în lumina lunii. I se părea la fel de frumoasă ca întotdeauna, acum poate chiar mai mult, datorită faptului că durerea pierderii ei îi amintea mereu cât de mult o iubea. Suferind deja pentru ei, pentru ceea ce încă nu ştiau, el o întrebă:

— Când ai de gând să le spui copiilor?

— Mă gândeam să le spun mâine seară, după ce vor pleca ai tăi.

— E un mod îngrozitor de a încheia o zi de Crăciun.

— Nu cred că ar trebui să aştept mai mult. Ei ştiu că nu e în regulă ceva. Mel a fost bănuitoare toată săptămână, iar Benjamin a stat mai tot timpul plecat. La el acesta e întotdeauna un semn că ştie că se petrece ceva şi habar n-are cum să reacţioneze.

— Şi cum crezi că se vor simţi când vor afla vestea?

— Ca şi noi, probabil. Speriaţi, derutaţi, poate emoţionaţi pentru mine. Cred că Benjamin şi Mel vor fi în stare să înţeleagă. Sunt îngrijorată însă pentru Sam.

Vorbea încet, se întoarse apoi spre el şi îi luă încet mâna într-a ei, iar glasul îi tremură uşor când vorbi din nou, gândindu-se la cel mie.

— Să ai mare grijă de el, Ollie… are mai multă nevoie de tine decât de mine…

— Are nevoie şi de tine. Eu nu-l văd decât vreo două ore pe zi şi nu vorbim decât despre fotbal, baseball şi teme.

— E un început şi ăsta. Poate că o să fiţi cu toţii mai apropiaţi după asta.

— Credeam că suntem.

Aceasta era partea care durea cel mai mult. Crezuse că aveau tot ce îşi doreau. Familia perfectă. Viaţa perfectă. Căsnicia perfectă.

— Întotdeauna am crezut că lucrurile merg atât de bine între noi… n-am înţeles niciodată ce simţi tu… adică… ei bine, am înţeles când ai rămas însărcinată, dar întotdeauna am crezut că… după aceea, şi chiar înainte de venirea lui Sam pe lume, erai fericită.

Îl durea atât de mult gândul că nu-i dăduse tot ce-şi dorise.

— Eram... am fost... doar că voiam ceva ce tu nu puteai să-mi dai. Trebuia să vină dinăuntru şi, bănuiesc, că n-am găsit niciodată.

Se simţea atât de vinovată pentru că îl făcea să se simtă insuficient. Fusese întotdeauna soţul perfect.

— Şi dacă nu găseşti nici-acum?

— Presupun că mă dau bătută.

Dar ştia că va găsi. În parte o făcuse deja. Numai simpla hotărâre de a pleca o schimbase.

— Cred că ai putea găsi şi aici ceea ce cauţi. Poate că aveai nevoie de mai multă libertate.

Ea se trase mai aproape de el în patul lor confortabil şi el o înconjură cu braţul.

— Am avut toată libertatea care-mi trebuia. Numai că n-am ştiut ce să fac cu ea.

— Ah, iubita mea...

Îşi ascunse faţa în părul ei şi ochii i se umplură din nou de lacrimi; când ea îşi lipi faţa de pieptul lui, el îi simţi lacrimile şi tremurul umerilor.

— De ce faci asta? N-am putea, oare, să dăm vremea în urmă cu câteva săptămâni şi să uităm că toate astea s-au întâmplat vreodată?

Chiar şi printre lacrimi, ea scutură din cap şi apoi îl privi din nou.

— Nu cred. Întotdeauna aş avea impresia că-mi lipseşte ceva. O să mă întorc... îţi promit... îţi jur. Te iubesc prea mult ca să n-o fac.

Dar ceva în inima lui îi spunea că acest lucru nu se va întâmpla, indiferent ce ar fi spus ea. Ar fi fost mai sigur să o ţină acasă, să nu o lase să plece. Odată ce pleca, se putea întâmpla orice.

Rămaseră mult timp nemişcaţi, ţinându-se în braţe strâns, cu chipurile alăturate, buzele întâlnindu-li-se din când în când şi, în cele din urmă, dorinţa de ea îl învinse. Pentru prima oară în două săptămâni o posedă cu o

pasiune şi o poftă de care uitase de multă vreme. Era o disperare în actul lor sexual care nu mai existase altădată, o sete, o singurătate, o foame nepotolită. O simţea şi ea, împreună cu sentimentul de vinovăţie, regretul şi o amărăciune care aproape că o copleşi în clipa în care se cutremurară la unison, rămânând unul lângă altul, sărutându-se până când el adormi, în sfârşit, în braţele ei... Oliver... băiatul pe care îl iubise întotdeauna... bărbatul care devenise... iubirea care începuse şi acum se putea sfârşi la Harvard.

Capitolul 4

Dimineaţa zilei de Crăciun era plină de agitaţie. Masa, curcanul, darurile, telefoanele de la Chicago şi trei apeluri din partea bătrânilor Watson. George sună să le spună că Phyllis nu era deloc ea însăşi, iar Oliver îi zise că iar îşi făcea probleme pentru nimic. Erau aşteptaţi la prânz şi au sosit aproape la ora două, cu braţele încărcate de cadouri pentru toată lumea, chiar şi un şal din caşmir pentru Agnes şi un os uriaş de supă pentru Andy. Şi, contrar avertismentelor lui George, Phyllis părea să se simtă remarcabil şi arăta minunat în rochia de lână purpurie pe care o cumpărase în ziua când se dusese la cumpărături şi îşi îngrijorase soţul.

Timpul destinat deschiderii cadourilor păru nesfârşit, iar Sarah fu uluită de inelul pe care Ollie i-l dăruise dimineaţă devreme, când stăteau la masă, în bucătărie, privind-o cum pregătea curcanul. Ea îi dăruise un cojoc, nişte casete pe care ştia că şi le doreşte, câteva cravate şi perechi de ciorapi, tot felul de mărunţişuri şi o frumoasă servietă din piele neagră. Şi, ca o glumă, el îi dăruise un nostim „ghiozdănel” roşu, pentru a-i aminti că o considera tot o „puştoaică” şi o busolă de aur pentru a o ajuta să găsească drumul spre casă, pe care erau gravate cuvintele *„Vino acasă repede. Te iubesc. Ollie”.*

— Pentru ce-i asta, tată? întrebă Sam care văzu darul când îl deschise Sarah. Tu şi cu mama aveţi de gând să plecaţi în excursie? E o busolă foarte frumoasă.

— Mama ta e o femeie foarte frumoasă. M-am gândit că i-ar prinde bine, în caz că s-ar rătăci vreodată, spuse el zâmbind, iar Sam râse şi Sarah îl atinse uşor pe Ollie. Îl sărută cu gingăşie şi, după aceea, el o urmă în bucătărie pentru a-i da o mână de ajutor la tăierea curcanului.

Masa în sine fu lipsită de evenimente, doar că, pe la jumătatea ei, bunica Phyllis începu să devină cam

nervoasă. Părea să sară de pe scaun ori de câte ori i se ivea prilejul, ducând farfurii care nu trebuiau duse, aducând lucruri din bucătărie care nu îşi aveau locul acolo şi întrebând pe fiecare de câte zece ori dacă mai voia o porţie.

— Ce e cu bunica? îl întrebă Sam în şoaptă pe tatăl său la un moment dat, când Phyllis se duse repede după Agnes, insistând să o ajute. De obicei nu-i prea plăcea să stea pe la bucătărie.

Şi Oliver observase acest lucru, dar îşi închipui că poate o deranja ceva. Părea neobişnuit de agitată.

— Cred că vrea doar să le ajute pe mama şi pe Agnes. Bătrânii fac lucruri din astea uneori. Vor ca toată lumea să vadă că încă mai sunt utili.

— Aha, făcu Sam mulţumit, dar şi ceilalţi observaseră.

Mel îşi privi mama, îngrijorată. Sarah clătină doar din cap, nevrând ca întrebările să fie rostite. Îi fu clar imediat că soacra ei avea unele probleme.

Dar, în afară de acest incident, masa se desfăşură foarte bine. Fiecare luă câte două porţii din toate, apoi se prăbuşiră în living-room, în timp ce Sarah, Agnes şi Phyllis făceau ordine prin bucătărie. Melissa li se alătură un timp, dar apoi se duse să stea cu cei doi bărbaţi şi cei doi fraţi ai ei.

Se uită, îngrijorată, la bunicul George şi se aşeză lângă el.

— Ce se întâmpla cu bunica? Pare atât de nervoasă.

— Uneori devine puţin cam agitată. Mi-e greu să o liniştesc şi, câteodată, e mai bine să o las să obosească, atâta timp cât nu-şi face niciun rău. Acum e mai bine?

— Cred că da. Aleargă prin bucătărie ca un uragan.

De fapt, nu prea făcea nimic, doar vorbea neîncetat şi muta farfuriile murdare dintr-un loc în altul fără niciun scop. Şi Sarah şi Agnes observaseră, dar niciuna nu zise nimic şi, până la urmă, îi spuseseră lui Mel să se ducă dincolo. În clipa aceea, bunica îşi ridicase privirea, la auzul numelui ei, uitându-se drept la unica ei nepoată.

— Mel? E aici? Ah, cât mi-ar plăcea s-o văd, unde este?

Melissa înmărmurise, iar mama ei îi făcuse semn să se ducă în camera cealaltă, dar era încă zguduită când se aşează lângă bunicul ei, căutând o explicaţie.

— E atât de derutată. N-am mai văzut-o aşa niciodată.

— I se întâmplă din ce în ce mai des, spuse George Watson, privindu-şi fiul cu tristeţe.

Era exact ceea ce încercase să-i spună lui Ollie. Cu toate acestea, uneori era extrem de lucidă şi el ajunsese să se întrebe dacă nu cumva îşi închipuia doar stările ei de derută. Nu mai ştia ce să creadă. Într-o zi părea total zăpăcită, pentru ca apoi să pară bine din nou, alteori se schimba de la o oră la alta. Era şi înspăimântător şi tulburător.

— Nu ştiu ce e, Mel. Aş vrea tare mult să ştiu. Presupun că vârsta e de vină, dar pare prea tânără pentru aşa ceva.

Phyllis Watson nu avea decât şaizeci şi nouă de ani, iar soţul ei era cu trei ani mai în vârstă.

Peste câteva minute, Phyllis şi Sarah veniră în living, iar bunica părea mult mai liniştită. Se aşează, tăcută, într-un fotoliu şi sporovăi cu Benjamin, care îi spuse despre faptul că voia să-şi continue studiile la *Harvard.* Mai făcea cereri şi la *Princeton,* la *Stanford,* pe coasta de vest, la *Brown, Duke* şi *Georgetown.* Cu notele şi talentul lui de atlet, putea să aleagă dintr-o mulţime de şcoli de renume. Totuşi, el spera să meargă la *Harvard* şi, acum, acelaşi lucru era valabil şi pentru Sarah. Avea să fie interesant să fie în aceeaşi şcoală cu el. Poate că, dacă se întâmpla acest lucru, avea s-o ierte pentru faptul că plecase de acasă cu opt luni înainte ca el să înceapă colegiul. Ollie îi sugerase chiar să aştepte până atunci, dar ea nu voia să amâne chiar niciun pic. Aşteptase prea mulţi ani acest lucru ca să mai vrea să amâne chiar şi o oră. Era ceea ce prevăzuse Phyllis cu mulţi ani în urmă, dar acum, probabil că nici nu-şi mai amintea, nici nu înţelegea prea bine.

— Când vei primi răspuns de la toate aceste şcoli? îl întrebă George, emoţionat pentru nepotul lui.

— Probabil că nu înainte de sfârşitul lui aprilie.

— Prea mult timp de aşteptat pentru un băiat de vârsta ta.

— Aşa e, spuse Benjamin zâmbind şi privindu-şi tatăl cu dragoste. Tata şi cu mine vom face un tur al şcolilor în primăvara asta în timp ce vom aştepta. Le ştiu aproape pe toate, dar n-am fost niciodată la *Duke* sau la *Stanford.*

— Astea sunt mult prea departe. Cred totuşi că ar trebui să mergi la *Princeton.*

Era colegiul unde învăţase George şi toţi zâmbiră. Era de părere că toată lumea ar fi trebuit să meargă la *Princeton.*

— S-ar putea, dacă nu reuşesc la *Harvard.* Poate o vei convinge pe Mel să meargă acolo.

Aceasta mormăi şi azvârli în el cu o prăjitură mâncată pe jumătate.

— Ştii foarte bine că eu vreau să merg la UCLA şi să studiez drama.

— Da, dacă nu te măriţi mai înainte.

De obicei, spunea dacă nu vei fi „scoasă din circulaţie”, dar n-ar fi îndrăznit să folosească această expresie în faţa părinţilor. Ea era încurcată cu un băiat de la el din clasă şi, deşi nu credea că „mersese până la capăt” încă, bănuia că nici prea departe nu se afla. Dar şi ea aflase de curând de noua lui iubire, o blondă drăguţă, cu o siluetă nemaipomenită, Sandra Carter.

Seara se scurse încet şi, în cele din urmă, bătrânii Watson plecară spre casă, iar Oliver o privi întrebător pe Sarah. Aceasta fusese ciudat de tăcută în ultima jumătate de oră şi el ştia că se gândeşte ce să le spună copiilor. Într-un fel, erau cu toţii atât de obosiţi, încât ar fi fost mai bine să mai aştepte o zi, dar ea se gândise atât de mult, încât voia neapărat să le spună.

Benjamin tocmai se pregătea să-i ceară cheile maşinii, Melissa, să-şi sune o prietenă, iar Sam căsca deja când Agnes apăru în pragul uşii.

— Ar fi timpul ca Sam să meargă la culcare. Îl duc eu dacă vreţi, doamnă Watson.

În bucătărie totul era pus în ordine şi ea ar fi vrut să se retragă pentru a se uita la noul televizor pe care soţii Watson i-l dăruiseră de Crăciun.

— O să-l duc eu peste puţin timp. Vrem să vorbim puţin mai întâi. Îţi mulţumesc, Agnes.

Sarah îi zâmbi şi Agnes se opri o clipă, căci zări ceva ciudat în ochii femeii, dar încuviinţă şi le ură un Crăciun fericit, apoi se duse în camera ei. Sam se uită la mama lui cu ochi mari şi obosiţi.

— Despre ce o să vorbim?

— Mamă… pot să… trebuia să ies…

Benjamin părea nerăbdător să plece, după felul cum se uita la ceas, dar Sarah clătină din cap de astă dată.

— Te-aş ruga să mai aştepţi puţin. Aş vrea să vă spun ceva.

— S-a întâmplat ceva?

Părea uluit, iar Mel, care se afla la jumătatea scării, se uită la ei, însă Sarah aşteptă până se adunară cu toţii din nou. Părea ceva oficial acum, iar Oliver îşi trase un scaun lângă foc, întrebându-se ce avea să le spună, oare, şi cum vor primi vestea.

— Nu prea ştiu de unde să încep, spuse Sarah, simţind deodată că i se taie răsuflarea, când se uită la ei: fiul ei înalt şi chipeş, fiica ei atât de mare acum şi, totuşi, încă o copilă, şi Sam, ghemuit şi somnoros, pe canapea, lângă ea. Există ceva ce aş fi vrut să fac de foarte multă vreme şi o voi face acum, dar nu va fi uşor pentru niciunul din noi. Este o foarte mare schimbare. Dar, întâi şi întâi, aş vrea să ştiţi că vă iubesc enorm de mult, că mă gândesc la voi… dar, un lucru pe care vi l-am repetat de atâtea ori şi în care am crezut dintotdeauna, este acela că trebuie să fii sincer cu tine însuţi, zise ea strângându-i mâna lui Sam şi ocolind privirea lui Oliver, apoi continuă: Trebuie să faceţi ce credeţi că e bine, chiar dacă, uneori, e foarte greu.

Trase din nou aer în piept şi în încăpere domnea o linişte mormântală. Se temeau cu toţii de ceea ce avea să le spună. Părea atât de gravă, deodată, iar Benjamin observă

că tatăl lor era palid. Poate că divorţau, sau urmau să aibă un alt copil, acest din urmă aspect n-ar fi fost chiar atât de groaznic, dar un divorţ ar fi însemnat sfârşitul lumii. Niciunul din ei nu-şi închipuia despre ce putea fi vorba.

— Mă întorc la şcoală, spuse ea oftând.

— Da? făcu Mei părând uluită.

— Unde? întrebă Benjamin.

— De ce? vru Sam să ştie.

Lui i se părea o prostie. Şcoala era pentru copii şi el abia aştepta să o termine. Dar să te mai întorci când eşti om în toată firea! Sigur nu va vrea să facă acest lucru când va avea vârsta ei.

— Şi tata o să se întoarcă la şcoală?

Sarah zâmbi, dar Oliver, nu. Ar fi fost mult mai uşor pentru toţi dacă ar fi făcut-o. Ar fi plecat cu toţii la Cambridge. Dar nu pleca decât ea, ei rămâneau acolo, cu vieţile lor sigure şi confortabile. Numai ea simţea nevoia să iasă din port, din punctul sigur al vieţii lor, spre ape necunoscute. Dar acel gând mai mult o bucura decât o înspăimânta. Acum trebuiau să afle în ce mod îi va afecta. Şi avea să-i afecteze. Acest lucru nu se putea nega. Mai ales pe Sam, care o privea aşteptând. Totuşi, ea ştia că trebuie să-i părăsească.

— Nu, tata nu se întoarce la şcoală. Numai eu. Plec la *Harvard* peste două săptămâni.

— La *Harvard?* zise Benjamin şocat. Tu? De ce?

Nu pricepea. Cum putea să se ducă la şcoală în Boston? După aceea, încet, încet, înţelese. Se uită în ochii tatălui său şi văzu tot, singurătatea, durerea, amărăciunea pe care ea le pusese acolo, dar şi în ochii ei era ceva chinuitor şi trist.

— Voi veni acasă cât de des voi putea. Tata şi Agnes vor avea grijă de voi.

— Adică ne părăseşti? întrebă Sam ridicându-se brusc în capul oaselor lângă ea, ochii lui mari umplându-i-se deodată de groază. Pentru totdeauna?

— Nu, nu pentru totdeauna, adăugă ea repede. Doar

pentru un timp. Pot veni acasă în weekenduri şi în vacanţe.

Se hotărî să le spună adevărul. Măcar atâta lucru le datora.

— Programul este pentru doi ani.

— Doi ani?

Sam începu să plângă şi nimeni nu spuse nimic când ea încercă să-l ia pe după umeri, iar el se smuci şi fugi în mijlocul încăperii spre tatăl lui.

— Pleci şi ne laşi? De ce? Nu ne mai iubeşti?

Ea se ridică şi se duse spre el, dar copilul nu se lăsă atins şi lacrimi strălucitoare apărură şi în ochii ei acum. Se aşteptase să fie greu, dar nici chiar aşa şi, deodată, suferi cumplit când văzu câtă durere te provoca, totuşi, ştia că trebuie s-o facă, pentru binele ei.

— Bineînţeles că vă iubesc, Sam… pe toţi… doar că trebuie să fac asta… pentru mine însămi…

Încercă să-i explice, dar nu se auzea deloc din cauza suspinelor băiatului, care fugise la Mel şi se agăţa de ea acum, când începu şi fata să plângă. Îşi ţinea în braţe fratele mai mic, de parcă erau gata să se înece şi îşi ridică apoi privirea acuzatoare spre mama ei.

— De ce, mamă?

Erau cele mai dureroase cuvinte pe care le auzise vreodată şi se uită spre Oliver, dar el nu spuse nimic acum. Era la fel de zdrobit ca şi copiii.

— E greu de explicat. Este ceva ce vreau să fac de multă vreme.

— E vorba de ceva între tine şi tata? întrebă Mel printre lacrimi, ţinându-l pe Sam. Vreţi să divorţaţi?

— Nu, nimic nu se va schimba. Trebuie doar să plec pentru o vreme, să realizez ceva pentru mine însămi, să fiu cineva prin propriile mele puteri, fără voi toţi.

Nu le spuse că o trăgeau în jos, că o împiedicau să creeze ceva. N-ar fi fost drept faţă de ei, dar acesta era adevărul. Acum vedea foarte limpede. Într-un fel, Oliver avusese dreptate, întotdeauna avea, dar ştia că şi ea are dreptate. Vor supravieţui, iar ea se va întoarce mai bună.

Dacă rămânea, murea. Acum era sigură de acest lucru.

— Nu poţi să mergi la şcoală aici? o întrebă Benjamin încet.

Şi el părea şocat. Dar era prea mare ca să plângă. O privea doar, de parcă ar fi vrut să înţeleagă, convins fiind că exista un alt motiv. Poate divorţau şi nu voiau să le spună lor, copiilor. Dar atunci, de ce nu-i lua cu ea? Pur şi simplu, nu avea niciun semn. Nu ştia decât că familia lor se destrăma şi el habar nu avea de ce. Dar ar fi vrut să creadă că ea avea motive cât se poate de întemeiate. Ar fi vrut să-i înţeleagă punctul de vedere, dar nu putea.

— Nu cred că aş putea realiza ceva aici, Benjamin. *Harvard* este locul potrivit pentru mine, spuse ea zâmbind cu tristeţe, simţind cum suspinele lui Sam îi sfârtecau stomacul asemeni unei dureri fizice, dar neîndrăznind să se apropie de el. De fiecare dată când încerca, el se ferea de ea. Şi Oliver păstra distanţa faţă de el.

— Poate vom fi amândoi acolo în toamnă.

— Ar fi grozav, spuse Benjamin zâmbind.

Întotdeauna avea să aibă încredere în ea şi în ceea ce făcea, dar în adâncul sufletului se clătina din cauza loviturii. Avea impresia că întreaga lui lume fusese distrusă într-o singură clipă. Niciodată nu-i trecuse prin cap că vreunul din părinţii lui putea să plece. Ei erau acolo pentru totdeauna… sau poate că nu era chiar aşa. În niciun caz nu şi-ar fi închipuit că ea va fi cea care va pleca. Nici nu putea să mai gândească, aşa cum stătea pe fotoliu, încercând să-şi păstreze calmul, uitându-se la Oliver, care se afla într-un colţ al camerei, şi, deodată, se ridică, îşi privi tatăl şi îl întrebă direct:

— Tată, tu ce părere ai?

— E hotărârea mamei tale, fiule. Nu-i putem sta în cale. Şi nici nu prea ne-a dat de ales. Ea crede că face ceea ce e bine, iar noi trebuie să facem tot posibilul să o sprijinim.

În clipa aceea îi întâlni privirea lui Sarah şi, pentru el, ceva se schimbase. Acum, ea îi rănise copiii, nu numai pe el, şi nu avea să uite asta niciodată, dar mai ştia şi că o va

iubi mereu.

— O să ne fie dor de tine, Sarrie.

Splendoarea Crăciunului fu uitată acum, împreună cu râsetele, tradiţia şi darurile. Era cea mai grea noapte din viaţa lor, dar ar fi putut fi şi mai rău. S-ar fi putut întâmpla ceva vreunuia din ei. Era doar pentru un timp, sau cel puţin, aşa spusese ea. Doi ani. Li se părea o eternitate. Sarah încercă din nou să se apropie de Mel şi Sam. Acesta, însă, începu să plângă şi mai tare, iar Mel ridică mâna pentru a o ţine la distanţă şi îşi privi ambii părinţi cu mânie.

— Cred că ne minţiţi. Cred că pleci pentru totdeauna şi n-ai curaj să ne spui. Dar, dacă-i aşa, de ce nu ne iei cu tine?

— Pentru că nu-i aşa. Ce-aţi face voi în Cambridge? Să vă pierdeţi toţi prietenii pe care-i aveţi aici? Să mergeţi la o altă şcoală? Să locuiţi într-un apartament mic cu mine, în timp ce eu voi scrie lucrări şi voi învăţa pentru examene? Benjamin e în ultimul an, tu mai ai încă doi. Chiar vreţi să daţi totul peste cap? Ca să nu mai spun că n-aş putea să mă ocup de voi, din moment ce trebuie să mă duc la cursuri. Vă este mult mai bine aici, cu tati şi Aggie, în propria voastră casă, la şcoala care vă place, cu prietenii pe care-i aveţi de ani de zile, într-un mediu familiar.

— Ne părăseşti.

Ochii lui Mel erau plini de durere şi furie, iar suspinele lui Sam nu scăzură absolut deloc în intensitate. Mel se întoarse apoi spre tatăl lor.

— Trebuie să-i fi făcut ceva îngrozitor dacă ne părăseşte astfel.

Îi ura pe amândoi şi ştia că o va face întotdeauna. Sarah îi sări imediat în apărare.

— Nu-i adevărat, Mel. Tatăl vostru nu are niciun amestec în toată treaba asta.

— Bine, dar nu-i ceva firesc ca oameni în toată firea să meargă la şcoală. Trebuie să ne urăşti teribil de mult dacă poţi să pleci.

Suspinele lui Sam se transformară în urlete, iar Mel se ridică şi îl luă în braţe. El se întoarse să-şi mai privească o

dată mama, cu faţa inundată de lacrimi, dar ea nu făcu niciun pas spre el, de data aceasta. Nu mai era al ei. Era al lor de acum înainte.

Sam abia reuşi să vorbească printre suspine.

— E... e... adevărat? Ne... ne... urăşti, mamă?

Inima ei se frânse la acel gând şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji, în timp ce scuturǎ din cap.

— Nu, nu-i adevărat. Vă iubesc din tot sufletul... şi pe voi şi pe tati.

Plângea deja şi Oliver se întoarse cu spatele la toţi, iar ei stăteau nemişcaţi şi se uitau unii la alţii, neştiind ce să facă. Familia lor fusese distrusă într-o clipă. După aceea, se duse spre Mel şi îl luă în braţe pe Sam, care se agăţă de el, aşa cum făcuse cu ani în urmă, când era micuţ.

— Totul o să fie bine, fiule... o să ne descurcăm noi.

Se aplecă şi dădu să o sărute pe Mel, dar aceasta îl respinse şi fugi în camera ei, iar peste o clipă auziră uşa trântindu-se. După aceea, Oliver urcă scara încet cu Sam, iar Sarah şi Benjamin rămaseră singuri. Băiatul o privi, încă şocat, neputând să creadă ceea ce-i auziseră urechile şi, totuşi, ştiind că era adevărat.

— Mamă... de ce?

Era destul de mare pentru a i se vorbi deschis şi ea întotdeauna o făcuse.

— Nu sunt sigură că ştiu. Ştiu doar că nu mai pot face asta. Vreau să fiu mai mult decât atât. Mai mult decât o persoană care transportă copiii cu maşina şi îl aşteaptă pe Sam să vină de la şcoală.

Pentru o clipă, Ben avu impresia că ea ura faptul că le este mamă.

— Bine, dar nu puteai să mai aştepţi? Alte mame aşa ar fi făcut.

— Nu mai puteam. Trebuie s-o fac acum, spuse ea suflându-şi nasul, dar lacrimile nu voiau să se oprească.

Era îngrozitor să-i rănească, dar, fără să vrea, şi ei o răneau pe ea. O făceau de ani de zile. La fel şi Ollie.

Benjamin încuviinţă, dorind să fi înţeles. O iubea şi îi

dorea numai binele, dar în sinea lui, considera că făcea un lucru oribil. Nu-şi închipuia cum putea cineva să-şi abandoneze copilul. Niciodată nu crezuse că ea ar fi putut face aşa ceva. Dar putea, şi o făcea, şi acum totul se schimbase. Ce mai rămăsese? Nimic. Nişte copii. Un tată care lucra toată ziua. Şi o femeie angajată să le facă de mâncare. Deodată, abia aştepta să vină toamna şi să plece. Ar fi făcut-o chiar mai înainte, dacă s-ar fi putut. Nu mai avea familie. Doar câţiva indivizi cu care locuia. Era ca şi cum ea ar fi murit, ba chiar mai rău, pentru că ar fi putut să rămână dacă ar fi vrut. Şi cel mai mult îl durea faptul că ştia că nu vrea. Toate prostiile acelea în legătură cu cât de mult îi iubea. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi rămas, dar ea pleca. Asta spunea tot. Privi în jos, apoi din nou la ea, simţindu-se vinovat pentru gândurile sale şi vrând să iasă din casă cât putea mai repede. Întotdeauna crezuse în ea, chiar mai mult decât în tatăl lui şi, deodată, ei puţin îi păsa. Aşa, pur şi simplu. De el, de Mel, de Sam, chiar şi de tatăl lui. Îi era milă de el, dar nu putea face nimic.

— Îmi pare rău că te întreb acum… dar… crezi că tata s-ar supăra dacă aş lua maşina un timp?

Ea scutură din cap, întrebându-se ce gândea el, oare. Întotdeauna îi fusese cel mai apropiat.

— Sunt sigură că e în regulă.

Era ca şi cum, dintr-odată, îşi pierduse orice autoritate. Predase cheile. Era un exemplu a ceea ce avea să fie când va veni acasă în weekenduri. Nu vor mai fi obişnuiţi s-o aibă cu ei, iar ea nu vă mai avea nicio putere asupra lor. Nu avea să fie uşor, indiferent ce ar fi făcut.

— Te simţi bine?

Era îngrijorată pentru el. Ştia că, deşi nu spunea prea mult, era puternic lovit. Şi, în fond, nu avea decât şaptesprezece ani. Nu voia ca el să iasă şi să se îmbete şi apoi să încerce să vină acasă cu maşina sau să facă cine ştie ce altă prostie.

— Unde te duci la ora asta?

Era trecut de zece, în seara de Crăciun, şi ei nu-i prea

surâdea ideea de a-l şti pe şosele.

— Mă duc la un prieten. Nu mă-ntorc târziu.

— Bine, spuse ea şi el dădu să plece, dar ea îi luă deodată mâna. Te iubesc... te rog să nu uiţi asta niciodată...

Plângea iar şi el ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu o făcu. Îl lovise prea tare, pe toţi îi lovise. Nu putu decât să încuviinţeze, îndreptându-se apoi spre uşa de la intrare, îşi luă haina şi, peste o clipă, dispăru. Ea se cutremură când auzi uşa trântindu-se, urcă apoi încet scara spre dormitor. Auzi suspine din camera lui Mel, dar când apăsă pe clanţă, observă că uşa era încuiată şi Mel nu vru să-i răspundă; din camera lui Sam nu se auzea niciun sunet şi nu îndrăzni să intre ca să nu-l trezească. Intră în propria ei cameră şi se aşeză pe marginea patului, având senzaţia că fusese lovită de un camion. Oliver veni abia peste o oră şi o găsi întinsă în pat, privind fix peretele, cu ochii înotând în lacrimi.

— Ce face?

Nici nu se dusese la el. Acum era al lui Oliver, nu mai era al ei. Toţi erau ai lui. Ea era ca şi plecată deja şi, atunci îşi dădu seama că ar fi trebuit să dispară cât mai curând posibil. Avea să le fie, probabil, mai uşor tuturor, acum că ştiau că pleacă.

— A adormit, spuse Oliver aşezându-se, cu un oftat, pe un fotoliu.

Fusese o zi lungă şi o seară nesfârşită şi nu mai voia să se mai ascundă după degete. Ea le distrugea vieţile pentru ceea ce-şi dorea. Mama lui avusese dreptate. Numai că acum era prea târziu. Erau în necaz până la gât şi, pentru ca cei mici să supravieţuiască, el trebuia să înceapă să înoate repede. Abia îşi udase picioarele cu Sam şi, mai era şi Mel, în privinţa căreia trebuia să-şi facă griji, şi Benjamin. Văzuse expresia din ochii băiatului. Chiar şi la şaptesprezece ani, era profund zguduit de ceea ce făcuse Sarah.

— Nu cred că vreunul din ei îşi va reveni vreodată.

— Nu spune aşa ceva. Mă simt şi aşa destul de groaznic.

— Poate că nu. Poate că, dacă te-ai simţi destul de groaznic, n-ai face-o. Nu vor mai avea niciodată încredere în cineva, cu atât mai puţin în mine. Dacă propria lor mamă îi părăseşte, ce crezi că vor aştepta din partea altora? Ce crezi că le face chestia asta, îi va face mai buni? La naiba, în niciun caz. Vor avea noroc dacă vor supravieţui. Dar vom supravieţui cu toţii.

— Şi dacă aş fi murit?

— Le-ar fi fost mai uşor. Cel puţin, n-ar fi fost propria ta alegere şi asta-i face să se simtă respinşi.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Vrei să spui, de fapt, că sunt cea mai oribilă fiinţă, nu?

Era furioasă din nou. El voia să o facă să se simtă vinovată, dar deja se simţea.

— Poate că eu spun asta, Sarrie. Poate că eşti. Poate că eşti doar o ticăloasă egoistă şi puţin îţi pasă de noi toţi. Totul e posibil, nu-i aşa?

— Poate. Vrei să-mi spui că doreşti să nu mă mai întorc?

— Nu născoci lucruri pe care nu le-am spus.

Problema era că, indiferent ce făcuse toată viaţa pentru el şi pentru copii, o ura pentru ceea ce le făcea acum. Sam se agăţase de el ca un copil în prag de înec şi asta şi era. Avea să sufere foarte multă vreme, iar Oliver nu spusese decât ceea ce simţise. Se întrebă dacă nu cumva vor rămâne cu toţii marcaţi pe viaţă. Cu siguranţă că Sam va rămâne, mai ales. Dacă ea nu avea să se mai întoarcă, ceea ce Oliver îşi dădu seama că era foarte posibil, deşi ea nega acum, dar lucrurile aveau să se schimbe pentru ea imediat ce va ajunge la *Harvard.* Aveau să fie alţi oameni în jurul ei, iar Oliver şi copiii aveau să fie departe, foarte departe de ea. Nu mai exista niciun fel de garanţie acum, pentru niciunul dintre ei.

— Cred că ar trebui să plec peste câteva zile. Ar fi prea greu pentru noi toţi dacă aş mai aştepta două săptămâni.

— Faci cum vrei, spuse el ducându-se în baie pentru a se dezbrăca.

Deodată, nu se mai simţea apropiat de ea. Făcuseră

dragoste doar cu o noapte în urmă şi acum i se părea o străină. O străină care îi pătrunsese în casă şi îi afectase emoţionai copiii.

— Când crezi că vei pleca? o întrebă el întorcându-se în cameră şi vârându-se în pat.

— Poate poimâine. Trebuie să mă pregătesc.

— Cred că ar trebui să duc copiii undeva, să nu te vadă când pleci.

— Ar fi o idee bună, spuse ea privindu-l cu tristeţe.

Nu mai aveau nimic să-şi spună. Epuizaseră tot, acuzaţii, regrete, scuze, explicaţii şi acum, lacrimi.

— Nu ştiu ce să-ţi mai spun, zise ea.

Mai ales după seara aceea, după ce îşi văzuseră copiii plângând. Şi ea pleca, totuşi.

— Nici eu nu ştiu.

Părea amorţită şi zdrobită.

Stătură în linişte, în întuneric şi, în cele din urmă, el adormi pe la ora două. Dar Sarah rămase trează până în zori şi, abia atunci, îl auzi pe Benjamin întorcându-se. Dar nu-i spuse nimic. Era un băiat cuminte, care suferise un şoc. Şi lui avea să-i fie greu. Doar era încă un copil sau, cel puţin, aşa credea ea.

Devenise bărbat în seara aceea şi fusese o frumoasă şi stranie experienţă pentru el. Părinţii Sandrei fuseseră plecaţi şi ei făcuseră dragoste pentru prima oară. Era ca şi cum i s-ar fi dat o femeie numai lui în schimbul celei pe care o pierduse mai devreme, în seara aceea. Fusese o seară ciudată pentru el, dulce-amăruie, în care vorbiseră mult timp, despre ce se întâmpla acasă şi despre cum se simţea el în legătură cu asta. Cu Sandra putea vorbi aşa cum nu o mai făcea cu nimeni altcineva. Apoi făcuseră dragoste din nou şi, în cele din urmă, se întorsese acasă, la propriul lui pat, pentru a se gândi la noua lui iubire, la ceea ce însemna, la mama pe care o pierduse şi, deodată, acest lucru nu i se mai păru atât de groaznic, datorită Sandrei.

Sarah stătea în pat şi asculta zgomotele din casă, în timp ce ei toţi dormeau, dorindu-şi să poată fi din nou una dintre

ei. Dar nu mai era. Parcă era altcineva şi singurul lucru care îi mai rămăsese era să-şi înceapă noua viaţă. Era încă emoţionată din această cauză, în ciuda faptului că zdrobise atâtea inimi şi distrusese atâtea vieţi. Şi, în timp ce ei dormeau, ea se dădu jos din pat şi începu să împacheteze. Strânse tot ce voia în trei valize şi, când Oliver se trezi, ea era gata. Făcuse duş, se îmbrăcase şi îşi rezervase loc la avion. Sunase la un hotel din Cambridge unde mai stătuse şi se hotărâse să plece, cel mai târziu, în după-amiaza aceea.

— Unde te duci la ora asta? o întrebă Oliver, părând surprins să o vadă îmbrăcată când se trezi, şi simţi că se petrecuseră foarte multe în timp ce el dormise.

— Încă nicăieri. Plec în seara asta. O să le spun copiilor când se vor trezi. Nu pot fi mai supăraţi decât sunt deja. Ce-ar fi să-i duci undeva să ia aer?

— O să încerc. Să văd ce pot face.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi dădu câteva telefoane. La micul dejun le spuse copiilor că Sarah avea să plece mai curând decât intenţionase şi că el îi va duce să schieze în Vermont. O rugă pe Agnes să-i împacheteze lucrurile lui Sam şi, o clipă, Benjamin păru să ezite. Spuse că avea câte ceva de făcut pentru şcoală, în restul vacanţei.

— În timpul sărbătorilor de Crăciun? întrebă Oliver, sceptic, şi se întrebă dacă nu cumva era vorba de vreo fată.

— Cât o să stăm?

— Trei, patru zile.

Destul pentru a distrage atenţia oricui, dacă aşa ceva era posibil, după care urmau să se întoarcă la giulgiul care avea să se lase peste casă odată cu plecarea ei. Se simţea deja. Toţi părură şocaţi când auziră că pleca în ziua aceea chiar, dar erau deja atât de amorţiţi în urma durerii din seara precedentă, încât nimic nu-i mai mira acum, aşa că doar încuviinţară în faţa micului dejun de care abia se atinseseră. Benjamin părea obosit şi nu vorbi prea mult, mâncă foarte puţin, Mel nu vorbi cu nimeni, iar Sam se tot

uita tot timpul la tatăl său, parcă pentru a fi sigur că mai era acolo şi nu-i părăsise şi el.

În cele din urmă, Benjamin fu de acord să meargă şi el în Vermont şi izbutiră să plece pe la patru, înainte ca Sarah să pornească spre aeroport. Clipa despărţirii fu îngrozitoare şi Sam plânse din nou când plecară. Agnes stătea în prag, rigidă de supărare, până şi Benjamin avea lacrimi în ochi de data aceasta, Sarah nu putea să rostească nicio vorbă, iar Oliver plângea în timp ce conducea maşina. Nu se uită în oglinda retrovizoare decât o dată şi avu impresia că inima i se frânge, pur şi simplu, când o văzu stând în faţa casei, cu braţul ridicat pentru un ultim semn de rămas bun. Într-o clipă dispărură toate, propria lui viaţă, femeia pe care o iubea şi tot ceea ce clădise. Se duceau toate pentru nebunia pe care o voia ea. Îşi închipui că pe copii nu-i durea faptul că el plângea. Îl durea la fel de mult ca pe ei şi, când se uită în jos la Sam, îi zâmbi printre lacrimi şi îl trase lângă el.

— Gata, campionule, o să ne fie bine, ai să vezi. Şi lui mami, la fel.

Încă mai avea lacrimi în ochi când încercă să le zâmbească.

— O s-o mai vedem vreodată?

Exact de acest lucru se temuse Ollie. Sam nu mai avea încredere în nimeni şi nimic acum şi, din moment ce Ollie însuşi nu credea să mai aibă, cine îi putea condamna?

— Bineînţeles. Şi, peste puţin timp n-o să ne mai fie atât de greu. Acum, însă, doare al naibii, nu?

Vocea i se frânse din nou şi, pe bancheta din spate, Benjamin îşi suflă nasul. Şi Mel plângea, dar era cufundată în propriile gânduri, aşa că nu spuse nimic nimănui, lucru pe care îl făcea de dimineaţă.

Avea să fie ciudat să le fie şi mamă şi tată, ciudat să facă lucrurile pe care le făcuse ea... să-i ducă la doctor... la dentist... să-i cumpere pantofi lui Sam... când avea să aibă timp pentru toate? Cum avea să se descurce fără ea? Dar, mult mai important, cum avea să poată trăi fără femeia pe

care o iubea, fără mâna, viaţa, alinarea şi râsul ei? Era un drum lung şi tăcut până în Vermont şi nimeni nu vorbi până când ajunseră în Massachusetts, unde opriră să ia cina.

Sarah trebuia să fie deja la Boston, în drum spre Cambridge, pentru a începe o viaţă nouă. Cea pe care şi-o dorise, fără ei.

Capitolul 5

Până la urmă se simţiră bine schiind şi, după primele câteva zile, începură cu toţii să-şi revină, unii mai încet decât alţii, totuşi. Sam avea coşmaruri noaptea şi plângea din orice, dar mai şi râdea şi s-a distrat de minune schiind cu tatăl lui. Benjamin s-a înscris chiar şi la un concurs, dar, când nu schia, îşi suna prietenii, de parcă ei ar fi fost soluţia tuturor problemelor. Numai Mel rămase închisă în sine, schiind cu jumătate de inimă şi ocolindu-i pe toţi. Acum era singura femeie în mijlocul lor şi Oliver încerca tot timpul să-i creeze o bună dispoziţie, dar ea nici măcar nu-l lăsa să se apropie. Părea să nu aibă nimic să le spună, singurul cu care mai vorbea cât de cât fiind Sam, dar chiar şi cu el era dureros de tăcută.

Oliver se ocupă de toţi, închiriind schiuri şi clăpari, încărcând şi descărcând maşina, organizând mese, culcându-l pe Sam, ţinând-o sub observaţie pe Mel, având grijă ca toţi să fie bine îmbrăcaţi, aşa încât la opt seara era epuizat. Abia rezista în timpul cinei şi seara cădea în pat alături de Sam. Se hotărâse să împartă camera cu el, în cazul în care copilul se simţea prea singur. Sam făcu în pat de două ori, ceea ce îi dădu de lucru lui Oliver şi noaptea, schimbând aşternuturi, întorcând salteaua şi căutând pături curate. Era evident că Sam era profund afectat, la fel ca toţi, de altfel, iar Ollie era atât de ocupat cu ei, încât nici nu mai avu timp să se gândească la Sarah. Abia seara, în pat, simţea durerea din inimă, iar dimineaţa când se trezea, durerea amintirii ei îl copleşea cu greutatea unui munte. Într-un fel era ca şi cum ea ar fi murit şi, abia a treia zi de când se aflau în Vermont, Ollie pomeni de ea. Spuse ceva despre „mama” şi toţi întoarseră capetele brusc, pe chipul fiecăruia citindu-se clar durerea, ceea ce îl făcu să regrete imediat.

Se întoarseră acasă în ziua de Anul Nou, toţi mai bine

dispuşi şi părând extrem de sănătoşi. Abia când ajunseră, se prăbuşiră din nou. Casa era atât de tăcută, câinele dormea, până şi Aggie era plecată. Oliver îşi dădu seama atunci că toţi speraseră, în sinea lor, că Sarah îi va aştepta, dar nu era aşa. Ea plecase demult şi, deşi Oliver avea numărul de telefon de la hotelul ei din Cambridge, nu o sună în seara aceea. Îl duse pe Sam la culcare, după ce Mel îl ajutase să pregătească cina. Benjamin ieşi. Apăru în bucătărie îmbrăcat ca pentru o întâlnire, în timp ce ei se aflau cu toţii la masă.

— Atât de repede? îl întrebă Ollie zâmbind.

Nici nu apucaseră să despacheteze.

— Trebuie să fie o persoană deosebită.

Benjamin zâmbi.

— Nişte prieteni. Poţi să-mi împrumuţi maşina, tată?

— Să nu vii târziu, fiule. Şi, ai grijă, trebuie să mai fie încă mulţi beţivi pe străzi.

Se bucura, cel puţin, că fiul lui era prudent şi nu se urca la volan după ce bea. Se întâmplase de mai multe ori ca Benjamin să-i sune pentru a le spune să se ducă după el, chiar dacă băuse doar o bere, două, cu prietenii. Sarah îi insuflase acest lucru, pa lângă multe altele. Îşi lăsase amprenta asupra tuturor şi acum plecase, iar Oliver se întrebă când avea să vină acasă pentru atât de mult promisul weekend. Nu plecase decât de şase zile şi i se părea că trecuse deja o veşnicie.

I se păru ciudat să se culce singur în seara aceea şi stătu cu gândul la ea, aşa cum se întâmplase toată săptămâna, încercând să pretindă în sinea lui că nu o făcuse. La miezul nopţii, aprinse veioza şi încercă să citească nişte hârtii pe care le adusese de la birou. Şeful lui fusese foarte cumsecade dându-i o săptămână liber când el îl anunţase atât de brusc, iar acum se afla într-o formă mai bună, dar nu cine ştie ce. Era încă treaz când Benjamin se întoarse pe la unu şi se opri în pragul uşii pentru a-i ura noapte bună.

Oliver lăsase uşa deschisă ca să-l audă pe Sam, iar Benjamin îl privi cu tristeţe când puse cheile pe masă.

— Trebuie să-ţi fie foarte greu, tată... vreau să spun... acum, că mama a plecat.

Oliver încuviinţă. Nu prea avea ce să-i spună. Tuturor le era greu.

— Bănuiesc că o să ne obişnuim şi va veni curând acasă.

Dar nu părea convins şi Benjamin încuviinţă.

— Te-ai simţit bine în seara asta? E o oră cam târzie la care să vii acasă în timpul şcolii.

— Aşa e... am cam pierdut noţiunea timpului. Iartă-mă, tată, îi spuse el zâmbind şi apoi îi ură noapte bună.

O oră mai târziu, Oliver îl auzi pe Sam plângând şi dădu fuga în camera lui. Băiatul dormea, iar Oliver se aşeză pe marginea patului şi îl mângâie pe cap. Părul îi era umed şi, în cele din urmă, se linişti. Dar, pe la patru, Oliver îl simţi strecurându-se în pat lângă el. Se ghemui, iar Ollie se gândi să-l ducă înapoi, numai că, în realitate, era bucuros să-l aibă alături, aşa că se întoarse pe partea cealaltă şi adormi din nou. Tată şi fiu dormiră liniştiţi până dimineaţa.

A doua zi, la micul dejun, fu acelaşi haos dintotdeauna. Aggie pregăti cafele şi şuncă pentru toată lumea, ceea ce, de obicei, se mânca în timpul weekendurilor şi de sărbători. Parcă ştia că aveau nevoie de ceva deosebit. Mai pregătise şi un pachet de prânz pentru Sam, cu tot ce-i plăcea lui mai mult. Ea avea să-l ducă de acum înainte cu maşina, iar Ollie plecă repede să prindă trenul, simţindu-se zăpăcit şi tulburat, ceea ce nu-i stătea în fire. Lăsase instrucţiuni fiecăruia să vină acasă la timp şi să-şi facă temele. Asta făcea şi Sarah, nu? Sau nu? Totul păruse mereu atât de liniştit şi sub control, când era ea acolo şi el pleca la birou atât de fericit. Odată ajuns, fu întâmpinat de lucruri adunate în cursul săptămânii şi rapoarte asupra unor proiecte de perspectivă. Nu putu să plece mai devreme de şapte seara şi ajunse acasă pe la nouă. Benjamin era plecat din nou, Mel vorbea la telefon, iar Sam se uita la televizor, stând în patul tatălui său, uitase să-şi facă temele, iar Aggie nu-l presase. Îi spuse lui Oliver că nu voise să-l supere.

— Pot să dorm cu tine, tati?

— Nu crezi că ar trebui să dormi în patul tău, fiule?

Se temea ca nu cumva să devină un obicei.

— Doar în seara asta, te rog... îţi promit c-o să fiu cuminte.

Oliver îi zâmbi şi se aplecă să-l sărute în creştet.

— Aş fi fost mult mai încântat dacă ţi-ai fi făcut temele.

— Am uitat.

— Aşa se pare, spuse el. Îşi scoase haina şi cravata, punând servieta lângă birou, se aşeză apoi pe pat lângă Sam, fiind curios dacă sunase Sarah, dar nu îndrăzni să-l întrebe. Ce-ai făcut azi?

— Nu cine ştie ce. Aggie m-a lăsat să mă uit la televizor când am venit acasă.

Amândoi ştiau că Sarah nu-l lăsase niciodată să facă acest lucru. Lucrurile se schimbau repede fără ea, puţin cam prea repede pentru Ollie.

— Unde e Benjamin?

— A plecat, zise Sam părând indiferent.

— Am bănuit.

Avea să rezolve şi această problemă. Nu trebuia să iasă în serile din timpul săptămânii, chiar dacă era în ultimul an de liceu. Nu avea decât şaptesprezece ani şi Ollie era hotărât să nu-l lase să-şi facă de cap dacă nu mai era Sarah.

— Uite ce e, amice. Te las să dormi aici în seara asta, dar atât. Mâine te întorci în patul tău. S-a făcut?

— S-a făcut.

Îşi strânseră mâinile şi copilul zâmbi, iar Oliver stinse lumina.

— Mă duc jos să mănânc ceva. Tu culcă-te.

— Noapte bună, tată.

Părea fericit când se ghemui în patul acela mare, punând stăpânire pe jumătatea care îi aparţinuse lui Sarah.

— Somn uşor...

Oliver îl privi multă vreme din prag.

— Te iubesc, spuse apoi în şoaptă şi se duse să vadă ce făcea Mel.

Aceasta trăsese telefonul din hol în camera ei, unde era o harababură de nedescris, haine, cărţi, patine cu rotile, pantofi. Era de mirare că se mai putea intra în cameră. Îşi privi, curioasă, tatăl, care aştepta ca ea să-şi termine convorbirea. Dar ea acoperi receptorul cu mâna.

— Doreşti ceva, tată?

— Da. Un salut şi un sărut. Ţi-ai făcut temele?

— Bună. Şi, da, le-am făcut.

Părea supărată că i se pusese o asemenea întrebare.

— Nu vrei să-mi ţii companie cât mănânc?

Ea ezită, apoi încuviinţă, dar nu părea deloc entuziasmată. Ar fi preferat să stea la telefon, dar tatăl ei pusese întrebarea pe un ton de comandă. Adevărul era că nu voia să mănânce singur şi ea era singura disponibilă din casă.

— Bine, cobor imediat.

El îşi făcu drum cu grijă spre uşă şi, jos, găsi cina pe care i-o lăsase Aggie. Înfăşurase farfuria în staniol şi o lăsase în cuptor pentru a se păstra caldă, dar când o dezveli observă că nu era ceva care să-i placă prea mult. Cotletul de miel era prea ars, cartofii prea tari, iar *broccoli* se pleoştiseră demult. Nici mirosul nu-l atrăgea cine ştie ce, aşa că aruncă tot şi îşi făcu ouă prăjite umplându-şi un pahar cu suc de portocale proaspăt, în aşteptarea lui Mel. În cele din urmă, renunţă şi, când coborî ea, el mai avea puţin şi termina de mâncat.

— Unde e Benjamin?

Credea că ea ştie ceva, dar Mel ridică din umeri.

— Cu prietenii, bănuiesc.

— În timpul săptămânii? Nu-i o idee prea bună.

Ea ridică din umeri iar, părând să sufere că trebuia să joace rolul de baby-sitter pentru tatăl ei.

— Îţi petreci ceva timp cu Sam când vii acasă?

Îşi făcea mai multe griji pentru Sam, mai ales că lui îi era greu să ajungă acasă la timp. Copilul avea nevoie de ceva mai mult acum decât de Aggie.

— Am foarte multe teme de făcut, tată.

— Mie nu mi s-a părut că-ţi făceai temele când am intrat la tine în cameră.

— Dar s-a culcat, nu?

— Când am venit eu nu dormea. Are nevoie de tine, Mel. Toţi avem, spuse el zâmbind. Tu eşti stăpâna casei acum, că mama a plecat.

Dar era o răspundere pe care ea nu o dorise niciodată. Voia să fie liberă să poată sta cu prietenii, sau, cel puţin, să vorbească la telefon cu ei. Nu era vina ei că mama plecase. Ci a lui. Dacă nu i-ar fi displăcut ceva la el, Sarah nu i-ar fi părăsit, probabil.

— Aş vrea să stai mai mult cu el. Vorbeşte-i, ţine-i companie puţin, verifică-i temele.

— De ce? Doar o are pe Aggie.

— Nu-i acelaşi lucru. Hai, Mel, fii drăguţă cu el. Mereu obişnuiai să-l tratezi ca pe propriul tău copil.

Ba îl ţinuse şi în braţe în seara când Sarah le-a spus că pleacă. Acum, însă, parcă nici nu mai voia să ştie de ei. Ca şi Sarah, se despărţise de toţi. Oliver se întrebă deodată dacă şi Benjamin avea aceeaşi reacţie. Părea să vrea să fie tot timpul plecat, lucru căruia, de asemenea, trebuia să i se pună capăt. Şi-ar fi dorit să aibă mai mult timp pentru ei, să-i ajute să-şi rezolve problemele. Telefonul sună în timp ce vorbea cu ea şi aproape că oftă când auzi glasul tatălui său. Era prea obosit ca să poată vorbi cu el în clipa aceea. Era trecut de zece şi nu voia decât să facă un duş şi să se vâre în pat, lângă Sam. Avusese o zi îngrozitoare la birou şi nici acasă lucrurile nu fuseseră mai uşoare.

— Bună, tată. Ce mai faci?

— Eu, bine, spuse bătrânul ezitând puţin, iar Oliver o văzu pe Mel dispărând repede. Dar mama ta, nu.

— Eh, e bolnavă?

Pentru prima oară, Oliver era prea obosit ca să mai fie foarte îngrijorat.

— E o poveste lungă, fiule, spuse bătrânul oftând, în timp ce Oliver aştepta să continue. Azi după-amiază i s-a făcut un control al creierului.

— Dumnezeule… pentru ce?

— E foarte confuză… şi săptămână trecută, când ai fost plecat, s-a pierdut. De data aceasta, în adevăratul sens al cuvântului. A căzut pe nişte scări şi şi-a luxat glezna.

Oliver se simţi deodată vinovat că nu-i sunase din Vermont, dar şi el avusese destule pe cap.

— Are noroc, bănuiesc, la vârsta ei şi-ar fi putut rupe şoldul sau ar fi putut păţi cine ştie ce altceva şi mai grav.

Oricum nu putea fi mai rău decât ceea ce îi spuseseră.

— Tată, nu se fac investigaţii pe creier pentru o gleznă luxată. Ce este?

Şi tatăl lui părea să vorbească incoerent şi Oliver era prea obosit ca să asculte o poveste lungă. Păru să ezite din nou.

— Mă întrebam dacă… aş putea să vin până acolo?

— Acum? întrebă Oliver uluit. Tată, ce s-a întâmplat?

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva, atâta tot. Vecina noastră, Margaret Porter, va avea grijă de ea. Ne e de mare ajutor. Soţul ei a avut exact aceleaşi probleme.

— Ce fel de probleme? Ce tot vorbeşti? Ce-au descoperit?

Oliver părea nerăbdător, ceea ce se întâmpla foarte rar, dar era atât de obosit şi, deodată, extrem de îngrijorat.

— Nu-i vorba de vreo tumoare, nimic de acest gen. A fost şi asta o posibilitate, bineînţeles. Uite… dacă e prea târziu…

Dar era clar că voia să stea de vorbă cu cineva şi Ollie nu putea să-i spună să nu vină.

— Nu, e în ordine, tată, poţi să vii.

Pregăti o cafetieră şi îşi umplu o ceaşcă, întrebându-se din nou unde putea fi Benjamin şi când avea de gând să vină acasă. Era prea târziu pentru o seară din cursul săptămânii şi abia aştepta să i-o spună. Dar primul ajunse tatăl său, care arăta palid şi sleit de puteri. Părea mai bătrân cu mulţi ani, în comparaţie cu ziua de Crăciun, fapt care îi aduse aminte lui Oliver de inima lui slabă. Se întrebă dacă era bine să conducă la ora aceea, singur, dar nu voia să-l supere acum întrebându-l.

— Intră, tată.

Spera ca soneria să nu-l fi trezit pe Sam şi îşi conduse tatăl în bucătăria cea mare şi plăcută. Tatăl lui refuză cafeaua, dar acceptă o ceaşcă de ness decafeinizat şi se aşeză încet pe unul din scaunele de bucătărie, în timp ce Ollie îl privea cu atenţie.

— Pari foarte obosit.

Probabil că n-ar fi trebuit să-l lase să vină, dar avusese impresia că tatăl lui simţea nevoia să vorbească, şi aşa şi era. Îi spuse-încet de rezultatele controlului.

— Are boala lui Alzheimer, fiule. Creierul ei are probleme, după cum indică aparatul. Nu pot fi siguri, bineînţeles, dar aceasta şi comportamentul ei din ultima vreme par să confirme diagnosticul.

— Bine, dar e ridicol.

Oliver nu voia să creadă.

— Caută să afli şi altă părere.

Dar George Watson clătină din cap. Ştia mai bine.

— N-are niciun rost. Ştiu că au dreptate. Nu-ţi imaginezi ce-a făcut în ultima vreme. Se pierde, se zăpăceşte, pur şi simplu, uită lucruri pe care le ştie de o viaţă întreagă, ca, de exemplu, cum să folosească telefonul, numele prietenilor.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Uneori nu mă mai recunoaşte nici pe mine. Nu e sigură dacă sunt eu sau eşti tu. Săptămână trecută, zile întregi mi-a spus Oliver şi s-a înfuriat foarte tare când am încercat să o corectez. Foloseşte un limbaj pe care n-am auzit-o niciodată rostindu-l. Câteodată, mă simt prost să merg cu ea în public. Deunăzi i-a spus casierei de la bancă, pe care o vedem în fiecare săptămână, că e o „ticăloasă nenorocită”. Biata femeie era să leşine.

Oliver zâmbi fără să vrea. Dar nu era deloc amuzant, ci trist. Apoi, deodată, George îşi roti privirile în jur, cu un aer mirat.

— Dar unde e Sarah? S-a culcat?

O clipă, Oliver se gândi să-i spună că ieşise, dar nu avea

niciun rost să-i ascundă adevărul. Tot avea să afle odată. Ciudat era faptul că îi era ruşine, de parcă n-ar fi fost în stare să-şi reţină nevasta şi de parcă ar fi fost vina lui.

— A plecat.

— Unde? întrebă tatăl lui, nedumerit. A ieşit în oraş?

— Nu, s-a întors la şcoală. La *Harvard.*

— Te-a părăsit? întrebă George, uluit. Când s-a întâmplat asta? A fost aici cu voi de Crăciun…

Părea ceva imposibil de înţeles, dar când văzu amărăciunea din ochii fiului său, înţelese tot.

— Oh, Doamne, Ollie… îmi pare nespus de rău… Când a început totul?

— Mi-a spus acum trei săptămâni. S-a înscris pentru programul lor de doctorate toamna trecută, dar cred că e mai mult decât atât. Zice că se întoarce, dar eu nu cred. Am impresia că se amăgeşte mai mult pe sine decât pe noi. Încă nu ştiu ce să cred. Va trebui să aşteptăm să vedem ce o să se întâmple.

— Copiii cum au reacţionat?

— Aparent, destul de bine. I-am dus la schi săptămână trecută şi ne-a prins foarte bine. De aceea nu v-am sunat. A plecat a doua zi de Crăciun. Dar, în realitate, cred că încă mai suntem şocaţi. Mel dă toată vina pe mine, Sam are coşmaruri în fiecare noapte, iar Benjamin stă cu prietenii zi şi noapte. Nu ştiu sigur dacă să-l condamn sau nu. Poate că, dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva la vârsta lui, aş fi făcut acelaşi lucru.

Dar amândurora le era imposibil să-şi închipuie că Phyllis i-ar fi putut părăsi şi, astfel, se gândiră din nou la ea, după uluitoarea dezvăluire a lui Oliver.

— Ce ai de gând să faci cu mama?

— Nu ştiu ce-aş putea face. Mi-au spus că, în ritmul acesta, s-ar putea distruge foarte repede. Până la urmă, nu va mai recunoaşte pe nimeni, nici pe mine.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, căci nu suporta acel gând. Avea impresia că o pierde puţin câte puţin în fiecare zi şi acest lucru îl făcea să resimtă şi mai acut

durerea lui Oliver în faţa pierderii lui Sarah. Dar el era destul de tânăr, avea să-şi găsească pe altcineva într-o bună zi. Phyllis era singura femeie pe care George o iubise în viaţă şi, după patruzeci şi şapte de ani, nu suporta gândul de a o pierde. Scoase o batistă, îşi suflă nasul şi trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Au spus că vor mai trece şase luni sau un an, sau mult mai puţin, înainte de a ajunge în această stare. Nu se ştie exact. Dar sunt de părere că va fi greu s-o mai ţin acasă când se va întâmpla acest lucru. Nu ştiu ce să fac…

Glasul îi tremură şi lui Oliver i se făcu milă. Îi luă mâna într-a sa. Îi era greu să creadă că vorbeau despre mama lui, acea femeie care fusese întotdeauna atât de inteligentă şi de puternică şi acum uita tot ce ştiuse vreodată, zdrobindu-i inima tatălui lui.

— Nu te frământa prea mult, pentru că-ţi faci şi ţie rău.

— Aşa spune şi Margaret. E vecina de care ţi-am spus. A fost întotdeauna foarte de treabă cu noi. Soţul ei a suferit de boala lui Alzheimer ani de zile şi, până la urmă, l-a dus la un sanatoriu. Ea însăşi a avut două infarcte şi nu mai putea să aibă grijă de el. Soţul ei a trăit astfel şase ani şi a murit în august, anul trecut.

Îşi privi fiul cu amărăciune.

— Ollie… nu suport gândul de a o pierde… că ea nu-şi va mai aminti nimic… e ca şi cum s-ar stinge încetul cu încetul sub ochii mei, şi e atât de dificilă acum, ea, care întotdeauna a fost atât de bună.

— Şi mie mi s-a părut cam agitată de Crăciun, dar nu mi-am închipuit că se va întâmpla aşa ceva. Eram prea absorbit de propriile mele probleme, bănuiesc. Cu ce te-aş putea ajuta?

Era oribil, îşi pierdea mama şi soţia, iar fiica abia îi vorbea. Femeile din viaţa lui dispăreau repede, dar trebuia să se gândească la tatăl său acum, nu la el.

— Ce pot face pentru tine, tată?

— Bănuiesc că doar să fii alături de mine.

Privirile celor doi se întâlniră, iar Oliver simţi o apropiere

cum nu mai simţise de mulţi ani.

— Te iubesc, tată.

Nu-i era ruşine s-o spună acum, deşi, cu ani în urmă, acele cuvinte l-ar fi făcut pe tatăl său să se simtă jenat. Când Oliver era tânăr, tatăl lui era foarte sever, dar, cu trecerea anilor, devenise mai cald, iar acum avea nevoie de el cu disperare, mai mult decât avusese vreodată de cineva.

— Şi eu te iubesc, fiule.

Amândoi începură să plângă şi, în timp ce George îşi suflă nasul, Oliver auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se încet şi, când se întoarse, îl văzu pe Benjamin îndreptându-se uşor spre scări.

— Unde te grăbeşti aşa, tinere? îi strigă el. Unde ai fost până la unsprezece şi jumătate seara, în cursul săptămânii?

Benjamin se întoarse, îmbujorat de frig şi de stânjeneală, şi păru surprins să-şi vadă bunicul.

— Cu nişte prieteni… îmi pare rău, tată, dar nu mi-am închipuit că o să te superi. Salut, bunicule, dar ce faci aici? S-a întâmplat ceva?

— Bunica ta nu se simte deloc bine.

Oliver era sever, dintr-odată, şi se simţea din nou puternic. Căldura tatălui său părea să-i fi dat o altă forţă. Exista, totuşi, cineva care mai ţinea la el. Tatăl lui avea nevoie de el, la fel şi copiii, chiar dacă Sarah nu.

— Ştii foarte bine că n-ai voie să ieşi seara în cursul săptămânii. Dacă mai faci o dată, eşti pedepsit două săptămâni. Ai înţeles, domnule?

— Bine, bine… ţi-am spus doar că-mi pare rău.

Oliver încuviinţă. Băiatul arăta ciudat. Nu era beat sau drogat, dar ceva în el era altfel, deodată. Părea mai bărbat şi nu avea tendinţa să se certe.

— Ce-i cu bunica?

Bunicul lui îşi ridică privirea, trist, şi Oliver răspunse repede în locul lui:

— Bunica ta are unele probleme.

— O să fie bine? întrebă Benjamin părând, dintr-odată,

tânăr şi foarte neajutorat.

De parcă n-ar fi suportat să mai piardă pe cineva, îi privi, îngrijorat, şi Oliver îl bătu uşor pe umăr.

— O să se facă bine. Bunicul tău are nevoie de sprijin, atâta tot. Poate îţi găseşti ceva timp şi pentru el, departe de acei prieteni atât de atrăgători.

— Sigur, bunicule. O să vă fac o vizită în acest weekend.

Băiatul ţinea foarte mult la el şi George Watson era nebun după nepoţii săi. Uneori, Oliver avea impresia că-i iubea mai mult decât pe propriul fiu. Acum era mai maleabil şi, deci, mai pe placul lor.

— Ne-ar face mare plăcere.

Se ridică, simţindu-se obosit şi bătrân, şi atinse braţul băiatului, de parcă acel gest i-ar fi putut insufla puţină tinereţe.

— Vă mulţumesc amândurora. Ar trebui să mă duc acasă acum. Doamna Porter o fi vrând să plece şi ea. Am lăsat-o pe bunica ta cu ea.

Se îndreptă încet spre uşă, cu Oliver şi Benjamin în urma lui.

— Ai grijă, tată, îi spuse Oliver, întrebându-se dacă era bine să conducă, dar tatălui său îi plăcea să fie independent. Să mă suni când ajungi.

— Nu vorbi prostii! se răsti George. Eu sunt bine, maică-ta e bolnavă.

Dar chipul i se înmuie din nou şi îl îmbrăţişă pe Oliver.

— Îţi mulţumesc, fiule... pentru tot... şi... îmi pare rău pentru...

Se uită apoi la Benjamin şi îi cuprinse cu privirea pe amândoi.

— ... în legătură cu Sarah. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Când maică-ta se va simţi puţin mai bine, poate că Sam o să ne facă şi el o vizită în timpul unui weekend.

Dar, din cele discutate, nu reieşea că avea să se mai simtă bine vreodată.

Amândoi priviră în urma lui George şi Oliver oftă când închise uşa. Nimic nu mai era simplu. Pentru nimeni. Îi

făcea bine să se gândească la problema mamei sale. Se întoarse să se uite la Benjamin, întrebându-se ce se întâmpla în viaţa lui şi el nu ştia.

— Eh, vrei să-mi spui şi mie unde stai mereu până la ora asta târzie?

Îl privi cu atenţie, apoi stinseră luminile şi urcară scara.

— Cu prietenii. Aceiaşi dintotdeauna.

Dar ceva în modul cum vorbea îi spunea lui Oliver că minte.

— Aş vrea să-mi spui adevărul.

Benjamin tresări şi se uită la el.

— Ce te face să spui asta?

— E vorba de o fată, nu-i aşa?

Oliver era mai deştept decât îl credea el şi Benjamin privi în altă parte schiţând un zâmbet care spunea totul.

— Poate că da. Nu-i cine ştie ce.

Dar era. Era chiar ceva nemaipomenit. Prima lui legătură şi era nebun după ea. Îşi petreceau fiecare clipă posibilă în pat. Părinţii ei erau plecaţi mai tot timpul. Amândoi lucrau şi păreau să iasă mereu, iar ea era ultimul copil rămas acasă, aşa că aveau destulă vreme pentru ei şi ştiau exact cum să şi-o petreacă. Sandra era prima lui dragoste mare. O fată drăguţă de la el din şcoală. Se aflau în aceeaşi clasă de chimie şi el o ajuta să treacă. Ea era tot timpul supusă unor teste, spre deosebire de el, dar nici că-i păsa. O interesa mult mai mult persoana lui, iar lui Benjamin îi plăcea foarte mult ce simţea când îi atingea trupul. Îi plăcea totul la ea.

— De ce n-o aduci pe aici? Mel o cunoaşte? Aş vrea s-o văd şi eu.

— Da… poate… într-o zi… Noapte bună, tată.

Dispăru imediat în cameră, iar Oliver zâmbi în sinea lui, intrând în dormitor. Îl privi pe Sam, dar, chiar în clipa aceea, sună telefonul. Se duse repede cu el. În baie, datorită faptului că avea un fir lung, instalat de Sarah pentru a putea vorbi chiar şi când se afla în cadă, şi răspunse cu o voce şoptită. Se aştepta să fie tatăl lui. Dar

inima i se opri brusc. Era Sarah.

— Alo?

— Tu eşti?

— Da.

Urmă o pauză lungă, timp în care el încercă să-şi revină.

— Ce mai faci, Sarah?

— Bine. Am găsit un apartament astăzi. Ce fac copiii?

— Se ţin bine.

Ascultă, dorind-o cumplit, dar apoi, deodată, o urî iar pentru faptul că plecase.

— Nu le-a fost uşor.

Ea ignoră remarca.

— Cum a fost la schi?

— Frumos. Copiii s-au simţit foarte bine.

„Dar n-a fost la fel fără tine…” ar fi vrut să-i spună acele cuvinte, dar nu o făcu. În schimb, zise altceva:

— Când vii acasă în weekend?

— Abia am plecat de o săptămână.

Gata cu promisiunea de a veni acasă în fiecare weekend. El ştiuse că aşa va fi, dar ea negase cu atâta vehemenţă. Şi acum părea atât de distantă şi de schimbată. Era greu de crezut că plânsese împreună cu el înainte să plece. Acum parcă ar fi fost o simplă cunoştinţă care sunase să vadă ce face, nu soţia lui de optsprezece ani, care tocmai se mutase într-un hotel de lângă Boston.

— Mă gândeam să le las timp de adaptare tuturor. Cred că, după săptămână trecută, avem nevoie cu toţii de puţină linişte.

De aceea îi părăsise, de fapt, pentru „puţină linişte”.

— Şi cât va dura asta?

Se ura pentru faptul că o presa, dar îşi dădu seama că nu putea face altfel.

— O săptămână? O lună? Un an? Cred că şi copiii ar vrea să te vadă.

— Şi eu vreau să-i văd, dar cred că ar trebui să mai aşteptăm câteva săptămâni, să le dăm o şansă pentru a-şi reveni.

„Şi eu?” ar fi vrut el să strige, dar nu o făcu.

— Le e foarte dor de tine.

Şi lui la fel.

— Şi mie de ei.

Părea jenată, parcă nerăbdătoare să închidă. Nu suporta sentimentul de vinovăţie care o stăpânea când vorbea cu el.

— Voiam doar să-ţi dau adresa noii mele locuinţe. Mă voi muta sâmbătă şi, imediat ce voi avea telefon, te voi suna.

— Şi până atunci? Dacă se întâmplă ceva cu copiii?

Simpla pomenire a acelui lucru îl sperie, dar avea dreptul să ştie unde se află. Trebuia să ştie, chiar dacă numai din pură curiozitate.

— Nu ştiu. Poţi să-mi laşi un mesaj la hotel. Şi, după aceea, poţi trimite o telegramă pe adresa aceea, dacă e neapărată nevoie. Nu va trece mult până voi avea telefon.

Răceala din glasul lui era numai pentru a-şi ascunde durerea:

— Un aranjament ridicol.

— Mai mult de atât nu pot să fac. Trebuie să închid acum.

— De ce? Te aşteaptă cineva?

Se urî şi pentru că o întrebase acest lucru, dar, ascultând-o, era extrem de gelos.

— Nu fi ridicol. E târziu, atâta tot. Să ştii, Ol… că mi-e dor de tine…

Era cel mai crud lucru pe care i l-ar fi putut spune. Nu era obligată să stea acolo. Se dusese de bunăvoie, îi făcuse inima praf şi acum avea tupeul să-i spună că-i era dor de el.

— Ai mult tupeu, Sarah. Nu pricep deloc ce joc joci.

— Nu-i niciun joc. Ştii foarte bine de ce am venit aici. Trebuia să fac asta.

— Ai mai spus că o să vii acasă în fiecare weekend. Ai minţit.

— Ba n-am minţit. Dar m-am gândit mai bine şi mi-am dat seama că ar fi greu pentru toată lumea. Şi pentru tine, şi pentru mine, şi pentru copii.

— Şi aceste vizite săptămânale sunt foarte grele, iar eu ce ar trebui să fac cât tu eşti plecată? Să mă încui în baie cu o revistă *Playboy?*

— Ollie… nu… te rog… e greu pentru amândoi.

Dar ea alesese, nu el.

— Nu eu te-am părăsit.. Niciodată n-aş fi putut să-ţi fac una ca asta.

— N-am avut de ales.

— Prostii. Mama a avut dreptate cu ani în urmă. Eşti o egoistă.

— Hai să nu o luăm de la început. Pentru numele lui Dumnezeu, Ollie, e trecut de miezul nopţii.

Şi apoi, curioasă, dintr-odată, îl întrebă:

— Dar de ce vorbeşti în şoaptă?

Se aşteptase să fie în pat, dar se auzea un oarecare ecou.

— Sam e la noi în pat, iar eu vorbesc din baie.

— E bolnav?

Părea îngrijorată, deodată, ceea ce îl făcu să se înfurie. Ce-ar fi făcut dacă era? Ar fi venit repede acasă? Poate că ar fi trebuit să-i spună că Sam al ei era bolnav. Adevărul, însă, era şi mai crud.

— Are coşmaruri în fiecare noapte. Şi-a udat patul. A vrut să doarmă cu mine noaptea asta.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care ea şi-i închipui pe amândoi în ceea ce până nu demult fusese patul ei, şi apoi spuse încet:

— Are noroc că eşti lângă ei. Ai grijă. Te voi suna imediat ce voi avea telefon.

Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar era evident că ea nu voia.

— Ai grijă de tine.

Ar fi vrut să-i spună că încă o mai iubea, dar nici asta nu făcu. Ea se amăgea în toate privinţele, în legătură cu întoarcerea lângă ei, cu faptul că nu plecase definitiv, că avea să vină în weekend-uri şi în vacanţe. În realitate, adevărul era că-i părăsise. Îi abandonase pe toţi. Dar cel

mai rău era că el ştia că, indiferent de ce se va întâmpla, de ce sau cum, avea să o iubească mereu.

Capitolul 6

Primele săptămâni fără ea au fost foarte grele. Şi, se părea că, în fiecare dimineaţă, micul dejun era un dezastru. Ouăle nu erau niciodată făcute bine, în sucul de portocale era prea multă pulpă, pâinea era ori prea mult prăjită, ori prea puţin şi chiar şi cafeaua i se părea lui Ollie că avea alt gust. Ştia foarte bine că e ridicol. Aggie le gătea de zece ani şi ei ţineau la ea, dar se obişnuiseră cu micul dejun pregătit de Sarah. Sam părea să scâncească tot timpul, Ollie îl văzu de mai multe ori lovind câinele, Mel continua să fie închisă în sine, iar Benjamin nu-i mai onora cu prezenţa. Ieşea repede spunând că el niciodată nu mânca dimineaţa. Deodată, Oliver avu impresia că se certa tot timpul cu ei. Mel voia să iasă în ambele seri din weekend, Benjamin continua să se întoarcă târziu în timpul săptămânii, dar susţinea că învaţă la prieteni, iar Sam era agitat nopţile şi mereu ajungea în patul lui Ollie, ceea ce, la început, a fost plăcut, dar după un timp, îl călca pe nervi. Liniştea familiei lor dispăruse.

Sarah sună, în sfârşit, când îşi puse telefon, două săptămâni mai târziu decât promisese, şi tot nu venise să-i vadă. Zicea că era prea curând şi acum toate convorbirile lor erau scurte şi pline de amărăciune. Părea să se teamă de copii, de parcă nu i-ar fi putut alina. Susţinea că va veni acasă într-o bună zi, mai deşteaptă, mai învăţată şi încununată de succes. Dar Ollie nu se lăsa păcălit. Căsnicia la care ţinuse optsprezece ani se transformase peste noapte într-un gunoi. Şi acest lucru afecta modul în care vedea totul: casa, copiii, prietenii, chiar şi clienţii de la serviciu. Era furios pe toată lumea, pe ea, bineînţeles, pe el însuşi, de asemenea, convins în sinea lui, ca şi Mel, că trebuia să fi făcut vreo greşeală, că era numai vina lui.

Prietenii lor îl sunau şi îl invitau în oraş, fiindcă începuse să se afle, din moment ce Aggie începuse să conducă

maşina cu care Sarah făcea diverse curse. Dar el nu voia să vadă pe nimeni. Erau curioşi şi bârfitori şi prea băgăreţi. Şi, ca un făcut, George părea să sune zi şi noapte, cu rapoarte oribile în legătură cu regresul înregistrat de mama lui Ollie. Acum începuse să uite din ce în ce mai mult, reprezentând un adevărat pericol şi pentru ea însăşi în multe privinţe, iar George era zdrobit şi se agăţa de fiul său cu disperare. Dar Ollie abia se putea menţine pe sine la suprafaţă. Era destul de greu să se descurce cu copiii. Se gândi să-i ducă pe toţi la psihiatru, dar când o sună pe profesoara lui Sam pentru a-i spune acest lucru, ea îi zise că ceea ce simţeau era foarte firesc. Era de înţeles că Sam era dificil, certăreţ şi plângăreţ, notele lui aveau de suferit, la fel şi ale lui Mel. Şi era evident că aceasta încă îşi mai considera tatăl vinovat de absenţa mamei. Psihiatrul şcolii spuse că şi acest lucru era sănătos. Avea nevoie de cineva pe care să dea vina, în afară de sine, iar el era cei mai potrivit ţap ispăşitor. Şi la fel de normal era ca Benjamin să-şi găsească refugiul lângă prieteni, să nu mai stea în casa care acum era atât de diferită fără ea. Experţii spuneau că totul se va schimba cu timpul, că se vor obişnui, dar existau momente când Ollie se întreba dacă el însuşi va supravieţui.

În fiecare seară venea epuizat după o zi întreagă de muncă, pentru a găsi casa cuprinsă de haos, copiii nefericiţi şi certându-se. Mâncarea nu se mai putea mânca, învelită în staniol şi ţinută în cuptor prea mult. Când sună Sarah, îi veni să ia telefonul să dea cu el de pereţi şi să urle. Nu voia să audă nimic de cursurile ei şi nici de motivul pentru care nu putea veni acasă în weekend. Voia ca ea să vină înapoi să doarmă cu el, să-l iubească, să-i gătească şi să aibă grijă de copii. Aggie era grozavă, dar ea nu le putea oferi acele lucruri neînsemnate şi deosebite pe care li le oferea mama lor.

Într-o după-amiază, stătea în biroul lui şi se uita pe fereastră la ploaia şi zloata atât de tipice pentru sfârşitul lunii ianuarie la New York, întrebându-se dacă ea avea să se mai întoarcă vreodată. În clipa aceea, s-ar fi mulţumit şi

cu un weekend. Era plecată deja de o lună şi se simţea atât de singur, încât îi venea să înnebunească.

— Uite un chip vesel… pot să intru?

Era Daphne Hutchinson, o vicepreşedintă a firmei, pe care o cunoştea de patru ani şi cu care lucra în prezent la o reclamă pentru un nou client. Era o femeie drăguţă, brunetă, cu părul strâns într-un coc. Era frumos îmbrăcată, într-un stil şic, european, şi totul era ordonat la ea. Întotdeauna purta o eşarfă superbă, o pereche de pantofi scumpi sau o bijuterie discretă dar valoroasă. O plăcea, era deşteaptă, discretă, muncea mult şi, nu se ştia din care motiv, nu se căsătorise niciodată. Avea treizeci şi opt de ani şi niciodată nu o interesase altceva decât o prietenie platonică din partea lui Oliver. Spusese foarte clar, de la început, că aventurile cu colegii de birou nu erau stilul ei şi, în ciuda unor încercări serioase, ea se ţinuse de cuvânt. Oliver o respecta pentru acest lucru şi îi era uşor să lucreze cu ea.

— Am nişte modele pentru săptămână viitoare, spuse ea ţinând o mapă mare, dar păru să ezite apoi. Numai că nu pari prea bine dispus. Să vin mai târziu?

Auzise unele zvonuri cum că Sarah plecase şi văzuse o anumită încordare pe chipul lui, de câteva săptămâni, dar nu discutaseră niciodată nimic.

— E în regulă, Daph, poţi să intri. Bănuiesc că ori acum, ori mai târziu, e totuna.

Ea îl privi îngrijorată. Părea să fi slăbit, era palid şi arăta teribil de nefericit. Se aşeză şi îi arătă modelele, dar el păru incapabil să se concentreze, iar ea îi propuse, până la urmă, să o lase baltă şi îi oferi o cafea.

— Te pot ajuta cu ceva? Nu arăt eu cine ştie cum, spuse ea zâmbind, dar am nişte umeri foarte puternici.

El îi zâmbi. Arăta foarte bine din multe puncte de vedere şi avea stil şi aproape că uită cât de măruntă era. O femeie grozavă. Se trezi întrebându-se din nou de ce oare nu se căsătorise niciodată. Fusese prea ocupată, probabil, prea absorbită de munca ei. Li se întâmpla multora şi, apoi,

deodată, la patruzeci de ani, intrau în panică. Numai că ea nu părea deloc să intre în panică. Părea mulţumită şi stăpână pe sine, iar ochii ei exprimau bunătate când el se lăsă pe spate în fotoliu şi scoase un oftat clătinând din cap.

— Nu ştiu, Daph… bănuiesc că ai auzit…

O străpunse cu privirea plină de durere şi ea abia se stăpâni să nu-l îmbrăţişeze.

— Sarah a plecat luna trecută la şcoală… la Boston.

— Bine, dar ăsta nu-i sfârşitul lumii, să ştii. Credeam că s-a întâmplat ceva mai rău.

Auzise ceva de un divorţ, dar nu-i spuse acest lucru lui Ollie.

— Cred că e mai rău, dar ea nu are curajul să recunoască. N-am văzut-o de aproape cinci săptămâni şi copiii sunt furioşi pe mine. Şi eu la fel. Înnebunesc în fiecare seară până plec de aici şi nu reuşesc s-o fac înainte de şase sau şapte. Până ajung acasă se face opt şi, deja, toţi suntem întorşi pe dos, cina mea e făcută praf, ţipăm unul la altul, ei plâng şi o luăm de la capăt a doua zi dimineaţă.

— Nu pare prea plăcut. De ce nu-ţi iei un apartament la New York pentru un timp, aşa, cel puţin, vei fi mai aproape de serviciu şi schimbarea le-ar putea prinde bine şi copiilor.

El nici măcar nu se gândise la aşa ceva, dar nu vedea de ce să fi făcut acest lucru, să-i pună să treacă prin chinul de a-şi face noi prieteni şi de a merge la alte şcoli. Ştia că aveau nevoie să fie înconjuraţi de lucruri familiare.

— Abia izbutesc să fac în aşa fel încât să ne menţinem toţi capetele deasupra apei, aşa că nici nu mă pot gândi să mă mut.

Îi spuse despre atitudinea lui Mel faţă de el, despre dispariţiile lui Benjamin şi despre faptul că Sam urina în pat şi dormea cu el în fiecare noapte.

— Ai nevoie de odihnă, amice. Ce-ar fi să-i duci undeva? De ce nu vă duceţi în Caraibe o săptămână, sau în Hawaii, undeva unde-i cald şi frumos?

Oare exista un asemenea loc? Aveau să mai fie fericiţi

vreodată? Părea greu de crezut şi se simţi uşor jenat pentru că îşi descărca sufletul în faţa ei, dar ea nu părea să se supere.

— Bănuiesc că încă mai sper că, dacă rămânem unde suntem, ea o să se întoarcă şi putem da timpul înapoi.

— De obicei nu-i chiar atât de simplu.

— Da, spuse el trecându-şi, obosit, mâna prin păr. Am observat. Îmi pare rău că te necăjesc cu problemele astea, dar, câteodată, nu mai pot. Mi-e greu să mă concentrez asupra lucrului. Cel puţin, e bine că stau o parte din zi departe de casă. E atât de deprimant seara, iar în timpul weekendurilor e şi mai rău. Parcă am fost toţi azvârliţi în toate părţile şi nu mai ştim cum să ne mai regăsim. Nu era aşa înainte...

Acum abia îşi mai amintea cum fusese înainte. I se părea că trăiseră durerea absenţei ei toată viaţa.

— Pot să te ajut cu ceva?

Niciodată nu-i cunoscuse copiii, dar ar fi vrut foarte mult s-o facă. Avea foarte mult timp liber în weekenduri.

— Mi-ar face plăcere să-i cunosc. Poate le-ar prinde bine, sau crezi că ar bănui că vreau să te fur mamei lor?

— Nici nu cred că ar observa.

Dar amândoi ştiau că nu era aşa. El îi zâmbi, recunoscător pentru că îl ascultase.

— Poate ne faci o vizită într-o zi. S-ar putea să ne simţim bine cu toţii, când lucrurile se vor mai linişti, dacă acest lucru se va mai întâmpla vreodată. Şi mama a început să se simtă rău în ultima vreme. E ca şi cum, când ceva merge prost, toate se prăbuşesc imediat. Ai observat asta vreodată?

Îi aruncă acel zâmbet copilăresc care înmuia inimile femeilor şi ea începu să râdă.

— Glumeşti? Asta-i povestea vieţii mele. Câinele ce face?

— Câinele? întrebă el surprins. Bine, dar de ce întrebi?

— Ai grijă de el. E perioada când devine agitat şi s-ar putea să-ţi muşte vecinii.

Râseră amândoi şi el oftă din nou.

— Niciodată nu mi-am închipuit că ni se va întâmpla una ca asta, Daph. M-a luat total prin surprindere. Nu eram pregătiţi pentru aşa ceva nici eu, nici copiii. Credeam că ducem o viaţă perfectă.

— Uneori se mai întâmpla. Oamenii se îmbolnăvesc, mor, lucrurile se schimbă, se îndrăgostesc deodată de altcineva sau fac alte nebunii, ca asta. Nu e drept, dar aşa se întâmplă. Trebuie doar să găseşti o modalitate de a rezista cât mai bine, şi, într-o bună zi, când vei privi înapoi, poate vei înţelege de ce s-a întâmplat.

— Bănuiesc că eu am fost de vină.

Încă mai credea acest lucru, aşa trebuia să fie.

— Poate s-a simţit neglijată, ignorată.

— Sau sufocată, plictisită sau poate că nu era tocmai o persoană atât de extraordinară.

Se afla mai aproape de adevăr decât îşi închipuia, dar Oliver nu era încă pregătit să recunoască.

— Poate a vrut doar să aibă o viaţă a ei. Câteodată e foarte greu să-ţi dai seama de ce fac oamenii unele lucruri. Probabil că este şi mai greu de înţeles pentru copii.

Era înţeleaptă pentru vârsta ei şi Oliver îşi aminti din nou cât de mult o plăcuse mereu, nu pentru o relaţie amoroasă, dar oferea acel material valoros din care erau făcute prieteniile solide. Trecuseră mulţi ani de când nu mai avusese o prietenă, de când se căsătorise cu Sarah.

— Din moment ce eu însumi nu pricep, nu-i de mirare că nici ei n-o fac. Iar ea nu simplifică deloc situaţia stând departe. Când a plecat, a promis că va veni acasă în fiecare weekend.

— E greu, dar s-ar putea să fie spre binele tuturor. Până va veni ea în vizită, veţi fi cu toţii mai liniştiţi.

El râse cu amărăciune la acel gând, căci părea ceva absolut improbabil.

— Aşa ceva nu există la mine acasă. Toată lumea începe să se plângă la micul dejun şi când ajung înapoi seara, continuă să facă acelaşi lucru sau nu-i găsesc deloc, ceea ce e şi mai rău. Niciodată nu mi-am închipuit că pot fi atât

de dificili. Au fost întotdeauna atât de cuminţi şi drăguţi, echilibraţi şi fericiţi. Şi acum... abia îi recunosc când mă duc acasă, se plâng, sunt bosumflaţi, se ceartă, bombăne, încât abia aştept să mă întorc aici.

Şi nici în birou nu suporta să stea. Poate că ea avea dreptate, totuşi. Poate trebuia să-şi mai ia o vacanţă.

— Nu lăsa ca viaţa ta să fie astfel de acum încolo, îi spuse ea. Şi pentru asta plăteşti un preţ. Dă-i o şansă, dacă se întoarce, foarte bine. Dacă nu, fă ordine în viaţa ta. În cea reală. Nu în acest rahat. Nu există niciun înlocuitor al unei persoane vii, adevărate. Îţi spun din proprie experienţă. Crede-mă.

— De aceea nu te-ai căsătorit niciodată, Daphne? în acele împrejurări, nu i se mai părea o impoliteţe să o întrebe.

— Mai mult sau mai puţin. De aceea şi din cauza altor câteva complicaţii. Mi-am jurat să am o carieră până la treizeci de ani, după care s-au întâmplat tot felul de lucruri care m-au ţinut ocupată şi m-am refugiat din nou în munca mea. Pe urmă... eh, e o poveste lungă, dar ajunge să spun că viaţa asta-mi place foarte mult. Multora nu li se pare frumos. Şi tu ai copii. Ai nevoie de ceva mai mult în viaţă. Într-o bună zi, ei vor pleca şi biroul ăsta n-o să-ţi ţină cine ştie ce companie după miezul nopţii.

Toată lumea ştia că ea stătea la birou câteodată chiar şi până la zece seara. Dar tocmai de aceea făcea şi cele mai bune prezentări. Muncea de se spetea şi realiza ceva de calitate.

— Eşti o femeie înţeleaptă, îi spuse el zâmbind, apoi se uită la ceas. Ce zici, mai aruncăm o privire pe chestiile alea pe care le-ai adus?

Era aproape ora cinci şi se gândea să se ducă acasă, numai că era puţin cam prea devreme.

— De ce nu te duci acasă mai devreme? Le-ar putea face bine copiilor, şi ţie la fel. Invită-i la masă undeva.

El păru mirat de idee, pentru că nu se gândise niciodată, într-atât de disperat era să păstreze vechile obiceiuri.

— E o idee grozavă. Îţi mulţumesc. Nu te superi dacă ne uităm pe astea mâine?

— Nu vorbi prostii. O să-ţi arăt şi mai multe, spuse ea, ridicându-se şi pornind spre uşă, dar în prag se opri şi îi aruncă o privire peste umăr. Ţin-te bine, băiete. Furtunile pot lovi toate odată, dar nu durează o veşnicie.

— Juri?

Ea ridică atunci două degete şi zâmbi.

— Pe onoarea mea de cercetaş.

După ce ea plecă, el sună acasă şi îi răspunse Agnes.

— Bună, Aggie.

Se simţea mai vesel.

— Nu te osteni să mai găteşti pentru diseară. M-am gândit să vin acasă şi să iau copiii la masă în oraş.

Îi plăcea ideea lui Daphne, era, într-adevăr, o femeie deşteaptă.

— Ah, făcu Agnes, de parcă ar fi fost luată prin surprindere.

— S-a întâmplat ceva?

Realitatea începea să-l copleşească din nou. Nimic nu mai era uşor acum. Nici măcar faptul de a-şi duce copiii în oraş.

— Melissa e iar la repetiţii, iar Benjamin are antrenament la baschet în seara asta. Şi Sam are febră.

— Dumnezeule… îmi pare rău… bine, nu face nimic. Mergem altă dată.

Apoi, încruntându-se, adăugă:

— Sam e bine?

— Nu-i nimic grav. Doar o gripă uşoară. Bănuiam de ieri că-l paşte ceva. Au sunat de la şcoală şi mi-au spus să mă duc să-l iau, imediat după ce l-am dus de dimineaţă.

Şi pe el nu-l sunase. Copilul lui era bolnav şi el nici măcar nu ştia. Bietul Sam.

— Unde e?

— În patul dumneavoastră, domnule Watson. N-a vrut să stea într-al lui şi mi-am închipuit că n-o să vă supăraţi.

— E în ordine.

Un copil bolnav în pat cu el. Era o mare diferenţă faţă de viaţa pe care o cunoscuse acel pat, dar totul părea să se fi terminat. Închise, având o expresie sumbră şi Daphne apăru din nou în prag.

— Presimt o veste proastă. Câinele?

Ollie râse, pentru că ea avea un efect calmant asupra lui, aproape ca o soră preferată.

— Nu încă. Sam. Are febră. Ceilalţi sunt plecaţi. S-a dus naibii cina în seara asta.

Îi veni apoi o idee.

— Ia ascultă, n-ai vrea să vii pe la noi duminică? I-am putea scoate atunci pe copii.

— Eşti sigur că nu se vor supăra?

— Foarte sigur. Le-ar face plăcere. O să mergem la un restaurant italienesc, care le place la nebunie. Fac nişte spaghete minunate şi prepară extraordinar de bine mâncarea de fructe de mare. Ce zici?

— Sună grozav. Şi, hai să facem un pact, dacă mama lor apare la sfârşitul săptămânii, pe nepusă masă, anulăm tot, fără supărare, fără păreri de rău, fără probleme. Da?

— Domnişoară Hutchinson, eşti mult prea maleabilă.

— Altfel cum crezi că aş fi ajuns atât de departe? Nu datorită frumuseţii.

Era modestă şi pe lângă faptul că era deşteaptă, avea un simţ al umorului nemaipomenit.

— Prostii.

Îi făcu cu mâna şi dispăru repede, iar, în timp ce se pregătea de plecare, el se întrebă de ce, oare, nu se simţea atras fizic faţă de ea. Arăta bine, avea o siluetă foarte frumoasă, chiar dacă era scundă şi îşi ascundea cu grijă formele sub taioare severe sau rochii simple. Se întrebă dacă nu era pregătit încă, în fond, mai era căsătorit cu Sarah, din câte ştia. Dar era mai mult decât atât. Daphne parcă transmitea „Voi fi prietena ta oricând, dar nu te apropia prea mult, amice. Nu mă atinge”. Se mai întrebă ce s-o fi aflat în spatele acelei atitudini, dacă se afla ceva, dacă era doar politica ei de serviciu sau altceva. Poate că,

într-o zi, avea s-o întrebe.

Ajunse acasă la şapte şi un sfert, iar Sam dormea în patul lui, căpşorul arzându-i de febră. Ceilalţi erau plecaţi, iar el se duse jos să-şi prăjească nişte ouă. Nu i se mai lăsase mâncare. Aggie îi făcuse lui Sam supă de pasăre şi pâine prăjită şi îşi închipuise că Ollie se putea descurca şi singur. Aşa şi făcu şi îi aşteptă pe ceilalţi să se întoarcă, dar avu mult de aşteptat. Melissa veni la zece, părând fericită şi tulburată. Îi plăcea foarte mult piesa şi avea un rol important, dar de cum îl văzu pe Oliver, chipul i se întunecă şi se duse grăbită spre camera ei, fără să spună vreun cuvânt. El se simţi îngrozitor de singur, când uşa camerei se trânti şi fratele ei mai mare apăru abia după miezul nopţii. Oliver îl aştepta în living, în linişte.

Auzi uşa de la intrare închizându-se şi se duse încet spre el, cu o expresie care spunea tot. Benjamin avea să aibă necazuri mari.

— Unde ai fost?

— Marţi seara am antrenament.

Ochii lui nu spuneau nimic, dar părea sănătos şi puternic şi totul în el emana independenţă.

— Până la miezul nopţii?

Oliver nu avea de gând să înghită o asemenea minciună.

— După aceea m-am oprit să mănânc un hamburger. Mare scofală.

— Nu, nu-i „mare scofală”. Nu ştiu ce se petrece cu tine, dar se pare că ai impresia că, acum, dacă mama a plecat, poţi să faci orice te taie capul. Ei bine, să ştii că nu-i deloc aşa. Sunt valabile aceleaşi reguli. Nimic nu s-a schimbat aici, în afară de faptul că ea a plecat. Aştept în continuare să vii acasă şi să rămâi acasă în serile din cursul săptămânii, să înveţi, să te alături celorlalţi din familie şi să fii aici când vin de la birou. E clar?

— Da, sigur. Dar pentru ce? întrebă el părând furios.

— Pentru că, încă mai suntem o familie. Cu sau fără ea. Şi Sam şi Mel au nevoie de tine… şi eu…

— Prostii, tată. Sam nu o vrea decât pe mama. Iar Mel îşi

petrece jumătate din viaţă la telefon şi cealaltă jumătate, încuiată în camera ei. Tu nu vii acasă decât la nouă şi atunci eşti prea obosit ca să mai stai de vorbă cu noi. Atunci, de ce naiba să stau să-mi irosesc timpul pe aici?

Oliver era îndurerat de acele cuvinte şi acest lucru se vedea.

— Pentru că locuieşti aici. Iar eu nu vin acasă la nouă, ci pe la opt. Fac pe dracu'-n patru ca să prind trenul acela în fiecare seară şi aş vrea să fii aici. N-o să ţi-o mai repet, Benjamin. Durează deja de o lună. Eşti plecat în fiecare seară. O să te ţin închis în casă o lună întreagă, dacă nu încetezi.

— Pe naiba.

Benjamin părea deodată furios şi Oliver fu şocat. Fiul lui nu-i mai răspunsese niciodată astfel, pentru că n-ar fi îndrăznit. Şi acum, deodată, îl sfida pe faţă.

— Gata, domnule. Ai obţinut ce-ai vrut. Din clipa asta, eşti pedepsit.

— Rahat, tată!

O clipă, Benjamin avu aerul că era gata să-l pocnească.

— Nu te contrazice cu mine.

Ridicaseră glasurile şi niciunul din ei nu o observase pe Mel coborând şi privindu-i din uşa bucătăriei.

— Mama ta nu mai e aici, dar eu stabilesc regulile în casa asta.

— Cine zice? se auzi o voce furioasă din spatele lor şi amândoi se întoarseră surprinşi să o vadă pe Melissa. Ce anume îţi dă dreptul să ne conduci? Oricum, nu eşti niciodată aici. Puţin îţi pasă de noi. Dacă ţi-ar fi păsat, n-ai fi izgonit-o pe mama de la bun început. Numai din vina ta a plecat, şi acum te aştepţi să plătim noi oalele sparte.

Auzindu-i, îi veni să plângă. Nu înţelegeau absolut nimic. Cum ar fi putut, de fapt?

— Ascultaţi, vreau să ştiţi ceva amândoi.

Ochii îi înotau în lacrimi.

— Aş fi făcut orice pentru a o împiedica pe mama voastră să plece şi, oricât de mult m-aş învinui pentru ce-a făcut,

bănuiesc că o parte din ea a dorit întotdeauna să facă asta, să se ducă la şcoală, să plece de lângă noi şi să-şi aibă propria viaţă. Dar, indiferent dacă-i vina mea sau nu, vă iubesc foarte mult.

Vocea îi tremura cumplit şi se întrebă dacă mai putea continua, dar reuşi.

— … şi o iubesc şi pe ea. Nu putem lăsa familia asta să se distrugă, înseamnă prea mult pentru noi toţi… am nevoie de voi…

Începu să plângă şi simţi mâna lui Benjamin pe umăr, iar o clipă mai târziu, Melissa veni lângă el şi îl înconjură cu braţele.

— Te iubim, tată, şopti ea cu un glas răguşit, şi Benjamin nu spuse nimic, dar rămase lângă ei. Îmi pare rău că am fost atât de îngrozitori.

Îi aruncă o privire fratelui ei mai mare şi văzu lacrimi şi în ochii acestuia, dar, indiferent cât de rău îi părea pentru tatăl său, el îşi avea propria viaţă acum, propriile probleme.

— Îmi pare rău.

Trecură câteva minute înainte să poată vorbi din nou.

— Ne-a fost greu tuturor. Şi, probabil că şi ei îi este.

Voia să fie drept faţă de ea, să nu-i întoarcă pe copii împotriva ei.

— De ce n-a venit acasă aşa cum a promis? De ce nu ne-a sunat niciodată? întrebă Melissa, pe un ton plângăreţ, în timp ce intrau toţi trei în bucătărie.

Sarah nu prea mai sunase de când se mutase la Boston.

— Nu ştiu, scumpa mea. Bănuiesc că are de lucru mai mult decât şi-a închipuit. Într-un fel, eu mă aşteptam să se întâmple aşa.

Dar, în niciun caz, nu şi-ar fi închipuit că ea ar fi putut sta fără ei timp de cinci săptămâni. Era o cruzime faţă de Sam, faţă de ei toţi, şi i-o spusese de nenumărate ori la telefon, dar ea susţinea mereu că nu era încă pregătită să vină acasă. După ce produsese ruptura, chiar dacă era dureros, era liberă acum, indiferent cât de mult îi rănea pe ei.

— O să vină ea într-o zi.

Melissa încuviinţă, gânditoare, şi se aşeză la masă.

— Dar nu va mai fi aceiaşi lucru, nu?

— Poate că nu. Dar, poate că altfel nu înseamnă neapărat şi rău. Poate că, într-o zi, când o să depăşim acest moment, va fi mai bine.

— Totuşi, era atât de bine înainte, spuse ea ridicându-şi privirea şi el încuviinţă.

Cel puţin stabiliseră din nou contactul, cel puţin ceva mergea. Atunci el se întoarse spre fiul său.

— Ce-i cu tine, Benjamin? Ce se petrece cu tine?

Oliver simţea că se întâmplau foarte multe, dar fiul lui nu avea să-i spună nimic. Şi nici cu acest lucru nu era obişnuit. Întotdeauna fusese atât de deschis şi de sincer.

— Nimic important, spuse băiatul şi apoi, părând stânjenit, adăugă: Ar fi bine să mă duc la culcare acum.

Dădu să iasă din încăpere, dar Oliver făcu un gest pentru a-l opri.

— Benjamin…

Tânărul se opri. Oliver simţise ceva.

— Ceva nu-i în regulă? Vrei să stăm puţin de vorbă înainte să te duci la culcare?

El ezită, după care scuturǎ din cap.

— Nu, tată, mulţumesc. Mă simt foarte bine.

Apoi întrebă, nerăbdător:

— Sunt tot pedepsit?

Oliver nu ezită absolut deloc. Era important ca ei să ştie că el deţinea controlul acum, altfel nu-i mai putea stăpâni. Şi, dacă voia să le fie bine, nu trebuia să lase să se întâmple acest lucru.

— Da, fiule. Îmi pare rău. Vii acasă la cină în fiecare seară, inclusiv în weekenduri. Timp de o lună. Te-am mai avertizat de multe ori.

Era ferm hotărât, dar ceva în ochii lui îi spuse lui Benjamin că o făcea pentru că-l iubea.

Benjamin dădu din cap şi ieşi şi niciunul din ei nu ştia ce disperare stârnise Oliver. Trebuia să fie cu ea seara… trebuia neapărat… ea avea nevoie de el. Şi el de ea. Habar

nu avea cum vor supravieţui.

După ce plecă Benjamin, Oliver se uită la Melissa, se duse încet spre ea şi se aplecă să o sărute.

— Te iubesc, scumpa mea. Din tot sufletul. Cred că trebuie să avem cu toţii răbdare în această perioadă. Lucrurile se vor îmbunătăţi.

Ea încuviinţă încet, privindu-şi tatăl. Ştia mai multe despre Benjamin decât ar fi vrut să spună. Îl văzuse de mii de ori cu Sandra şi mai ştia că lipsea de la ore. Se aflase în toată şcoala. Bănuia cât de serios era în privinţa fetei, destul de serios pentru a-şi înfrunta tatăl.

Sam nu se mişcă deloc în noaptea aceea, iar Oliver dormi lângă el. Dimineaţă nu mai avea febră şi toată lumea păru mai calmă când plecă el la birou. Îi părea rău că trebuise să-l pedepsească pe Benjamin, dar o făcea spre binele lui şi credea că băiatul va înţelege acest lucru. Împăcarea cu Mel meritase supărarea din seara precedentă şi, deodată, ajungând la birou şi găsind un mesaj, îşi aminti de invitaţia pe care i-o făcuse lui Daphne cu o seară în urmă, aceea de a veni la ei duminică, şi pentru prima oară într-o lună, aştepta cu nerăbdare weekendul.

Capitolul 7

Daphne sosi cu trenul duminică, iar el o aşteptă şi o duse acasă, tot drumul discutând despre copii. Mel fusese mai prietenoasă cu el toată săptămâna, Sam era încă răcit, iar Benjamin abia îi mai vorbea lui Oliver, de când îi spusese că era pedepsit. Dar, în sfârşit, respecta regulile. Venea acasă în fiecare seară la cină şi se ducea în camera lui imediat după aceea.

— Te previn că nu sunt prea maleabili zilele astea, dar sunt nişte copii cuminţi, să ştii.

Îi zâmbi, bucuros că venise. Sarah nu mai sunase de zile întregi şi simţeau cu toţii o încordare extraordinară, îndeosebi Ollie.

— Voi încerca să le dau de înţeles că nu prezint niciun pericol, spuse Daphne zâmbind la rândul ei.

Purta o pereche de pantaloni negri de piele, cu o croială foarte frumoasă, şi o scurtă de blană.

— Ce te face să spui asta?

Nu ştia de ce, dar ea părea să vrea ca el să ştie că nu o interesa o aventură amoroasă.

— Spun asta pentru că-mi place ca lucrurile să fie foarte clare şi să fiu sinceră.

— Există vreun motiv anume pentru care nu te interesează bărbaţii?

Încercă să pară nonşalant şi, cu siguranţă, că nu voia nimic de la ea atunci, dar ar fi putut fi plăcut să iasă cu ea într-o zi. Avea multe de oferit unui bărbat, minte, înfăţişare, farmec, spiritualitate. O plăcea.

— Ştiu că nu te întâlneşti niciodată cu cineva de la birou.

— Asta pentru că m-am învăţat minte cu mult timp în urmă. În cel mai greu mod.

Se hotărî să-i spună. Voia s-o facă, poate pentru că şi ea îl găsea atrăgător.

— La trei ani după ce mi-am început prima slujbă, după

ce am absolvit *Smith,* m-am îndrăgostit de preşedintele consiliului de administraţie al agenţiei unde lucram.

Ea zâmbi uşor, când el fluieră, privind-o.

— Nu te-ncurci cu oricine, nu?

— Era unul din cei mai interesanţi bărbaţi din domeniul publicitar şi încă mai este. Pe atunci avea patruzeci şi şase de ani. Era căsătorit şi avea doi copii. Locuia în Greenwich. Şi era catolic.

— Divorţul interzis.

— Exact. Ai câştigat premiul: două sute de dolari.

Nu vorbea cu amărăciune, ci cu indiferenţă. Voia ca Oliver să ştie, deşi nu mai spusese nimănui. Existau câţiva care ştiau, dar majoritatea, nu.

— De fapt, firma era a familiei lui. Era un om extraordinar. Şi m-am îndrăgostit până peste cap, spunându-mi că nu conta faptul că era căsătorit.

Tăcu şi privi peisajul din jur, parcă amintindu-şi, iar Oliver o îndemnă să continue. Voia să afle şi restul, să ştie ce-i făcuse acel individ de nu o mai interesau bărbaţii. Era mare păcat să-şi irosească viaţa singură, deşi era limpede că nu părea nefericită.

— Şi? Cât a durat? Ce s-a întâmplat?

— Ne-am simţit minunat. Am călătorit. Ne întâlneam în serile de marţi şi joi, într-un apartament pe care îl avea în oraş. Nu sună prea frumos, dar cred că aş putea spune că i-am devenit amantă. Până la urmă, m-a cucerit.

— Splendid.

— Se temea să nu se afle, câţiva au aflat, dar majoritatea nu ştiau nimic. Eram foarte discreţi. Şi întotdeauna a fost sincer cu mine. Îşi iubea soţia şi copiii, care, pe atunci, erau micuţi. Soţia lui era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine. Dar şi pe mine mă iubea. Şi eu îl iubeam. Eram gata să accept oricât de puţin îmi oferea.

Nu părea supărată şi Ollie rămase surprins văzând-o cât de calmă era…

— De când nu l-ai mai văzut?

Ea îl privi râzând.

— De trei zile. El mi-a găsit o altă slujbă. Avem un apartament. Acum ne petrecem împreună trei nopţi pe săptămână, dar niciodată nu va fi mai mult de atât. Se împlinesc treisprezece ani în martie şi, poate, ţi se pare o nebunie, dar sunt fericită şi îl iubesc.

Părea perfect mulţumită şi Oliver era uluit. Era încurcată cu un bărbat însurat şi părea extrem de fericită.

— Vorbeşti serios? Nu te deranjează, Daph?

— Bineînţeles că mă deranjează. Copiii sunt la colegiu acum, iar soţia lui e ocupată cu clubul de grădinărit şi cu vreo şaisprezece acţiuni caritabile. Bănuiesc că în viaţa lor e ceva ce lui îi place, pentru că nu a şovăit nicio clipă. Ştiu că nu o va părăsi niciodată.

— Dar e o porcărie pentru tine. Meriţi mult mai mult.

— Cine zice asta? Dacă m-aş fi căsătorit cu un altul, poate ne-am fi despărţit sau am fi putut fi nefericiţi. Nimeni nu-ţi poate oferi garanţii. Am vrut copii, dar am avut o problemă acum cinci ani şi nu mai pot face. Bănuiesc că mi-e de ajuns. Poate sunt ciudată sau anormală, dar ne simţim bine. Asta e povestea mea, prietene.

Îi zâmbi şi adăugă:

— Ţi-am spus-o pentru că-mi placi.

— Şi tu îmi placi, zise el zâmbind. Tocmai mi-ai zdrobit inima.

Dar, într-un fel, era uşurat. Scăpa de presiune şi acum puteau fi cu adevărat prieteni.

— Crezi că-şi va lăsa vreodată soţia?

— Mă-ndoiesc. Şi nici nu ştiu dacă m-aş mărita cu el, dacă ar face-o. Ne e bine aşa. Am viaţa mea, o carieră, prieteni şi pe el. E puţin mai greu în vacanţe şi weekend-uri, dar poate că tot ce avem noi e mult mai preţios tocmai pentru că ştim că există unele limite.

Era chiar mai înţeleaptă decât crezuse el şi o admira pentru sinceritate, ca şi pentru restul.

— Aş vrea să pot fi şi eu ca tine.

— Poate că vei fi într-o zi.

El se întrebă dacă ar fi mulţumit să stea doar două zile

pe săptămână cu Sarah. Nu credea. Voia mult mai mult. Voia ceea ce fusese între ei înainte şi nu părea să mai poată fi vreodată.

Opri maşina în faţa casei şi se întoarse spre ea.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Era sincer.

— Am încredere în tine.

În acest fel îl ruga să nu mai spună nimănui secretul ei, dar ştia deja că nu o va face.

— M-am gândit că ar fi bine să ştii. Nu voiam să fie îngrijoraţi copiii din cauza noastră.

— Grozav, spuse el zâmbind. Ce să le spun când te prezint? Hei, copii, e în regulă, e încurcată cu un tip însurat pe care-l iubeşte. Chipul ei deveni apoi serios şi ochii îi erau blânzi. Eşti o femeie nemaipomenită, Daph. Dacă voi putea face ceva vreodată pentru tine, dacă vei avea nevoie de un prieten... strigă doar...

— O voi face. Uneori mă simt îngrozitor de singură. Dar învеţi să te stăpâneşti, să nu întinzi mâna spre telefon noaptea, să nu-l suni când crezi că ai apendicită. Îţi suni prietenii, învеţi să ai grijă de tine singură. Cred că mi-a prins bine.

El clătină din cap.

— Nu cred că voi fi vreodată atât de matur.

La patruzeci şi patru de ani, încă mai aştepta ca Sarah să-l îngrijească dacă avea o durere de cap.

— Nu-ţi face griji. Probabil că sunt doar nebună. Cel puţin, părinţii mei aşa mă consideră.

— Ştiu şi ei? întrebă el uluit, însemna că erau foarte moderni.

— Le-am spus acum câţiva ani. Mama a plâns luni întregi, dar acum s-au obişnuit. Slavă Domnului că fratele meu are şase copii. Asta m-a scutit pe mine.

Amândoi râseră şi coborâră din maşină, iar Andy sări imediat pe pantalonii ei de piele, ea, însă, nu păru să se supere.

Când intrară în casă, Sam se uita la televizor, Mel făcea

ceva la bucătărie cu Agnes şi Oliver o aduse pe Daphne înăuntru, prezentându-i-o lui Sam. Ea păru nonşalantă şi în largul ei, iar Sam o privi cu interes.

— Lucrezi cu tata?

— Sigur. Şi am un nepot chiar de vârsta ta. Şi lui îi plac luptele.

Părea la curent cu gusturile copiilor de nouă ani, iar Sam dădu din cap afirmativ. Era în regulă.

— Tata m-a dus la un meci anul trecut. A fost nemaipomenit.

— Şi eu l-am dus pe Sean o dată. I-a plăcut foarte, mult, dar mie mi s-a părut îngrozitor.

Sam râse şi Melissa apăru încet din bucătărie, iar Oliver făcu prezentările.

— Daphne Hutchinson, fiica mea, Melissa.

Îşi strânseră mâinile şi Agnes dispăru pe neobservate, întrebându-se dacă nu cumva el începuse deja să umble cu alte femei. Lucrurile se schimbaseră, cu siguranţă, în casa aceea, dar, după ce făcuse doamna Watson, nu-l putea învinui. Avea nevoie de o soţie şi, dacă ea fusese o proastă, atunci altcineva merita să se bucure de noroc.

Cele două femei stăteau de vorbă lejer şi Ollie văzu că Melissa o studia cu atenţie. Era de acord cu pantalonii de piele, cu părul ei strălucitor, cu scurta de blană şi cu poşeta *Hermès,* neagră, care îi atârna pe umăr. Daphne era foarte şic şi în pas cu moda şi acum Oliver înţelegea de ce. Avea o anumită aură care provenea din faptul că un bărbat mai în vârstă îi cumpăra cadouri şi o obişnuia cu lucruri fine. Chiar şi bijuteriile erau prea scumpe pentru majoritatea femeilor necăsătorite. Povestea pe care i-o spusese Daphne încă îl mai uimea. Dar era şi interesant, în acelaşi timp. Melissa parcă simţea că acea femeie nu reprezenta niciun pericol, că nu exista decât prietenie între ea şi tatăl ei. O privise cu prudenţă ia început, iar mesajele transmise de Daphne erau doar de prietenie şi nu de interes sexual.

— Unde e Benjamin? întrebă Ollie, în cele din urmă.

— E plecat, cred, spuse Mel. Ce-ai fi vrut?

Ridică din umeri şi îi zâmbi lui Daphne.

— Şi eu am un frate mai mare. L-am urât aproape optsprezece ani. Totuşi, s-a schimbat foarte mult în bine, odată cu înaintarea în vârstă.

Era exact de aceeaşi vârstă cu Oliver şi, poate, tocmai de aceea îl plăcea.

Toţi patru stătură de vorbă ore întregi în living-room-ul plăcut şi, în cele din urmă, se duseră la plimbare cu Andy şi, chiar înainte de cină, Benjamin apăru, cu o înfăţişare răvăşită şi un aer absent. Se dusese să joace fotbal cu prietenii, dar, ca întotdeauna, ajunsese la Sandra. Şi părinţii ei erau despărţiţi acum, ceea ce făcea ca lucrurile să fie mai uşoare. Mama ei nu era niciodată acasă, iar tatăl se mutase la Philadelphia.

Benjamin fu rece cu Daphne şi abia vorbi în timpul cinei. Merseră la restaurantul italienesc de care vorbise Oliver şi se simţiră foarte bine, râseră, vorbiră şi spuseră glume şi, până la urmă, se încălzi şi Benjamin, deşi arunca mereu priviri cercetătoare spre tatăl lui şi Daphne.

Se întoarseră acasă pentru desertul promis de Agnes şi Andy stătu în faţa căminului în timp ce ei mâncară plăcintă cu mere şi prăjiturele de casă. Fusese o zi perfectă, prima pe care o trăiseră după multă vreme, şi toţi păreau fericiţi.

Telefonul sună în timp ce Sam spunea povestiri cu fantome şi Oliver se duse să răspundă. Era tatăl său şi ceilalţi nu puteau auzi decât cuvintele lui.

— Da… bine, tată… Linişteşte-te… Unde e? Tu eşti bine? … Vin imediat… Rămâi acolo unde eşti. Vin eu să te iau. Nu vreau să te urci la volan. Lasă maşina acolo şi o s-o iei mâine.

Închise cu un aer răvăşit, iar copiii părură speriaţi, dar el se grăbi să-i liniştească, deşi, când puse receptorul în furcă, îi tremurau mâinile.

— Totul e în regulă. Bunica a avut un mic accident. A ieşit singură cu maşina şi a lovit un vecin. Nimeni nu e grav rănit. Ea e doar şocată şi o vor ţine la spital noaptea asta, pentru a o supraveghea. Bunicul e foarte tulburat. Din

fericire, tipul pe care l-a lovit a fost iute şi a sărit pe capotă, aşa încât şi-a rupt doar glezna. Ar fi putut fi mai rău pentru amândoi.

— Credeam că nici nu are voie să conducă, spuse Melissa continuând să pară îngrijorată.

— Nici n-are. Bunicul era în garaj, unde punea nişte scule, şi ea s-a hotărât să facă o plimbare.

Nu le mai zise că ea îi spusese doctorului că se dusese să-şi ia băiatul de la şcoală şi că tatăl lui plângea la telefon. Medicii tocmai îi comunicaseră că venise vremea să o ducă la un sanatoriu, unde avea să fie supravegheată în permanenţă.

— Îmi pare nespus de rău, zise el uitându-se la Daphne, dar trebuie să mă duc să-l văd. Probabil că e mai zguduit decât ea. Vrei să te las la gară?

Trenul era abia peste o oră, dar nu voia să o lase singură.

— Pot să iau un taxi. Tu du-te, spuse ea, şi, uitându-se la cei trei copii, adăugă: Voi sta aici cu copiii, dacă sunt de acord.

Mel şi Sam părură încântaţi, dar Benjamin nu spuse nimic.

— Ar fi grozav, zise el zâmbindu-i, după care o instrui pe Mel să cheme un taxi la nouă şi un sfert.

Avea să ajungă la timp pentru a prinde trenul de nouă şi jumătate.

— Poate să te ducă şi Benjamin.

— Un taxi va fi foarte bun. Sunt convinsă că Benjamin are lucruri mai bune de făcut decât să conducă la gară o bătrânică.

Simţise reţinerea băiatului şi nu voia să-i cadă în spinare. Peste o clipă, Oliver plecă, iar Benjamin dispăru în camera lui, lăsând-o cu copiii.

Sam se duse să mai aducă plăcintă, iar Mel dădu fuga sus după scenariul piesei pentru a i-l arătă. Agnes se retrăsese, aşa cum făcea de obicei, imediat după ce făcuse ordine în bucătărie, aşa că Daphne era singură în living-room când sună telefonul. Se uită, nervoasă, în jur şi, până

la urmă, se hotărî să răspundă, gândindu-se că ar fi putut fi Ollie, care şi-ar fi făcut griji dacă nu ar fi primit niciun răspuns. Poate uitase ceva. Oricum, răspunse şi, la capătul celălalt se făcu linişte, apoi o voce de femeie îl ceru pe Ollie.

— Îmi pare rău, dar nu e acasă. Să-i transmit vreun mesaj?

Vorbea pe un ton de serviciu şi toate instinctele îi spuneau că era Sarah. Aşa şi era.

— Copiii sunt acolo? întrebă aceasta, părând nemulţumită.

— Bineînţeles. Să mă duc să-i chem?

— Da… spuse ea, apoi adăugă: Scuzaţi-mă, dar cine sunteţi?

Daphne nu ezită nicio clipă şi, chiar atunci Mel apăru în încăpere.

— Femeia care are grijă de copii. Vorbiţi cu Melissa.

Îi dădu receptorul acesteia, cu un zâmbet plăcut, apoi se duse la bucătărie să vadă ce făcea Sam. Băiatul făcea praf plăcinta şi vâra bucăţi mari în gură încercând să taie una şi pentru Daphne.

— Cred că e mama ta la telefon. Acum vorbeşte cu Mel.

— Da? spuse el, părând uimit şi lăsă baltă tot ce făcea, rupând-o la fugă în cealaltă încăpere.

Reapărură abia peste zece minute, tăcuţi, şi lui Daphne îi făcură milă. Vedea în ochii lor cât de dor le era de ea şi Sam îşi ştergea ochii cu mâneca. Era evident că plânsese. Şi Melissa părea mai gravă în urma acelei conversaţii.

— Mai vrea cineva plăcintă? întrebă Daphne vrând să le distragă atenţia, dar neştiind cum, iar Mel o privi întrebătoare.

— De ce i-ai spus că eşti femeia care stă cu noi?

Daphne o privi drept în ochi şi fu sinceră cu ea, aşa cum fusese şi cu Ollie.

— Pentru că n-am vrut s-o supăr. Tatăl vostru şi cu mine nu suntem decât prieteni, Mel. Există un bărbat în viaţa mea pe care-l iubesc foarte mult, aşa că tatăl vostru şi cu

mine nu vom fi niciodată altceva decât prieteni. Nu avea niciun rost s-o supăr pe mama voastră sau să creez o neînţelegere între ei. Şi aşa lucrurile sunt destul de complicate şi fără să mai pun eu paie pe foc.

Mel încuviinţă, tăcută.

— A zis că nu vine acasă săptămână viitoare pentru că are de scris o lucrare.

Chiar când ea spuse acele cuvinte, Sam începu să plângă încet. Fără să-şi dea seama, Daphne îl strânse la piept. Le alungase orice temeri spunându-le de omul pe care-l iubea şi era bucuroasă că o făcuse, dar era şi mai bucuroasă că-i spusese lui Ollie mai devreme. Acei oameni nu trebuiau răniţi, ci iubiţi. O înfuria faptul că propria lor mamă îi părăsise.

— Poate că e prea dureros pentru ea să se întoarcă acum.

Încerca să fie dreaptă, dar Mel păru supărată.

— Dar noi de ce nu ne putem duce s-o vedem? întrebă Sam, pe bună dreptate.

— Nu ştiu, Sam, spuse Daphne ştergându-i lacrimile.

Stăteau toţi trei la masă în bucătărie, pofta de mâncare le dispăruse şi uitară complet de plăcintă.

— Zice că apartamentul nu e gata încă şi nu avem unde să dormim, dar asta-i o prostie.

Se opri din plâns şi discutară toţi trei, uitând de nouă şi un sfert.

— Oh, Doamne, exclamă ea uitându-se la ceas exact la nouă şi jumătate. Mai e vreun tren?

Putea să ajungă cu taxiul şi până la New York dacă era nevoie.

Dar Melissa încuviinţă.

— La unsprezece.

— Atunci, cred, că o să-l iau pe acela.

— Foarte bine, spuse Sam agăţându-se de mâna ei, dar amândoi păreau, deodată, epuizaţi.

Peste puţin timp, îl duse pe Sam la culcare şi stătu de vorbă cu Mel până după zece, când îi sugeră să se culce,

căci ea avea să se descurce încă o jumătate de oră până când va chema un taxi. În cele din urmă, Mel se duse sus, cu propriile ei gânduri. Ollie veni la zece şi jumătate şi fu surprins când o văzu pe Daphne încă acolo, citind liniştită.

— Ce face tatăl tău?

— Presupun că bine, spuse Ollie, părând obosit.

Îşi aşezase tatăl în pat, ca pe un copil, promiţându-i să se ducă a doua zi să-l ajute să decidă ce vor face în privinţa mamei sale.

— E o situaţie îngrozitoare. Mama are boala lui Alzheimer şi asta îl ucide pe tata.

— Oh, Doamne, e groaznic.

Era bucuroasă că părinţii ei erau încă tineri şi sănătoşi. Aveau şaptezeci şi respectiv şaptezeci şi cinci de ani, dar amândoi păreau de cincizeci. După aceea îşi aminti de telefonul lui Sarah.

— Apropo, a sunat soţia ta.

— Fir-ar să fie... spuse el trecându-şi o mână prin păr şi întrebându-se dacă nu cumva copiii îi spuseseră că Daphne era acolo, dar ea îi desluşi privirea şi îl linişti repede.

— Ce i-au spus?

— Nu ştiu. N-am stat în cameră când au vorbit. Dar, cum nimeni nu era în jur când a sunat telefonul, am răspuns eu şi i-am spus că sunt femeia care are grijă de copii.

Îşi zâmbiră reciproc.

— Îţi mulţumesc, zise el, întrebând-o apoi îngrijorat: Cum au fost copiii după aceea?

— Tulburaţi. Bănuiesc că le-a spus că nu poate veni săptămână viitoare şi că nu-i poate chema acolo. Sam plângea. Dar şi-a revenit până l-am dus la culcare.

— Eşti, într-adevăr, o femeie nemaipomenită.

Se uită apoi la ceas cu regret.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te duc la gară. Abia o să apuci să prinzi trenul.

— M-am simţit grozav, Oliver, îi spuse ea în drum spre gară.

— Şi eu la fel. Îmi pare nespus de rău că a trebuit să fug

la sfârşit.

— Nu-ţi face griji. Eşti extrem de ocupat, dar lucrurile se vor limpezi într-o bună zi.

— Dacă mai apuc ziua aceea, zise el zâmbind obosit.

Aşteptă trenul împreună cu ea şi înainte să plece o îmbrăţişă ca un frate spunându-i că se vor vedea a doua zi la birou. Ea îi făcu cu mâna în timp ce trenul se puse în mişcare şi el se întoarse încet acasă, regretând că lucrurile nu stăteau altfel. Poate că... dacă ea ar fi fost liberă, îşi spuse în sinea lui, dar ştia că era o minciună. Indiferent cât de liberă ar fi fost Daphne, cât de atrăgătoare sau de inteligentă, el nu o dorea decât pe Sarah. Când ajunse acasă, o sună, dar de la celălalt capăt al firului nu veni niciun răspuns.

Capitolul 8

Săptămână următoare, George Watson îşi duse soţia la un sanatoriu specializat în pacienţi cu boala lui Alzheimer şi alte forme diverse de nebunie. Pe dinafară era vesel şi plăcut, dar o privire aruncată pacienţilor îl deprimă pe Oliver cumplit, când se duse să-şi viziteze mama. De data aceasta, ea nu îl recunoscu şi crezu că George este fiul ei, nu soţul.

Bătrânul îşi şterse ochii când plecară, iar Oliver îl luă de braţ, în vântul rece, şi îl duse acasă. Avu senzaţia că îl părăseşte când plecă în seara aceea pentru a se întoarce acasă la copiii lui.

Părea ciudat ca el şi tatăl lui să-şi piardă soţiile în acelaşi timp, deşi în moduri diferite. Era cumplit de dureros pentru amândoi. Cel puţin, Oliver îi avea pe copii, care îl ţineau ocupat, şi îi distrăgeau atenţia. Tatăl lui, însă, nu avea nimic, în afară de singurătate, amintiri şi dureroasele vizite pe care i le făcea lui Phyllis în fiecare după-amiază.

Apoi veni ziua cea mare. Sarah sună de Sfântul Valentin şi spuse că voia să vadă copiii în weekendul următor. La Boston.

— De ce nu vii aici?

Era plecată de şapte săptămâni şi, ca şi copiii, şi Oliver ardea de dorinţa de a o vedea şi de a o avea acasă cu ei.

— Vreau să vadă unde locuiesc.

El ar fi vrut să se opună, dar nu o făcu. În schimb, fu de acord şi o sună din nou când află ora aproximativă la care aveau să ajungă la Boston.

— Vom fi la tine sâmbătă, pe la unsprezece, dacă luăm trenul de nouă.

Ar fi vrut să reuşească să meargă de vineri seara, dar era prea complicat din cauza şcolii şi a serviciului, aşa că ea sugerase ziua de sâmbătă.

— Ai loc pentru toţi?

Zâmbi pentru prima oară după câteva săptămâni, dar în partea ei se făcu linişte.

— Nu… mă gândeam că Mel şi Benjamin ar putea dormi pe două canapele vechi în living-room. Şi… Sam urma să doarmă cu mine…

Vocea i se frânse, iar mâna lui Oliver îngheţă pe receptor, în timp ce cuvintele îşi găseau ecoul în mintea lui: „Sam… să doarmă cu mine", spusese ea, nu *cu noi.*

— Şi noi, sau mai bine-zis, eu?

Hotărî să-i vorbească deschis. Voia să ştie cum stă, odată pentru totdeauna. Nu mai suporta chinul de a nu şti.

— Mă gândeam că poate…

Vocea ei era puţin mai mult decât o şoaptă.

— … ai vrea să stai la hotel? Ar… ar fi mai uşor aşa, Ollie.

Avea lacrimi în ochi când spuse acest lucru, dar el îşi simţi inima extrem de grea când o auzi.

— Mai uşor pentru cine? Mi se pare că tu însăţi ai spus că nimic nu se va schimba, nu cu prea mult timp în urmă, şi că nu pleci pentru totdeauna. Sau ai uitat?

— N-am uitat deloc. Numai că lucrurile se schimbă când pleci şi ai o altă perspectivă.

Dar pentru el de ce nu se schimbau, oare? De ce continua să o dorească la fel de mult? Ar fi vrut să o zgâlţâie până ar fi făcut-o să-i clănţăne dinţii în gură, apoi să o sărute până avea să-l implore să facă dragoste cu ea. Dar ea nu avea să mai facă acest lucru. Niciodată.

— Îmi spui, deci, că totul s-a terminat. Nu-i aşa, Sarah?

Vorbea prea tare şi inima îi bătea cu putere.

— Nu-ţi cer decât să stai la hotel, Ollie… de data asta…

— Încetează odată! Nu te mai juca cu mine, fir-ar să fie!

Era o parte a ei crudă, de existenţa căreia nici nu ştiuse vreodată.

— Îmi pare rău… sunt la fel de derutată ca şi tine.

Şi, în clipa aceea, era cât se poate de sinceră.

— Pe naiba, Sarah. Ştii exact ce faci. Ştiai chiar din ziua când ai plecat.

— Vreau doar să fiu singură cu copiii în acest weekend.

— Foarte bine, spuse el cu un glas rece, o să-i aduc la unsprezece.

Închise telefonul înainte ca ea să-l mai poată tortura. Avea să fie un weekend de singurătate pentru el, în timp ce ea şi copiii se vor întreţine fericiţi.

I-ar fi putut lăsa să se ducă singuri, dar nu voia. Dorea să fie cu ei, mai ales după aceea, în drum spre casă. Mai ştia în adâncul sufletului că voia să se afle în preajma ei. Era îngrijorat îndeosebi pentru Sam, mai puţin pentru ceilalţi. Benjamin nu era deosebit de încântat, pentru că avea să piardă un meci, dar Oliver îi spuse că era de părere că ar fi trebuit să se ducă. Mel era nerăbdătoare, iar Sam, în culmea fericirii. El se întrebă, însă, cum se vor simţi după ce o vor vedea.

Zborul până la Boston avu un aer festiv, iar când se îndreptară spre adresa ei de la Brattle Street, el era teribil de nervos. Îi spusese că-i va lăsa acolo şi va pleca, dar când ea deschise uşa, el avu impresia că inima încetă să-i mai bată. Arăta la fel de minunat ca întotdeauna, ba chiar mai mult. Părul îi era liber şi mai lung, iar blugii i se mulau pe trup într-un fel care îl făcu să simtă o durere acută, dar se stăpâni în faţa copiilor. Ea îl sărută uşor pe obraz, îmbrăţişă copiii şi apoi îi luă în casă pentru prânzul pregătit pentru ei, în timp ce Oliver se îndepărta cu taxiul, dorind-o cu fiecare fibră a trupului.

Ea locuia într-un mic apartament, cu un living-room plăcut şi un dormitor micuţ şi, în vreme ce copiii sorbeau supa, înghiţeau mâncarea şi o priveau fericiţi, vorbeau cu toţii în acelaşi timp, bucuroşi că se puteau elibera de temerile şi emoţiile reţinute atât de mult. Sam stătea lipit de ea şi chiar şi Benjamin părea mai relaxat. Toţi păreau fericiţi, în afară de Oliver, care stătea singur în camera lui de hotel.

Până la urmă se întâmplase, îl respinsese. Nu îl mai iubea. Şi acea realitate aproape că îl ucidea. Plânse când îşi aminti de trecut şi se plimbă ore întregi prin campusul de la *Harvard.* Se duse în toate locurile unde fuseseră cu ani în

urmă şi, întorcându-se la hotel, îşi dădu seama că încă mai plângea. Nu pricepea deloc. Îi spusese că nimic nu se va schimba între ei şi, totuşi, acum îl exclusese. Totul se terminase şi ei deveniseră nişte străini. Se simţea ca un copil abandonat. În seara aceea, stând singur în cameră, o sună.

Auzi zgomot de muzică, glasuri şi râsete, ceea ce îl făcu să se simtă şi mai singur decât înainte.

— Iartă-mă, Sarah. N-am vrut să-ţi întrerup întrevederea cu copiii.

— Nu-i nimic. Fac floricele în bucătărie. Te sun eu mai târziu.

O făcu după miezul nopţii.

— Ce se petrece cu noi?

Trebuia să o întrebe, trebuia să ştie, căci, după două luni el nu putea să facă altceva decât să se gândească la ea şi să dorească să se întoarcă acasă, mai mult ca oricând. Dacă ea nu avea de gând să mai facă acest lucru, el trebuia să ştie.

— Nu pricep. Când ai plecat, ai spus că vei veni în fiecare weekend. Acum, după aproape două luni, mă ţii la distanţă şi te porţi de parcă am fi divorţaţi.

— Nici eu nu ştiu, Ollie.

Vocea ei era caldă, o mângâiere familiară pe care el voia să o uite, dar nu putea.

— Lucrurile s-au schimbat pentru mine când am ajuns aici. Mi-am dat seama cât de mult îmi doream asta şi că n-aş putea să mă mai întorc la ceea ce am avut înainte. Poate că, într-o bună zi, voi putea... dar va trebui să fie foarte diferit.

— Cum? Spune-mi... trebuie să ştiu...

Se urî pentru asta, dar plângea din nou. Ceva îngrozitor se întâmplase în acel weekend şi el ştia. Ea deţinea controlul asupra a tot ce iubea, iar el nu avea puterea să schimbe nimic, nici să o facă să se întoarcă acasă cu el.

— Nici eu nu ştiu răspunsurile. Ştiu doar că simt nevoia să fiu aici.

— Şi cu noi cum rămâne? De ce faci asta? De ce n-am putut să stau şi eu acolo?

Nu avea niciun pic de ruşine şi de mândrie. O iubea şi o dorea prea mult.

— Cred că mi-e teamă să te văd.

— Bine, dar asta-i o nebunie. De ce?

— Nu ştiu. Poate că vrei prea mult de la mine, Oliver. E ca şi cum aş fi altcineva acum. Cineva care am fost odată şi care voi fi de acum încolo. Cineva care a dormit toţi aceşti ani, înlăturat şi uitat, dar care acum a revenit la viaţă. Şi nu vreau să renunţ. De dragul nimănui. Nici măcar de dragul tău.

— Şi perechea care eram împreună? Ai uitat-o atât de repede?

Nu trecuseră decât şapte săptămâni şi ea făcea să pară o veşnicie.

— Nu mai sunt persoana aceea. Nu sunt sigură că mai pot fi vreodată. Cred că de aceea mi-e teamă să te văd. N-aş vrea să te dezamăgesc, dar nu mai sunt aceeaşi, Ollie. Poate că nu mai sunt demult şi habar n-am avut.

Lui i se tăie răsuflarea, dar trebuia să o întrebe.

— Există un alt bărbat?

Deja? Atât de curând? Era posibil. Şi părea atât de frumoasă când îi dusese copiii. Timpul se dăduse înapoi pentru ea când plecase din Purchase şi lui i se păruse frumoasă atunci, acum, însă, era şi mai mult.

— Nu, nu există nimeni, spuse ea, dar păru să ezite puţin. Nu încă. Dar aş vrea să fiu liberă să cunosc alţi oameni.

Dumnezeule. Lui nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. Dar ea chiar spusese acele cuvinte. Se terminase.

— Cred că asta spune tot, nu? Vrei să înaintezi divorţ?

Mâna îi tremură pe receptor când o întrebă.

— Nu încă. Nu ştiu ce vreau. Nu încă.

El ar fi vrut s-o audă ţipând, îngrozită de acea idee, dar era evident că se gândise la aşa ceva. Şi, la fel de evident era şi faptul că viaţa lor împreună se sfârşise, în orice caz.

— Anunţă-mă când te hotărăşti. Totuşi, cred că eşti o mare proastă, Sarah. A fost ceva extraordinar între noi timp de optsprezece ani şi tu dai cu piciorul.

Vorbea cu amărăciune şi era trist când îşi şterse lacrimile de pe obraji, împărţindu-se între supărare şi furie.

— Ollie…

Şi ea părea să plângă.

— Te mai iubesc încă.

— Nu vreau să aud.

Era prea dureros acum, prea mult pentru el.

— Vin să iau copiii mâine la patru. Trimite-i jos, eu voi aştepta în taxi.

Deodată, nu mai voia să o vadă. Şi, când puse telefonul încet, lângă pat, avu senzaţia că îşi pusese jos şi inima. Femeia pe care o cunoscuse şi o iubise drept Sarah Watson nu mai exista. Dispăruse. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Capitolul 9

A doua zi după-amiază, când se duse să ia copiii, inima îi bătea nebuneşte în timp ce şedea în taxi. Coborî, sună la sonerie şi se întoarse repede în maşină. Abia aştepta să-i revadă, să-i aibă din nou cu el, să nu mai fie o clipă singur. Ziua de duminică petrecută prin Boston fără ei fusese îngrozitoare. Şi fusese un weekend pe care nu avea să-l uite niciodată.

Melissa apăru prima, încrezătoare, matură şi foarte frumoasă. Îi făcu cu mâna tatălui ei, care se afla în maşină şi el răsuflă uşurat văzând că era veselă. Îi făcuse bine că-şi revăzuse mama, în sfârşit. Apoi apăru Benjamin, grav şi tăcut, dar în ultima vreme era mereu astfel. Se schimbase foarte mult în cele două luni de când ea îi părăsise. Sau poate că se maturiza doar. Oliver nu era sigur şi îşi făcea griji pentru el. După aceea apăru Sam, târându-şi picioarele şi purtând un pachet mare. Ea îi dăruise un urs, nefiind sigură că îi va plăcea, dar el îl luase în pat noaptea şi acum îl strângea la piept ca pe o comoară sacră.

Benjamin urcă pe locul din faţă, Mel urcase deja şi Sam îşi privi tatăl cu nişte ochi mari şi trişti. Nu era greu de observat că plânsese.

— Bună, tipule, ce-ai acolo?

— Mami mi-a dat un ursuleţ. Ca să-mi poarte noroc… ştii…

Îi era ruşine să admită cât de mult îi plăcea. Ea alesese instinctiv exact ce îi plăcea lui. Îi cunoştea pe toţi foarte bine, iar Oliver îi putea mirosi parfumul pe băiat când îl luă în braţe. Îl durea inima numai când simţea acel miros şi se gândea la ea. După ce urcă şi Sam, punând sacul de voiaj peste picioarele lor, Oliver îşi ridică privirea şi o văzu stând în prag. Le făcu cu mâna şi, pentru o clipă, el vru să sară din maşină, să alerge spre ea, să o ia în braţe şi să o ducă acasă cu ei. Poate că o mai putea face încă să-şi revină şi,

dacă nu, putea cel puţin să o atingă, să o simtă şi să o miroasă. Dar se sili să privească în altă parte şi îi spuse şoferului, cu o voce răguşită, să-i ducă la aeroport. Privi înapoi fără să vrea şi, în timp ce se îndepărtau, văzu cât de frumoasă şi tânără era, continuând să le facă cu mâna din prag şi, deodată, în timp ce el o privea, simţi că Melissa îi strecură ceva în mână. Era o punguţă mică din mătase albă pe care o deschise şi înăuntru văzu inelul cu smarald pe care el i-l dăruise lui Sarah de Crăciun. Alături se mai afla şi un bileţel în care ea îl ruga să-l păstreze pentru Melissa. Încă o declaraţie puternică. Fusese un weekend crud pentru el. Vârî punguţa în buzunar, fără să zică nimic, cu maxilarul încleştat şi cu ochii reci, uitându-se pe fereastră.

Nu spuse nimic multă vreme, ci doar îi ascultă pe copii pălăvrăgind despre cina pe care ea le-o gătise, despre floricele şi despre cât de mult le plăcea apartamentul ei. Chiar şi Sam părea mai liniştit acum. Era cât se poate de evident că-i făcuse foarte bine faptul că-şi revăzuse mama. Păreau cu toţii foarte deschişi şi Sam era pieptănat aşa cum îi plăcea lui Oliver. Era dureros să-i vadă astfel, abia ieşiţi din mâinile ei, de parcă atunci ar fi fost născuţi, chiar în clipa aceea, eliberaţi din ea. Nu mai voia să audă cât de minunată fusese, cât de superb arăta, cât de drăguţă era grădina sau cât de grele erau cursurile ei. Nu voia să audă decât cât de dor îi fusese de ei, îndeosebi de el, cât de curând va veni acasă, cât de mult îi displăcea Boston-ul şi cât de mult greşise că se dusese acolo. Dar ştia că nu avea să audă niciodată aceste lucruri.

Zborul înapoi spre New York fu dificil, dar copiii păreau să nu bage de seamă şi ajunseră acasă la ora opt în seara aceea. Aggie îi aştepta şi se oferi să le pregătească cina. Atunci îi povestiră lui Aggie o mulţime de lucruri despre Boston, despre ce făcuse, ce spusese, ce credea şi aproape tot ce făcea mama lor. În cele din urmă, pe la jumătatea mesei, Ollie nu mai suportă. Se ridică şi îşi azvârli şervetul, sub privirile lor uimite.

— M-am săturat să vă aud vorbind despre asta! Mă bucur

că v-aţi simţit minunat, dar, fir-ar să fie, nu puteţi să mai vorbiţi şi despre altceva?

Părură ruşinaţi şi el se simţi deodată stânjenit.

— Îmi pare rău… sunt… nu contează…

Părăsi încăperea şi se duse sus, închizând uşa camerei, stătu apoi în întuneric, privind afară la lumina lunii. Era atât de dureros să-i audă vorbind tot timpul numai de ea. Ei o regăsiseră şi el o pierduse. Nu mai exista întoarcere şi nici scăpare. Nu-l mai iubea, indiferent ce ar fi spus la telefon. Se terminase. Pentru totdeauna.

Se aşeză pe pat, în întuneric, unde stătu parcă o veşnicie, se întinse apoi şi rămase cu privirea aţintită în tavan. Mult mai târziu auzi un ciocănit în uşă. Era Mel, care deschise uşa foarte puţin şi, la început, nu-l văzu.

— Tată?

Păşi înăuntru şi atunci îl văzu întins pe pat, în lumina lunii.

— Îmi pare rău… n-am vrut să te supărăm… doar că…

— Ştiu, copila mea, ştiu. Sunteţi cât se poate de îndreptăţiţi să fiţi emoţionaţi. Doar e mama voastră. M-am înfuriat şi eu o clipă. Până şi taţii se înfurie uneori.

Se ridică în capul oaselor şi îi zâmbi, aprinse apoi lumina, simţindu-se jenat că fusese surprins visând în întuneric.

— Numai că mi-e foarte dor de ea… aşa cum vă era şi vouă…

— Zicea că încă te mai iubeşte.

Mel era deodată atât de tristă pentru el şi expresia ochilor lui era, pur şi simplu, insuportabilă.

— Frumos, scumpa mea. Şi eu o iubesc. Numai că, uneori, e greu să înţelegi când lucrurile se schimbă…

Când pierzi pe cineva la care ţii atât de mult… când ai impresia că toată viaţa ta s-a sfârşit…

— O să mă obişnuiesc.

Melissa încuviinţă. Îi promisese mamei ei că va face tot ce-i va sta în putinţă să fie de ajutor şi avea de gând s-o facă. Îl culcă pe Sam în seara aceea, împreună cu ursuleţul, şi îi spusese să-l mai lase pe tati în pace un timp şi să

doarmă în patul lui.

— Tati e bolnav?

Ea scutură din cap.

— S-a purtat ciudat în seara asta, spuse Sam, părând foarte îngrijorat.

— E doar supărat, atâta tot. Cred că i-a fost foarte greu când a văzut-o pe mami.

— Eu credeam că a fost excelent, zise el zâmbind fericit, strângând în braţe ursuleţul, şi Mel îi zâmbi, simţindu-se cu o sută de ani mai bătrână.

— Şi eu am crezut la fel, dar poate că pentru el e mai greu.

Sam încuviinţă, de parcă ar fi înţeles şi el, dar, în realitate, nu pricepea nimic. Apoi, îşi întrebă sora ceva ce nu îndrăznise să-i întrebe pe niciunul din părinţi.

— Mel... crezi că o să se întoarcă?... Adică, aşa cum a fost înainte... aici, la tati, la tot...

Sora lui ezită puţin timp înainte să-i răspundă, întrebându-şi sufletul şi mintea, dar, ca şi tatăl ei, ştia răspunsul deja.

— Nu ştiu... dar nu cred.

Sam încuviinţă din nou, mai capabil să suporte acest lucru, acum că fusese în vizită la ea şi după ce ea îi promisese că putea să se ducă din nou peste câteva săptămâni. Nu spusese nimic despre întoarcerea în Purchase.

— Crezi că tata e supărat pe ea?

Mel scutură din cap.

— Nu. Cred că e doar trist. De aceea s-a purtat ciudat în seara asta.

Sam dădu din cap aprobator şi se întinse în pat.

— Noapte bună, Mel... Te iubesc.

Ea se aplecă atunci să-l sărute şi îl mângâie încet pe păr, exact cum făcuse Sarah la Boston.

— Şi eu te iubesc, chiar dacă uneori nu eşti prea cuminte.

Amândoi râseră, apoi ea stinse lumina şi închise uşa, iar

când se duse în camera ei, îl văzu pe Benjamin sărind pe fereastră. Îl urmări cu privirea, dar nu scoase niciun sunet şi nu făcu niciun semn. Doar trase jaluzelele şi se vârî în pat. Avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. În noaptea aceea, toţi aveau. Toţi au stat treji mult timp, gândindu-se la Sarah. Şi, indiferent unde s-ar fi dus Benjamin, Mel îşi spuse că era treaba lui. Dar nici nu era greu de imaginat unde se afla. În ciuda interdicţiei aflate în vigoare, se dusese la Sandra.

Capitolul 10

Daphne intră în biroul lui Oliver a doua zi, puţin după ora zece şi, la început, i se păru că totul era în regulă. Ştia că se dusese cu copiii să o vadă pe Sarah în weekend.

— Cum a fost?

Dar imediat ce rosti acele cuvinte, văzu răspunsul în ochii lui. Părea lovit de trăsnet.

— Nu mă întreba.

— Îmi pare rău.

Şi chiar îi părea rău şi pentru el şi pentru copii.

— Şi mie. Ai adus modelele?

Ea încuviinţă şi ocoliră acel subiect. Lucrară fără întrerupere până la patru şi, pentru prima oară, el îşi găsi liniştea în muncă. Era minunat să nu se mai gândească la Sarah şi nici chiar la copii.

În seara aceea, ajunse acasă la nouă şi, în fiecare seară care urmă, şi mai târziu. Aveau de pregătit o prezentare pentru un client foarte important. Dar, pentru prima oară, copiii păreau în regulă. Şi, la trei săptămâni de la prima vizită, Sarah îi invită din nou pe copii la Boston, dar de data aceasta, Oliver nu se mai duse cu ei. Se duseră doar Mel şi Sam. Benjamin îşi făcuse deja planuri să meargă la schi cu prietenii şi nu voia să schimbe nimic.

Vineri seară, când Oliver veni de la serviciu, târziu, găsi casa tăcută şi cufundată în întuneric, chiar şi Aggie îşi luase câteva zile libere şi se dusese la sora ei în New Jersey. I se părea ciudat să fie singur fără ei, dar, într-un fel, era şi o uşurare. Trecuseră trei luni de când plecase Sarah, trei luni în care îi îngrijise, plânsese şi fusese îngrijorat pentru ei, fusese răspunzător în fiecare clipă şi alergase de acasă la birou şi invers. Uneori trebuia să-i dea dreptate lui Daphne. Ar fi fost mai simplu dacă s-ar fi mutat la New York, dar nu credea că vreunul din ei era pregătit încă pentru aşa ceva. Poate peste un an, doi... era ciudat să se gândească atât

de mult în viitor, fără ea. Viaţa lui părea un pustiu imens.

Sâmbătă seară luă cina cu tatăl lui şi duminică după-amiază îi făcu o vizită mamei. Înfăţişarea ei era deprimantă şi nu vorbea decât despre întoarcerea acasă şi că voia să lucreze în grădină. Nu era pe deplin conştientă de locul unde se afla, dar, în unele momente, părea extrem de lucidă.

— Te simţi bine, tată? îl întrebă Oliver când ieşiră.

— Mai mult sau mai puţin, spuse bătrânul zâmbind. Mă simt îngrozitor de singur fără ea.

Ollie oftă şi îi zâmbi cu tristeţe.

— Te înţeleg foarte bine.

Părea încă o ironie ca amândoi să-şi piardă soţiile în acelaşi timp. O ironie, o tragedie şi o durere cumplită.

— Tu măcar ai copiii care îţi ţin companie.

— Ar trebui să vii să-i vezi mai des. Sam nu mai poate de dorul tău.

— Poate mâine după-amiază.

Dar Ollie îi explicase că se duseseră la Boston să-şi vadă mama.

Se întoarseră bine dispuşi de astă dată, dar Mel îl prevenise pe Sam să nu-i spună prea multe tatei. Şi îi mai atrăsese atenţia să nu pomenească nimic de Jean-Pierre. Acesta era un prieten al mamei lor, care venise să-i vadă sâmbătă seara, şi despre care Mel credea că e îndrăgostit lulea de mama lor. Era un student francez de douăzeci şi cinci de ani, care îi făcuse pe toţi să râdă, spusese o mulţime de glume şi făcuse pizza din mai nimic. Sam considera că era un tip grozav, dar Mel îl asigură că tati n-ar fi vrut să audă aşa ceva.

— Crezi că iese cu mama?

Sam era mereu curios şi avu impresia că-i văzuse sărutându-se o dată, în bucătărie, când el se dusese să aducă o Coca-Cola.

Mel, însă, îi distruse repede teoriile.

— Nu vorbi prostii.

Erau amândoi încântaţi, pentru că Sarah promisese să-i

ia cu ea în vacanţa de primăvară.

— Unde crezi că o să mergem? întrebă Sam.

— Nu ştiu, o să vedem.

Până la urmă, ea se hotărî să petreacă o săptămână la schi în Massachusetts şi să-i ia pe toţi cu ea. Chiar şi Benjamin fu de acord să meargă. Însă, cu cinci zile înainte de plecare, Oliver primi un telefon la birou. De la şcoala lui Benjamin. Lipsise de la ore de câteva luni, astfel încât era gata să pice la examene, şi ei voiau ca Oliver să ştie că era supus unor teste.

— Benjamin? întrebă el uluit.

Ieşise dintr-o şedinţă pentru a veni la telefon, temându-se să nu fie vorba de o veste proastă.

— Nu-mi vine să cred. Întotdeauna a fost printre primii.

— Nu mai este, domnule Watson.

Îl sunase chiar directorul adjunct.

— Din ianuarie, nu l-am prea văzut pe la ore şi are absenţe aproape la fiecare obiect.

— De ce nu m-aţi anunţat până acum? De ce aţi aşteptat atât?

Oliver era şocat şi furios, pe băiat, pe el însuşi, pe şcoală, pe Sarah, care începuse totul. Se părea că nu avea să mai scape niciodată de necazuri.

— V-am trimis înştiinţări de trei luni, dar niciodată n-aţi răspuns.

— Ticălosul…

Oliver îşi dădu seama imediat ce trebuia să se fi întâmplat. Probabil că Benjamin le luase pentru ca Oliver să nu ştie ce se petrecea.

— Şi cererile lui pentru colegiu?

— Nu ştiu. Va trebui, bineînţeles, să anunţăm colegiile cărora le-a scris, dar a fost întotdeauna un elev excepţional. Există, totuşi, unele circumstanţe atenuante. Poate că, dacă e de acord să vină la cursurile de vară… şi, bineînţeles, totul va depinde de notele pe care le va obţine de acum încolo. Ultimul trimestru va fi extrem de important.

— Înţeleg.

Oliver închise ochii, încercând să memoreze tot.

— Mai există vreo problemă de care ar trebui să ştiu?

Simţi că mai era ceva şi, deodată, i se făcu teamă de ce avea să audă.

— Păi, unele lucruri nu prea ne privesc…

— Ce înseamnă asta?

— Mă referem la fata aceea, pe nume Carter. Avem impresia că ea este cauza unora dintre problemele lui Benjamin. A avut necazuri anul acesta, ai ei s-au despărţit, iar ea nu e… ei bine, nu e deloc ca Benjamin, sau, mă rog, cum a fost Benjamin, şi cred că prietenia lor le distrage prea mult atenţia. Se aude chiar că ar vrea să se lase de şcoală. I-am spus deja mamei ei că nu va absolvi odată cu întreaga clasă…

La naiba… Oliver îi impusese restricţii cerându-i să fie acasă până la cină, iar el chiulise de la şcoală pentru a-şi pierde vremea cu o oarecare, ce părea să fie aproape eliminată.

— Mă voi ocupa de asta. V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi putea face ceva în această privinţă în aşa fel încât să nu afecteze cererile lui Benjamin.

Trebuia să afle răspunsul în orice zi… de la *Harvard… Princeton… Yale…* şi acum era sub testare.

— Poate ar fi bine să vă petreceţi mai mult timp cu el. Ne dăm seama cât de greu trebuie să fie acum, când a plecat doamna Watson…

Cuvintele acelea îi străpunseră inima, căci făcea ce putea acum pentru a fi cu copiii, dar îi răsunară în urechi vorbele lui Benjamin… „nu vii acasă înainte de nouă, în fiecare seară…”

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Şi voi sta de vorbă cu el diseară.

— Foarte bine, iar noi vă vom ţine la curent cu ce se întâmplă aici.

— V-aş ruga să mă sunaţi la birou.

— Bineînţeles.

Oliver închise şi rămase un timp cu capul plecat, având impresia că-i lipsea aerul. Apoi, neştiind ce să facă, o sună pe Sarah la Boston. Din fericire, nu era acasă. Oricum, nu era problema ei. Doar îi părăsise. Era numai problema lui acum.

Plecă de la birou la patru şi ajunse acasă înainte de şase. Era acolo când Benjamin intră pe uşă, părând încântat de sine, cu cărţile în braţe, dar tatăl său îl opri cu o singură privire de oţel.

— Vino în living-room, te rog, Benjamin.

— S-a întâmplat ceva?

Era limpede, după chipul tatălui său, că se întâmplase ceva, dar nici prin cap nu-i trecea ce avea să urmeze. De cum trecu pragul living-ului, tatăl lui îi dădu o palmă puternică. Era pentru prima oară în viaţa lui când îşi lovea unul din copii, cu excepţia unei bătăi uşoare pe care i-o dăduse lui Benjamin când avusese patru ani, pentru faptul că vârâse o furculiţă într-o priză. Atunci voise să facă impresie asupra lui, şi acum la fel. Dar mai mult decât atât, gestul era născut din vinovăţie şi frustrare. Benjamin aproape că se clătină din cauza şocului şi roşi, aşezându-se fără să scoată un cuvânt, în timp ce Oliver închise uşa. Acum ştia că tatăl lui aflase tot, sau, cel puţin, o parte. Şi bănui ce avea să urmeze.

— Îmi pare rău… n-am vrut să fac asta… dar mă simt de parcă aş fi fost înşelat. Am primit un telefon astăzi de la domnul Young… ce naiba ai făcut?

— Îmi… îmi pare rău, tată…

Îşi aţinti privirea în podea, ridicându-şi-o apoi din nou.

— Pur şi simplu, n-am putut… nu ştiu.

— Ştii că eşti supus unor testări?

Benjamin încuviinţă.

— Îţi dai seama că s-ar putea să nu mai ajungi la un colegiu foarte bun după asta? Sau să pierzi un an, sau, cel puţin, să urmezi cursurile de vară? Şi ce naiba s-a întâmplat cu toate înştiinţările pe care mi le-au trimis?

— Le-am aruncat.

Era sincer şi părea din nou un copii de zece ani când îşi privi tatăl.

— Mi-am închipuit că voi putea să îndrept lucrurile ca să nu afli niciodată.

Oliver măsură încăperea nervos, apoi se opri să-l privească.

— Ce legătură are fata cu toate astea? Cred că numele ei e Sandra Carter.

De fapt, i se întipărise în memorie şi bănuise demult că actuala aventură a lui Benjamin era scăpată de sub control, dar niciodată nu îşi închipuise că va ajunge chiar atât de departe.

— Presupun că te culci cu ea. De când?

Benjamin privi multă vreme în pământ şi nu răspunse.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie. Ce se petrece cu ea? Young spunea că se gândeşte să se lase de şcoală. Ce fel de fată e şi de ce nu mi-ai prezentat-o?

— E o fată bună, tată, spuse Benjamin ridicându-şi privirea sfidător. O iubesc şi are nevoie de mine.

Preferă să nu răspundă celei de a doua întrebări.

— Foarte frumos. Ca un tovarăş de eliminare?

— N-o să renunţe la şcoală… încă… a trecut doar printr-o perioadă grea… tatăl ei a părăsit-o pe mamă-sa şi… nu contează. E o poveste lungă.

— Sunt profund mişcat. Şi mama ta te-a părăsit pe tine, aşa că vă plimbaţi amândoi ţinându-vă de mână şi chiulind de la şcoală. Şi, pe urmă ce o să faci, o să lucrezi la benzinărie o viaţă întreagă, în timp ce ea o să fie chelneriţă? Nu asta aştept din partea ta şi nici tu nu vrei aşa ceva. Meriţi mult mai mult şi, poate, că şi ea la fel, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Benjamin, stăpâneşte-te.

Chipul îi era brăzdat de riduri pe care fiul său nu le mai văzuse niciodată, dar ultimele trei luni şi jumătate păreau să-şi fi lăsat amprenta.

— Vreau să nu te mai vezi cu fata asta. Imediat! Mă auzi? Dacă va fi nevoie, te voi trimite chiar şi la o şcoală militară. N-o să te las să-ţi distrugi viaţa astfel, numai pentru că eşti

supărat şi, să ştii că toţi am trecut printr-o perioadă dificilă. Viaţa îţi va pune în faţă multe probleme, fiule. De modul în carele vei aborda, depinde dacă le vei învinge sau te vor înfrânge.

Benjamin îl privi tăcut, încăpăţânat ca tatăl lui, ba mai mult, încăpăţânat ca Sarah.

— O să-mi îmbunătăţesc notele, tată, şi nu voi mai lipsi de la şcoală. Dar nu voi renunţa să o văd pe Sandra.

— Ba ai s-o faci dacă-ţi spun eu. Mă înţelegi?

Benjamin se ridică fulgerându-şi tatăl cu ochii lui albaştri.

— Nu voi înceta s-o văd. Ţi-o spun sincer. Şi nu mă poţi forţa. Mă voi muta.

— Acesta e ultimul tău cuvânt?

Benjamin încuviinţă doar.

— Foarte bine. Vei fi sub interdicţie până la sfârşitul şcolii, până când notele vor arăta ca înainte, până când de la şcoală mi se va spune că n-ai lipsit nici măcar cinci minute, până când vei absolvi şi vei ajunge la colegiul pe care-l meriţi. După aceea, mai vorbim despre Sandra.

Cei doi bărbaţi se priviră cu duritate şi niciunul nu şovăi.

— Acum du-te în camera ta. Şi, te previn, Benjamin Watson, o să stau cu ochii pe tine zi şi noapte, aşa că nu te gândi să faci şmecherii. O voi suna pe mama fetei, dacă va fi nevoie.

— Nu te mai osteni. Nu-i niciodată acasă.

Oliver încuviinţă, extrem de nefericit pentru fiul său cel mare şi uimit de devotamentul lui sfidător faţă de acea fată.

— Pare încântătoare.

— Pot să plec acum?

— Te rog…

Apoi, când Benjamin ajunse lângă uşă, adăugă cu un glas mai moale:

— Îmi pare rău că te-am lovit, dar mă tem că am ajuns şi eu la capătul răbdării şi ceea ce-mi faci tu nu mă ajută deloc.

Benjamin încuviinţă şi ieşi, închizând uşa în urma lui, iar

Oliver se aşează încet pe un fotoliu, simţind că îi tremura tot trupul.

Săptămână următoare, însă, după ce se gândi foarte mult, îşi dădu seama ce trebuia să facă sau ce putea să facă, pentru a îmbunătăţi măcar situaţia. Se duse la directorul şcolii şi îi vorbi. La început nu au fost siguri, dar, până la urmă, au spus că, dacă Oliver îl putea duce la o şcoală comparabilă, vor fi de acord cu ceea ce sugera el. Era singurul lucru pe care îl putea face şi, la început, avea să le fie greu copiilor, dar ar fi putut fi exact ceea ce le recomandase doctorul. Oliver îi trimise pe toţi la Sarah în vacanţă şi, deşi Benjamin refuză să plece, mai întâi, Oliver îl obligă. Îl ameninţă în toate modurile posibile, până când, în cele din urmă, băiatul plecă împreună cu ceilalţi. Şi, ca o minune, în cursul acelei săptămâni, Oliver vorbi la patru şcoli şi găsi una foarte bună care dorea să-l primească. Aveau să se mute cu toţii la New York cât mai curând posibil, vor închiria un apartament şi îi va înscrie la alte şcoli. Acest lucru îl va îndepărta pe Benjamin de fată şi de prietenii care îi distrăgeau atenţia şi însemna că Oliver va ajunge acasă în fiecare seară până în ora şase. Era ceea ce Daphne sugerase cu două luni în urmă, iar el spusese că nu va face niciodată, sau, cel puţin, în următorii câţiva ani acum; însă, era o idee născută din disperare.

Ambele şcoli implicate acceptară planul, iar cea din Purchase, fu de acord chiar să-i dea voie să absolve cu clasa lui dacă înregistra rezultate bune la New York, în cele două luni de şcoală care mai rămăseseră, dacă lua toate examenele şi voia să urmeze cursurile de vară în Purchase. Era perfect. Fără multe probleme, Mel fu primită de o şcoală de fete din Upper East Side, iar *Collegiate* acceptă să-l ia pe Sam. Erau nişte mişcări excelente, în ciuda faptului că fuseseră pripite. În ultimele două zile dinaintea sosirii lor, Oliver colindă străzile cu Daphne şi, în cele din urmă, găsiră un apartament foarte atrăgător, închiriat pe un an de un bancher care pleca la Paris cu soţia şi copiii. Avea patru dormitoare destul de mari şi o privelişte

minunată, liftier, portar, o bucătărie mare şi complexă şi o cameră respectabilă pentru Agnes. Avea să-l coste o avere, dar, în ceea ce-l privea pe Oliver, merita. În zece zile, rezolvase totul. Acum nu-i mai rămânea decât să dea vestea copiilor, când aveau să se întoarcă din vacanţa pe care şi-o petrecuseră cu mama lor.

El şi Daphne se aflau în living-room după ce semnase actul de închiriere şi ea îl privea îngrijorată. Pentru o persoană care, cu două luni în urmă, nu voise să facă nicio schimbare, se mişca extrem de repede. O făcea de când îşi dăduse seama că Sarah nu avea să se mai întoarcă acasă.

— Cred că ne vom simţi bine cu toţii.

Se apăra în faţa ei, deşi nu era nevoie.

— Şi eu cred la fel. Dar ce crezi că vor spune copiii?

— Ce vor putea să spună? Nu-l pot ţine sub observaţie pe Benjamin dacă nu sunt aproape de casă, iar, dacă se va întâmpla un dezastru până în iunie, ne putem muta oricând în Purchase şi îi voi duce la vechile lor şcoli, în toamnă. Poate că asta ar fi trebuit să fac de la început.

Ea încuviinţă din nou. Avea dreptate. Nu era săpat în piatră şi era o bună tentativă de a întoarce valurile care îl înecau pe Benjamin în Purchase.

— Nu crezi că e prea radical?

— Vrei să spui că sunt nebun? spuse el zâmbindu-i nervos, pentru că şi el se întreba aceiaşi lucru şi era uluit cât de multe realizase de când plecaseră copiii în vacanţă. Îi era groază să le spună şi, totuşi, era şi nerăbdător. Era o nouă viaţă pentru toţi, indiferent care ar fi fost motivele care îl convinseseră să o facă. Părea cea mai bună soluţie pentru problemele lui Benjamin.

— Cred că ai făcut ceea ce trebuia, dar mai cred că va fi încă un lucru cu care vor trebui să se obişnuiască.

— Poate că e unul bun de data asta, spuse el plimbându-se prin living-room.

Apartamentul era frumos şi bănuia că le vor place camerele, îndeosebi Melissei. Noua lor locuinţă se afla pe Strada 84 Est, o stradă străjuită de copaci, la două blocuri

distanţă de Central Park. Era tot ce îşi dorea Oliver, de când se hotărâse să caute un apartament în oraş.

— Ce părere ai, Daph? Chiar crezi că sunt într-o ureche?

Îi era teamă, deodată, să le spună copiilor. Dacă aveau să fie din nou de nestăpânit? Dar fusese atât de convins că era bine, când luase hotărârea aceea.

— Nu cred că eşti într-o ureche, ci că va fi bine. Numai să nu te aştepţi să sară-n sus de bucurie şi să-ţi spună că ai avut o idee grozavă. La început, o să-i sperie, oricât de uşor ai face să pară totul. Trebuie să le dai timp să se obişnuiască.

— Ştiu. Tocmai la asta mă gândeam.

Dar nu fu absolut deloc pregătit pentru violenţa reacţiei lor. Le spuse a doua zi, când veniră acasă din vacanţa petrecută cu Sarah. Îi luă de la aeroport şi îi duse în oraş spunându-le că avea o surpriză pentru ei, refuzând să le dea alte amănunte. Erau bine dispuşi şi îi povestiră tot ce făcuseră, ce văzuseră şi cât de bine fusese să schieze cu mama lor. Pentru prima oară, acest lucru nu îl deranja. Era tulburat, deodată, în legătură cu ceea ce avea să le arate la New York.

— Mergem s-o vedem pe Daphne, tată? îl întrebă Melissa, dar el clătină din cap doar şi continuă să conducă.

Îi spusese lui Agnes în dimineaţa aceea, luând-o complet prin surprindere, dar ea acceptase să vină. Nu o deranja să se mute la New York cu ei, atâta timp cât era lângă copii.

Opriră în faţa clădirii, găsi un loc de parcare şi apoi îi conduse înăuntru, în timp ce ei priveau curioşi în jur.

— Cine locuieşte aici, tati? vru Sam să ştie, şi Ollie dădu din cap, intră în lift şi ceru să fie duşi la etajul şapte.

— Da, domnule, spuse liftierul zâmbind.

Portarul îi recunoscuse imediat ca fiind noii locatari de la 7, acesta fiind motivul pentru care nu întrebase unde merg.

Oliver se opri în faţa apartamentului şi sună, iar, când nimeni nu răspunse, ridică din umeri, scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa larg pentru copii. Aceştia rămaseră încremeniţi, privindu-l cu ochii mari şi întrebându-se dacă

nu cumva înnebunise.

— Hai, intraţi.

— Al cui e apartamentul ăsta? întrebă Mel în şoaptă, temându-se să intre, dar Sam păşi pragul şi îşi roti privirile în jur.

Nu era nimeni acasă, aşa că le făcu semn şi celorlalţi să intre.

Apoi, deodată, Benjamin înţelese şi păru îngrijorat când intră. Dar Mel începu să exclame cât de frumoase erau antichităţile.

— Mă bucur că-ţi place, scumpa mea, zise Ollie, zâmbind. Aceasta este noua noastră locuinţă din New York. Cum vă place?

— Uau! făcu ea încântată. Când o să putem sta aici, tată?

Nu mai avuseseră niciodată un apartament în New York şi Sam păru deodată îngrijorat.

— N-o să vii acasă în timpul săptămânii, tati?

— Ba bineînţeles că o să vin. Mult mai devreme decât până acum. Vom locui cu toţii aici până la sfârşitul anului şcolar şi, în septembrie, ne vom întoarce.

Încerca să facă să li se pară o aventură, dar înţeleseră, deodată, şi părură speriaţi cu toţii.

— Vrei să spui că ne mutăm aici? întrebă Mel, îngrozită. Şi prietenii noştri?

— Îi puteţi vedea în weekend-uri şi în timpul verii. Iar, dacă nu ne place, nu mai venim la anul. Dar cred că ar trebui să încercăm, cel puţin.

— Vrei să spui că trebuie să mă mut la o altă şcoală, acum?

Nu-i venea să creadă. Şi nu-i putea ascunde adevărul. El încuviinţă şi îi privi pe toţi. Sam părea uluit, iar Mel se aşeză pe un fotoliu şi începu să plângă. Benjamin nu spuse absolut nimic, dar chipul i se transformă într-un bloc de gheaţă când îşi privi tatăl. Ştia că faptul i se datora în parte lui, dar acest lucru nu servea la a-i potoli furia. Nu avea niciun drept să le facă una ca asta, absolut niciun drept. Era destul de rău. Că mama lor plecase, acum mai trebuiau

să-şi schimbe şi şcolile şi să se mute la New York. Deodată, totul avea să fie altfel. Dar exact asta dorea şi Oliver. Mai ales pentru el, şi Benjamin ştia.

— Hai, copii, o să ne simţim nemaipomenit. Luaţi-o ca pe o nouă viaţă.

— Şi Aggie? întrebă Sam, părând şi mai îngrijorat. Nu voia să-i piardă chiar pe toţi cei pe care îi iubea, însă tatăl lui îl linişti repede.

— Vine şi ea.

— Şi Andy?

— Poate veni şi el, dacă e cuminte. Dar dacă va roade mobilele, va trebui să-l lăsăm la bunicul şi să-l luăm numai în weekend-uri.

— O să fie cuminte. Îţi promit.

Sam făcuse ochii mari, dar, cel puţin, nu plângea.

— Pot să văd camera mea?

— Sigur, spuse Ollie, încântat.

Măcar Sam încerca, chiar dacă cei mari nu o făceau. Melissa încă mai plângea, iar Benjamin se uita, posomorât, pe fereastră.

— Nu arată prea bine acum, dar când o să ne aducem câte ceva din lucruri, va fi excelent.

Din fericire, cel care închiriase apartamentul avea doi băieţi şi o fată, astfel încât erau două camere cu aspect masculin şi una roz. Melissa, însă, refuză să se ducă să o vadă. Era de două ori mai mare decât cea de acasă şi mult mai sofisticată. Şi Sam îi dădu raportul când se întoarse în living-room.

— E în regulă, Mel… e roz… o să-ţi placă…

— Nu-mi pasă. Nu mă mut aici. O să stau cu Carole sau Debbie.

— Ba nu, spuse Oliver cu o voce caldă şi fermă. O să stai aici cu noi toţi. Şi ţi-am găsit o şcoală excelentă. Ştiu că este o schimbare foarte bruscă, dar e cea mai bună soluţie, zău, Mel, crede-mă.

Benjamin se răsuci deodată.

— Vrea să spună că intenţionează să mă ţină cât mai

bine sub observaţie şi să mă îndepărteze de Sandra. Dar în weekend-uri, tată? Şi atunci e interzisă?

Vocea lui era plină de amărăciune şi furie.

— E interzisă până când îţi vei îmbunătăţi notele. Ţi-am mai spus, nu glumesc în ceea ce te priveşte. Toate şansele tale de a ajunge la un colegiu bun sunt cât pe-aci să zboare pe fereastră.

— Puţin îmi pasă. Nu înseamnă absolut nimic.

— Însemna foarte mult când ai trimis opţiunile, sau ai uitat?

— Lucrurile s-au schimbat foarte mult de atunci, mormăi el sumbru şi se întoarse la fereastră.

— Ei bine, a văzut toată lumea tot ce-a vrut? întrebă Oliver, izbutind să pară vesel, dar numai Sam era în aceeaşi dispoziţie cu el.

— Există şi o curte?

Oliver îi zâmbi.

— Nu chiar. Dar Central Park e la numai două blocuri distanţă. Ajungi acolo imediat.

Sam dădu din cap aprobator.

— Mergem? întrebă Melissa grăbindu-se spre uşă, iar Benjamin veni şi el, mai încet şi gânditor.

Tăcură tot drumul până la Purchase, fiecare fiind cufundat în propriile gânduri şi numai Sam punea întrebări din când în când.

Agnes le pregătise cina şi Sam îi spuse de apartament.

— Pot să mă joc cu mingea în Central Park... şi am o cameră foarte frumoasă şi mare... şi ne întoarcem aici imediat după ce terminăm şcoala, pentru vacanţa de vară. Cum se numeşte şcoala mea, tati?

— *Collegiate.*

— *Collegiate,* repetă el, în timp ce Agnes asculta cu atenţie, aruncând câte o privire şi celorlalţi doi.

Nici Benjamin, nici Melissa nu scoseseră un cuvânt de când se aşezaseră la masă.

— Când ne mutăm?

— La sfârşitul săptămânii viitoare.

Auzindu-l pe Oliver, Melissa izbucni din nou în plâns şi, peste câteva minute, Benjamin se ridică de la masă. Luă în linişte cheile maşinii de pe măsuţa din hol şi plecă fără să scoată un cuvânt, chiar sub ochii lui Oliver.

Mel nu mai ieşi din cameră în seara aceea şi, când încercă să intre, Oliver observă că uşa era încuiată. Numai Sam părea încântat de schimbare. Pentru el era ceva captivant şi nou. După ce îl duse la culcare, Oliver coborî pentru a-l aştepta pe Benjamin. Aveau să aibă o discuţie cât se poate de serioasă în legătură cu purtarea lui sfidătoare.

Nu veni până la două dimineaţa şi Ollie încă îl mai aştepta, devenind din ce în ce mai îngrijorat. În cele din urmă, auzi scrâşnetul pietrişului de pe alee şi maşina se opri. Uşa se deschise încet şi Oliver ieşi în hol pentru a-l întâmpina.

— Vrei să vii în bucătărie să stăm puţin de vorbă?

Era o întrebare pur retorică.

— Nu avem despre ce să vorbim.

— Mie mi se pare că sunt chiar foarte multe lucruri, destule care să te ţină plecat până la două dimineaţa, sau există şi vreun alt fel de conversaţie?

O luă înainte spre bucătărie fără să aştepte vreun răspuns şi trase două scaune, dar Benjamin ezită o clipă înainte să se aşeze, ceea ce arăta foarte clar că nu voia.

— Ce se întâmpla, Benjamin?

— Nimic despre ce să vreau să discut cu tine.

Erau, dintr-odată, duşmani. Se întâmplase peste noapte, dar nu era mai puţin dureros sau deprimant.

— De ce eşti supărat pe mine? Din cauza mamei? Tot mă mai crezi vinovat?

— Asta-i treaba ta. Ceea ce fac eu e treaba mea. Nu-mi place să-mi spui ce să fac. Sunt prea mare ca să mai faci asta.

— Nu ai decât şaptesprezece ani, nu eşti încă un om matur, chiar dacă ţi-ar plăcea să fii. Şi nu se poate să continui să încalci toate regulile, pentru că, mai devreme

sau mai târziu, vei plăti foarte scump. În viaţă există întotdeauna reguli, chiar dacă-ţi plac sau nu. Aşa cum stau lucrurile acum, s-ar putea să nici nu intri la vreun colegiu.

— La naiba cu colegiul!

Cuvintele lui îl uimiră pe Ollie.

— Ce înseamnă asta?

— Există lucruri mai importante la care trebuie să mă gândesc.

O clipă, Oliver se întrebă dacă nu cumva băuse, dar nu părea.

— Ca, de exemplu? Fata aceea?... Sandra Carter? La vârsta ta, ăsta-i un lucru trecător, Benjamin. Şi, chiar dacă nu e, va trebui să mai aştepţi mult timp înainte să poţi face ceva. Trebuie să termini şcoala, să mergi la colegiu, să-ţi găseşti o slujbă, să câştigi bani ca să poţi întreţine o soţie şi nişte copii. Te aşteaptă încă un drum lung şi ar fi bine să te ţii de el, altfel o să dai de necazuri fără să-ţi dai seama.

Benjamin păru să se înmoaie puţin şi îşi ridică privirea spre tatăl său.

— Nu mă mut la New York cu voi. Nu vreau.

— Nu ai de ales. Eşti nevoit. Închid casa asta, cu excepţia weekendurilor. Şi în niciun caz, nu te voi lăsa singur aici. Iar, dacă vrei să ştii adevărul, ne mutăm acolo în parte din cauza ta, ca să te poţi redresa înainte de a fi prea târziu şi ca să pot petrece mai mult timp cu voi seara.

— E prea târziu acum pentru asta. Şi eu nu merg.

— De ce?

Se lăsă o tăcere nesfârşită, în timp ce Oliver aşteptă. Până la urmă, băiatul răspunse.

— Nu pot s-o părăsesc pe Sandra.

— De ce nu? Şi dacă te-aş lăsa să o vezi în weekenduri?

— Mama ei pleacă în California şi ea nu va avea unde să stea.

Oliver aproape că gemu când auzi situaţia descrisă.

— Sandra nu pleacă împreună cu ea?

— Nu se înţeleg deloc. Iar ea îşi urăşte tatăl. Nu vrea să se ducă nici în Philadelphia să stea cu ei.

— Atunci ce o să facă?

— O să abandoneze şcoala, o să-şi ia o slujbă şi o să rămână aici, iar eu nu vreau s-o las singură.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar am impresia că e destul de independentă.

— Nu e. Are nevoie de mine.

Se întâmpla pentru prima oară să-i vorbească despre ea şi Oliver era mişcat, dar şi speriat de ceea ce auzea. Nu părea să fie o fată cu care era bine să se încurce cineva. Provoca necazuri.

— Nu pot s-o las, tată.

— Oricum va trebui s-o laşi în toamnă când vei pleca la colegiu. Ai putea foarte bine să încerci de acum, înainte să-ţi fie şi mai greu.

Dar Benjamin zâmbi în faţa ironiei cuvintelor lui.

— Nu pot să plec.

Era ferm hotărât şi Oliver fu nedumerit, dintr-odată.

— La colegiu sau la New York?

Era ceva cu adevărat nou.

— Nici la una, nici la alta, spuse Benjamin cu încăpăţânare şi aproape disperat.

— Bine, dar de ce?

Urmă un alt moment îndelungat de tăcere şi, în cele din urmă, Benjamin îşi ridică privirea şi se hotărî să-i spună tot. Ţinuse în el prea mult timp şi, dacă tatăl lui voia să afle neapărat, atunci avea să-i spună.

— Pentru că e însărcinată.

— Dumnezeule... Oh, Doamne!... de ce nalba nu mi-ai spus?

— Nu ştiu, n-am crezut că ai vrea să ştii... şi, oricum, e problema mea.

Lăsă capul în jos, simţind povara, ca în toate acele luni.

— De aceea o lasă mama ei şi pleacă în California?

— În parte. Dar nici nu se înţeleg, iar mama ei are un nou prieten.

— Şi ce părere are despre faptul că fiica ei e însărcinată?

— Spune că e problema Sandrei, nu a ei. A sfătuit-o să

facă un avort.

— Şi?… îl face?

Benjamin scutură din cap şi se uită la tatăl său având în ochi toate lucrurile în care credea şi cu inima deschisă.

— Nu o las.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Benjamin…

Oliver se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat.

— Nu o laşi? De ce? Ce o să facă o puştoaică de şaptesprezece ani cu un copil? Sau vrea să-l dea spre adopţiune?

Benjamin scutură din cap din nou.

— Zice că vrea să-l păstreze.

— Benjamin, judecă puţin, te rog. Distrugi trei vieţi, nu una. Lasă fata să facă un avort.

— Nu poate.

— De ce?

— E însărcinată în patru luni.

Se trânti pe scaun cu zgomot.

— În ce porcărie te-ai băgat, nu-i de mirare că ai lipsit de la şcoală, dar am şi eu să-ţi spun ceva, o să rezolvăm această problemă împreună, iar tu te vei muta cu mine la New York săptămână viitoare, orice-ar fi.

— Tată, ţi-am mai spus, zise Benjamin ridicându-se şi părând enervat. N-o s-o părăsesc. E singură şi însărcinată cu copilul meu. Ţin foarte mult şi la ea şi la copil.

Deodată, ochii i se umplură de lacrimi, era obosit, sleit de puteri, şi nu mai voia să discute, lucrurile erau foarte complicate şi fără să se mai amestece şi tatăl lui.

— Tată, o iubesc… te rog, nu te amesteca.

Nu îi spuse că îi propusese să se căsătorească, dar că Sandra considera căsătoria o prostie. Nu voia să ajungă la divorţ ca părinţii ei.

Oliver se duse lângă el şi îl înconjură cu braţul.

— Trebuie să fii înţelegător… trebuie să faci ceea ce e bine… pentru amândoi. Faptul că dai cu piciorul propriei tale vieţi nu va ajuta la nimic. Unde stă acum?

O mulţime de idei îi trecură prin cap şi una din ele era de a o duce într-o casă pentru mame nemăritate.

— Acasă, dar se va muta într-un apartament în Port Chester. Am ajutat-o să plătească chiria.

— Foarte frumos din partea ta, dar va avea nevoie de mult mai multe lucruri peste foarte puţin timp. Ai idee cât de mult te costă întreţinerea unui copil? Cât de mult te costă să ai unul?

— Şi ce propui, tată?

Păru din nou cuprins de amărăciune.

— Să avorteze, pentru că e mai ieftin? Îmi poartă copilul. Îi iubesc pe amândoi şi nu vreau să renunţ la niciunul din ei, înţelegi? Şi nu mă mut la New York. O să-mi dau examenele aici, fără să plec nicăieri. Voi sta cu ea dacă va fi nevoie.

— Nu ştiu ce să mai spun. Eşti sigur că e însărcinată în patru luni?

Benjamin încuviinţă şi Oliver îşi dădu seama, îngrozit, că micul lor „accident” coincidea cu plecarea lui Sarah. Un timp înnebuniseră puţin cu toţii, dar nebunia lui Benjamin avea să dureze o viaţă.

— Nici ea nu vrea să renunţe?

Benjamin scutură din cap iar.

— Nu, nu vrem să renunţăm, tată. Ciudat, dar credeam că eşti împotriva avorturilor.

Lovitura fu puternică. El era cel care luptase ca Sarah să păstreze toţi trei copiii şi acum voia ca bebeluşul lui Benjamin să fie dat afară. Bine, dar era cu totul altceva.

— În majoritatea cazurilor, e adevărat, sunt împotrivă. Dar ceea ce faci tu acum îţi distruge viaţa şi îmi pasă mai mult de tine decât de acest copil.

— Acest copil e o parte din mine, şi din tine, şi din mama… şi din Sandra… şi n-o să las pe nimeni să-l omoare.

— Dar cum o să-l întreţii?

— Îmi pot lua o slujbă după şcoală, dacă va fi nevoie. Sandra poate să lucreze şi ea. Nu face asta ca să obţină ceva de la mine, tată. S-a întâmplat, pur şi simplu, şi acum

ne descurcăm cum putem mai bine.

Nu era deloc bine şi chiar şi el ştia acest lucru.

— De când ştii?

Era, cu siguranţă, o explicaţie pentru aerul lui grav, dispariţiile constante şi atitudinea lui sfidătoare din ultimele luni.

— De câtva timp. De vreo două luni, bănuiesc. La început n-a fost sigură, pentru că niciodată nu are ciclu regulat, dar după aceea i-am spus să se ducă la medic.

— Ceva bun. Şi acum? E îngrijită cum trebuie?

— O duc la doctor o dată pe lună.

Incredibil… copilul lui… primul lui născut… era pe cale de a deveni tată.

— E de ajuns, nu? întrebă el părând din nou îngrijorat.

— Deocamdată. Crezi că o să accepte să stea într-un cămin pentru mame necăsătorite? Acolo ar putea fi îngrijită, ba chiar ajutată să facă unele aranjamente pentru copil.

— Ce fel de aranjamente? întrebă Benjamin, suspicios deodată.

— Depinde de ea… şi de tine… dar va fi un loc decent, unde va sta împreună cu alte fete în situaţia ei.

Benjamin încuviinţă. Era o idee.

— O s-o întreb.

— Când ar fi termenul?

— Sfârşitul lui septembrie.

— Vei fi plecat la şcoală atunci.

— Poate.

Dar aceasta era cu totul altă discuţie şi amândoi erau mult prea obosiţi. Era trecut de patru dimineaţa şi se simţeau epuizaţi.

— Du-te la culcare. Mai vorbim mâine, spuse Oliver atingându-i umărul şi privindu-l cu tristeţe şi dragoste. Îmi pare rău, băiete. Îmi pare atât de rău că vi s-a întâmplat aşa ceva. O s-o rezolvăm noi cumva.

— Îţi mulţumesc, tată.

Dar niciunul nu păru convins când se duseră la culcare,

fiecare cu gândurile şi necazurile sale. Uşile camerelor se închiseră încet în urma lor.

Capitolul 11

Vorbeau până târziu în fiecare seară, dar nu ajungeau nicăieri. Odată, Oliver se duse chiar să o vadă pe Sandra şi se întristă nespus. Era drăguţă şi nu prea deşteaptă, speriată şi singură, şi dintr-o altă lume. Se agăţa de Benjamin de parcă ar fi fost singura persoană care ar fi putut s-o salveze. În legătură cu un singur lucru se încăpăţâna, ca şi Benjamin, acela de a păstra copilul.

Oliver fu cuprins de disperare şi, în final, o sună pe Sarah.

— Ştii ce se întâmpla în viaţa fiului nostru mai mare?

I se părea ca un film siropos chiar şi lui însuşi, dar ceva trebuia făcut, nu-l putea lăsa să-şi petreacă toată viaţa alături de fata aceea şi de copilul lor.

— M-a sunat aseară. Nu cred că ar trebui să te amesteci.

— Ai înnebunit?

Îi venea să o strângă de gât cu cablul telefonului.

— Nu înţelegi cât de mult îi va afecta viaţa?

— Şi ce vrei să facă? Să omoare fata?

— Nu fi proastă, pentru numele lui Dumnezeu, zise el, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile, ar trebui ca ea să scape de copil sau, cel puţin, să-l dea spre adopţiune. Iar lui Benjamin ar trebui să-i vină mintea la cap.

— Nu vorbeşti deloc ca Oliver pe care-l cunosc… De când ai devenit adeptul avorturilor?

— De când fiul meu de şaptesprezece ani şi-a lăsat gravidă prietena de şaptesprezece ani, cu perspectiva distrugerii ambelor vieţi de dragul de a fi nobil.

— Nu ai niciun drept să te amesteci în ceea ce consideră el că e bine.

— Nu-mi vine să cred că aud aşa ceva de la tine. Ce se întâmpla? Nu-ţi mai pasă de educaţia lui? Nu-ţi dai seama că vrea să renunţe la şcoală, să abandoneze liceul şi să uite complet de colegiu?

— O să-şi revină. Aşteaptă până când copilul o să înceapă să ţipe zi şi noapte, cum a făcut el. O să te implore să-l ajuţi să scape, dar, până atunci, trebuie să facă ce crede el că e bine.

— Eşti la fel de nebună ca el. Trebuie să fie ceva ereditar. Ăsta e sfatul pe care i l-ai dat?

— I-am spus să facă ce crede că e bine.

— Prostii.

— Dar tu ce-i spui să facă?

— Să-şi vină în fire, să-şi ia examenele, cu note excelente, să-şi mişte fundul înapoi la şcoală şi să lase fata să meargă la un cămin pentru mame necăsătorite şi să dea copilul spre adopţiune.

— Frumos şi civilizat, oricum. Păcat că nu-i de acord cu tine.

— Nici nu trebuie să fie de acord cu mine, Sarah. E minor. E obligat să facă ce-l sfătuim noi.

— Nu şi dacă-ţi spune să te duci naibii, ceea ce va face dacă-l presezi prea mult.

— Aşa cum ai făcut tu?

Era furios pe ea, pentru că se juca cu viaţa lui Benjamin, punându-şi în aplicare ideile libertine.

— Acum nu vorbim despre noi, ci despre el.

— Vorbim despre unul din copiii noştri care îşi ratează viaţa, iar tu spui prostii.

— Fii realist, Oliver, e copilul lui, viaţa lui, şi va face exact ceea ce va voi, indiferent dacă-ţi place sau nu, aşa că nu te necăji din cauza asta.

Era inutil să discute cu ea, aşa că, în cele din urmă, închise, simţindu-se şi mai frustrat decât înainte.

Sâmbătă dimineaţă, Benjamin veni la tatăl său când camionul cu care se mutau apăru pe alee. Trimiteau diverse lucruri la New York, o parte din aşternuturi şi hainele de care aveau nevoie.

— Eşti gata de drum, fiule?

Oliver încercă să pară vesel, de parcă nimic n-ar fi fost în neregulă, de parcă acest lucru l-ar fi făcut să se

răzgândească. Dar Benjamin era tăcut şi decis.

— Am venit să-ţi spun la revedere, tată.

Între ei se lăsă o tăcere grea.

— Trebuie să vii cu noi, fiule. Pentru binele tău. Şi, poate chiar şi pentru al Sandrei.

— Nu merg. Rămân aici. M-am hotărât. Renunţ la şcoală chiar acum. Am găsit o slujbă la un restaurant şi pot să locuiesc în apartamentul Sandrei.

Într-un fel, Oliver îl forţase mâna cu mutarea la New York şi aproape că îi părea rău.

— Şi dacă te las să rămâi în casă? Te întorci la şcoală?

— M-am săturat de şcoală. Vreau să am grijă de Sandra.

— Benjamin, te rog… poţi să ai grijă de ea mai bine dacă vei avea o educaţie.

— Îmi pot termina şcoala mai târziu.

— Cei de la şcoală ştiu?

Benjamin îi spulberă şi ultimele speranţe când încuviinţă.

— Le-am spus ieri după-amiază.

— Şi ce-au zis?

— Ne-au urat succes; Sandra îi spusese deja profesoarei care răspunde de clasa ei.

— Nu-mi vine să cred că poţi face una ca asta.

— Vreau să fiu cu ea… şi cu copilul meu… Tată, şi tu ai fi făcut acelaşi lucru.

— S-ar putea, dar nu în acelaşi fel. Faci un lucru bun, dar într-un mod şi din motive total greşite.

— Fac tot ce pot.

— Ştiu. Ai putea, totuşi, să dai un test de echivalare a liceului, să fii o perioadă liber şi să mergi la colegiu în toamnă. E, totuşi, o posibilitate, să ştii.

— Da, dar nu mai vreau asta, tată. Vreau să fac parte din lumea reală. Am răspunderi mari pe umeri, o femeie pe care o iubesc… şi un copil care va veni pe lume în septembrie.

Era ridicol şi, totuşi, se întâmpla cu adevărat. Lui Oliver îi venea să plângă stând acolo, pe peluza din faţa casei, urmărindu-i pe oamenii ce cărau cutii la maşină, sub

supravegherea lui Agnes. Era o întreagă nebunie. În patru luni, Sarah le distrusese vieţile şi acum nimic nu avea să mai fie la fel. Se întrebă, deodată, de ce naiba se muta la New York, dacă Benjamin nici nu venea. Totuşi, ideea avea părţile ei bune, ca, de exemplu, faptul că avea să ajungă mai devreme de la serviciu seara şi îşi va petrece mai mult timp cu Mel şi cu Sam. Fata se liniştise în cursul săptămânii care trecuse, ştiind că mutarea era doar pentru două luni şi că se vor duce la Purchase în weekenduri şi pentru toată vara. Ceea ce făcea ca totul să pară şi mai interesant era faptul că toate prietenele ei erau impresionate şi ardeau de nerăbdare să vină să o vadă la oraş.

— Tată, trebuie să plec. Încep lucrul la ora două şi Sandra mă aşteaptă acasă.

— Mă vei suna?

— Sigur. Vino pe la noi când treci pe aici.

— Te iubesc, Benjamin. Te iubesc foarte, foarte mult, spuse Oliver, îmbrăţişându-l, şi amândoi începură să plângă.

— Îţi mulţumesc, tată. Totul o să fie bine…

Oliver încuviinţă, dar nu credea. Nimic nu avea să mai fie bine vreodată, cel puţin încă multă, multă vreme.

Privi în urma băiatului în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji şi îi făcu cu mâna încet, iar când Benjamin nu se mai văzu deloc, intră încet în casă. Provocase un haos fără să vrea şi acum Benjamin abandonase şcoala, muncea într-un restaurant şi trăia cu o fată fără niciun rost, dar poate că totul avea să fie bine, într-o bună zi… într-o zi dintr-un viitor îndepărtat…

Înăuntru, era un adevărat haos. Oameni străini se învârteau peste tot, câinele lătra asurzitor, iar Sam era atât de tulburat, încât abia mai suporta şi alerga prin casă strângându-şi ursuleţul la piept. Mel vorbi la telefon aproape până în clipa plecării, iar Aggie insistă să lase totul în ordine. În cele din urmă, însă, ieşiră şi, aruncând o ultimă privire casei lor dragi, porniră în urma camionului spre noua aventură din New York. Acolo îi aşteptau nişte flori de la

Daphne, fructe, prăjituri pentru copii şi o cutie cu biscuiţi pentru Andy. Era o urare de bun venit perfectă, iar Mel exclamă, încântată, când îşi văzu camera şi se repezi la telefon.

Dar, în tot acest timp, Oliver nu se putea gândi decât la Benjamin şi la noua lui viaţă, pe care avea să o regrete cumplit mai târziu, dacă avea să dureze atât de mult. Avu impresia că îi pierdea pe toţi cei pe care îi iubea, unul câte unul.

Capitolul 12

Mutarea la New York era cel mai bun lucru pe care îl făcuse pentru ei după mulţi ani, după cum îşi dădu seama Oliver în câteva zile. Lui Sam îi plăcea foarte mult la noua şcoală, iar Mel era înnebunită după a ei, petrecându-şi timpul cu Daphne oricând putea, mergând la *Bloomingdale's* şi sunându-i pe toţi cei pe care îi cunoştea, pentru a le povesti ce se petrecea în noua şi fascinanta ei viaţă din oraş. Şi, în plus, Oliver izbutea să ajungă înainte de cină în fiecare seară şi să-şi petreacă alături de copii timpul pe care îl voia. Mel continua să vorbească la telefon o mare parte din timp, dar ştia că el este acolo, iar el şi Sam vorbeau, citeau şi jucau jocuri ore întregi şi, odată cu încălzirea vremii, în mai, se duceau uneori cu mingea în parc, după cină. Era o viaţă perfectă. Cu excepţia lui Benjamin, căruia Oliver îi ducea dorul tot timpul şi în privinţa căruia era extrem de îngrijorat. Pierduse două fiinţe dragi, deşi îşi făcuse un obicei din a-l vedea pe băiat în fiecare săptămână când mergeau în Purchase. Ar fi vrut ca el să vină să ia masa cu ei, dar Ben lucra seara, iar Oliver îşi simţi inima zdrobită când trecu pe la restaurant şi îl văzu muncind ca piccolo pentru un salariu mizer. Îi făcu din nou propunerea de a se duce să stea acasă, oricât de mult îi displăcea ideea ca el să stea singur, şi îl imploră să-şi reia şcoala. Dar Benjamin nu voia să o lase pe Sandra acum. Când Oliver o zări într-o sâmbătă după-amiază, rămase şocat. Părea să aibă mai mult de cinci luni şi Oliver începu să se întrebe dacă era, într-adevăr, copilul lui. Îl întrebă pe Benjamin acest lucru când avu ocazia, dar băiatul păru doar jignit şi insistă că era copilul lui, zicând că era sigur. Şi Oliver nu vru să-l preseze.

Cea mai grea lovitură fu când începură să sosească scrisorile de la colegii. Oliver le găsi acasă în weekend, căci Benjamin voia să-şi primească în continuare corespondenţa

acolo. Cei de la şcoală nu anunţaseră pe nimeni că Benjamin abandonase şi acesta fusese acceptat de toate, în afară de *Duke.* S-ar fi putut duce la *Harvard, Princeton* sau *Yale,* dar el prefera să cureţe farfuriile altora la restaurant şi, la optsprezece ani, avea să fie tată. Lui Oliver i se rupea inima gândindu-se la acest lucru. Le răspunse personal, explicându-le că, datorită unor împrejurări dificile prin care trecea familia, nu putea accepta, dar că ar dori să facă din nou cerere anul următor. Ollie mai spera încă să-l aducă la New York să-şi termine şcoala. Un an din viaţa lui avea să fie pierdut, dar nu mai mult. Şi nu mai discută nimic cu Benjamin. Era un subiect delicat, iar el părea furat total de viaţa cu Sandra.

— Ce-ar fi să vii câteva zile la New York?

Oliver ar fi făcut orice pentru a-l atrage acolo, dar băiatul îşi lua obligaţia în serios şi refuza mereu, explicându-i că nu o putea lăsa pe Sandra singură, iar Oliver nu o invitase niciodată şi pe ea. De când plecase de acasă, Benjamin nu mai fusese nici la Boston să-şi vadă mama, dar părea să stea de vorbă cu ea din când în când. Mel şi Sam, însă, o vizitaseră imediat după ce se aranjaseră în noua locuinţă. De data aceasta, când se întoarseră, păreau să fie mai tăcuţi, iar Oliver simţi că Sam era trist în legătură cu ceva. Încercă să o întrebe pe Mel odată, dar aceasta fu evazivă, spunând doar că mama era foarte ocupată cu şcoala. Oliver, însă, presimţi că era vorba de altceva şi, într-o seară, în timp ce juca cărţi cu Sam, află. Era o seară liniştită şi erau singuri. Pentru prima oară, Mel învăţa în camera ei.

— Ce părere ai despre francezi, tată?

Era o întrebare ciudată şi el îl privi, încruntându-se nedumerit.

— Despre francezi? Ce părere să am, bună. De ce?

— Aşa. Am vrut doar să ştiu, atât.

Dar Ollie simţi că era ceva mai mult decât atât şi că băiatul ar fi vrut să vorbească, dar se temea.

— E vreun băiat francez la tine la şcoală?

Sam scutură din cap şi îl mângâie pe cap pe Andy, aşteptând ca tatăl lui să joace. Îi plăceau foarte mult serile pe care le petreceau împreună. Începea să-i placă noua lor viaţă. Dar încă îi mai era dor de mama lui şi de Benjamin, la fel ca tuturor celorlalţi, de altfel.

— Mama are un prieten…

Cuvintele ieşiră în timp ce juca şi se uita la cărţi, dar tatăl lui deveni deodată foarte atent. Deci, asta era. Avea un prieten.

— Ce fel de prieten?

Copilul ridică din umeri şi luă altă carte.

— Nu ştiu. Cred că e simpatic.

Tocmai atunci se întâmpla ca Mel să treacă pe acolo şi se opri brusc încercând să-i atragă atenţia lui Sam, dar acesta nu se uita la ea. Oliver însă îşi ridică privirea şi îi văzu expresia de pe chip.

— Cine bate? întrebă ea încercând să le distragă atenţia de la ceea ce tocmai spusese Sam.

Ştia că nu trebuia să vorbească despre acest lucru, deşi Sarah nu le pomenise nimic în acest sens, dar se înţeleseseră între ei.

— Sam. Tocmai stăteam puţin de vorbă.

— Da, spuse Mel privindu-l pe Sam dezaprobator. Am auzit.

— Mama voastră are un nou prieten care e francez?

— Ah, dar nu e nou, zise Sam repede. A mai fost acolo şi altădată. L-am mai văzut. Dar acum stă cu mami. Ştii, ca un prieten. E din Franţa şi îl cheamă Jean-Pierre. Are douăzeci şi cinci de ani şi a venit aici pentru un schimb de experienţă de doi ani.

— Ce frumos.

Oliver se încruntă şi luă o altă carte, fără să vadă măcar ce era.

— Bănuiesc că e frumos şi pentru mami. Cum arată?

Nu-i plăcea să descoasă copilul, dar voia neapărat să ştie. Ea trăia cu un bărbat de douăzeci şi cinci de ani şi îl mai şi etala în faţa copiilor. Se înfuria numai la acest gând.

— N-a fost cine ştie ce, tată. A dormit pe canapea când am fost noi acolo.

Şi când ei nu erau acolo, ar fi vrut el să întrebe, unde dormea? Dar ştiau cu toţii. Chiar şi Sam comentase acest lucru cu Mel pe drumul de întoarcere, vrând să ştie dacă ea credea că mama lor îl iubeşte. Şi fata îl pusese din nou să promită că nu-i va spune tatei.

— Frumos, zise el. E un tip simpatic?

— Da, spuse Sam părând indiferent. Se agită foarte mult în jurul mamei. Bănuiesc că aşa fac francezii. I-a adus flori şi cadouri şi ne-a pregătit *croissants.* Totuşi, eu prefer gogoşile englezeşti, chiar dacă erau bune.

Nu şi pentru Oliver, care avea impresia că scoate fum pe urechi. Abia aştepta să-l ducă la culcare pe Sam şi păru să treacă o veşnicie până când scăpă, în sfârşit, de el, iar Mel îl abordă atunci, bănuind ce simţea în legătură cu cele spuse de Sam.

— N-ar fi trebuit să-ţi comunice toate astea. Îmi pare rău, tată. Eu cred că e doar un prieten de-al mamei. Puţin ciudat era doar faptul că locuia acolo.

— Sunt convins de asta.

— Spunea că nu mai avea unde să stea şi mama îl lăsa să doarmă pe canapea până îşi găsea o altă locuinţă. A fost drăguţ cu noi. Nu cred că înseamnă ceva.

Ochii ei erau mari şi trişti şi amândoi ştiau că însemna mult mai mult decât admitea ea. Însemna că Sarah plecase şi că exista un bărbat în viaţa ei, spre deosebire de Oliver, care încă o mai dorea în fiecare noapte şi nu ieşise cu nimeni de când plecase ea, dar nici nu voia s-o facă.

— Nu-ţi face griji, Mel, spuse el încercând să pară mai relaxat decât se simţea, măcar de dragul ei. Mama voastră are dreptul să facă ce vrea acum. E liberă. Cred că amândoi suntem.

— Dar tu nu ieşi niciodată, nu-i aşa, tată?

Părea mândră de el şi Oliver îi zâmbi. Era un lucru ciudat pentru care să se mândrească.

— Pur şi simplu, nu mă gândesc la asta. Sunt prea

ocupat cu grijile pentru voi toţi.

— Poate ar trebui s-o faci. Daphne spune că ţi-ar prinde bine.

— Ah, da, aşa spune? Ei bine, atunci să-şi vadă de treaba ei, că am destule probleme pe cap fără să o mai adaug şi pe asta.

Fiica lui îl privi, ştiind care era adevărul. Şi îi era milă de el.

— Încă o mai iubeşti pe mama, nu-i aşa?

El ezită câteva clipe, simţindu-se prost că trebuia s-o spună, dar încuviinţă şi zise:

— Da, Mel. Uneori am impresia că o voi iubi mereu. Dar acum nu mai are niciun rost, totul s-a terminat pentru noi.

Venise vremea ca ea să afle şi, oricum, bănuia că ştiau cu toţii. Trecuseră cinci luni de când plecase şi nimic din ce promisese nu se realizase. Nici weekenduri, nici vacanţe, iar acum abia dacă mai suna. Dar ştia şi de ce, pentru că trăia cu un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, din Franţa, pe nume Jean-Pierre.

— Am bănuit, spuse Mel, părând tristă pentru el. O să divorţaţi?

— Probabil. Eu nu mă grăbesc. O să văd ce vrea să facă mama voastră.

Şi, după ce Mel se duse la culcare în seara aceea, el o sună pe Sarah, amintindu-şi ce îi spusese Sam. Nu avea de gând să o ia pe ocolite. Nu avea niciun sens. Trecuse demult vremea când glumea cu ea.

— Nu ţi se pare puţin cam deplasat să stai cu un bărbat când vin copiii?

De data aceasta, nu era furie în glasul lui, doar dezgust. Nu mai era femeia pe care o cunoştea şi pe care o iubea. Era cu totul altcineva. Şi aparţinea unui bărbat tânăr pe nume Jean-Pierre. Dar era şi mama copiilor lui şi acest lucru îl preocupa cel mai mult.

— Ah… asta… e doar un prieten, Ollie. Şi a dormit pe canapea. Copiii au dormit cu mine.

— Nu cred că ai reuşit să prosteşti pe cineva. Amândoi

ştiu ce se petrece. Cel puţin Mel ştie şi bănuiesc că şi Sam are idee. Nu te deranjează deloc? Nu te simţi prost când amantul stă la tine?

Acum era o acuzaţie şi, ceea ce îl deranja cel mai mult, era vârsta tânărului.

— Am impresia că nici nu te mai cunosc. Şi nici nu sunt sigur că aş vrea.

— Asta-i treaba ta acum, Ollie. Iar modul cum îmi trăiesc viaţa şi cu cine, e numai treaba mea. Le-ar putea face foarte bine dacă ai duce şi tu o viaţă puţin mai normală.

— Aha. Şi asta ce înseamnă, că ar trebui să mă culc cu puştoaice de nouăsprezece ani doar ca să-mi dovedesc virilitatea?

— Eu nu vreau să dovedesc nimic. Suntem doar prieteni buni. Şi vârstă n-are nicio importanţă.

— Puţin îmi pasă. O anumită doză de bun simţ e necesară, totuşi, măcar în faţa copiilor mei. Ai grijă de asta.

— Nu mă ameninţa, Oliver. Nu sunt unul din copiii tăi. Şi nu-ţi sunt nici servitoare. Nu mai lucrez pentru tine. Iar dacă asta ai vrut să spui când ai zis că nu mă mai recunoşti, ai dreptate. Niciodată nu m-ai cunoscut. N-am fost decât o servitoare angajată pentru a-ţi îngriji copiii şi pentru a-ţi spăla rufele.

— E un lucru oribil ce spui. Între noi a fost mult mai mult decât atât, ştii foarte bine asta. N-am fi stat împreună aproape douăzeci de ani afurisiţi, dacă n-ai fi fost decât o simplă servitoare pentru mine.

— Poate că niciunul din noi n-a observat.

— Şi acum ce s-a schimbat, în afară de faptul că ţi-ai părăsit copiii? Cu ce s-a îmbunătăţit situaţia? Cine găteşte? Cine face curat? Cine duce gunoiul? Cineva trebuie să le facă şi pe astea. Eu îmi făceam treaba mea, tu pe a ta. Şi amândoi am construit ceva extraordinar, până când tu ai dărâmat şi ai călcat totul în picioare, trecând inclusiv peste noi în drumul tău. A fost un lucru murdar pe care l-ai făcut faţă de noi toţi şi, mai ales faţă de mine. Dar ştiu măcar ce am avut. Ceva frumos, valoros şi decent. Nu mânji totul cu

noroi acum, numai pentru că ai plecat.

Urmă o clipă îndelungată de tăcere la celălalt capăt al firului şi, pentru un moment, el avu impresia că o aude plângând.

— Îmi pare rău… poate că ai dreptate… doar că… îmi pare rău, Ollie… n-am mai putut…

Vocea lui era din nou blândă.

— Îmi pare rău că n-ai mai putut, zise el şi apoi adăugă posomorât: Te-am iubit atât de mult când ai plecat, Sarah, încât aveam impresia că o să mor.

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Eşti prea bun şi prea puternic ca să te laşi doborât de ceva multă vreme. Ollie, nu ştii încă, dar eşti un învingător.

— Zău? spuse el zâmbind cu tristeţe. Mie nu mi se pare că aş fi câştigat. Ultima oară când m-am uitat, nu te-am văzut prin dormitorul meu.

— Poate că, într-adevăr, ai câştigat. Poate că, de data aceasta, o să găseşti ceva mai bun. O persoană care să ţi se potrivească. Ar fi trebuit să te însori cu o fată extraordinară şi deşteaptă care să vrea să-ţi dăruiască un cămin frumos şi o mulţime de copii.

— Asta am avut cu tine.

— Dar nu a fost real. Am făcut-o numai pentru că a trebuit. Asta n-a fost în regulă. Aş fi vrut să fac ce fac acum, să duc o viaţă boemă fără alte răspunderi decât eu însămi. Nu vreau să depind de nimeni. Niciodată n-am vrut. Doream să fiu liberă. Şi acum sunt.

— Trist e că n-am ştiut niciodată… nici nu mi-am dat seama…

— Nici eu nu mi-am dat seama multă vreme. Bănuiesc că de aceea n-ai făcut-o nici tu.

— Acum eşti fericită?

Avea nevoie să ştie, pentru propria lui linişte. Le întorsese vieţile cu susul în jos, dar poate că merita, dacă găsise, în sfârşit, ceea ce căutase. Poate.

— Cred că da. Mai fericită, oricum. Voi fi şi mai mult când voi realiza ceva ce cred că merită.

— Ai şi făcut deja… numai că nu ştii. Mi-ai dăruit douăzeci de ani extraordinari şi trei copii minunaţi. Poate că-i de ajuns. Poate că nu e bine să contezi pe tot pentru totdeauna.

— Pe unele lucruri poţi conta. Sunt sigură. Data viitoare vei şti ce vrei şi ce nu, şi eu la fel.

— Şi prietenul tău francez? E ceea ce vrei?

Nu vedea cum putea fi la douăzeci şi cinci de ani, dar ea era o femeie ciudată. Poate că asta dorea acum.

— Deocamdată. E un aranjament foarte concret.

Oliver zâmbi din nou. Mai auzise acele cuvinte, cu mult timp în urmă.

— Vorbeşti ca atunci când locuiai în Soho. Ai grijă să mergi înainte, nu înapoi. Nu se poate merge înapoi, Sarrie.

— Ştiu. Tocmai de aceea n-am venit acasă.

Înţelesese acum. Îl întrista, dar, cel puţin, înţelegea.

— Vrei să înaintez actele de divorţ?

Era prima oară când o întreba direct şi tot pentru prima oară nu simţi durere când rosti cuvintele. Poate că, în sfârşit, era pregătit.

— Când ai timp. Nu mă grăbesc.

— Îmi pare rău, scumpa mea…

Simţi cum lacrimile îi ardeau ochii.

— Să nu-ţi pară.

După aceea îi spuse noapte bună şi el fu lăsat singur cu amintirile, regretele şi imaginaţia în legătură cu Jean-Pierre… ticălos norocos…

Sam se strecură din nou în patul lui în noaptea aceea, pentru prima oară de când venise la New York şi Oliver nu se supără. Era plăcut să-l simtă alături.

În weekendul acela se duseră în Purchase, dar nu-l văzură pe Benjamin. Copiii au fost ocupaţi cu prietenii lor şi, întrucât grădina era înflorită, Aggie culese buchete de flori pe care voia să le ia în oraş, iar sâmbătă dimineaţă, în timp ce Oliver mai stătea încă în pat, sună telefonul.

Era George şi, peste câteva clipe, Oliver se ridică brusc în capul oaselor. Tatăl lui nu vorbea prea coerent, dar înţelese

că mama lui fusese lovită de un autobuz şi era în comă. Se afla din nou la spital, iar tatăl lui plângea şi vorbea întretăiat.

— Vin imediat, tată. Când s-a întâmplat?

La ora opt, în dimineaţa aceea.

Ajunse la spital în mai puţin de o oră, cu părul pieptănat în grabă, cu o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă pe care o purtase în seara precedentă, şi îşi găsi tatăl plângând uşor în hol. Când îl văzu pe Oliver, acesta desfăcu braţele ca un copil pierdut.

— Doamne, tată, ce s-a întâmplat?

— E numai vina mea. S-a simţit mai bine câteva zile şi am insistat s-o iau acasă în weekend.

Îi era atât de dor de ea, voia mult să o mai simtă lângă el în patul pe care îl împărţiseră timp de jumătate de secol, şi, când i se păru că se simţea mai bine, se amăgi gândindu-se că i-ar fi putut face bine dacă ar fi mers acasă câteva zile. Doctorii încercaseră să-l împiedice, dar el insistase că putea avea grijă de ea la fel de bine ca ei.

— Probabil că s-a trezit înaintea mea. Când am deschis ochii, am văzut-o complet îmbrăcată. Părea puţin confuză şi mi-a spus că se duce să pregătească micul dejun. M-am gândit că era bine să se ocupe de ceva, aşa că am lăsat-o. M-am dat jos din pat, am făcut un duş, m-am bărbierit şi, când m-am dus la bucătărie, n-am găsit-o. Uşa de la intrare era deschisă, dar n-am văzut-o. M-am uitat peste tot, în grădină, în şopron. Am umblat cu maşina peste tot prin împrejurimi şi atunci…

Începu să suspine din nou.

— Am văzut ambulanţa… şoferul autobuzului zicea că se dusese drept spre el. A apăsat pe frână cât a putut, dar tot n-a putut opri la timp. Abia mai trăia când au adus-o aici şi nu ştiu… Ah, Ollie, e ca şi cum aş fi ucis-o cu mâna mea. Am vrut atât de mult să dau timpul înapoi, să mă mint că era bine din nou şi, bineînţeles, că nu era, şi acum…

Ea se afla la reanimare şi când o văzu Ollie, fu puternic zguduit. Suferise răni grave la cap şi avea majoritatea

oaselor rupte. Le spuseseră că, din fericire, îşi pierduse cunoştinţa din clipa în care fusese lovită, de parcă aceasta ar fi fost o mângâiere.

Cei doi bărbaţi aşteptară în hol şi, la prânz, Oliver insistă să meargă împreună să mănânce. La fiecare oră o vedeau câte o clipă, două, dar nu avea loc nicio schimbare şi, până la miezul nopţii, le fu limpede amândurora că veghea lor era zadarnică. Doctorii nu le dădeau nicio speranţă şi, chiar înainte de ivirea zorilor, ea avu un puternic atac. Tatăl se dusese acasă, lăsându-l pe Oliver să vegheze. Acesta sunase acasă de câteva ori ţinând-o pe Aggie la curent cu situaţia. Nu voia să-i anunţe deocamdată pe copii, iar ea le spusese că fusese nevoit să se întoarcă în oraş, având de rezolvat ceva de urgenţă la serviciu. Nu voia să-i tulbure deocamdată.

Doctorul veni să-i vorbească pe la şase dimineaţa când el aţipise în hol. Îşi văzuse mama ultima oară cu două ore în urmă. În salonul de reanimare nu era nici noapte, nici zi, ci numai nişte lumini puternice şi bâzâitul aparatelor, zgomotul de pompare al respiratoarelor, câte un sunet răzleţ al vreunui computer şi câteva gemete triste şi agonizante. Mama lui, însă, nu făcuse nicio mişcare când se dusese să o vadă.

Medicul îi atinse uşor braţul şi el sări ca ars.

— Ce este?

— Domnule Watson… mama dumneavoastră a avut o puternică hemoragie cerebrală.

— A… a…?

Era groaznic să pronunţe acele cuvinte chiar şi atunci. La patruzeci şi patru de ani tot îşi mai voia mama. În viaţă. Pentru totdeauna.

— Inima îi mai bate încă şi o ţinem conectată la un respirator, dar nu mai există niciun curent cerebral. Mă tem că lupta s-a sfârşit.

Din punct de vedere legal era moartă, dar tehnic, cu ajutorul lor, încă mai respira.

— O putem ţine conectată la aparate cât doriţi, dar, pur

şi simplu, nu are niciun rost. Depinde de dumneavoastră acum.

Se întrebă dacă George ar fi vrut să hotărască în locul lui şi, deodată, ştiu că n-ar fi vrut.

— Ce doriţi să facem? Putem aştepta, în caz că vreţi să vă consultaţi tatăl.

Oliver încuviinţă, simţind împunsătura dureroasă a singurătăţii. Soţia lui îl părăsise cu cinci luni în urmă şi acum era pe cale de a-şi pierde mama. Dar nu putea gândi cu egoism în acel moment. Trebuia să se gândească la George şi la ce însemna pentru el să-şi piardă soţia alături de care trăise patruzeci şi şapte de ani. Avea să fie extrem de dureros. Dar, în realitate, ea îl părăsise de câteva luni, când începuse să-şi piardă memoria. Adesea, nu îl recunoştea nici pe el. Şi situaţia s-ar fi înrăutăţit şi mai mult în decursul anului următor. Poate că, într-un fel îngrozitor, aşa era mai bine.

— O să-l sun.

Dar, îndreptându-se spre telefon, se răzgândi şi se duse la maşină, în lumina slabă a dimineţii de primăvară. Era foarte frumos afară, aerul era dulce, soarele cald şi păsările ciripeau deja. Era greu de crezut că ea, în fond, murise şi că, acum, el se ducea să-i spună tatălui său.

Descuie uşa cu o cheie pe care o păstra pentru cazuri de urgenţă şi se duse încet în dormitorul părinţilor săi. Era neschimbat, în afară de faptul că tatăl lui stătea singur în patul cel mare pe care îl aveau din ziua nunţii.

— Tată? şopti el, şi bătrânul se mişcă uşor, apoi întinse mâna şi îl atinse. Tată…

Îi era teamă să nu-l sperie. La şaptezeci şi doi de ani, avea o inimă fragilă, plămânii la fel, dar continua să aibă demnitate şi forţă şi respectul fiului său. Se trezi brusc şi se uită la Ollie.

— A… a…?

Păru îngrozit, deodată, şi se ridică în capul oaselor.

— E încă acolo, dar trebuie să stăm de vorbă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ce-ar fi să te trezeşti puţin?

Avea încă aerul zăpăcit al cuiva trezit dintr-un somn adânc.

— Sunt perfect treaz. S-a întâmplat ceva?

— Mama a avut un atac, spuse Ollie oftând şi, aşezându-se încet pe marginea patului, îi luă mâna într-a lui. O ţin conectată la aparate. Dar... asta-i tot ce-a mai rămas...

Nu putu rosti cuvintele, dar erau cât se poate de adevărate.

— Creierul ei e mort.

— Şi ce vor să facem?

— O pot deconecta de la aparate, depinde de dumneata..

— Şi atunci va muri?

Ollie încuviinţă şi lacrimile şiroiră încet pe obrajii bătrânului, care se rezemă din nou pe perne.

— Era atât de frumoasă, Oliver... atât de dulce când era tânără... atât de superbă când m-am însurat cu ea. Cum îmi pot cere s-o omor? Nu-i drept. Cum să-i fac una ca asta?

Se auzi un suspin trist şi Oliver trebui să-şi înfrâneze propriile-i lacrimi.

— Vrei să mă ocup eu? M-am gândit că ai vrea să ştii... Îmi pare rău, tată.

Plângeau amândoi, dar adevărul era că femeia pe care o iubeau murise de multă vreme. Acum nu mai rămăsese nimic.

George se ridică încet şi îşi şterse ochii.

— Vreau să fiu acolo când vor face asta.

— Nu, se opuse fiul său imediat. Nu vreau să faci asta.

— Nu tu trebuie să iei hotărârea, ci eu. I-o datorez. Am fost alături de ea aproape cincizeci de ani şi nu o s-o dezamăgesc tocmai acum.

Lacrimile izvorâră din nou.

— Oliver, o iubesc.

— Ştiu, tată. Şi ea ştia. Şi ea te-a iubit. Nu trebuie să treci prin aşa ceva.

— Numai din cauza mea s-a întâmplat.

Oliver îi luă mâinile într-ale sale.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie. Nu mai rămăsese nimic din mama, nimic din ce ştiam şi iubeam. S-a dus de multă vreme şi ce s-a întâmplat ieri n-a fost din vina ta. Poate că, într-un fel, e mai bine aşa. Dacă ar fi trăit, s-ar fi stins încetul cu încetul, n-ar mai fi recunoscut pe nimeni, nu şi-ar mai fi amintit nimic despre lucrurile la care a ţinut sau pe care le-a iubit… tu… nepoţii ei… eu… prietenii ei… casa ei… grădina ei. Ar fi trăit ca o plantă şi, dacă ar fi fost conştientă, nu i-ar fi plăcut deloc. Acum e scutită de toate astea. Acceptă totul ca o voinţă a destinului, a Domnului, dacă vrei să zic aşa, şi nu te mai învinui. Nimic nu-ţi stă în putere. Era scris să se întâmple aşa. Iar când o vom elibera, va fi firesc.

Bătrânul încuviinţă, recunoscător pentru vorbele fiului său. Poate că avea dreptate. Şi, oricum, nimic nu se mai putea schimba.

George Watson se îmbrăcă cu grijă cu un costum negru cu dunguliţe albe foarte subţiri, o cămaşă albă, scrobită, şi o cravată bleumarin, pe care Phyllis i-o cumpărase cu zece ani în urmă. Avea un aer distins şi părea perfect stăpân pe sine când ieşiră din casă şi se mai uită o dată în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă, privindu-şi apoi fiul şi clătinând din cap.

— Mi se pare atât de straniu când mă gândesc că a fost aici chiar ieri dimineaţă.

Dar Ollie scutură din cap în semn de răspuns.

— Nu, tată, n-a fost. Ea nu mai e aici de foarte, foarte multă vreme. Ştii bine asta.

George încuviinţă şi porniră spre spital în linişte. Era o dimineaţă splendidă… o vreme frumoasă pentru a muri, îşi tot spunea Oliver. Urcară treptele, luară liftul până la etajul patru şi întrebară de medicul de gardă. Era acelaşi care vorbise cu Oliver cu numai două ore în urmă şi situaţia doamnei Watson nu se schimbase absolut deloc, în afară de faptul că avusese câteva crize, ceea ce era de aşteptat în urma hemoragiei. Nu se întâmplase nimic important. Creierul îi era mort şi avea să rămână pentru totdeauna

astfel; numai aparatul lor o ţinea în viaţă deocamdată.

— Tata a vrut să fie de faţă, îi explică Oliver.

— Înţeleg.

Tânărul medic era cumsecade şi compătimitor.

— Vreau să fiu de faţă când... când...

Glasul îi tremură şi nu putu rosti cuvintele, dar doctorul încuviinţă în semn că pricepuse. Trecuse prin astfel de situaţii de nenumărate ori, dar, într-un fel, încă nu devenise imun.

Intrând, văzură că lângă ea se afla o soră, iar aparatele pulsau şi piuiau. Linia de pe monitor era perfect dreaptă şi ştiau cu toţii că aceea era ultima ei condamnare. Părea atât de liniştită aşa cum stătea întinsă acolo, cu ochii închişi, şi cu braţele pe lângă trup, iar George îi luă o mână într-a sa, sărutându-i degetele.

— Te iubesc, Phyllis... mereu, mereu te voi iubi... şi, într-o bună zi, vom fi din nou împreună.

Doctorul şi Ollie se îndepărtară puţin, fiul cu lacrimile curgându-i pe obraji şi dorindu-şi ca totul să fi fost altfel, ca ea să fi trăit mult, mult timp, să nu se fi schimbat nimic, să fi apucat să-l vadă pe Sam mare şi cu copii, la rândul lui.

— Dormi în pace, scumpa mea, şopti George pentru ultima dată şi se uită la doctor.

În timp ce el îi mai ţinea încă mâna, aparatele se opriră. Încet, încet, în linişte, avându-şi soţul alături în moarte, aşa cum îl avusese şi în viaţă, Phyllis Watson încetă să mai respire.

George stătu cu ochii închişi mult timp, apoi se aplecă să o sărute, îi dădu drumul mâinii şi îi atinse obrazul, zăbovind câteva clipe, privind-o mult, mult timp, ca pentru a-şi întipări acea imagine în inimă pentru totdeauna. Ieşi orbit de lacrimi. Patruzeci şi şapte de ani pe care îi trăiseră împreună, dragostea care-i unise o bună parte din viaţă se sfârşiseră. Până şi medicul fu mişcat când plecă lăsându-i să semneze hârtiile. Oliver îl ajută să se aşeze pe un scaun în hol şi, după aceea, îl conduse acasă. Rămase cu el până la prânz şi apoi se duse până acasă pentru a începe să se

ocupe de tot ce trebuia.

Copiii îi aşteptau, iar Mel îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Tatăl ei arăta răvăşit şi epuizat, iar povestea lui Aggie nu i se păruse nicio clipă adevărată.

— Ce s-a întâmplat, tată?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— A murit bunica, scumpa mea. A fost foarte trist şi frumos în acelaşi timp. Bunicului o să-i fie extrem de greu.

Mel începu să plângă şi, o clipă mai târziu, presimţind ceva, Sam apăru lângă ei. Ollie îi spuse şi începu şi el să plângă. Avea să-i fie atât de dor de ea.

— Putem să mergem să-l vedem pe bunicul?

— Peste puţin timp. Eu trebuie să mă ocup de câteva lucruri, mai întâi.

Avea de pregătit totul pentru înmormântare şi de rezolvat detaliile la spital. În după-amiaza aceea hotărî să-i trimită acasă cu trenul, cu Agnes. Înainte s-o facă, o sună pe Daphne şi o rugă să treacă pe la ei. Ea îşi exprimă regretul şi îi spuse că nu părea drept să i se întâmple toate aceste lucruri, iar el fu mişcat şi recunoscător.

Îl sună şi pe Benjamin şi îi dădu vestea, sugerându-i să mai treacă pe la bunicul lui când putea. Îi mai spuse că-l va anunţa când va avea loc înmormântarea. Presupunea că miercuri.

După aceea se duse din nou la tatăl lui şi fu încântat să vadă că doamna Porter, credincioasa lor vecină, era deja acolo, având grijă de bătrân. Era tăcută şi politicoasă şi foarte atentă cu el. Când se întoarse acasă, epuizat, primi un telefon de la Sarah, îi spuse că îi părea nespus de rău şi se scuză dinainte pentru faptul că nu va veni la înmormântare, deoarece avea examene.

— Îi voi explica tatei.

— Spune-i că îmi pare extrem de rău.

Plângea.

— Îţi mulţumesc, Sarah.

Pentru prima oară nu simţea nimic pentru ea. Nu se putea gândi decât la chipul tatălui său când îi ţinuse mâna

mamei, acea privire plină de dragoste în care o învăluise. Acelaşi lucru şi-l dorea şi el şi spera ca, într-o bună zi, să-l găsească. Dar acum ştia că nu va fi cu Sarah.

Dimineaţă se duse iar la tatăl său şi, deja, toate aranjamentele fuseseră făcute. Copiii veniră din nou marţi seară şi înmormântarea avu loc miercuri. Fu ceva frumos şi simplu, cu muzica pe care mama lui o îndrăgise întotdeauna şi cu extrem de multe flori din propria ei grădină. După ce sicriul fu coborât încet în groapă, el îşi duse tatăl acasă, pentru a trăi singur, pentru a-şi înfrunta amărăciunea şi pentru a-şi sfârşi zilele fără femeia pe care o iubise.

Capitolul 13

Luna iunie veni pe nesimţite. Şcoala se sfârşi şi ei se mutară cu toţii înapoi la ţară pentru perioada de vară. George venea din când în când în vizită, dar părea mai obosit şi mult mai bătrân. Era evident că se simţea dureros de singur, mai mult decât în zilele când Phyllis fusese la sanatoriu. Cel puţin, atunci o putea vizita, acum, însă, nu mai putea decât să vorbească despre ea cu membrii familiei şi cu prietenii.

Ollie făcea din nou naveta, o hotărâre pe care o luase pentru vară. Era şi mai bucuros că închiriase apartamentul din New York. Iar îi era dificil să ajungă la timp acasă pentru copii, dar vara nu părea să fie atât de rău. Când venea el, înotau puţin în piscină, iar copiii se culcau mai târziu decât o făceau iarna.

Sărbătoriră ziua de 4 iulie împreună cu câţiva prieteni şi, peste două săptămâni, Mel şi Sam urmau să se ducă la Sarah pentru restul verii. Plecau în Franţa, unde aveau să se plimbe o lună împreună Jean-Pierre. Îl sunase să-i spună acest lucru şi el se hotărî să-i lase. Copiii erau destul de mari ca să înţeleagă. Mel avea şaisprezece ani, iar Sam aproape zece şi erau foarte emoţionaţi la gândul plecării.

George veni la petrecere şi o aduse şi pe Margaret Porter, vecina cea plăcută, pe care o cunoscuseră cu toţii. Era o femeie atrăgătoare, cu păr argintiu şi o minte foarte ascuţită. În tinereţe, fusese infirmieră, iar răposatul ei soţ fusese medic şi părea să-l îngrijească foarte bine pe tatăl lui Ollie. Avu grijă ca acesta să stea jos când trebuia, fără să facă mare caz, îi aduse mâncare şi glumi cu el şi cu prietenii lor, iar lui George părea să-i placă. Vorbea despre Phyllis foarte mult şi Ollie ştia că încă se mai simţea vinovat de accidentul care, până la urmă, o ucisese. Dar părea să-şi revină. Fiecare o făcea, în felul lui, după loviturile din anul ce trecuse. Până şi Ollie se simţea mai bine acum. Înaintase

actele de divorţ în iunie şi, la îndemnurile lui Daphne, se dusese la o întâlnire, care, însă, se dovedise un dezastru. Ieşise cu o femeie de la o altă agenţie şi, după aceea, o ţinea una şi bună că era scrântită. Voise să-l facă să încerce puţină cocaină, iar sportul ei preferat erau luptele de femei. Daphne îl tachinase mult în legătură cu asta, dar era un început, totuşi.

Benjamin şi Sandra veniră şi ei la petrecere, ea fiind deja în şapte luni. Lui Ollie îi fu milă de ea, nu era deloc isteaţă, iar faţa ei copilăroasă arăta ridicol în contrast cu trupul ei imens. Vorbea despre copil foarte mult şi, o clipă, Ollie fu îngrozit, întrebându-se dacă nu cumva aveau de gând să se căsătorească. Dar când întrebă, Benjamin îi spuse că nu aveau astfel de planuri deocamdată. Considera că erau amândoi mult prea tineri.

Mel încercă să stea de vorbă cu ea de câteva ori, dar cum părea să nu aibă nimic de spus, fata renunţă, în cele din urmă, şi se duse să sporovăiască împreună cu prietenele ei. Venise şi Daphne, care îşi petrecu foarte mult timp stând de vorbă cu Margaret Porter lângă piscină.

— M-am simţit minunat, îi spuse ea lui Ollie înainte să plece. O adevărată petrecere de 4 iulie, cu prieteni adevăraţi. Nu poţi cere mai mult de la viaţă.

Zâmbi fericită şi râse, amintindu-şi de trecut.

— Tatăl tău pare să se simtă foarte bine şi îmi place prietena lui. E o femeie foarte interesantă. A călătorit mult cu soţul ei în Extremul Orient şi au lucrat într-o clinică timp de doi ani în Kenya.

— Pare potrivită pentru a-l ajuta pe tata. E ceva bun. Aş vrea tare mult să se rezolve şi problema lui Benjamin. Fata e drăguţă, dar îi va distruge viaţa, dacă el îi permite.

— Dă-i o şansă. Încearcă să facă un lucru bun, numai că nu ştie deocamdată care este acesta.

— Mi-e greu să mi-l închipui cu un copil. E el însuşi, încă, un copilandru iar ea pare să aibă paisprezece ani. Şi, Doamne, Daph, e atât de proastă.

— Pur şi simplu, aici nu e în elementul ei şi trebuie să

recunoşti că e foarte dezavantajată. Ştie perfect ce credeţi cu toţii despre ea, la ce a renunţat Benjamin ca să rămână cu ea. E o povară îngrozitoare.

Ollie îi zâmbi prietenei sale cu tristeţe.

— Şi, fiindcă veni vorba de povară, arată de parcă ar avea tripleţi.

— Nu fi grosolan, îl mustră ea.

— De ce nu? Îi distruge viaţa fiului meu.

— Poate că nu. Poate că va fi un copil minunat.

— Eu tot aş vrea să renunţe la el.

Daphne scutură din cap. Vorbise cu amândoi şi ştia mai bine.

— Nu cred că o va lăsa Benjamin. Îţi seamănă prea mult, e prea moral, prea cuviincios şi prea dornic să-şi apere convingerile şi să facă numai bine pentru toată lumea. E un copil extraordinar. Totul va fi bine.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— E băiatul tău, nu?

Apoi, ea se întoarse la New York şi ceilalţi plecară la puţin timp după aceea. Ollie o ajutase pe Agnes să strângă şi, fără să vrea, stând singur lângă piscină, mai târziu, se trezi gândindu-se la Sarah şi întrebându-se ce făcea, oare, în clipa aceea. Ziua de 4 iulie fusese întotdeauna deosebită pentru ei. Ar fi împlinit nouăsprezece ani de la căsătorie în vară. Acest lucru îl făcu să se gândească şi la altele... la părinţii lui... la tatăl său... la Margaret Porter. Se întrebă dacă pe tatăl său îl interesa persoana ei sau îi era doar recunoscător pentru ajutor şi bucuros că avea cu cine să vorbească. Poate câte puţin din ambele. Era ciudat să-şi închipuie că pe tatăl său îl interesa cineva, în afară de răposata lui soţie.

Interesant, fiecare avea pe cineva acum... Sarah pe Jean-Pierre, tatăl său pe Margaret, indiferent ce fel de relaţie ar fi fost, şi, până şi fiul lui o avea pe fata care îi purta copilul. Numai Oliver era singur, aşteptând să apară cineva în viaţa lui şi să i-o reîntregească. Se întrebă dacă acest lucru avea să se întâmple vreodată.

— Tată? şopti Mel, în întuneric. Eşti acolo?

— Lângă piscină. Ce s-a întâmplat?

— Mă întrebam dacă te simţi bine, spuse ea venind şi aşezându-se lângă el.

— Mă simt foarte bine, scumpa mea.

Îi mângâie părul blond şi lung şi zâmbi. Era o fată drăguţă şi se înţelegeau bine din nou. Părea să se fi liniştit foarte mult de când se mutaseră la New York şi era iar apropiată de el. Mai apropiată decât de Sarah.

— A fost frumos azi, nu-i aşa?

— Da, a fost frumos, zise ea şi apoi îl întrebă, făcându-se parcă ecoul gândurilor lui: Ce părere ai despre prietena bunicului?

— Despre Margaret? Îmi place.

— Crezi că o să se însoare cu ea? întrebă Mel părând intrigată şi Ollie îi zâmbi.

— Mă îndoiesc. A iubit-o prea mult pe bunica pentru a face asta. Iubirea adevărată nu o întâlneşti decât o dată în viaţă.

— Mă întrebam şi eu aşa, spuse ea, apoi adăugă, şi mai îngrijorată: Crezi că mama o să se mărite cu Jean-Pierre?... E atât de tânăr pentru ea...

Nu i-ar fi spus niciodată aşa ceva mamei ei.

— Nu cred, draga mea. Bănuiesc că se distrează doar.

Melissa încuviinţă, uşurată.

— Doamne, nu-i aşa că biata Sandra e oribilă?

El dădu din cap aprobator, amuzat, deodată, de faptul că discutau despre toată lumea după plecarea oaspeţilor, ca doi oameni căsătoriţi. Îl făcea să se simtă mai puţin singur.

— Înnebunesc când văd că Benjamin îşi iroseşte viaţa alături de ea, muncind ca piccolo ca s-o întreţină.

— Ce-or să facă după aceea cu copilul?

— Dumnezeu ştie. Cred că ar trebui să renunţe la el, dar Benjamin insistă că vor să-l păstreze. Ştii ce? Să fiu al naibii dacă-i las să se căsătorească.

— Nu cred că el ar vrea asta. Încearcă doar să se poarte frumos cu ea. Dar şi el pare destul de plictisit. Iar ea s-a

uitat tot timpul la toţi băieţii care veneau. Nu cred că ştie ce vrea. Doamne, tată... închipuie-ţi, să ai un copil la şaptesprezece ani!

— la aminte, draga mea, dacă-ţi trece vreodată aşa ceva prin cap! spuse el ameninţând-o cu degetul, iar ea râse şi roşi în întuneric.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt chiar atât de proastă.

El nu fu prea sigur ce voia să însemne acest lucru. Că nu ar fi făcut-o niciodată sau că, dacă o făcea, avea să aibă mai multă grijă? Îşi puse în gând să o roage pe Daphne să stea de vorbă cu ea pe acea temă, înainte să plece în Franţa, în vacanţă.

— Sam doarme?

— Ca un prunc.

— Poate ar trebui să mergem şi noi la culcare, spuse el ridicându-se şi dezmorţindu-şi oasele, apoi merseră amândoi înăuntru, încet, ţinându-se de mână.

Fusese o zi minunată, însorită şi caldă, şi acum, seara era răcoroasă. Exact cum îi plăcea lui.

Lângă uşa camerei, o sărută de noapte bună şi se duse în patul lui, gândindu-se la acel an. Câte lucruri se schimbaseră, cât de diferiţi erau cu toţii. Numai cu un an în urmă, de 4 iulie, toate fuseseră cu totul altfel. Sarah era acolo, mama lui... Benjamin încă mai părea un copil. Se maturizaseră cu toţii în acel an, sau, cel puţin, unii dintre el. Nu ştia de Sarah. Bănuia că încă mai bâjbâie. Dar el se simţea ca şi cum şi-ar fi regăsit picioarele, în sfârşit, şi, adormind, se gândi din nou la tatăl său şi la Margaret Porter.

Capitolul 14

În iulie, Mel şi Sam plecară în Europa cu Sarah şi prietenul francez al acesteia, iar Oliver se mută din nou în apartamentul din New York. Nu avea niciun rost să facă naveta în fiecare seară acum, din moment ce copiii erau plecaţi. Îi era mai uşor să lucreze până mai târziu şi apoi să se ducă pe Strada 84. Îşi petrecea foarte mult timp lucrând împreună cu Daphne şi acum aveau o întâlnire fixă în serile de luni şi vineri, când mâncau spaghete. În celelalte trei seri ale săptămânii, ea era cu prietenul ei despre care discuta, din când în când, cu Ollie.

— De ce îţi faci una ca asta? o întreba el de nenumărate ori. La vârstă ta ar trebui să te căsătoreşti şi să fii cu cineva care îţi poate oferi mai mult de trei nopţi pe săptămână. Daph, meriţi mai mult.

Ea ridica din umeri mereu şi râdea. Era mulţumită de felul cum stăteau lucrurile. Spunea că este un om minunat şi nu voia mai mult de atât. Era inteligent, bun, generos cu ea şi îl iubea. Şi, apoi, fără copii, căsătoria nu i se părea prea importantă.

— Vei regreta într-o bună zi.

Dar ea nu era de acord cu el. Îi convenea ce avea, deşi îi era dor de el când nu erau împreună.

— Nu cred, Ollie.

El îi spuse cât de rău era să stea singur, fără copii. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva seara şi îi era dor de compania pe care i-o ţinuse Sarah timp de aproape douăzeci de ani.

Se ducea la Purchase doar pentru a-i vizita pe Benjamin şi pe tatăl său. Sandra creştea cu fiecare clipă şi, pentru prima oară, Benjamin i se păru palid. Nu mai ieşea deloc la soare. Muncea tot timpul. Avea două slujbe acum. Una la benzinărie şi cealaltă, seara, la restaurant. Încerca să pună bani deoparte pentru a-i oferi îngrijirea necesară, pentru a

plăti chiria apartamentului în care locuiau şi pentru a avea cu ce să întreţină copilul. Când Oliver se oferise să-i ajute, Benjamin refuzase.

— E obligaţia mea, tată. Nu a ta.

— Bine, dar e ridicol. Eşti un copil. Ar trebui să fii la şcoală, să fii întreţinut şi să înveţi.

Acum învăţa alte lucruri, despre cât de aspră era viaţa la optsprezece ani, când aveai o familie de întreţinut şi când nu ţi-ai terminat nici măcar liceul. Sandra fusese nevoită să nu mai lucreze, gleznele îi erau umflate cât nişte pepeni, iar doctorul se temea să nu aibă hipertensiune arterială. Benjamin se ducea acasă la prânz pentru a găti şi, în acest timp, ea stătea pe canapea şi se uita la televizor, plângându-se că nu îl mai vedea deloc. Seara venea cât de devreme putea, dar, de obicei, lucra până la două dimineaţa. Oliver înnebunea numai când se gândea la acest lucru. Tot încerca să-i dea bani pentru a-i uşura situaţia şi, până la urmă, găsi o soluţie mai simplă. Îi dădu Sandrei, care primea bucuroasă oricât îi dădea. Îi îndemnă să se ducă acasă şi să folosească măcar piscina, dar Sandra nu voia să meargă nicăieri, iar Benjamin nu avea timp. Era prea ocupat cu munca.

Îi semăna leit maică-si, îşi spuse Oliver într-o zi, după ce îi completă Sandrei un cec de 500 de dolari, spunându-i să cumpere tot ce trebuia pentru copil. Nici Sarah nu primise niciun ban de la el de când plecase. Se întreţinea singură din banii pe care i-i lăsase bunica ei şi insista că nu era drept să o întreţină Ollie. Lucrurile nu erau prea roze pentru ea şi copiii spuneau mereu că nu putuseră să facă diverse lucruri când o vizitau, pentru că „mama nu-şi putea permite”, dar acela era stilul de viaţă pe care ea şi-l dorise dintotdeauna. Ceea ce îi oferise el nu mai conta pentru ea. Îi dăduse o mulţime de haine lui Mel, iar restul le lăsase acasă, la Purchase. Se îmbrăca în blugi, tricouri şi sandale. Ea şi Jean-Pierre erau mândri de faptul că se plimbau prin Europa aproape fără nici un ban. Primise numeroase ilustrate de la copii de când plecaseră, dar niciodată nu

sunaseră şi nici măcar nu avea habar unde se aflau. Acest lucru îl enerva din când în când, dar Sarah îi spusese că vor sta la rudele lui Jean-Pierre, în Franţa, şi la cămine studenţeşti în celelalte ţări prin care treceau. Avea să fie o experienţă nemaipomenită pentru ei şi le putea prinde bine, de asemenea. Era sigur că ea avea să aibă grijă de ei, în fond era mama lor şi el întotdeauna avusese încredere în ea. Acum, însă, când erau cu toţii plecaţi, era uluit cât de mult le ducea dorul. Simţea o durere aproape fizică atunci când venea seara în apartamentul pustiu. Îi dăduse liber lui Agnes pe perioada verii şi angajase pe cineva care venea săptămânal pentru curăţenie. Casa din Purchase era închisă, iar câinele era la tatăl său, căruia îi ţinea tovărăşie. Când Oliver luă trenul pentru a-i face o vizită într-o duminică după-amiază, fu mişcat văzându-l că îngrijea cu dragoste grădina răposatei lui soţii. Niciodată nu-i plăcuse grădinăritul, dar acum era vital pentru el să se ocupe de trandafirii care însemnaseră atât de mult pentru ea.

— Te simţi bine, tată?

— Foarte bine. E o linişte îngrozitoare aici, mai ales când tu şi copiii sunteţi plecaţi. Din când în când, mai ies la cină cu Margaret, dar am mult de lucru cu rezolvarea problemelor mamei tale.

Munca legată de impozite pe care trebuia să o facă pentru deschiderea testamentului părea să-l ţină ocupat şi apoi ea mai avea şi câteva acţiuni pe care el dorea acum să le transfere copiilor lui Ollie.

Ollie se simţi trist după ce îşi petrecu după-amiaza cu el şi fu gânditor în tren la înapoiere. Maşina lui era la reparat şi i se părea ciudat să meargă acasă cu trenul. Se aşeză pe un scaun în vagonul-salon şi scoase cartea pe care o luase cu el. Abia după câteva staţii, locul de lângă el se ocupă. Ridică privirea şi văzu o tânără cu părul lung, brun şi foarte bronzată, care se aşeză alături.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea când îl lovi uşor cu poşeta.

Părea să aibă cu ea tot felul de lucruri de weekend şi o

rachetă de tenis agăţată de cureaua unui sac de voiaj îl tot izbi peste picior, până când ea o mută.

— Vă rog să mă iertaţi pentru toate astea.

El încuviinţă şi o asigură că totul era în ordine, continuându-şi lectura, în timp ce ea scoase ceea ce părea a fi un manuscris, pe care începu să noteze tot felul de lucruri. De mai multe ori o simţi privindu-l, până ce, la un moment dat, el îşi ridică privirea şi zâmbi, dându-şi seama că era foarte atrăgătoare. Avea ochi albaştri şi o mulţime de pistrui pe o faţă care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani. Părul îi era strâns la spate şi nu era machiată.

— Vă place cartea? îl întrebă ea când se opriră în altă staţie.

— Nu-i rea.

Era succesul verii şi îi plăcea, deşi, de obicei, prefera să nu citească ficţiune. Dar Daphne i-o dăduse, insistând că avea să-i placă.

— E manuscrisul dumneavoastră?

Era curios în privinţa ei, dar ea începu să râdă, scuturând din cap şi, o clipă păru puţin mai în vârstă. De fapt, avea treizeci de ani, dar frumuseţea ei naturală îi amintea de câteva din prietenele lui Mel. Avea o voce groasă şi prietenoasă şi nişte ochi inteligenţi când îi explică ce citea şi de ce.

— Sunt editor şi noi am publicat cartea pe care o citiţi. De aceea v-am întrebat dacă vă place. Locuiţi aici?

Era curioasă în privinţa lui, dar părea să o intereseze toată lumea. Era deschisă şi degajată şi el observă, prin rochia ei de vară, că avea braţe foarte frumoase.

— Am locuit aici, acum stau în oraş. Oricum, o mare parte din timp.

Ah, îşi spuse ea, un tată de sfârşit de săptămână.

— În vizită la copii?

El scutură din cap, amuzat de întrebările ei directe.

— Nu, la tata.

— Ei eu la fel, spuse ea zâmbind. Soţia lui tocmai a

născut.

Îi explică apoi că el avea şaizeci şi trei de ani şi se căsătorise pentru a treia oară. Şi mama ei se recăsătorise şi acum trăia la Londra.

— Pare o familie foarte interesantă.

— Aşa şi este, zise ea tot zâmbind. Nevastă-sa e cu patru ani mai tânără decât mine. Tata n-a pierdut niciodată timpul.

Nu îi spuse că mama ei era căsătorită cu lordul Bronson şi nu îi pomeni nici despre Europa cu castelele, casele ei de ţară şi petrecerile fermecătoare. Voise să scape de toate acestea şi se dusese să lucreze la New York, ca toată lumea. Nu prea se dădea în vânt după viaţa agitată a părinţilor ei.

— Cu ce te ocupi?

El începu deodată să râdă. Era o fată nostimă. Amuzantă, deschisă, simpatică şi extrem de atrăgătoare.

— Lucrez în domeniul publicităţii.

Ea se întrebă dacă era căsătorit, oare, dar nu spuse nimic.

— La fel ca tata, zise ea părând amuzată. Robert Townsend, poate îl cunoşti.

Deci, asta era. Townsend era unul din cei mai importanţi indivizi din domeniu.

— L-am cunoscut, dar nu pot să spun că suntem cunoştinţe bune, zise el, hotărându-se să se prezinte. Mă numesc Oliver Watson.

Ea îi strânse mâna cu fermitate.

— Megan Townsend.

Vârî manuscrisul la loc şi vorbiră tot restul drumului. Lui îi plăcea să stea de vorbă cu ea şi uită de carte, iar când ajunseră la *Grand Central Station* din New York, se oferi să o conducă acasă.

Locuia la intersecţia lui Park Avenue cu Strada 69, la numai cincisprezece blocuri distanţă de apartamentul lui, astfel că, după ce o lăsă pe ea, se hotărî să parcurgă restul drumului pe jos. Era o seară caldă şi îi plăcea New York-ul

vara. Oraşul era aproape pustiu, cu excepţia câtorva adevăraţi devotaţi, a celor care nu renunţau la lucru ca şi el, şi a unui număr restrâns de turişti.

Telefonul suna când intră în casă şi bănui că era Daphne. Nimeni altcineva nu suna, acum când copiii erau plecaţi, în afară de tatăl său, din când în când. Fu uimit să audă glasul celei pe care tocmai o condusese acasă. Era Megan Townsend.

— Bună, tocmai mi-a venit o idee. Ce-ar fi să vii înapoi să bem ceva şi să mâncăm o salată? Nu prea mă pricep să gătesc, dar asta pot să fac. Mă gândeam…

Părea, deodată, nesigură şi îi trecu prin cap să poate era căsătorit. La vârstă lui, majoritatea bărbaţilor erau, dar îşi închipui că dacă n-ar fi fost binevenită, i-ar fi spus. Păruse un tip foarte sincer.

— Mi-ar face plăcere.

Era o nouă experienţă pentru el, să fie agăţat de o femeie şi invitat la cină duminică seara. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să-i ceară numărul de telefon şi abia atunci îşi dădu seama că Daphne avea dreptate. Nu avea antrenament deloc.

— Să aduc ceva?

— Am de toate. La opt?

— S-a făcut, spuse el, adăugând: Mă bucur că ai sunat.

— Bănuiesc că nu e tocmai ceva firesc, spuse ea râzând şi părând foarte degajată în legătură cu ceea ce făcuse, iar el se întrebă dacă i se întâmpla des. Dar viaţa e prea scurtă şi mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine în tren.

— Şi mie.

Atunci, ea se hotărî să-l întrebe, înainte de a irosi prea mult timp. Bărbaţii însuraţi nu erau stilul ei, deşi pentru o cină ocazională, nu o deranja.

— Apropo, eşti însurat?

— Păi…

Nici nu prea ştia ce să-i răspundă. Era, dar nu în felul care să mai conteze, aşa că se hotărî să-i spună adevărul.

— Sunt… dar ne-am despărţit de şapte luni.

Răspunsul lui păru să o mulţumească.

— Mi-am închipuit că te-ai dus să-ţi vezi copiii când te-am văzut prima oară.

— Sunt plecaţi în Europa în vacanţă, doi din ei, oricum. Al treilea lucrează în Port Chester.

Nu îi spuse, însă, că Benjamin avea optsprezece ani şi trăia cu o fată care se lăsase, de asemenea, de şcoală şi aşteptau naşterea copilului lor.

— Ne vedem la opt, spuse ea şi închise zâmbind, încântată de ceea ce făcuse.

Oliver părea la fel de încântat în timp ce refăcea drumul înapoi pe Park Avenue, jumătate de oră mai târziu.

Apartamentul ei se afla la ultimul etaj şi avea o terasă cu o grădină foarte frumoasă. Era o clădire mică, exclusivă şi Oliver bănui, pe bună dreptate, că era locuită de oameni importanţi. Nu era o fată obişnuită care muncea şi el ştia că Robert Townsend nu era doar o personalitate în lumea publicităţii, ci făcea şi parte dintr-o familie renumită din Boston. Iar educaţia lui Megan se vedea foarte limpede pe ea, de la păr până la pantofi, la vocea bine cultivată şi bluza albă de mătase pe care şi-o pusese, împreună cu o pereche de blugi pentru a-l primi. Părul îi cădea liber şi lui îi plăcu foarte mult cum îi curgea în valuri pe umeri şi pe spate. Nu era numai drăguţă, după cum îşi dădu seama atunci, ci, de-a dreptul, frumoasă şi foarte atrăgătoare. Se fardase puţin şi îl conduse în living-room-ul spaţios, care era decorat numai în alb şi crom, cu o pardoseală de marmură alb-negru şi două covoare stil zebră sub o masă imensă din sticlă. Un perete era îmbrăcat în oglinda pentru a reflecta imaginea, iar masa era pusă pentru două persoane. Într-un fel, chiar dacă purta doar o pereche de blugi şi o bluză de mătase, dădea impresia că este foarte sofisticată.

— Frumoasă locuinţă! spuse el, admirativ, iar ea îl conduse pe terasă servindu-l cu gin şi apă tonică.

— Îmi place foarte mult.

Tatăl ei voise să-i cumpere o casă în oraş când împlinise

treizeci de ani, la începutul acelui an, dar ea refuzase cu încăpăţânare. Îi plăcea locuinţa pe care o avea şi era destul de spaţioasă, iar Oliver înţelese foarte lesne de ce îi plăcea.

— Îmi petrec foarte mult timp aici. Majoritatea weekendurilor stau aici cu nasul în manuscrise, spuse ea râzând şi el zâmbi.

— Există şi destine mai crude.

După aceea se hotărî să intre în jocul ei. Voia, deodată, să afle foarte multe lucruri despre Megan Townsend.

— Eşti căsătorită? Divorţată? Mamă a doisprezece copii?

Deşi, acest ultim lucru era cât se poate de improbabil. Totul la ea spunea că este liberă ca pasărea cerului.

— N-am fost niciodată măritată. N-am copii. N-am pisici, câini sau păsări. Şi nici amanţi însuraţi.

Râseră amândoi, apoi el zâmbi cu tristeţe.

— Bănuiesc că eu nu sunt inclus.

— Ai de gând să te întorci la soţia ta? întrebă ea în timp ce se aşezau pe două fotolii albe *Brown Jordan,* afară.

— Nu.

Îi întâlni privirea, dar nu îi spuse că, până nu demult, ar fi vrut s-o facă.

— Vieţile noastre au luat-o pe căi cu totul diferite. Urmează nişte cursuri postuniversitare la *Harvard* acum şi vrea să devină scriitoare.

— Sună remarcabil.

— Nu chiar.

Glasul lui mai conţinea o notă de amărăciune ori de câte ori vorbea despre Sarah cu persoane străine.

— Ne-a părăsit, pe mine şi pe copii, pentru a se duce acolo.

— Pare ceva cumplit.

— A fost.

— Şi mai este?

Înţelegea repede şi părea dornică să-l cunoască foarte bine.

— Uneori, dar în ultima vreme a fost mai bine. Nu poţi fi mereu furios, spuse el zâmbind trist, deşi am încercat s-o

fac multă vreme. Insista că se va întoarce, dar cred că, în sfârşit, s-a terminat cu această şaradă. Şi copiii se obişnuiesc... şi eu.

Îi zâmbi şi apoi începu deodată să râdă.

— Trebuie să recunosc că asta e prima „întâlnire” pe care o am după douăzeci de ani. S-ar putea să găseşti că purtările mele sunt cam ruginite.

— N-ai ieşit cu nimeni de când a plecat? întrebă Megan, impresionată.

Femeia care îl părăsise trebuia să fi fost, într-adevăr, deosebită. Ea nu stătuse niciodată fără un bărbat mai mult de o lună şi era sigură că nici n-ar fi vrut. Ultimul ei iubit plecase cu trei săptămâni în urmă, după şase luni confortabile, în care făcuse naveta între apartamentul ei şi casa lui de pe Fifth Avenue. Ea se învârtea printre tot felul de oameni picanţi, dar ceva în legătură cu Oliver o intrigase, înfăţişarea, farmecul lui şi ceva îi sugerase că era foarte singur.

— Vorbeşti serios?

Atunci, el îşi aminti, deodată, de admiratoarea de lupte şi râse iar.

— Nu, mint... am mai avut o întâlnire acum vreo două luni, dar a fost un dezastru. Aproape că m-a lecuit.

— Dumnezeule mare, Oliver, spuse ea râzând şi punând jos paharul. Practic, eşti virgin.

— Ai putea să spui şi aşa.

Râse şi, o clipă, se întrebă dacă dăduse lovitura de data aceasta. Nu mai făcuse dragoste de şapte luni şi, deodată, se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat. Poate că nici nu avea să reuşească. Timp de şapte luni nu dorise pe nimeni decât pe Sarah. Şi, înainte de aceasta, douăzeci de ani. Nu se mai culcase cu nicio altă femeie. Nu-şi înşelase niciodată soţia şi fata aceea părea, într-un fel, obişnuită să pună mâna pe orice bărbat voia. Dintr-odată, băieţelul din el ar fi vrut să fugă acasă cât mai repede şi se simţi ca Sam, când se ridică şi se duse să admire din nou priveliştea, în timp ce ea intră în casă pentru a termina de

pregătit salata promisă.

— Te previn că nu ştiu să gătesc. Nu mă pricep să fac decât salată *Cezar* şi *carpaccio.* În afară de asta, pizza şi mâncare chinezească.

— Abia aştept. Îmi plac toate.

Şi îi mai plăcea şi ea, deşi îl speria puţin.

Se aşezară să mănânce în sufragerie, vorbiră despre munca ei, despre a lui şi el începu să se simtă din nou în largul său. În cele din urmă, ea îl întrebă despre copii şi el încercă să-i descrie.

— Au fost cu toţii foarte rău afectaţi când a plecat mama lor, ca şi mine de altfel. Dar cred că acum şi-au revenit.

Toţi, în afară de Benjamin şi dezastrul pe care şi-l crease în viaţă din cauza Sandrei.

— Şi tu? Cum te simţi acum?

Părea mai veselă după puţin vin bun franţuzesc şi el se mai relaxase. Îi era mai uşor să-i vorbească acum, când meditau asupra vieţii în faţa cinei lor simple.

— Nu ştiu. Nu prea mă mai gândesc la asta. Îmi ocup timpul cu munca şi cu copiii. Nu m-am mai gândit de mult la felul cum mă simt. Poate că e un semn bun.

— Îţi mai e dor de ea?

— Sigur. După douăzeci şi doi de ani e şi firesc. Am fost căsătoriţi timp de optsprezece ani şi ne-am cunoscut cu patru ani înainte. E destul de mult în viaţa oricui. În cazul meu, jumătate din viaţă.

— Ai patruzeci şi patru de ani? îl întrebă ea zâmbind, iar el încuviinţă. Eu mă gândeam că ai vreo treizeci şi nouă.

— Şi eu mă gândeam că tu ai vreo douăzeci şi cinci.

— Am treizeci, spuse ea şi amândoi râseră.

— Şi cum te simţi? Atât de îngrozitor precum se aude? Sarah a fost înspăimântată când a împlinit treizeci de ani, avea impresia că întreaga ei viaţă se scursese. Dar asta n-a fost nimic în comparaţie cu treizeci şi nouă… şi patruzeci… şi patruzeci şi unu… Bănuiesc că asta a doborât-o, în final. Intrase în panică la gândul că nu avea să realizeze nimic până la bătrâneţe, aşa că a fugit. De fapt, realizase foarte

multe, sau numai eu credeam asta, ea nu.

— Nu prea mă omor după astfel de lucruri, dar presupun că numai pentru că nu sunt măritată şi trasă în jos de copii. Toată viaţa am făcut ce-am vrut. Cred că poţi să spui că am fost extrem de râzgâiată.

O spuse cu plăcere şi el râse, bănuind că avea dreptate când aruncă o privire prin acel apartament plin de lucruri costisitoare.

— Ce anume e important pentru tine? Adică, la ce anume ţii cu adevărat?

La mine însămi, ar fi vrut ea să spună, dar se hotărî să fie mai puţin sinceră.

— La munca mea, bănuiesc. La libertatea mea. Îmi place să am propria mea viaţă cu care să fac ce vreau. Nu prea mă descurc în a fi la înălţimea aşteptărilor altora. Toţi jucăm după propriile noastre reguli şi mie îmi plac ale mele. Nu văd de ce trebuie să facem ceva anume, să ne căsătorim, să avem copii, potrivit unor reguli. Eu trăiesc după capul meu şi-mi place.

— Eşti răsfăţată, spuse el simplu, dar în clipa aceea nu era sigur dacă acest lucru îl deranja.

— Mama mi-a spus întotdeauna să nu joc după regulile nimănui şi asta am făcut. Uneori e o forţă, alteori o slăbiciune teribilă. Şi, câteodată, poate fi un handicap, pentru că nu înţeleg de ce complică oamenii viaţa atât de mult. În viaţă, trebuie să faci ceea ce vrei, ăsta-i singurul lucru care contează.

— Şi dacă răneşti alţi oameni?

Păşea pe un teren periculos, dar era destul de deşteaptă să-şi dea seama.

— Uneori acesta e preţul pe care-l plăteşti. Trebuie să suporţi, dar trebuie să te suporţi şi pe tine însuţi, şi, câteodată, asta e mult mai important.

— Cred că aşa a simţit şi Sarah. Dar eu nu sunt de acord. Uneori le datorezi altora mai mult decât ţie însuţi şi trebuie să te întăreşti şi să faci ce e bine pentru ei, chiar dacă te costă.

Era deosebirea fundamentală dintre el şi soţia lui şi, probabil, dintre el şi Megan.

— Singura persoană căreia îi datorez ceva sunt eu însămi şi, deocamdată, îmi place. De aceea n-am copii şi nu doresc să mă mărit, deşi am treizeci de ani. Cred că despre asta vorbim, de fapt. Într-un fel, sunt de acord cu tine. Dacă ai copii, le datorezi extrem de mult. Iar dacă nu vrei asta, nu trebuie să ai copii. Nu vreau toată această răspundere şi tocmai de aceea nu am. Dar soţia ta avea. Bănuiesc că marea greşeală a fost aceea de a se fi căsătorit cu tine şi de a fi avut copii.

Era mai deşteaptă decât îşi închipuise şi intuise concepţiile lui Sarah cu foarte mare precizie, spre surprinderea lui Ollie.

— A fost vina mea, bănuiesc. Eu am convins-o să facă totul. Şi apoi… după douăzeci de ani, a redevenit persoana din perioada când ne-am cunoscut… şi s-a răzvrătit…

— Nu te poţi învinui pentru asta. A fost şi vina ei. Doar n-ai silit-o să se mărite cu tine. Tu ai acţionat potrivit convingerilor tale. Nu putem fi vinovaţi pentru purtările celorlalţi.

Era o femeie complet independentă, nelegată de nimeni şi de nimic, dar, cel puţin, era sinceră.

— Ce părere au ai tăi despre stilul tău de viaţă?

Îl interesa şi acest lucru şi, o clipă, ea păru gânditoare.

— Ah, cred că-i supără. Dar s-au lăsat păgubaşi. Tata se tot însoară şi toarnă copii. A avut doi cu mama, patru cu a doua nevastă şi acum tocmai i s-a născut al şaptelea. Mama doar se căsătoreşte, nu face şi copii, ceea ce e un lucru foarte bun, pentru că nu prea îi plac. E puţin gen mătuşica Mame. Sora mea şi cu mine ne-am petrecut o mare parte din viaţă în pensioane scumpe, încă de pe când aveam şapte ani. Ne-ar fi trimis chiar mai înainte, dacă ar fi putut, dar şcolile respective nu ne primeau.

— Îngrozitor, spuse Oliver părând şocat.

Nici măcar nu se putea gândi să-şi trimită copiii undeva. La şapte ani, Sam fusese încă un copilaş.

— Acest lucru te-a afectat?

Dar îşi dăduse seama imediat că era o întrebare prostească. Existau, evident, anumite motive pentru care ea nu era legată de nimic şi de nimeni acum.

— Bănuiesc că da. Nu prea mă pricep la ceea ce englezii numesc „legături durabile”. Oamenii vin şi pleacă. Întotdeauna s-a întâmplat astfel în viaţa mea şi sunt obişnuită… cu unele excepţii.

Păru să se întristeze deodată şi începu să strângă masa.

— Eşti apropiată de sora ta?

Ea se opri şi îl privi ciudat.

— Am fost. Foarte apropiate. Era singura persoană pe care puteam conta. Eram gemene identice, dacă-ţi poţi închipui. Necazuri duble, adică. Numai că ea era total diferită de mine. Bună, blândă, binecrescută, cuviincioasă, politicoasă, se ţinea strict de reguli şi credea orice i se spunea, La douăzeci şi unu de ani s-a îndrăgostit de un tip însurat şi, când acesta n-a vrut să-şi părăsească nevasta, s-a sinucis.

După aceea, totul se schimbase pentru Megan şi Oliver văzu acest lucru în ochii ei, în timp ce îi povestea.

— Îmi pare tău.

— Şi mie. N-am mai avut niciodată o prietenă ca ea. A fost ca şi cum aş fi pierdut jumătate din mine. Cea bună. În ea întâlneai tot ce era mai bun, aşa cum eu n-am fost niciodată şi nici nu voi fi vreodată.

— Eşti prea crudă cu tine însăţi, îi spuse el foarte încet şi bunătatea lui făcea ca totul să fie şi mai dureros.

— Deloc, sunt sinceră. Dacă aş fi fost în locul ei, l-aş fi omorât pe ticălosul ăla sau i-aş fi împuşcat nevasta, în niciun caz nu m-aş fi sinucis, spuse ea, apoi, cu o privire încărcată de durere, adăugă: La autopsie, au descoperit că era însărcinată în patru luni. Nu mi-a spus niciodată. Eu eram aici la şcoală. Ea stătea la Londra cu mama.

Îl privi apoi cu ochi mari, duri.

— Vrei puţină cafea?

— Da, te rog.

Era o poveste uluitoare. Incredibil câte lucruri se întâmplau în vieţile oamenilor, tragedii, dureri, minciuni, momente care schimbau cursul unei vieţi întregi. Bănui că Megan fusese cu totul altfel înainte ca sora ei să moară, dar el nu avea de unde să ştie.

O urmă la bucătărie şi ea îi aruncă un zâmbet cald.

— Eşti un tip de treabă, Oliver Watson. Nu obişnuiesc să spun nimănui povestea vieţii mele şi, cu atât mai puţin, celor pe care-i văd pentru prima oară.

— Mă simt onorat că ai făcut-o.

Explica multe în legătură cu ea.

Se întoarseră pe terasă să-şi bea cafeaua şi ea se aşeză foarte aproape de el, admirând împreună priveliştea. El simţi că voia ceva din partea lui, ceva ce el încă nu era pregătit să dea. Era prea devreme şi încă se mai temea de cum avea să fie să atingă o femeie care nu era Sarah.

— Ai vrea să luăm prânzul împreună într-o zi, săptămână asta?

— Mi-ar face mare plăcere, spuse ea zâmbind.

Era atât de cald şi de nevinovat şi, totuşi, atât de puternic, de decent şi de bun. Întruchipa tot ceea ce îi inspirase teamă şi nu voise niciodată.

— N-ai vrea să rămâi noaptea asta cu mine?

Era o întrebare directă, care îl luă total prin surprindere şi puse ceaşca jos. O privi şi îi aruncă un zâmbet care îl făcu să pară frumos şi copilăros, în acelaşi timp.

— Dacă voi spune nu, vei înţelege că nu-i vorba de o respingere? Nu-mi place să grăbesc lucrurile. Meriţi mult mai mult. Amândoi meritäm mai mult.

— Dar eu nu vreau mai mult.

Era sinceră cu el. Una din puţinele ei calităţi.

— Eu, da. Şi aşa ar trebui să vrei şi tu. Ne petrecem noaptea împreună, ne simţim bine câteva ore, apoi ne despărţim, şi? Cu ce ne alegem? Chiar dacă ne-am petrece o singură noapte împreună, ar fi mult mai frumos dacă ar însemna ceva pentru amândoi.

— Nu complica lucrurile.

— Ar fi mai simplu dacă aş spună că nu sunt pregătit? Sau m-ar face să par un învins?

— Îţi aduci aminte ce-am spus, Oliver? Trebuie să joci după propriile reguli. Acestea sunt ale tale. Eu le am pe ale mele. Mă mulţumesc cu masa de prânz, dacă nu te şochează prea mult faptul că ţi-am propus să te culci cu mine.

El râse, simţindu-se iarăşi mai relaxat. Totul părea acceptabil la ea, era flexibilă şi nepretenţioasă şi atât de sexy, încât îi venea să-şi dea palme pentru că nu-i acceptase oferta chiar atunci pe loc, înainte ca ea să se răzgândească.

— Te sun mâine, spuse el şi se ridică.

Venise vremea să plece. Înainte să facă ceva ce ar fi putut regreta mai târziu, chiar dacă ea n-ar fi făcut-o.

— Îţi mulţumesc pentru această cină minunată.

— Oricând.

Îl privi cu atenţie când îl conduse la uşă şi apoi i se uită în ochi cu ceva ce foarte puţini bărbaţi vedeau. Deşi se culcase cu mulţi, puţini erau cei care o cunoşteau bine.

— Oliver… îţi mulţumesc… pentru tot…

— Dar n-am făcut nimic, în afară de faptul că am mâncat, am vorbit şi mi-a plăcut să fiu cu tine. Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

— Îţi mulţumesc că eşti cel care eşti… chiar dacă nu mă vei suna niciodată.

Era obişnuită cu astfel de lucruri, de obicei după o noapte de amor neînfrânat. Aşa cum îi spusese şi lui, oamenii veneau şi plecau. Era obişnuită. Dar, chiar dacă nu o suna, avea să-i fie dor de el, într-un fel.

— Te voi suna.

Şi, spunând aceasta, se aplecă, o îmbrăţişă şi o sărută. Era prima femeie pe care o săruta de când îl părăsise soţia lui, iar gura ei era ispititoare şi caldă, iar trupul, puternic şi atrăgător. Ar fi vrut nespus de mult să facă dragoste cu ea, dar ştia că trebuia să plece. Voia să se mai gândească. Era o femeie mult prea puternică pentru a fi luată cu uşurinţă.

— Noapte bună, îi şopti ea când sosi liftul, iar el îi zâmbi şi o privi drept în ochi, în timp ce uşile se închideau.

Ea rămase acolo multă vreme, apoi se întoarse încet în apartament şi închise uşa. Se duse pe terasă, se aşeză şi se gândi la el... şi la sora despre care nu mai vorbise, de ani de zile. Şi, atunci, fără să ştie de ce, sau după care din ei, începu să plângă uşor.

Capitolul 15

Aşa cum îi promisese, o sună dimineaţă la prima oră şi o invită la masă la *Four Seasons* în ziua aceea. Seara trecută stătuse ore întregi în pat şi se gândise la ea şi se ura pentru faptul că nu rămăsese. I se oferise totul pe o tavă de argint şi el fugise. Se simţea ca un idiot şi era convins că Megan era de aceeaşi părere.

La prânz se întâlniră la *Four Seasons* şi ea purta o rochie de mătase de un roşu aprins şi sandale negre de piele cu toc înalt, ceea ce îi făcu să-şi spună că era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată. Îl făcea să se mai simtă şi prost pentru seara precedentă şi îi spuse acest lucru când se aşezară la masă. Fântâna aflată în mijlocul încăperii împrăştia picături de apă fine şi localul era plin de oameni care lucrau atât în domeniul lui, cât şi într-al ei. Nu era deloc un restaurant discret, dar niciunul din ei nu avea motive să se ascundă.

Ea îi povesti despre noua carte pe care ar fi vrut să o publice, iar el îi explică foarte amănunţit totul în legătură cu unul din cei mai noi clienţi ai lor. Pe la ora trei îşi rotiră privirile în jur şi observară că numai ei rămăseseră în încăpere. Megan râse şi Oliver păru uşor jenat.

— Luăm cina mâine seară? o întrebă el înainte să plece.

— Ştii să găteşti?

— Nu, spuse el râzând. Dar pot să mă prefac. Ce ţi-ar plăcea? Pizza? Mâncare chinezească? Sandvişuri cu pastramă? *Cheeseburger* de la *Hamburger Heaven?*

Ea râse.

— Ce-ar fi să luăm câte ceva de la magazinul meu preferat şi să pregătim o combinaţie interesantă?

— Sună grozav.

Îi plăcea ideea, intimitatea pe care o presupunea şi, mai presus de toate, perspectiva de a o revedea.

— Îţi place musacaua?

— La nebunie.

Dar pe el îl interesa mai mult ea decât mâncarea şi o sărută uşor pe obraz când o urcă în taxi, apoi se întoarse la birou.

— Un nou client? îl întrebă Daphne pe la ora patru, când veni la el cu câteva desene pentru a i le arăta.

— Cine?

— Tipa aia senzaţională cu care te-am văzut la masă, zise ea zâmbind veselă, dar el roşi şi se tăcu că se concentrează asupra desenelor pentru reclamă.

— Ce faci? Mă spionezi?

— Miros cumva primăvara în atmosferă? Sau e parfumul ei?

— Vezi-ţi de treaba ta. Probabil că e *Raid.* Am găsit un gândac sub birou azi-dimineaţă.

— O poveste foarte plauzibilă. Până şi o plantă de plastic poate respira aici, cu atât mai mult un gândac frumos şi sănătos. E superbă. Cine e?

— O fată pe care am cunoscut-o ieri.

— Foarte frumos. E ceva serios?

Era ca o soră pentru el şi lui îi plăcea foarte mult acest lucru.

— Nu încă. Şi, probabil, niciodată. E una din acele minunate femei independente ca fosta mea soţie. Crede în carieră şi libertate şi nu se leagă prea mult de nimeni.

Dar era prima oară când îi spunea astfel de lucruri lui Daphne şi ăsta era, pentru el, un pas în direcţia cea bună.

— Mie-mi sună a necazuri. Distrează-te înainte să-ţi zdrobească inima.

— Asta şi am de gând.

— Felicitări.

— Mulţumesc. Acum, vrei să ne apucăm de treabă sau preferi să le dai sfaturi îndrăgostiţilor?

— Nu fi atât de sensibil.

Renunţară la cină în seara aceea şi luară împreună prânzul. Când ajunse acasă, el o sună pe Megan. Era plecată, dar robotul funcţiona. Îşi lăsă numele şi spuse că

sunase doar să vadă ce face şi să-i aducă aminte de întâlnirea pe care o aveau în seara următoare.

Ea apăru la opt fix, cu braţele încărcate de pachete, pe care le duseseră împreună în bucătărie.

— Ai o locuinţă drăguţă, spuse ea, politicoasă, deşi nici nu se compara cu a ei şi mai avea şi acel aer impersonal al apartamentului altcuiva.

Doar copiii îşi lăsaseră amprenta personalităţilor în camere; Oliver nu făcuse prea mult în rest şi, dacă Agnes nu era acolo, nu existau nici măcar flori. Se gândise la acest lucru mult prea târziu, după ce ajunsese acasă, când deschidea o sticlă de vin pentru cină.

— Cum a fost astăzi?

— Deloc rău. La tine cum a fost?

Părea relaxată şi veselă, într-o fustă albă de mătase, desfăcută aproape pe toată lungimea coapsei, şi o bluză turcoaz care făcea ca pielea ei bronzată să pară şi mai întunecată.

Îi spuse ce făcuse toată ziua şi îi plăcea să aibă pe cineva căruia să-i împărtăşească aceste lucruri, în timp ce mâncau musaca în bucătărie.

— Trebuie să te simţi îngrozitor de singur aici, fără copii.

El îi zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva era o invitaţie la ea.

— E cam linişte când nu sunt ei. Dar, aproape în fiecare seară, lucrez până târziu.

Deodată, îşi dădu seama că era posibil să nu mai facă mult timp acest lucru.

Vorbiră despre tot felul de nimicuri, polo, baseball, din nou despre părinţii ei şi despre faptul că nu-i plăceau englezii. El bănui că din cauza celui care provocase sinuciderea surorii ei. Avea păreri ferme în legătură cu orice şi, când îl ajută să strângă masa, el observă din nou despicătura fustei, simţind un val irezistibil de excitare.

După aceea se duseră în living-room să bea vin, să vorbească şi, deodată, fără să-şi dea seama cum, se trezi sărutând-o. Se întinseră pe canapea şi el dorea cu

disperare să facă dragoste cu ea. Fusta ei era în jurui mijlocului, pulpele dezgolite, şi el îşi plimbă mâna peste satinul pielii ei, dându-şi seama că nu mai purta nimic pe dedesubt şi gemu de dorinţă. Degetele lui găsiră ce căutau, iar ea gemu încet, în vreme ce anii îl părăseau şi era din nou tânăr, îndrăgostit şi copleşit de pasiune. Îi scoase bluza şi, ca prin farmec, ea îşi desfăcu fusta, astfel că se afla goală şi splendidă în mâinile lui, privelişte care îl făcu să i se taie răsuflarea.

— Dumnezeule, Megan... Dumnezeule...

Apoi, cu mişcări experte, tulburătoare, ea îi scoase hainele şi amândoi erau întinşi pe canapea, făcând dragoste ca niciodată. Îi făcea lucruri la care nici măcar nu visase şi îl umplea de o dorinţă atât de puternică, încât o posedă cu forţă şi erupse în ea ca un vulcan. După aceea se întinse peste ea, simţindu-i trupul tremurând şi încercând să se mişte încet. Nu-i venea să creadă că ea voia mai mult, dar îi aduse mâinile înapoi la trupul ei, îi împinse încet capul între picioare şi limba lui mângâie locurile unde-l voia. Ea gemu, ţipă şi se cutremură şi, peste o clipă, el o penetra din nou şi făcură dragoste ore în şir, iar şi iar. Îl trase pe podea şi, după aceea, el o duse în dormitor. În cele din urmă, ajunseră să stea epuizaţi, întinşi unul lângă altul, iar ea râse gutural, apropiindu-şi-l din nou.

— Doamne, o să mă omori, gemu el.

— Dar ce mod de a muri!

Râseră amândoi şi, puţin mai târziu, ea îi pregăti baia şi făcură dragoste în cadă. Era o noapte de neuitat pentru amândoi şi, când soarele răsări, ei se bălăceau veseli în cadă. Era ca nicio altă femeie pe care o cunoscuse vreodată, plină de dorinţă şi stârnea acelaşi lucru şi în el. Niciodată nu se crezuse capabil de lucrurile pe care ea îl provocase să le facă, dar îi plăcuse la nebunie.

— Îţi dai seama că am făcut dragoste timp de zece ore încontinuu? E şapte dimineaţa.

Era uluit de ce făcuseră. Uluit şi încântat şi de el şi de ea. Nu era deloc ca atunci când făcea dragoste cu Sarah şi el,

care crezuse că viaţa lor sexuală fusese perfectă!

— După şapte luni, nu crezi că merită? spuse ea zâmbind şi el râse.

— Nu mă gândisem la asta. Poate ar trebui să mai încercăm.

Glumea. Ea însă, nu. I se aşează în braţe în cadă şi el râse în timp ce ea îl călărea din nou şi, spre surprinderea lui, peste câteva clipe, ardea iar de dorinţă pentru ea şi amândoi se rostogoliră şi se împroşcară cu apă, jucându-se ca doi delfini, iar el o lipi de o latură a căzii şi o penetră, în vreme ce ea gemea, pierzându-şi controlul şi implorându-l să nu se oprească, până când, în cele din urmă, ţipă în clipa în care amândoi explodară din adâncurile apei calde şi spumoase.

— Ah, Megan… ce-mi faci!…

Vocea lui era joasă şi răguşită şi o sărută pe gât, iar ea deschise ochii şi îi mângâie părul blond, răvăşit de pasiunea lor.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine.

— Nici pentru mine n-a fost aşa niciodată.

Nu mai spusese acest lucru nimănui şi fusese foarte sinceră.

— Eşti extraordinar, Oliver.

— Şi tu eşti grozavă.

Abia izbuti să se îmbrace pentru a pleca la lucru şi, după ce o făcu şi se pregăteau amândoi să plece, ea începu să-l mângâie acolo unde ar fi trebuit să fie epuizat, dar nu era.

— Nu-mi vine să cred… Megan… n-o să mai ieşim niciodată de aici…

Şi începea să creadă că nici nu trebuia.

— Poate ar fi cazul să anunţăm amândoi că suntem bolnavi, îi şopti ea trăgându-l pe pardoseala holului şi începând să-l muşte uşor de gât şi de faţă şi să-l şicaneze în timp ce îl mângâia.

O luă din nou cu forţă, cu mai multă forţă decât ar fi crezut vreodată că posedă şi că i-a mai rămas după aproape douăsprezece ore de făcut dragoste cu Megan

Townsend.

Până la urmă, făcură exact ce sugerase ea. Amândoi sunară şi spuseră că nu se simţeau bine şi îşi petrecură ziua în pat, pe jos, pe canapea şi în cadă. Făcură dragoste chiar şi rezemaţi de peretele bucătăriei, când se duseră, în sfârşit, să încălzească musacaua. Era o nebunie care îi copleşise pe amândoi şi, în noaptea aceea, statură în pat şi ea îi dădu să mănânce prăjituri cu ciocolată.

— Crezi că ar trebui să chemăm doctorul? întrebă el vesel. Poate e vreo boală… sau poate am fost drogaţi…

— Poate e din cauza prăjiturilor cu ciocolată.

— Mmm… excelent… mai vreau…

Era greu de imaginat că se mai puteau despărţi vreodată sau că măcar aveau să reziste să stea îmbrăcaţi. Atunci, deodată, el se întrebă ceva la care ar fi trebuit să se gândească din ziua precedentă, dacă nu se temea că putea rămâne însărcinată.

— Nu, spuse ea perfect relaxată. Mi-am legat trompele acum nouă ani.

— La douăzeci şi unu de ani? zise el şocat, dar îşi aduse aminte că atunci murise sora ei, însărcinată în patru luni.

— Ştiam că nu voi dori niciodată copii şi nu aveam de gând să las vreun ticălos să-mi facă ce i s-a întâmplat Priscillei.

— Şi n-ai regretat niciodată? Dacă, într-o bună zi, vei dori copii?

— Nu. Şi, dacă da, o să adopt, dar mă îndoiesc că voi face asta vreodată. Nu vreau asemenea dureri de cap. De ce? Tu vrei mai mulţi copii?

— Voiam. Dar Sarah, nu. Şi ea şi-a legat trompele după naşterea lui Sam. Eu întotdeauna am regretat, ea nu.

— Acum ai mai vrea copii?

Nu părea îngrijorată, ci doar intrigată. Nu-şi putea închipui cum şi-ar fi dorit cineva mai mulţi copii, sau chiar şi unul singur.

— Nu sunt sigur. Acum e cam târziu. Dar cred că nu m-ar deranja dacă acest lucru s-ar întâmpla.

— Eh, pe mine să nu contezi, spuse ea zâmbind şi se întinse din nou pe perne.

Atunci, simţindu-se degajat faţă de ea, îi mărturisi totul despre Benjamin.

— Fiul meu de optsprezece ani aşteaptă un copil în septembrie. E o porcărie. Munceşte ca piccolo ca să întreţină fata. Au abandonat amândoi liceul, când el ar fi putut să meargă la *Harvard.*

— Poate că va merge într-o bună zi.

Dar păru, deodată, să-i fie milă de Ollie. Era evident cât de mult îl supăra problema cu băiatul.

— Vor păstra copilul?

— Ei aşa vor. Am făcut tot ce-am putut să-i descurajez. Bine, cel puţin, că nu se căsătoresc.

Îi era recunoscător Sandrei pentru acest lucru.

— Poate că îşi vor reveni când se vor confrunta cu realitatea. Copiii sunt drăguţi doar în reclamele pentru scutece. În rest, sunt nişte mici monştri.

— Câţi copii ai cunoscut, domnişoară Townsend?

— Cât mai puţini posibil, dacă nu te superi.

Se rostogoli şi îi apucă ferm membrul preferat, dădu pătura la o parte şi se lăsă în jos pentru a se juca cu limba în jurul său.

— Personal, îi prefer pe taţi…

— Ce noroc pe mine, spuse el zâmbind şi închise ochii, apoi se întoarse pentru a-i răspunde cu aceeaşi monedă..

În seara aceea adormiră, în sfârşit, epuizaţi, imediat după miezul nopţii. Fusese o zi maraton, pe care el nu avea să o uite niciodată. Minunea Megan Townsend.

Capitolul 16

Idila străluci în timpul celei mai fierbinţi luni a anului. Vremea era toridă în august şi la fel era şi pasiunea lor. Alternau între apartamentul lui şi al ei, o dată chiar, şi-au petrecut noaptea făcând dragoste pe terasă. Din fericire, clădirea pe care se aflau era mai înaltă decât cele din jur.

El nici nu mai avea timp să o vadă pe Daphne, însă aceasta ştia ce se întâmpla şi se bucura pentru el. Avea o permanentă sclipire în ochi şi, tot timpul era detaşat şi absent şi ea spera, pentru binele lui, să facă dragoste cât putea de mult.

Într-o zi, se duseseră în Purchase, pentru ca el să-i vadă pe Benjamin şi pe tatăl său şi o lăsase pe Megan la tatăl ei; mai târziu se dusese să o ia pentru a se întoarce în oraş. Dar nu trecură pe acasă. Într-un fel, nu voia să meargă acolo cu ea. Locuinţa era încă impregnată de amintirea lui Sarah.

Acum, însă, se gândea foarte rar la ea. Era obsedat de Megan, de felul cum făceau dragoste şi de trupul ei. Într-o după-amiază caniculară de duminică, se învârteau goi prin apartamentul lui, când, deodată, sună telefonul. Nu îşi imagina cine ar fi putut fi. Probabil Daphne, care voia să vadă ce mai făcea, deşi acum îl suna foarte rar, pentru că nu voia să-l deranjeze.

Cum ridică receptorul, auzi zgomotul specific al convorbirilor interurbane, apoi legătura se întrerupse şi telefonul sună din nou. O centralistă de peste Ocean îi spuse că avea o convorbire cu taxă inversă din San Remo. Abia auzea şi zâmbi văzând-o pe Megan care i se plimba prin faţă. O clipă se întrista, gândindu-se la schimbările pe care trebuiau să le facă, deoarece copiii urmau să se întoarcă la sfârşitul săptămânii următoare.

— Alo?

Auzea un zgomot de la distanţă. Părea să semene a

plâns, dar ştia că de vină erau doar telefoanele.

— Alo? strigă el din nou şi, deodată o auzi pe Mel plângând şi spunând iar şi iar „Tată…”.

— Melissa? Melissa! Vorbeşte!

Legătura slăbi, apoi o auzi din nou, ca pe un ecou, dar puţin mai clar.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

—… un accident…

Oh, Doamne… nu… Sam… nu Sam… te rog… şi nici chiar Sarah…

— Fetiţa mea, nu te aud bine! Vorbeşte mai tare!

Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce aştepta sub privirile lui Megan. Uitase complet de ea, în disperarea de a-şi înţelege fiica.

— … un accident… a murit… mami…

Dumnezeule. Sarah…

Se ridică, de parcă acest lucru ar fi îmbunătăţit legătura, şi strigă în receptor cât putu de tare. În Italia era miezul nopţii.

— Ce s-a întâmplat cu mama?

— … o maşină… suntem la San Remo… Jean-Pierre…

— Melissa, mama e rănită?

Megan văzu pe chipul lui că, încă o mai iubea, dar, după douăzeci de ani, era şi firesc şi nu-l condamna. Rămase şi ea încremenită de teamă. Îşi aducea aminte de telefonul pe care îl primise cu aproape zece ani în urmă… de la mama ei… Draga mea… oh, draga mea… Priscilla…

— Mama e bine…

Lacrimi i se prelinseră pe obraji când o auzi.

— Şi Sam? Ce face Sam?

— … Sam şi-a rupt mâna… Tată, a fost atât de groaznic…

Şi începu să plângă din nou, iar el nu pricepea nimic. Dar, dacă Sam era în viaţă… pentru că era, nu?… Şi Sarah… Melissa era la telefon…

— Ne-a lovit o maşină… în plin… şoferul a murit… şi doi copii… şi Jean-Pierre… Jean-Pierre a murit pe loc… ah, tată… a fost atât de îngrozitor…

Oh, Doamne... bietul om... dar, cel puţin, copiii erau teferi. Copiii lui, dacă nu şi ceilalţi. Era un mod îngrozitor şi egoist de a privi lucrurile, dar era profund recunoscător.

— Fetiţa mea, tu eşti bine?... Nu eşti rănită?

—... sunt bine...

— Unde e mama?

— La spital... mi-a spus să te sun... trebuie să plecăm în Franţa la înmormântare... Venim acasă vineri.

— Dar eşti sigură că n-ai păţit nimic? Mama a fost rănită?

— ... un ochi vânăt... tăieturi... dar e teafără...

Parcă se jucau de-a telegraful, dar cel puţin erau în viaţă, chiar dacă învineţiţi şi cu oase rupte. Şi îl văzuseră pe iubitul mamei lor murind, împreună cu un alt om şi doi copii. Se cutremură la acel gând.

— Vrei să vin acolo?

— ... nu cred... o să stăm la... părinţii lui Jean-Pierre... plecăm în seara asta... mama zice că ai numărul.

— Da, îl am. O să vă sun. Şi, fetiţa mea... spuse el începând să plângă, în timp ce mâna care ţinea receptorul îi tremura... te iubesc... spune-i lui Sam că şi pe el îl iubesc... şi mame spune-i că-mi pare rău.

Mel plângea din nou şi, în cele din urmă, legătura se înrăutăţi atât de mult, încât se văzură nevoiţi să închidă. Ollie părea foarte zguduit când puse receptorul în furcă şi se uită la Megan. Uitase complet de ea în timpul convorbirii cu fiica ei.

— Sunt bine?

Stătea goală şi frumoasă în faţa lui, întinzându-i un pahar de coniac.

— Cred că da. Se auzea foarte prost. A fost un accident... câţiva oameni au murit, din câte am putut să înţeleg. Prietenul soţiei mele a murit pe loc. El conducea. La San Remo s-a întâmplat.

— Dumnezeule, îngrozitor, spuse ea aşezându-se lângă el şi sorbi puţin din coniacul de care el nici nu se atinsese. Copiii au păţit ceva?

— Sam are mâna ruptă. Cred că Melissa e teafără. Sarah

are câteva tăieturi, dar cred că, în general, sunt bine cu toţii. Trebuie să fi fost oribil.

Apoi, încă zguduit, se uită la Megan.

— La început am crezut... am crezut că Sam... sau poate chiar Sarah... E oribil să spun aşa ceva când alţii au murit, dar mă bucur că nu s-a întâmplat nimic cu ei.

— Ştiu.

Îl înconjură cu braţul şi îl ţinu aproape mult timp, stând nemişcaţi. Rămaseră acolo în noaptea aceea, în eventualitatea că, poate, copiii aveau să mai sune şi, pentru prima oară într-o lună, nu făcură dragoste deloc. El nu se putea gândi la altceva decât la copii. Încet, încet, acel şoc îi readuse pe amândoi la realitate. Nebunească lor idilă avea să se schimbe odată cu întoarcerea copiilor. El nu mai putea lipsi toată noaptea, ea nu mai putea rămâne la el şi trebuiau să fie mult mai prudenţi în preajma copiilor. Într-un fel, îi făcea să vrea să profite cât mai mult cât mai erau singuri, dar, într-alt fel, gândul la ceea ce nu avea să urmeze schimbase lucrurile deja.

Joi seara, amândoi erau nervoşi şi deprimaţi. Nu dormiră toată noaptea, făcând dragoste şi vorbind, dorindu-şi ca totul să fi fost altfel.

— Ne-am putea căsători într-o bună zi, spuse el pe jumătate în glumă, iar ea îl privi cu o groază prefăcută.

— Nu vorbi prostii. Ar fi cam mult, nu?

— Într-adevăr.

Nu mai cunoscuse nicio femeie ca ea şi era complet sub vraja ei, deocamdată.

— Pentru mine, da, Oliver. Nu mă pot căsători cu nimeni. Nu sunt genul şi ştii foarte bine.

— Faci o musaca grozavă.

— Atunci, însoară-te cu tipul de la magazin.

— El nu poate fi la fel de simpatic ca tine, deşi nici nu l-am văzut.

— Fii serios. Ce să fac cu un soţ şi cu trei copii?

El se prefăcu că se gândeşte şi ea începu să râdă.

— Am în minte câteva lucruri...

— Din fericire, pentru asta nu trebuie neapărat să te căsătoreşti.

Trăiseră o lună extraordinară, dar ea se purta deja ca şi cum totul s-ar fi sfârşit.

— Nu vreau mai mult de atât.

— Poate că, într-o zi, o să vrei.

— Dacă da, vei fi primul care va afla. Îţi promit.

— Serios?

— Atât de serios cât pot să vorbesc despre un asemenea subiect. Ţi-am mai spus, căsătoria nu-i pentru mine. Şi nu mai ai nevoie de încă o nevastă care să fugă urlând. Îţi trebuie o fată minunată, deşteaptă şi frumoasă, care să te iubească la nebunie şi să aibă grijă de copiii tăi şi să-ţi mai dăruiască încă paisprezece.

— Ce idee. Cred că mă confunzi cu tatăl tău.

— Nu chiar. Dar e limpede că nu sunt ceea ce-ţi trebuie, Oliver. Ştiu foarte bine cum sunt, o parte e bună, altă parte nu e. În felul meu, cred că semăn foarte mult cu soţia ta şi tocmai aşa ceva nu-ţi trebuie. Fii sincer.

El se întrebă dacă nu cumva avea dreptate şi dacă nu găsise, într-adevăr, o nouă şi, într-un fel, mai picantă variantă a lui Sarah. Nu se gândise niciodată la aşa ceva, dar era posibil, deşi acea idee îl deprima foarte mult.

— Şi acum ce se va întâmpla?

— Ne mulţumim cu ce avem şi, când va deveni prea complicat pentru vreunul din nou, ne spunem la revedere cu un sărut, o îmbrăţişare şi un mulţumesc.

— Aşa, simplu?

— Aşa, simplu.

— Nu sunt de acord. Oamenii se ataşează unii de alţii. Nu crezi că, după o lună în care am fost împreună tot timpul, ne-am ataşat unul de celălalt?

— Sigur. Dar nu confunda sexul extraordinar cu marea iubire. Astea două nu prea se potrivesc întotdeauna. Îmi placi, ţin la tine, poate chiar te iubesc, dar va fi cu totul altfel acum, când vor veni copiii. Poate prea diferit pentru amândoi şi, dacă va fi aşa, va trebui să acceptăm şi să

renunţăm. Nu trebuie să te sinucizi pentru astfel de lucruri. Nu merită.

Era atât de degajată şi de nonşalantă, exact cum fusese în ziua când îl abordase în tren şi apoi îl sunase să-l invite ia cină. Atâta timp cât era amuzant, era foarte bine, dar când nu mai era deloc amuzant, adio. Avea dreptate. Îşi spusese în sinea lui că se îndrăgostea de ea. Dar, poate, că şi în această privinţă avea dreptate, poate că, de fapt, nu era îndrăgostit decât de trupul ei.

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu.

Făcură dragoste din nou în noaptea aceea, dar fu cu totul altfel. A doua zi dimineaţă, ea se duse acasă, luând cu ea toate urmele pe care le lăsase în apartamentul lui în cursul acelei luni: fardurile, deodorantele, pastilele pe care le lua în caz de migrenă, parfumul pe care i-l cumpărase el, tampoanele igienice, bigudiurile şi cele câteva rochii pe care le avusese în dulapul lui. El se simţea singur doar văzând acel spaţiu gol şi îşi aduse aminte din nou de durerea provocată de pierderea lui Sarah. De ce, oare, trebuia ca toate să se sfârşească? De ce se schimba totul? Ar fi vrut să nu se schimbe nimic niciodată.

Acel gând fu şi mai puternic în clipa când copiii coborâră din avion, urmaţi de Sarah. Avea o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, de suferinţă şi singurătate. Era ceva mai crunt decât orice durere pe care o simţise vreodată pentru ea, iar ochii ei îl priviră cu tristeţe, înconjuraţi de două vânătăi. Bărbia îi era acoperită cu un bandaj, sub care se ascundeau paisprezece cusături. Sam părea şi el speriat, agăţat de mâna mamei lui cu braţul cel teafăr, în timp ce celălalt era în ghips de la vârfurile degetelor până la umăr. Melissa începu să plângă în clipa în care îşi văzu tatăl şi i se aruncă în braţe, suspinând. Peste o clipă, i se alătură şi Sam.

Atunci, Oliver îşi ridică privirea spre cea care, odată, îi fusese soţie, şi acum nu mai era, şi îşi dădu seama perfect cât de mult îl iubise pe cel care murise la San Remo.

— Îmi pare rău, Sarrie… îmi pare atât de rău…

Văzând-o cât suferea, avea impresia că pierdea o parte din sine.

— Aş putea să te ajut cu ceva?

Se îndreptară încet spre zona de unde trebuiau să-şi ia bagajele şi ea scuturǎ din cap, în timp ce Melissa povestea despre înmormântare. Jean-Pierre fusese unicul copil la părinţi şi, deci, fusese îngrozitor.

Oliver încuviinţă şi încercă să-i liniştească, apoi o privi pe Sarah peste capul lui Sam.

— Vrei să stai acasă în Purchase? Noi am putea să stăm în oraş, cu excepţia weekendului, când va fi Ziua Muncii.

Dar ea scuturǎ din cap şi zâmbi. Părea mai tăcută, nu mai îmbătrânită, ci mai înţeleaptă.

— Încep şcoala luni. Trebuie să mă întorc, am foarte multe de făcut.

Nu-i spuse că, în vara aceea, în sfârşit, îşi începuse romanul.

— Dar îţi mulţumesc, oricum. Copiii vor veni la mine peste câteva săptămâni şi îmi va fi bine.

Dar se îngrozea la gândul de a-i umbla prin lucruri când avea să se ducă acasă, în Cambridge. Deodată, îşi dădu seama şi mai bine prin ce trecuse Oliver când plecase ea. Într-un fel, fusese puţin asemănător cu a muri. Îl iubise pe Jean-Pierre ca pe un fiu, un prieten, un iubit şi un tată şi fusese capabilă să-i dăruiască tot ce îi refuzase lui Oliver în ultimii ani, pentru că el nu voise nimic de la ea. O învăţase foarte multe despre dăruire, iubire... şi moarte...

Sarah zbură direct spre Boston, imediat ce copiii ajunseră la Oliver. Luară un taxi care îi duse în oraş. Erau tăcuţi, liniştiţi şi tulburaţi, iar Oliver îl întrebă pe Sam dacă îl durea mâna, spunându-i că voia să-l ducă la un doctor american. Făcuse deja o programare pentru mai târziu în ziua aceea, dar când se duseră, medicul îl asigură că braţul fusese foarte bine îngrijit la San Remo. Peste vară, Mel crescuse mai înaltă şi se făcuse mai blondă şi mai frumoasă, în ciuda acelui traumatism.

Era atât de plăcut să fie din nou cu ei şi realiză deodată

cât de mult le dusese dorul, fără să ştie. Deodată, căzu pe gânduri în legătură cu nebunia relaţiei lui cu Megan. A doua zi aveau să se ducă în Purchase, pentru durata weekendului, şi o invitase şi pe Megan duminică pentru a-i cunoaşte copiii. Aggie se întorcea şi ea luni. Până atunci trebuiau să se descurce singuri. Le făcu omletă şi pâine prăjită când ajunseră acasă. Încetul cu încetul, ei îi povestiră tot ce făcuseră în vara aceea. Se simţiseră minunat până când s-a întâmplat accidentul. Ascultându-i, îşi dădu seama din nou cât de departe de viaţa lui era Sarah acum. Nici nu mai era sigur dacă o mai iubea.

Copiii se duseră la culcare imediat după ce mâncară, ba Sam adormi chiar la masa din bucătărie. Deosebirea de fus orar îşi spunea cuvântul şi amândoi erau epuizaţi.

Oliver îl vârî în pat, aşezându-i cu grijă braţul pe pernă, cum îi spusese doctorul, se duse apoi la Melissa, care îl privi încruntată când îi arătă un obiect misterios.

— Ce-i asta?

Era o bluză de femeie, cu sutienul încurcat prin ea şi, când o văzu, el încremeni; îi putea simţi parfumul lui Megan. Uitase de ziua când o fugărise până în camera ei aproape rupându-i hainele în timp ce amândoi râdeau, fugind apoi în dormitorul lui, şi făcuseră dragoste, în final, în cadă.

— Nu ştiu…

Nu ştia ce să-i spună. Nu putea să-i explice ce se întâmplase în luna care trecuse.

— Nu-i a ta?

Încercă să pară nevinovat.

— Nu, spuse ea ca o soţie acuzatoare şi, apoi, el se lovi deodată peste frunte, simţindu-se ridicol.

— Ştiu ce e. Am lăsat-o pe Daphne să stea aici într-un weekend, când eu am fost în Purchase. Apartamentul ei se zugrăvea.

Melissa păru uşurată imediat, iar el o sărută de noapte bună şi se duse în camera sa, având senzaţia că abia scăpase de o condamnare pe viaţă.

Mai târziu o sună pe Megan şi îi spuse cât de dor îi era de ea. Abia aştepta să vină ziua de duminică. A doua zi, toţi trei plecară spre Purchase. Descuiară uşa de la intrare a casei care mirosea a aer închis, porniră instalaţia de aer condiţionat, plecară să cumpere ceva de mâncare şi, după prânz, se duseră la tatăl lui pentru a-l lua pe Andy. Îşi găsiră bunicul arătând foarte bine, trebăluind din nou prin grădina soţiei sale, dar, de data aceasta, vecina lui, Margaret Porter, îl ajuta. Ea avea o nouă pieptănătură, iar el purta un blazer nou din pânză bleu. Când Oliver şi copiii îşi făcură apariţia, ei tocmai râdeau. Era plăcut să-l vadă fericit din nou. Oliver fu uşurat. De câte ori îl vedea, şi-l amintea cum îi ţinuse mâna marnei când aceasta murise şi cum îi sărutase degetele. Îi zdrobea inima, dar, în sfârşit, după trei luni, George arăta mult mai bine.

— Bine aţi venit acasă! le strigă el copiilor, iar Margaret se duse înăuntru să aducă limonadă şi prăjituri de casă.

Era aproape ca pe vremuri, numai că pe atunci, şi Sam şi prăjiturile arătau mai bine. Margaret zâmbi.

— Bunica voastră era cea mai bună gospodină din câte am cunoscut. Făcea cea mai bună prăjitură de lămâie pe care am mâncat-o vreodată.

George zâmbi amintindu-şi şi acest lucru îl făcu pe Ollie să-şi revadă copilăria.

— Ce-ai mai făcut, tată? îl întrebă Ollie stând la umbra bătrânului ulm.

Nu aveau piscină, iar George susţinea că nici nu-i simţiseră lipsa vreodată. Dacă voia să înoate, putea oricând să le facă o vizită copiilor în Purchase.

— Am fost ocupaţi. E nevoie de multă muncă în grădină, iar săptămână trecută am fost la New York, Margaret a avut câteva treburi şi, pe urmă, ne-am dus la o piesă pe Broadway. A fost foarte bună.

Părea surprins şi îi zâmbi lui Margaret, iar Oliver păru şi el la fel de surprins. Tatălui său nu-i plăcuse niciodată să meargă la teatru. După aceea, George se uită la Sam.

— Cum ai făcut asta, băiete?

Sam îi spuse de accident şi Melissa interveni cu amănunte, amândoi bătrânii părând îngroziţi şi la fel de bucuroşi ca Oliver că ei supravieţuiseră.

— Te face să-ţi dai seama cât de preţioasă e viaţa, le spuse el copiilor. Şi cât de scurtă. Prietenul vostru nu avea decât douăzeci şi cinci de ani. Mare păcat... ceva îngrozitor...

Ollie îl văzu luând-o pe Margaret de mână şi se întrebă ce o fi însemnând acest gest, dar, o clipă mai târziu, ea luă copiii înăuntru pentru a le mai da limonadă şi alt rând de prăjituri.

— Arăţi foarte bine, tată, spuse Oliver cu subînţeles după ce plecară copiii, întrebându-se dacă avea, oare, vreun motiv întemeiat şi, deodată, îşi aminti de propria sa aventură cu Megan.

Poate că tatăl său îşi avea şi el mica lui aventură. Nu era niciun rău în asta. Erau doi oameni singuri trecuţi de şaptezeci de ani şi aveau tot dreptul la o companie plăcută din când în când şi, pe urmă, el ştia foarte bine cât de singur era tatăl său fără mamă-sa.

— O duc bine, băiete. Margaret are foarte multă grijă de mine. Ştii că a fost infirmieră. Şi soţul ei, doctor.

— Îmi aduc aminte.

— Ne-ar face plăcere să mergem într-o seară la cină împreună. Poate în oraş. Lui Margaret îi place să meargă la New York din când în când. Zice că o face să se simtă mereu tânără. Nu ştiu dacă asta o fi cauza, dar are mai multă energie decât ar fi firesc pentru vârstă ei. E o fată nemaipomenită.

Oliver zâmbi când îl auzi numind fată o femeie de şaptezeci de ani, dar asta era şi fu gata să cadă de pe scaun când tatăl său îl privi şi îi spuse zâmbind:

— Luna viitoare ne căsătorim, Oliver. Ştiu că-ţi va fi greu să înţelegi, dar nu mai suntem tineri. Nu mai avem cine ştie cât timp şi n-am vrea să-l irosim pe cel care ne-a mai rămas. Cred că mama ta ar fi înţeles.

— Ce faci? întrebă Oliver răsucindu-se pe scaun pentru a-

l privi mai bine. Mama a murit abia de trei luni şi tu te însori cu vecina de alături?

Oare înnebunise? Era senil? Ce se întâmpla cu el? Cum de putea măcar să se gândească la aşa ceva? Era de-a dreptul dezgustător.

— Nu se poate să vorbeşti serios, spuse Oliver, pălind.

— Vorbesc cât se poate de serios. Merit mai mult decât să stau singur într-un fotoliu, nu crezi? Sau găseşti nepotrivit faptul că oameni de vârstă noastră se pot „încurca”, cum spuneţi voi tinerii. Am putea avea o „legătură”, dar cred că-i datorez decenţa unei căsătorii.

— Îi datorezi mamei decenţa respectării memoriei ei. Încă nici nu s-a răcit în mormânt!

Se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace, în timp ce George Watson îl studia calm, iar pe geamul de la bucătărie Margaret privea totul cu multă îngrijorare. Îi spusese lui George că aşa avea să se întâmple, dar el insistase că aveau tot dreptul să-şi trăiască viaţa. Încă nu muriseră, deşi puteau s-o facă în curând, dar el nu voia să piardă timpul care îi mai rămăsese. Şi, deşi era altceva faţă de relaţia cu Phyllis, o iubea.

— Am tot respectul pentru mama ta, Oliver, dar am şi eu dreptul să-mi trăiesc viaţa. La fel ca tine. Într-o bună zi, poate te vei recăsători. Nu-ţi poţi petrece tot restul vieţii jelind-o pe Sarah.

— Îţi mulţumesc pentru sfat.

Era de neconceput. Până cu câteva săptămâni în urmă, el trăise într-un celibat absolut, iar tatăl său avusese o „legătură” cu vecina sa.

— Cred că ar trebui să te gândeşti foarte bine.

— M-am gândit. Ne căsătorim pe 14 şi am dori să veniţi şi voi, dacă vreţi.

— Nici nu mă gândesc. Şi aş vrea să revii la realitate.

Exact când el spuse aceste cuvinte, Margaret veni cu pălăria de pai a lui George, o băutură răcoritoare şi pastila pentru inimă pe care o înghiţea în fiecare după-amiază, şi Ollie observă privirea caldă pe care şi-o aruncară.

El rămase rigid şi de neclintit până plecară, când urcă repede copiii în maşină, îi mulţumi lui Margaret politicos şi abia la jumătatea drumului spre Purchase îşi aduse aminte că îl uitaseră pe Andy. Îşi sună tatăl când ajunse acasă şi îi spuse că aveau să ia câinele în weekendul următor.

— E în regulă. Ne face plăcere să-l avem aici, spuse bătrânul, adăugând: Îmi pare rău că te-am supărat, Oliver. Înţeleg ce trebuie să simţi, dar încearcă să priveşti lucrurile şi din punctul meu de vedere. E o femeie minunată.

— Mă bucur pentru tine, tată, spuse el printre dinţi. Dar tot continui să cred că te pripeşti.

— Poate, dar trebuie să facem ce credem că e bine. Şi, la vârsta noastră, nu ne-a mai rămas cine ştie cât timp. Nu ştim niciodată ce supărare ne mai pândeşte după colţ.

— Un motiv în plus ca să nu te grăbeşti.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Să-mi spui asta când o să ajungi la vârstă mea.

Când închise telefonul, Oliver îşi dădu seama că îl dezgusta gândul că tatăl său şi Margaret Porter făceau dragoste. Îi spuse acest lucru lui Megan în seara aceea, când o sună.

— Nu fi ridicol. Crezi că apetitul tău sexual te va părăsi înainte să apuci vârstă lui? Sper că nu. Are dreptate şi e deştept. De ce să stea singur? Tu ai propria ta viaţă, copiii la fel. Merită şi el ceva mai mult decât să stea singur tot restul vieţii, gândindu-se la mama ta. Asta ai vrea să facă?

Nu şi, totuşi, da, iar concepţia ei îl deranja.

— Eşti la fel de vicioasă ca el. Cred că amândoi sunteţi nişte maniaci sexuali.

Apoi îi spuse că Mel găsise bluza şi sutienul ei, iar ea râse doar.

— Îmi amintesc foarte bine de seara aceea, spuse ea cu subînţeles.

— Şi eu la fel. Doamne, ce dor îmi e de tine!

— O să facem mâine una scurtă în piscină.

Gândul acela, cu copiii de faţă, aproape că îl făcu să se cutremure. Lucrurile aveau să se schimbe foarte mult.

— S-ar putea să fim nevoiţi să aşteptăm până luni.

— Nu fi prea sigur. Găsim noi ceva.

El zâmbi când puse receptorul jos şi se întrebă dacă nu cumva avea dreptate în privinţa tatălui său. Dar nici măcar nu voia să se gândească la aşa ceva. Auzi, să se însoare la vârstă lui! Ideea în sine era revoltătoare.

Capitolul 17

Oliver o luă pe Megan de la gară. Ea purta o pereche de pantaloni scurţi şi un sutien sumar alb cu picăţele negre, iar el nu voia altceva decât să-i rupă hainele şi să facă dragoste cu ea în maşină, dar se abţinu, şi ea râse mângâindu-l tot drumul spre casă.

— Încetează... Megan Townsend, mă înnebuneşti!

— Tocmai asta este, dragul meu, spuse ea, după care, ca şi cum ar fi schimbat vitezele, îi povesti despre licitaţia de vineri, încununată de succes...

Copiii se aflau în piscină când ajunseră ei, Sam având braţul învelit într-un sac mare de plastic, ca să poată înota, iar Mel, întinsă pe o saltea, purtând un nou costum de baie pe care îl cumpărase din sudul Franţei. Amândoi îşi ridicară privirile cu interes când tatăl lor se apropie împreună cu Megan. Făcu prezentările, după care o duse pe Megan înăuntru ca să se schimbe, dar când îi arătă camera de toaletă, ea îl trase uşor şi îşi vârî mâna în pantalonii lui scurţi, mângâindu-l până când el gemu în şoaptă:

— Megan... nu se poate!... copiii...

— Ssst... n-or să ştie.

Şi ei îi fusese la fel de dor de el ca şi lui de ea. După o lună de festin amoros, petrecuseră trei zile unul fără celălalt. Încuie uşa şi într-o clipă îi trase pantalonii până la genunchi lingând, sugând şi sărutând; iar el îi scoase sutienul şi pantalonii. Ca de obicei, nu purta nimic pe dedesubt. În clipa următoare, ea fu în genunchi, sărutându-l, iar el o întinse uşor pe jos şi făcură dragoste cu frenezie pe podea. Ea gemu şi se cutremură şi, exact când el ajunse la orgasm scoţând un sunet animalic de plăcere, îl auzi pe Sam începând să strige şi deschizând câteva uşi în căutarea lui, după care se porni să bată în uşa camerei în care se aflau. Oliver sări ca ars şi se uită îngrozit la Megan. Îşi duse un deget la buze, implorând-o să nu-l dea de gol cu

chicotitul ei.

— Tată! Eşti acolo?

Era o încăpere micuţă şi Oliver era sigur că băiatul îi auzea răsuflarea. Clătină din cap, vrând ca Megan să spună că nu era.

— Nu-i aici. Ies imediat, spuse ea de pe podea, avându-l pe tatăl lui deasupra, îngrozit.

— Bine. Ştii cumva unde e?

— Nu ştiu, dar zicea că se duce să ia ceva.

— Bine.

Alt zgomot de uşi trântite şi băiatul plecă, iar Oliver sări în picioare, îşi dădu cu apă rece pe faţă, îşi trase pantalonii şi încercă să-şi aranjeze părul, în timp ce ea râdea.

— Ţi-am spus că o să găsim noi ceva.

— Megan, eşti nebună!

Şoptea, convins că băiatul ştia, dar ea nu era deloc speriată.

— Linişteşte-te. Nu are decât zece ani, habar n-are ce face tatăl lui.

— Nu fi chiar atât de sigură, spuse el sărutând-o repede şi descuind uşa, în timp ce ea îşi căuta costumul de baie în geantă. Ne vedem la piscină.

Spera să se poarte cum trebuia acolo, altfel Mel avea să fie îngrozită. Dar, pe de altă parte, tocmai îşi petrecuse vara cu mama ei şi cu amantul acesteia în vârstă de douăzeci şi cinci de ani. Avea şi el dreptul să-şi trăiască viaţa, nu, şi chiar în clipa aceea, auzi ecoul cuvintelor băiatului său… dar era cu totul altceva, nu? Sau nu era?

Îl găsi pe Sam aşteptându-i în bucătărie. Voise o Coca-Cola şi nu găsise.

— Unde ai fost, tată?

— În garaj, să caut o şurubelniţă.

— Pentru ce?

Oh, Doamne, lasă-mă în pace, nu ştiu… fusese atât de simplu când ei erau plecaţi. Şi acum era o nebunie, îi turnă lui Sam Coca-Cola, după care se duse lângă piscină, unde Megan se cufunda încet în apă purtând un minuscul costum

de baie roşu.

Cascada ei de păr negru îi era strâns în creştet, iar Mel o cântărea din priviri.

Cele două nu vorbiseră deloc, iar Oliver se simţi ca un căţel mai mare, care înconjura piscina, privindu-le, uitându-se şi la Sam şi fiind extrem de nervos.

— Îmi place costumul tău de baie, îi spuse Megan lui Mel.

Era roz şi cu volănaşe şi aproape pur în comparaţie cu al său, care era puţin mai mult decât două petice peste sâni şi un triunghi micuţ legat cu o aţă. Dar îi stătea bine. Avea un corp incredibil.

— L-am cumpărat din Franţa.

— Te-ai distrat bine?

— Destul de bine.

Nu mai voia să vorbească despre accident şi nu credea că Megan ştie. Tatăl ei spusese că era o simplă cunoştinţă, pe care nu o mai văzuse demult.

— Am venit acasă doar de două zile.

Megan înotă pe lângă ea cu mişcări lungi şi line, iar, peste câteva clipe, Mel îşi părăsi salteaua, făcând o scufundare spectaculoasă. Parcă era o întrecere între ele, iar tensiunea din jurul piscinei fu apăsătoare întreaga după-amiază, mai ales între cele două femei.

La prânz mâncară crenvurşti, iar Megan începu să vorbească despre copilăria pe care şi-o petrecuse în Anglia. Era, însă, evident că Mel nu părea impresionată. Megan nu făcu niciun efort deosebit nici cu ea, nici cu Sam. Oliver nu se simţea în largul său privindu-i şi aproape că răsuflă uşurat când o duseră acasă în seara aceea, în oraş. Ea îi aruncă un sărut din privire şi apoi dispăru făcându-le cu mâna, iar Mel se relaxă vizibil în maşină, în timp ce Sam pufni zgomotos.

— E drăguţă, nu-i aşa? întrebă Oliver şi regretă imediat acele cuvinte, căci Mel se întoarse spre el cu o privire plină de furie.

— Arată ca o târfă.

— Melissa!

— N-ai văzut ce costum de baie avea?

— Da, zise Sam zâmbind, după care se aşează la locul lui, căci Mel îi aruncă o privire fioroasă.

— E o fată foarte simpatică, o apără Oliver pe drum spre casă.

— Nu cred că-i plac prea mult copiii, zise Sam atunci.

— Ce te face să spui asta?

— Nu ştiu, zise el ridicând din umeri. N-a vorbit prea mult. Dar arată bine, nu-i aşa, tată?

— E şi foarte deşteaptă. E editor.

— Şi ce dacă? Nu ştie decât să-şi etaleze corpul.

Mel îi simţise sexualitatea şi nu-i plăcuse, spre deosebire de rudele ei de sex masculin, ai căror ochi nu se dezlipiseră de ea toată după-amiaza.

Oliver încheie subiectul şi, în seara aceea, după ce Sam se culcă, Mel ieşi din camera ei încruntată.

— Cred că poţi să-i dai astea, spuse ea întinzându-i bluza şi sutienul pe care le găsise în cameră cu două zile în urmă. Sunt ale ei, nu-i aşa, tată?

— De ce spui asta?

Se simţea de parcă ar fi fost surprins în flagrant delict, ca şi cum ar fi pângărit casa, ceea ce şi făcuse. Dar avea dreptul să facă ce voia, nu? În fond, era un om matur.

— Ţi-am spus, sunt ale lui Daph.

— Nu sunt. Daphne are sânii mult mai mari. Sunt ale lui Megan.

Vorbea acuzator şi el se simţi roşind.

— Uite ce e, Mel, oamenii mari fac unele lucruri care nu-i privesc pe copii şi ar fi mai bine să nu se discute despre ele.

— E o târfă, spuse Mel fulgerându-l cu privirea, dar acum el se înfurie.

— Să nu mai spui asta! Nici măcar nu o cunoşti.

— Nu, şi nici nu vreau. Puţin îi pasă de noi. Pur şi simplu, îi atârnă limba după tine, ca unui câine, şi nu pot s-o sufăr.

Rivalitatea celor două femei care se băteau pe el i se păru stranie. Nu putu să nu se întrebe de ce Mel o ura pe

Megan. În afară de faptul că aceasta nu făcuse niciun efort deosebit pentru a-i cuceri, iar el trebuia să recunoască acest lucru. Îi vorbise mai tot timpul lui şi doar din când în când băgase în seamă copiii. Nu ieşise deloc cum voise el.

— E doar o prietenă, atâta tot. Nu-i cine ştie ce, Mel. Linişteşte-te.

— Vorbeşti serios? întrebă ea părând uşurată.

— Ce anume?

— Nu o iubeşti?

— Nu ştiu. Îmi place.

— Ei bine, ea nu te place la fel de mult. Se place pe sine mai mult.

Se întrebă dacă Mel avea, oare, dreptate şi dacă era geloasă sau doar receptivă.

— Nu-ţi face griji.

Dar, după ce ea părăsi încăperea, el se trezi gândindu-se din nou la tată său. Era şi el, oare, un copil gelos, ca Mel, sau avea dreptate să se împotrivească însurătorii lui cu Margaret Porter? Cu ce drept se amesteca? Avea să-i ţină el companie seara şi în timpul weekendurilor? Avea să fie acolo cu el, să-i aducă medicamentele? Oliver voia să-şi aibă propria viaţă, deci şi tatăl lui avea acest drept, indiferent cât de dor i-ar fi fost lui Oliver de mama lui.

Se hotărî să-l sune în seara aceea şi îi răspunse Margaret. Se încorda o clipă, dar, după aceea se relaxa şi ceru cu tatăl său.

— Salut, tată… voiam să-ţi spun doar că…

Nu ştia cum să se exprime.

— Te iubesc foarte mult, atâta tot. Fă ce e bine pentru tine şi nu mai băga în seamă altceva. Eşti destul de mare ca să ştii ce vrei şi ce-ţi trebuie. Şi, dacă te face fericit, ia-o! zise el şi lacrimile îi înţepau ochii. Ai binecuvântarea mea!

Se auzi un suspin uşor la celălalt capăt al firului, după care George Watson îşi drese glasul şi îi mulţumi.

— E o femeie minunată, băiete… nu ca mama ta, oricum, spuse el sperând că Margaret nu îl auzise, dar îi datora lui Oliver măcar atâta.

În fond, Phyllis fusese mama lui.

— Dar are un suflet bun şi o iubesc.

— Vă urez numai noroc amândurora.

— Vii la nuntă?

— Fireşte.

— Pe 14 septembrie, să nu uiţi.

Oliver râse. Tatăl său părea din nou tânăr şi se bucura pentru el. Avea tot dreptul. Şi-ar fi dorit să găsească şi el o femeie pe care să o iubească şi alături de care să fie fericit.

După ce închise, o sună pe Megan, simţindu-se mai bine, dar ea nu era acasă şi avu o uşoară strângere de inimă când îşi lăsă numele pe robot, întinzându-se apoi în patul gol. Se întrebă dacă totul nu fusese decât un vis nebunesc şi dacă Mel avea dreptate. Dar Megan nu pretinsese niciodată că ar fi fost altfel decât era. Îi plăcea să se distreze şi nu voia să rănească pe nimeni. Nu voia nimic mai mult decât atât... nu legături... nu soţ... nu cămin... nu copii... şi, cum stătea aşa gândindu-se la ea, se întrebă dacă idila lui de vară luase cumva sfârşit. Fusese frumos, dar acum nu va mai fi simplu. Iar Megan nu avea să-şi piardă timpul, aşteptându-l. Şi copiii nu o plăcuseră deloc. Uneori, viaţa nu era deloc uşoară.

Capitolul 18

Weekendul Zilei Muncii fu foarte plăcut pentru toţi. Organizară o petrecere lângă piscină, aşa cum făceau întotdeauna, copiii îşi invitară prietenii, iar tatăl lui veni împreună cu Margaret. Aduseră prăjituri, pâine de casă şi câinele, iar, de data aceasta, Oliver îi felicită pe amândoi şi îl lăsă pe bătrân să le spună copiilor. Aceştia au fost uşor surprinşi la început, dar apoi urmară exemplul tatălui lor şi, dacă el credea că este bine, credeau şi ei la fel. Veni chiar şi Daphne, care fu de acord să-şi petreacă acolo întregul weekend. Numai Megan refuzase. În schimb se dusese în East Hampton, ceea ce îl supără pe Ollie, dar nu o putu convinge să se răzgândească. Spusese doar că nu era genul ei, copii, câini şi petreceri în aer liber şi nu voia să strice atmosfera. Adevărul era că o plictisea. El nu o văzuse toată săptămână şi se simţea groaznic fără ea, dar ea lucra până târziu, ca şi el. Copiii erau acasă şi el îi aştepta să se obişnuiască din nou, ceea ce ea nu găsea deloc important.

Benjamin şi Sandra veniră la petrecere, totuşi, şi acum, fata arăta de-a dreptul jalnic. Faţa i se umflase şi părea de două ori mai mare, abia putea să meargă şi era atât de imensă, încât era greu de crezut că fusese drăguţă cândva. Benjamin părea slab şi palid, în comparaţie cu ea, şi resimţea povara celor două slujbe, în timp ce Sandra nu făcea altceva decât să se plângă, astfel încât, uneori, el avea impresia că va înnebuni. Tatăl lui îi dădu o bere când Mel o luă pe Sandra în casă pentru a se întinde puţin şi îl privi cu atenţie, întrebându-se când avea de gând, oare, să admită că nu mai putea, sau avea de gând să se lase doborât.

— Cum merge, fiule?

— Cred că bine. În curând va trebui să-mi mai iau o slujbă. Benzinăria se va închide şi, peste câteva săptămâni, va trebui să plec. La restaurant nu mă plătesc de ajuns. Dar

am nişte ponturi foarte bune şi, după ce se va naşte copilul, Sandra a spus că se va apuca de lucru.

Încerca să pară plin de speranţă, dar tatăl lui vedea foarte limpede că era extrem de descurajat şi, cine n-ar fi fost? La optsprezece ani să aştepţi un copil, să întreţii o aşa-zisă soţie de şaptesprezece şi să munceşti în două locuri, nu i s-ar fi părut nimănui o viaţă fericită, cu atât mai puţin tatălui său.

— Vrei să mă laşi să vă ajut înainte să vă distrugeţi amândoi sau continui să te încăpăţânezi?

Băiatul zâmbi, părând mai matur şi mai înţelept decât altă dată. Învăţase foarte multe în ultimele câteva luni, dar nimic nu era simplu sau amuzant şi, văzându-l astfel, tatăl lui simţea că i se frânge inima.

— Mai vedem noi. Copilul se va naşte peste vreo trei săptămâni şi, după aceea, lucrurile se vor îmbunătăţi.

— Nu-i deloc uşor să ai un copil.

— Da, ştiu. Am urmat nişte cursuri pentru cum să-l îngrijim, Lamaze şi tot felul de chestii din astea. Aş vrea să fiu acolo la naştere, s-o ajut pe Sandra.

Ducea până la capăt sarcina pe care şi-o asumase, iar Oliver se vedea nevoit să-l admire, numai că era extrem de îngrijorat pentru el.

— Mă vei suna dacă vei avea nevoie de ceva?

— Sigur..

— Îmi promiţi?

Benjamin zâmbi din nou şi, pentru o fracţiune de secundă, păru să fie din nou cel dinainte.

— Sigur, tată. Îţi mulţumesc.

După aceea li se alăturară celorlalţi şi vorbiră despre nunta bunicului. Benjamin promise să vină, iar Oliver se oferi să conducă mireasa la altar. Daphne se bucura pentru ei şi, mai târziu, într-un moment de linişte îl întrebă pe Oliver ce se întâmpla cu Megan, dar el dădu trist din umeri şi îi spuse că, deocamdată, nu ştia.

— A venit săptămână trecută să vadă copiii şi n-a fost tocmai un succes nemaipomenit. Nu e acest gen de femeie

şi acum sunt foarte ocupat. A fost cu totul altfel când erau plecaţi. Acum, însă, nu mai ştiu, Daph.

— Nu prea pare genul matern, dar poate că nu asta te-a interesat cel mai mult.

Oliver îi zâmbi prietenei lui şi apoi începu să râdă.

— Ai putea să spui şi aşa.

— Eh, cel puţin te-a scos din bârlog.

Cu siguranţă făcuse acest lucru. El zâmbi din nou.

— Mă bucur pentru tatăl tău.

— Pare puţin o nebunie, nu-i aşa Daph? Benjamin e pe cale de a avea un copil, tata se însoară şi eu sunt singur cuc.

— Asta se va schimba în curând.

Dar nu se grăbea. Dacă relaţia cu Megan se sfârşea, nu era o catastrofă. Nu era nici măcar divorţat încă şi tot nu îşi imagina că s-ar fi putut recăsători. Era ocupat cu viaţa sa, cu copiii şi cu munca. Toate celelalte puteau să mai aştepte.

Înotară seara târziu, copiii cântară, tatăl lui plecă, la un moment dat, iar Benjamin trebui să se ducă la lucru. Daphne îl ajută pe Oliver să facă ordine şi Aggie se întoarse după o vară plăcută. Toţi aveau impresia că, într-un fel, trecuse foarte mult de la începutul verii. Îl duru numai puţin când îşi aminti că, în urmă cu un an, Sarah era acolo şi viaţa fusese atât de liniştită şi simplă. Nimic nu mai era simplu. Şi nici sigur. Dar viaţa era plăcută şi el era mulţumit cu ce avea. Ar fi fost mulţumit chiar şi dacă nu ar mai fi avut niciodată mai mult.

În seara când se duseră acasă, o revăzu, în sfârşit, pe Megan, acasă în apartamentul ei şi, după ce făcură dragoste ore în şir, lămuriră lucrurile, iar ea îi mărturisi că fusese în East Hampton cu un fost iubit. Îl duru când auzi, dar, oricum, bănuise.

— S-a terminat, nu-i aşa?

— Nu chiar.

Stătea tolănită în pat şi îl privea.

— Aş fi încântată să te văd oricând. Dar n-o s-o fac pe

mămica pentru copiii tăi, dacă asta vrei. Şi nu mai ai nici timpul pe care l-ai avut când nu erau ei. Aşa stau lucrurile uneori, Oliver. Dar, între noi, nimic nu s-a schimbat.

Era atât de degajată, totul era simplu, fără legături, pur sexual. La început, lui îi plăcuse acest lucru, dar acum nu mai părea de ajuns. Nu voia să o mai împartă cu nimeni, nu voia să aibă o viaţă separată de copiii lui. Dar era prea greu să fie cu o femeie căreia nu-i păsa deloc de ei şi de care lor nu le plăcea. Acum ştia că ea nu avea să facă niciun efort pentru ei. Pentru că nu voia. Acest lucru făcea parte din plăcerea ei de a nu fi legată. În cele din urmă, ea câştigase. Dar era un joc în care nu se putuse învinge cu adevărat.

— Îmi pare rău că lucrurile au ieşit astfel, îi spuse el sincer, îmbrăcându-se şi, de data aceasta, ea nu mai încercă să-l dezbrace.

Şi pentru ea lucrurile se schimbaseră, indiferent dacă recunoştea sau nu.

— Nu s-ar fi putut altfel. Ţi-am spus de la început. Nu ai nevoie de o femeie ca mine, Oliver. Meriţi mult mai mult decât atât. O femeie mai bună decât Sarah. De data asta nu te mai mulţumi cu puţin, prietene. Dacă o faci, vei fi mereu rănit şi nu meriţi aşa ceva.

— De ce nu vrei mai mult de atât?

De ce nu voia, oare? De ce erau atât de deosebiţi?

— Cred că nu sunt făcută să fiu astfel. Priscilla era… dar eu nu. Bănuiesc că e prea dureros. Nu vreau să-mi asum asemenea riscuri, să-mi arunc inima şi să-mi pun pe tavă şi viaţa şi sufletul. Nu vreau decât să mă distrez, Ollie. Atâta vreau. E foarte simplu.

Asta fusese. O distracţie. O distracţie grozavă. O distracţie minunată, pe care el ar fi putut-o continua la nesfârşit. Dar avea nevoie de mai mult. Cel puţin el, dacă ea nu.

— Ce să-ţi spun la plecare? o întrebă el trist, stând în hol, complet îmbrăcat, ştiind că nu se va mai întoarce niciodată. Mulţumesc?

— „Pe curând”, „ne mai vedem”, „îţi mulţumesc pentru

momentele plăcute”.

— Îţi mulţumesc pentru mai mult decât atât... pentru ceva foarte deosebit. Să nu uiţi asta. Şi, poate că, vreodată te vei răzgândi.

— Nu conta pe asta, spuse ea sărutându-l uşor pe buze şi chemând liftul.

În timp ce uşile se închiseră, el o văzu pentru ultima oară, în kimonoul din satin alb, zâmbindu-i, cu părul ei bogat şi negru căzându-i în jurul feţei arămii.

Ştia că avea să-i fie dor de ea. Şi îndreptându-se spre casă îi păru rău pentru ea. Îi păru rău pentru ceea ce ea nu avea să aibă niciodată, pentru ceea ce nu voia, pentru ceea ce se temea să ia. Sus de tot, ea stătea pe terasă şi îl urmărea cu privirea, făcându-i un semn tăcut cu mâna. După aceea se întoarse în living-room şi dădu drumul la muzică. Termină coniacul pe care îl lăsase el şi se aşeză pe canapea amintindu-şi ce simţise când îi atinsese pielea.

— Ţi-ar fi plăcut foarte mult, şopti ea gândindu-se la sora ei geamănă, dispărută demult.

Ar fi fost perfect pentru ea, iar Megan ar fi tachinat-o în legătură cu cât de cuviincios era, cât de cinstit şi de blând. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se la ei doi, după care se duse încet spre dormitor. Avea de lucru şi o altă licitaţie de carte o aştepta a doua zi. Nu avea niciun rost să se gândească la trecut. Se sili să şi-i scoată pe amândoi din inimă ca pe o mobilă pentru care nu mai avea loc, făcu un duş, se spălă pe dinţi, stinse lumina şi se culcă, ştiind că pentru o vreme fusese frumos, dar că se terminase cu Oliver Watson. Nu plânse. Era obişnuită cu astfel de situaţii şi, adormind, se sili să se gândească la altceva. Clipa ei cu Oliver se sfârşise.

Capitolul 19

Nunta lui George Watson cu Margaret Porter fu exact cum ar fi trebuit să fie. Ceva frumos şi simplu, iar Daphne avu lacrimi în ochi când cei doi îşi rostiră jurămintele. Totdeauna nunţile o făceau să fie astfel, probabil pentru că ea nu avea s-o facă niciodată. Dar aceasta în mod special, deoarece îi erau amândoi atât de dragi.

Mireasa purta o rochie din dantelă bej, o pălărie mică, elegantă şi un buchet de orhidee de aceeaşi culoare. Oliver o conduse la altar, aşa cum promisese, după care se duse lângă copii, simţindu-şi ochii umezi în timp ce asculta orga.

Ceremonia fu scurtă şi la obiect şi după aceea, merseră cu toţii la casa din Purchase pentru o petrecere restrânsă. Oliver hotărâse să facă acest lucru pentru ei, aşa că invitase câţiva prieteni foarte apropiaţi. Mulţi fuseseră şocaţi, la început, dar apoi, ca şi Oliver, înţeleseseră. Era greu să li se refuze bucuria pe care, evident, o simţeau amândoi, şi o meritau, pur şi simplu.

Era o după-amiază de septembrie însorită, iar la ora cinci mirele şi mireasa plecară spre oraş. Îşi petreceau noaptea la *Hotel Plaza,* după care se duceau la San Francisco, unde aveau să stea două săptămâni. Margaret avea rude acolo şi voiau să meargă la operă. Aveau să stea două zile în Carmel, după care se întorceau la San Francisco şi veneau înapoi acasă. Părea călătoria perfectă pentru ei şi Margaret nu o spusese dar nu voia să fie departe de „civilizaţie”. Datorită problemelor lui George cu inima voia să se afle mereu aproape de locuri unde ştia că putea să beneficieze de o îngrijire medicală foarte bună. El, însă, nu părea să aibă nevoie de nimic altceva decât de mâna ei blândă, când plecară spre oraş, în timp ce toţi invitaţii aruncau cu petale de trandafiri în urma lor şi cei doi le făceau cu mâna fericiţi.

— A fost perfect, absolut perfect! spuse Daphne mai

târziu, stând în living-room. Poate că o să mă mărit şi eu când voi avea vârstă lor.

Oliver clătină din cap şi zâmbi.

— Cam aşa ceva o să faci. Poate că-ţi voi ţine companie.

Îi spusese despre sfârşitul legăturii lui cu Megan şi ea nu se miră, deşi îi părea rău pentru el. Fusese ceva bun în ultimele două luni şi acum că se terminase, el părea din nou trist, cu toate că susţinea că este fericit.

— Va trebui să te întorci la masa de desen.

— Ce plăcere!

Perspectiva de a se întâlni cu alte femei îl umplea de disperare. Dar recunoscu şi faptul că aventura cu Megan fusese extraordinar de obositoare şi neobişnuită, pentru a nu spune mai mult. Poate că i-ar fi fost mai uşor cu cineva care trăia mai normal.

În seara aceea, o duse pe Daphne la gară, căci ea insista să se întoarcă. A doua zi trebuia să se meargă la un dejun şi, cum soţia prietenului ei era plecată din oraş, ar fi vrut să-şi petreacă noaptea împreună cu el. Nu o însoţea nicăieri. Avea foarte multă grijă să nu fie văzut cu ea. Dar ea accepta acest lucru, ca orice altceva în privinţa lui.

— E un mare norocos, îi spusese Oliver lui Daphne în repetate rânduri, dar ea râsese doar.

Nu voia nimic mai mult decât ceea ce avea. Îl iubea foarte mult şi era mulţumită să trăiască astfel, cu toate condiţiile impuse de el. Oliver încetase demult să mai încerce să o convingă să caute pe altcineva.

Mai târziu în seara aceea, stătea de vorbă cu Mel în living-room, când sună telefonul. Fata ridică repede receptorul, convinsă că era vreuna din prietenele ei. Păru surprinsă dându-şi seama că nu era şi îi dădu telefonul tatălui ei. Era Benjamin, care ceruse neapărat cu Oliver. Îi dădu receptorul, îl sărută şi se duse la culcare.

— Noapte bună, tată.

— Pe mâine dimineaţă, scumpo. Somn uşor, îi spuse el, după care îşi îndreptă atenţia asupra fratelui ei mai mare. Ce este Benjamin?

Abia se văzuseră în aceeaşi după-amiază. Îşi luase liber toată ziua şi venise singur. Sandra nu se simţea prea bine. Benjamin spusese că avea gripă, ceea ce era o problemă, ţinând cont de situaţia ei. Copilul trebuia să se nască abia peste vreo zece zile, iar Benjamin părea foarte încordat. Arăta groaznic.

— Salut, tată, spuse Benjamin tensionat. Au apucat-o durerile. Suntem la spital de la ora opt.

— Totul e în regulă?

Acest lucru îl făcu să-şi aducă aminte de zilele când veniseră ei pe lume, cât de emoţionat fusese, dar Benjamin părea mai degrabă speriat.

— Nu-i chiar atât de bine. Nu face niciun progres… şi, tată… se chinuieşte îngrozitor. I-au dat ceva, dar nu-i alină deloc durerea.

— Şi cum e cu Lamaze?

— Nu vrea s-o facă. Tată… doctorii cred că bebeluşul are probleme.

Oh, Doamne. Un copil cu malformaţii.

— Vrei să vin acolo?

— Da… îmi… îmi pare rău, ştiu că-i târziu. Vrei să vii?

— Bineînţeles.

Benjamin îi spuse numele spitalului.

— Vin imediat.

Ieşi repede din casă, înşfăcând cheile maşinii din fugă, bucuros că Benjamin îl sunase. Cel puţin, îi dorea sprijinul acum şi, poate că avea să facă ceva pentru a-l ajuta. Nu putea face nimic pentru a o ajuta pe Sandra, bineînţeles, şi îi era milă de ea. Nu avea pe nimeni care să-i poarte de grijă, nicio mamă care să-i ţină mâna. Dar putea fi acolo măcar pentru Benjamin, medicii aveau să facă restul pentru Sandra.

Când ajunse acolo, îl găsi pe Benjamin măsurând coridorul în lung şi-n lat, nervos, îmbrăcat într-o pijama verde, un halat alb pe deasupra şi cu o cască nostimă de baie pe cap. Tatăl lui zâmbi văzându-l, căci îşi aduse aminte de sărbătoarea de *Halloween,* când se costumase în

doctor. Pe atunci nu avea decât patru ani, iar acum nu i se părea deloc mai mare.

— Parcă ai fi doctorul Kildare. Cum se simte?

— Groaznic. Ţipă încontinuu. Mi-au spus să ies ca s-o poată examina din nou, iar ea mă imploră să nu plec... nu ştiu ce să fac pentru ea, tată.

— Linişteşte-te, fiule. Totul va fi în ordine. Vrei o cafea?

Benjamin scutură din cap, dar Ollie se duse să ia una pentru el. Băuse foarte mult vin la nuntă şi nu voia să adoarmă tocmai când Benjamin avea nevoie de el. Când se întoarse cu cafeaua aburindă, văzu doi medici cu o costumaţie asemănătoare cu cea a fiului său, discutând cu acesta. Oliver păstră o anumită distanţă şi îl văzu pe Benjamin închizând ochii şi încuviinţând încet din cap.

— Vor să-i facă cezariană. Copilul e în pericol acum. Ştiu că ea n-ar fi vrut, dar mi-au spus că n-au de ales.

Îşi scoase casca încet de pe cap.

— Nu vor să mă lase să stau acolo cu ea. Îi vor face anestezie generală.

— Va fi bine, stai liniştit, spuse Oliver strângându-i umărul cu putere şi conducându-l spre un scaun.

— Dacă copilul nu va fi sănătos? întrebă el nenorocit, aşezându-se.

— O să vedem atunci, dar pun pariu că va fi sănătos tun.

Ar fi vrut să-l roage din nou să-l dea spre adopţiune, dar ştia că nu este momentul potrivit.

Li se păru că au stat ore întregi. Urmăreau limbile ceasului, care abia se târau. Era deja trecut de unu. Atunci, o soră ieşi întrebând dacă domnul Watson era acolo şi amândoi se ridicară deodată, dar Oliver, simţindu-se jenat, se aşeză din nou. Era evident că pe Benjamin îl căutau. Şi băiatul se duse repede la uşă.

— Domnul Watson?

— Da.

— E cineva aici care ar vrea să vă cunoască.

Şi, fără niciun alt cuvânt, aşa cum stătea pe culoar, în toiul nopţii, în pijamaua lui verde, se trezi cu fiul său în

braţe. Fusese înfăşat, aşa încât arăta ca un mic ghemotoc, şi scoase un ţipăt când sora îl puse în mâinile lui Benjamin, iar el îl trase încet la piept. Îl privea total uluit, lacrimile îi şiroiau pe obraji şi începu să zâmbească, întorcându-se spre Oliver cu copilaşul în braţe.

— E băiat, tată! E băiat!

Oliver se duse repede să-l vadă şi când îşi aţinti privirea asupra micuţului, îşi simţi inima tremurând. Era ca şi cum s-ar fi uitat la Benjamin după câteva clipe de la naştere. Era acelaşi copil, aceeaşi faţă, acelaşi păr roşu şi aceiaşi ochi miraţi şi atât de mult din Sarah. Privindu-l, Oliver înţelese ceva ce mai înainte îi scăpase. Acel copil nu era doar al lui Benjamin sau al Sandrei, ci era şi nepotul lui. Era o parte din el şi din toţi ceilalţi dinaintea lui... tatăl său... mama sa... şi părinţii acestora. Era o parte din ei toţi şi acum nu mai putea să nege. Avea lacrimi în ochi când atinse încet copilul care acum era al tuturor.

— Cum se simte Sandra?

Benjamin îşi aduse aminte de ea, deodată şi se simţi vinovat.

— E bine? o întrebă el pe soră.

— E bine. Va sta puţin la reanimare. Vreţi să veniţi cu noi puţin în salonul copiilor? Puteţi ţine bebeluşul în timp ce noi îi vom face un control.

— E sănătos?

— Totul e în regulă. Cântăreşte patru kilograme, este un băieţel alert şi sănătos.

Luă copilul de la Benjamin şi îl conduse spre salon, în timp ce proaspătul tată radia, iar Oliver rămase în urmă. Era un moment uluitor din viaţa lui. La patruzeci şi cinci de ani era deja bunic, dar era încă şocat de cât de mult semăna copilaşul acela cu propriul său fiu. Atunci, simţind nevoia să împărtăşească această veste şi altcuiva, se duse la telefon, formă numărul şi aşteptă.

Când o auzi răspunzând, zâmbi în sinea lui şi spuse cu o voce răguşită dar blândă:

— Salut, bunico.

— Cine e?

Crezu că este un telefon aiurea şi era gata să închidă.

— Ai un nepoţel, Sarah.

Avea din nou lacrimi în ochi, amintindu-şi de copiii lor.

— Oh, Doamne. E sănătos?

— Perfect. Patru kilograme şi seamănă leit cu Benjamin când s-a născut.

— Şi Sandra?

— Nu-i prea bine, mi se pare. A fost nevoie de cezariană. Dar va fi bine. Copilul e atât de dulce, Sarrie... numai să-l vezi.

— Deci îl păstrează?

Era perfect treză acum.

— Da, spuse el încet, simţind pentru copil ceva ce nu se aşteptase să simtă vreodată, aproape ca şi cum ar fi fost propriul său copil. Cred că-l vor păstra.

Era imposibil să nu fie de acord cu Benjamin, acum când îşi văzuse nepoţelul.

— Benjamin ce face?

— Era foarte nervos, dar acum arată ca un tată mândru. Ah, Sarah, ar trebui să-l vezi.

Era mândru de el, fericit pentru el şi trist, în acelaşi timp.

— Eşti un bătrân sentimental, Oliver Watson. Ar trebui să mai faci câţiva copii.

Era un lucru straniu din partea ei, dar fiecare îşi ducea viaţa într-o altă lume acum.

— Mi s-a mai spus. Tu ce mai faci, apropo?

— Bine.

— Şi ochii?

— Încă puţin învineţiţi, dar se vindecă. Transmite-i lui Benjamin toată dragostea mea. Îl voi suna mâine.

— Ai grijă de tine, spuse el părând din nou trist.

Uneori încă se întrista când o suna, dar era bucuros că o făcuse. Era şi nepoţelul ei. Şi voise să o anunţe personal.

— Felicitări, spuse ea şi apoi adăugă zâmbind, bunicule.

— Mulţumesc, asemenea. Ne face să părem atât de bătrâni, nu?

— Nu ştiu. Cred că-mi place.

El închise şi îl aşteptă pe Benjamin să se întoarcă. Apoi, îl duse la casa din Purchase şi, pentru prima oară în şase luni, dormi în vechea lui cameră. Plecase sfidător şi se întorsese tată. Ce lume ciudată, îşi spuse Oliver îndreptându-se spre camera lui, şi gândindu-se la copilaşul care se născuse în noaptea aceea. Îi dori o viaţă uşoară, o muncă uşoară şi un drum spre maturitate mai uşor decât avusese tatăl lui. În patul său, Benjamin adormise, în sfârşit, zâmbind cu gândul la copilul lui.

Capitolul 20

Oliver îi luă de la spital şi îi duse în mizerul apartament din Port Chester, căci, în ciuda tuturor rugăminţilor, nu voiseră să meargă acasă în Purchase. Bănui că Sandra ar fi primit bucuroasă, dar Benjamin insista că se pot descurca şi singuri. Avea să aibă grijă şi de ea şi de copil. Îşi luase două săptămâni liber şi, în acest timp, totul avea să fie sub control. Dar, după aceea, de câte ori suna, Oliver auzea copilul ţipând, iar când îi vizită săptămână următoare, Sandra arăta jalnic. Era palidă, încercănată şi chinuită. Benjamin arăta şi el de nerecunoscut, iar locuinţa era un dezastru.

Peste patru zile, Oliver primi un telefon la New York, în toiul nopţii. Era Benjamin. Sandra fusese luată la spital cu o infecţie datorată cezarienei, iar el rămăsese singur cu copilul. Plângea la telefon, aşa că Oliver se duse să-l ia, strânse lucrurile copilului şi îi aduse pe amândoi cu el.

— Agnes poate să aibă grijă de Alex, iar tu ai face bine să te odihneşti.

De data aceasta nu avea să mai discute. Benjamin nu arătase niciodată atât de rău. Păru bucuros că putea lăsa totul pe umerii altcuiva pentru prima oară, iar a doua zi, când Oliver se întoarse de la serviciu, începu o discuţie îndelungată cu Benjamin. Copilul ţipa tot timpul, iar Sandra se plângea. El nu îşi putea găsi o a doua slujbă şi abia se mai descurcau. Deodată, totul se prăbuşea peste el şi intrase în panică. Indiferent cât de drăguţ era copilaşul, lui Oliver îi părea rău că îl păstraseră.

— Băiete, trebuie să te gândeşti foarte bine. Asta vrei să faci în viaţă? Te simţi, într-adevăr, în stare să ţii copilul? Şi, mai important, ce ai de gând să faci cu tine însuţi? Vrei să munceşti ca piccolo tot restul vieţii? Şi Sandra?

Toate acele întrebări îl chinuiau pe băiat de luni întregi, iar acum era dărâmat. Îi mărturisi tatălui său că nu o mai

iubea pe Sandra, că se întreba dacă o făcuse vreodată şi, dacă da, nu pentru mult timp. Nu suporta gândul de a-şi petrece restul vieţii alături de ea, dar ceea ce complica acum lucrurile era faptul că ţinea la copil.

— E copilaşul meu, tată. Nu pot să-l părăsesc. N-aş putea să-i fac una ca asta şi nici mie însumi. Dar nu cred că mai pot sta cu ea… numai că, dacă o părăsesc, trebuie să i-l las pe Alex.

Avea îndoieli serioase cu privire la faptul că ea ar fi fost în stare să fie o mamă bună pentru copil. Părea să nu aibă niciunul din instinctele pe care el bănuise că le-ar fi avut. Şi nu se gândea decât la ea, ca întotdeauna, nu la copil.

— De ce nu o laşi să se pună din nou pe picioare? Poate că ar trebui să te gândeşti doar s-o întreţii nu să şi locuieşti cu ea.

Dar cum putea face aceasta? Spălând vase? Pompând benzină?

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut. Stai liniştit câteva zile şi încearcă să judeci la rece.

Dar când o făcu, se simţi din nou responsabil. Sandra ieşi din spital şi, fiindcă îi era milă de ea, el luă copilul şi se duse acasă. Lui Aggie i se frânse inima când îl văzu că ia copilul, iar Oliver simţi la fel văzându-l pe Benjamin că se ducea iar să facă ceea ce credea că este bine. Nu voia deloc să renunţe la sentimentul că era obligaţia lui şi lui Oliver i se rupea sufletul la gândul că stătea acolo, cu copilul şi fata. Insistă să-i dea cinci mii de dolari, iar Benjamin se luptase ca un tigru să-l facă să-i ia înapoi.

— Atunci, ia-o ca un împrumut. N-o să te las să mori de foame. Fii înţelegător, pentru numele lui Dumnezeu.

În cele din urmă, Benjamin cedă, promiţând să i-i dea înapoi de cum va putea.

Lucrurile se complicară şi mai mult peste două săptămâni, când preşedintele firmei lui Ollie îl chemă cerându-i ceva ce îl luă cu totul prin surprindere. Preşedintele filialei din Los Angeles era bolnav de cancer. Pleca săptămână aceea în concediu medical permanent şi

era nevoie de cineva să-i ia locul. Ba, mai mult decât atât, voiau să şi extindă sediul pentru a-l face la fel de important ca acela de la New York. Doreau „echilibru pe ambele Coaste”, cum spuseră ei, să fie aproape de industria filmului, atât de importantă pentru ei, şi să obţină clienţi mult mai grei pe Coasta de Vest. Iar preşedintele consiliului de administraţie hotărâse că Oliver era cel mai potrivit.

— Doamne... dar nu pot... Am doi copii la şcoală aici, o casă, o viaţă... nu pot să-i iau acum şi să-i duc la trei mii de mile distanţă.

Şi apoi mai era şi Benjamin cu problemele lui. Nu-l putea părăsi aşa cum făcuse Sarah cu un an în urmă.

— Va trebui să mă mai gândesc.

Dar salariul de care pomeniseră şi condiţiile făceau să pară o nebunie dacă refuza şi ştia acest lucru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oliver, vino-ţi în fire. Primeşte! Nimeni nu-ţi va mai face o asemenea ofertă şi, într-o bună zi, vei ajunge preşedinte al consiliului de administraţie.

Daphne încercă să-l lămurească în seara aceea, rămânând amândoi în birou multă vreme după ce toţi ceilalţi plecaseră.

— Şi copiii? Casa? Tata?

— Nu fi ridicol. Tatăl tău are acum viaţa lui şi o soţie care-l iubeşte. Benjamin, la fel. Se va descurca el mai devreme sau mai târziu, indiferent dacă eşti aici sau nu. E în stare. Îţi seamănă foarte mult. Iar lui Mel şi lui Sam le va plăcea foarte mult acolo. Doar ai văzut ce bine s-au simţit când aţi venit la New York.

— Bine, Daph, dar asta-i cu totul altceva! Suntem la treizeci de mile de Purchase, nu la trei mii de mile de casă.

— Nu şi dacă îţi vei face casa acolo. Iar Melissa peste doi ani va pleca la un colegiu. Aşa că nu-i mai folosi ca scuză. Primeşte! E o ofertă grozavă.

Los Angeles? California? Casa lui se afla acolo.

— Nu ştiu. Trebuie să mă mai gândesc, să vorbesc şi cu copiii să văd ce părere au.

Au fost amândoi şocaţi când le-a spus, dar nu atât de îngroziţi cum se aşteptase el. Ba chiar părea să le surâdă ideea după ce se mai gândiră. Nu le plăcea gândul că îşi lăsau prietenii, iar Sam era îngrijorat pentru cât de des o putea vedea pe Sarah, dar Ollie spuse că avea să-i trimită în vizită la ea destul de des şi îşi puteau petrece vacanţele cu ea. Pentru el, însă, continua să fie ceva extrem de greu de hotărât şi o perspectivă care-l îngrozea. Ceea ce era mai rău, trebuia să fie acolo într-o lună, poate chiar mai curând dacă se putea.

— Ei, copii, spuse el după ce discutaseră zile în şir.

Avea termen de gândire până la sfârşitul săptămânii.

— Ce ziceţi? Mergem în California sau rămânem aici?

Mel şi Sam schimbară o privire şi Ollie se trezi sperând că vor spune nu.

— Hai să mergem, zise Mel luându-l prin surprindere, iar Sam se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Da, tată, hai să mergem. Putem să ne ducem la Disneyland în fiecare duminică.

El îi privi uluit, surprins încă de hotărârea lor.

— Vorbiţi serios?

Ei încuviinţară şi, simţindu-se ca într-un vis, el se duse a doua zi la serviciu şi le spuse că accepta. Duminica aceea plecă cu avionul la Los Angeles, căută o casă de închiriat, îşi petrecu trei zile alegând şcoli, încă o săptămână se obişnui cu cei de la sediul firmei şi apoi se întoarse să rezolve treburile la New York.

Credincioasa Aggie fu de acord să-i însoţească, iar el hotărî să nu vândă casa din Purchase, ci să o ţină până când aveau să fie siguri că lucrurile mergeau bine pe Coasta de Vest. Cel mai greu fu să-i spună lui Benjamin, dar ajunse la o înţelegere cu el care îl făcea să nu-i mai ducă grija. Atât Benjamin cât şi Sandra acceptară să se mute în casa din Purchase împreună cu copilul. Le spuse că puteau să aibă grijă de ea şi că l-ar fi scutit de o grijă în plus dacă „îl ajutau”.

— Eşti sigur, tată? Nu ne faci o favoare?

— Nu, băiete. Ar mai exista şi o altă alternativă.

Îşi ţinu răsuflarea.

— L-ai putea lăsa pe Sandra şi pe Alex aici şi să vii cu noi pe Coasta de Vest.

Dar Benjamin clătină din cap cu tristeţe. Nu-i părăsea. Nu putea. Sandra habar nu avea să se descurce, iar Alex era copilul lui.

— O să ne fie bine.

Îşi găsise încă o slujbă şi, pentru că nu trebuia să plătească nicio chirie în casa tatălui său, însemna că era o cheltuială în minus.

Totul se întâmpla foarte repede. Împachetară şi plecară. Plânseră, îşi luară la revedere. Şi cu o săptămână înainte de Ziua Recunoştinţei porniră spre Los Angeles, pentru a începe o nouă viaţă în California.

Când avionul ateriza pe aeroportul din Los Angeles, Oliver se uită la Mel şi la Sam întrebându-se ce făcuse, oare.

— Sunteţi pregătiţi? îi întrebă el zâmbind nervos şi rugându-se să le fie pe plac casa pe care o închiriase în Bel Air.

Era ceva incredibil, cu verandă, saună, jacuzzi în fiecare baie şi o piscină de două ori mai mare decât cea din Purchase. Aparţinuse unui actor care dăduse faliment şi care o închiria până avea să se hotărască să o vândă.

Îl luară pe Andy din cuşca în care călătorise, iar Aggie îşi îndreptă pălăria şi zâmbi.

O limuzină îi aştepta la ieşirea din aeroport şi copiii urcară făcând ochii mari, în timp ce Andy lătra şi dădea din coadă. Oliver se întrebă pentru a o suta oară dacă nu cumva făcuse o nebunie imensă. Dar dacă era aşa, nimeni nu părea supărat. Nu încă, cel puţin. Se rezemă de speteaza banchetei şi îi luă pe ambii copii de mână.

— Sper să vă placă locuinţa.

— O să ne placă, spuse Sam zâmbind şi uitându-se pe fereastră, iar Mel păru deodată foarte matură, în timp ce se îndreptau spre noua casă pe care tatăl lor o închiriase în

Bel Air.

Era o lume complet nouă, o viaţă la fel, dar pe ei nu părea să-i deranjeze. Şi, uitându-se pe fereastră, Oliver era singurul speriat de ceea ce făceau.

Capitolul 21

Casa era exact ceea ce visaseră copiii. Era perfectă după părerea lor, iar Oliver era încântat. În câteva săptămâni se obişnuiseră şi toţi trei se simţeau minunat. Chiar şi Agnes era înnebunită după noul lor cămin şi, colindând prin magazine, găsi absolut tot ce dorea.

Lui Mel îi plăcea foarte mult şcoala, iar Sam invită doi noi prieteni la piscina lor să înoate împreună în weekendul de Ziua Recunoştinţei. Numai că vacanţa li se părea puţin ciudată fără Benjamin sau bunicul lor, iar Sarah era foarte departe de ei. Urmau să-şi petreacă vacanţa de Crăciun cu ea. Li se păru uluitor că se aflau acolo de o lună când îşi făcură bagajele pentru a pleca la Boston în vacanţă.

Oliver îi duse la aeroport şi oricât de mult ar fi ştiut că le va simţi lipsa, era bucuros că va avea câteva săptămâni în care putea să lucreze până mai târziu. Îi trebuia timp pentru a descurca toate problemele care îl aşteptau. Şi singura persoană care îi lipsea foarte mult era Daphne. Îi lipsea ochiul ei expert, mintea ei sclipitoare, judecata ei limpede şi soluţiile creatoare la toate problemele. De mai multe ori se întâmpla să o sune pentru a-i cere sfatul şi îi trimise prin poştă diverse hârtii pentru a afla ce părere avea în legătură cu ideile lui pentru noile companii şi prezentările pentru clienţi. Şi-ar fi dorit să fie trimisă şi ea la Los Angeles, dar mai ştia, de asemenea, că n-ar fi plecat. Legătura cu bărbatul din New York era prea importantă pentru ea. Mai degrabă ar fi renunţat la slujbă decât la bărbatul însurat pentru care renunţase la viaţă cu treisprezece ani în urmă.

Următoarele câteva săptămâni trecură în zbor şi Crăciunul veni pe nesimţite. Copiii decoraseră pomul de Crăciun înainte să plece şi făcuseră schimb de daruri cu tatăl lor, după care se duseseră să-şi petreacă vacanţa de Crăciun cu Sarah. Deodată, întorcându-se în casa pustie din

ziua plecării lor, îşi dădu seama că avea să fie cel dintâi Crăciun pe care îl sărbătorea singur, cel dintâi fără ei şi fără Sarah. Ar fi fost mai uşor dacă nu se mai gândea, pur şi simplu, la acest lucru, cufundându-se în muncă. Avea mai mult decât de ajuns pentru a fi ocupat în timpul celor două săptămâni cât aveau să stea plecaţi. După-amiaza următoare fu uimit când o angajată bătu şovăitor în uşa biroului său.

— Domnule Watson, Harry Branston s-a gândit că poate doriţi să vedeţi asta.

Tânăra puse o invitaţie pe birou şi el îi aruncă o privire. Dar nu avu timp să o citească decât peste câteva ore. Era o invitaţie la o petrecere de Crăciun pe care o organiza în fiecare an o reţea de televiziune pentru vedete, personal, prieteni, cei mai buni agenţi publicitari şi acea reţea era unul din cei mai importanţi clienţi ai agenţiei. Diplomatic ar fi fost să se ducă, dar nu vedea cum să-şi facă timp şi nici nu prea avea chef. O dădu la o parte şi hotărî să vadă cum avea să fie ziua aceea. Trecuseră patru zile de atunci şi ultimul lucru la care se gândea în acea după-amiază de vineri, când găsi invitaţia în teancul de hârtii de pe birou, era de a merge la o petrecere. Nu cunoştea pe nimeni şi nu-şi închipuia că cineva i-ar fi observat absenţa. O dădu iarăşi la o parte şi, deodată, parcă o auzi pe Daphne îndemnându-l să se ducă. Era exact ceea ce i-ar fi spus să facă, pentru agenţie şi pentru a-şi consolida poziţia ca preşedinte al filialei din Los Angeles.

— Bine... bine... murmură el. O să mă duc.

Apoi zâmbi în sinea lui gândindu-se din nou la ea şi la cât de mult îi lipseau serile când mâncau spaghete. Acesta fusese unul din cele mai dificile aspecte ale venirii lui la Los Angeles. Nu avea prieteni acolo. Şi, cu siguranţă, pe nimeni ca Daphne.

Sună după limuzina, pe care rareori o folosea, dar care, în astfel de momente era foarte folositoare. Şoferul trebuia să ştie unde se ţinea petrecerea şi el nu mai trebuia să se preocupe de parcare.

Petrecerea avea loc pe un platou uriaş al studioului, iar când limuzina intră în parcare, un portar îi căută numele pe o listă, după care le făcu semn să treacă. Lui tot i se părea că e un vis sau că juca un rol într-un film ciudat.

Două tinere îi arătară drumul şi, deodată, se trezi în mijlocul a sute de oameni îmbrăcaţi festiv, care beau şampanie, într-un spaţiu care părea un hol imens de hotel. Deasupra capetelor lor se înălţa un pom de Crăciun gigantic, iar directorii reţelei salutau pe toată lumea. La început, se simţi prost, ca un elev nou într-o şcoală, dar nimeni nu părea să observe. Se prezentă singur de câteva ori şi fu impresionat când văzu chipuri cunoscute, vedete ale unor spectacole de succes, sclipitori cu toţii. Femeile erau frumoase, bărbaţii, de asemenea, arătau bine şi, deodată, îi păru rău că nu era şi Mel acolo. Ar fi fost uluită şi i-ar fi plăcut la nebunie. Îl văzu chiar şi pe starul spectacolului preferat al lui Sam, un băiat pistruiat, ale cărui replici Sam le repeta la infinit.

Se întoarse pentru a face loc cuiva şi, fără să vrea, calcă pe altcineva pe picior. Sări imediat, cu scuzele pe buze şi, când se răsuci, o descoperi lângă el pe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Chipul ei era absolut fără cusur, ochii verzi, iar părul avea o culoare arămie.

— Vă… vă rog să mă scuzaţi… n-am văzut…

Îşi dădu seama că o mai văzuse undeva, dar nu ştia unde. Ea îi privi şi îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii perfecţi. Părea să se simtă foarte bine într-o pereche de pantaloni roşii de piele şi un pulover negru simplu. Avea un zâmbet copilăros, nu de vedetă de cinema. Era surprinzător de scundă şi totul la ea părea mic şi perfect.

— Îmi pare nespus de rău, spuse el iar, după ce o călcase zdravăn, dar ea râse doar uitându-se la cei care zumzăiau în jur.

— O nebunie, nu? Vin în fiecare an şi totdeauna mă întreb de ce. Parcă ar fi ceva de genul „Hei, Joe, trimite o grămadă de indivizi pentru o petrecere”. După care pun câte o cupă de şampanie în mâna fiecăruia şi pe urmă le

spun să se distreze.

Râse din nou şi se uită la ceilalţi, după care privirea ei o întâlni pe a lui Oliver. Pentru ei era ceva cu totul nou, acel chip perfect, părul splendid coafat, toţi cei din Los Angeles păreau atât de „dichisiţi”, atât de atenţi în modul de a se îmbrăca şi a se farda. Făceau un lucru extrem de important din felul cum arătau şi, totuşi, simţi că fata aceea era cu totul altceva.

— Ştiu că n-ar trebui să te întreb, probabil ar trebui să ştiu, dar lucrezi aici?

— Într-un fel, s-ar putea spune. Tu nu, nu-i aşa?

Dacă ar fi lucrat acolo, ar fi recunoscut-o, dar nu o deranja că nu o făcuse. Ei îi plăcea mai mult aşa.

— Lucrez pentru o agenţie publicitară.

Nu-i spuse că era chiar preşedintele uneia din filialele acesteia.

— Abia am venit de la New York acum câteva săptămâni. E cu totul altfel aici, dar îmi place.

— Mai aşteaptă puţin. E o mare aiureală. Eu, sunt aici de zece ani şi tot mă simt ca Alice în Ţara Minunilor.

Era un sentiment pe care el începea să-l cunoască foarte bine şi, deodată, se întrebă cum o fi arătând necoafată şi nefardată.

— De unde ai venit?

— Din Nebraska, spuse ea râzând. Îţi vine să crezi? Am venit aici să studiez la UCLA şi să devin o „stea”. Ai mei tot mă consideră nebună că stau aici. Uneori şi eu însămi cred asta, dar, după un timp, te laşi furat, îmi place foarte mult să lucrez în domeniu.

Vorbea cu emoţie şi lui îi plăcea privirea ei. Era plină de viaţă şi haz şi nu părea să ia nimic în serios. În timp ce stăteau de vorbă, apăru cineva care îi ceru un autograf. Ea se semnă fără să dea prea mare atenţie, zâmbi, mulţumi şi se întoarse spre Ollie. El părea deja extrem de jenat dându-şi seama că ar fi trebuit să o recunoască.

— Bine. Mâine o să fiu îngrozit. O să aflu cine eşti şi o să mă simt ridicol. Ce-ar fi să-mi spui acum ca să scap de

grijă?

Zâmbea şi el.

— Cine eşti?

— Scufiţa Roşie, îl tachină ea. Ca să fiu sinceră, îmi plăcea faptul că nu mă cunoşteai. Nu vreau să stric tot.

— Promit să uit imediat după aceea.

— Bine, spuse ea şi, întinzând mâna ca pentru o prezentare oficială, adăugă: În acest caz, sunt Charlotte Sampson.

Era vedeta unuia din cele mai bune spectacole ale reţelei respective, unul care se transmitea săptămânal. Avea un partener şi vreo optzeci de milioane de spectatori.

— Dumnezeule…

Se simţea chiar ridicol, iar Mel avea să moară când va auzi că o cunoscuse.

— Nu-mi vine să cred.

— Acum că am scăpat de grijă, tu cine eşti?

Îi strânsese mâna, dar uitase să se prezinte. Nu-i venea să creadă că nu o recunoscuse, dar niciodată nu-şi închipuise că era atât de scundă, de tânără, de plină de viaţă şi de frumoasă. În spectacol era foarte serioasă şi, de obicei, părul îi era pieptănat altfel, dar continuă să se holbeze la ea şi se simţi îngrozitor când se prezentă, în sfârşit.

— Te rog să mă scuzi, dar m-ai luat complet prin surprindere. Mă numesc Oliver Watson. E ceva foarte neobişnuit pentru noi, cei care venim din Est. Mă tem că nu sunt învăţat să mă lovesc de vedete în fiecare zi, ca să nu mai vorbesc de călcat pe picioare.

— Nu-ţi face griji. Ultima dată când a fost aici, tata s-a dus direct la Joan Collins, pe platoul de filmare, şi i-a spus că seamănă cu o profesoară de şcoală duminicală pe care o cunoştea el în Nebraska. A fost prima oară când am văzut-o amuţind. El a bătut-o uşor pe spate şi şi-a văzut de drum.

— Poate ar trebui să încerc şi eu asta. Dar nu mi se pare că semeni cu o profesoară de şcoală duminicală.

Mai degrabă cu o fată obişnuită. Dar una excepţional de

frumoasă. Era, într-adevăr, splendidă, iar părul ei roşu ca focul îl intriga. Îşi dădea seama după culoarea pielii ei că era o roşcată naturală.

— Nu-mi pari a fi un agent publicitar. Parcă ai fi unul din tipii din spectacolul nostru, spuse ea râzând şi el observă că o făcea des.

Era o fată foarte simpatică, fără aerele caracteristice ale unei persoane atât de importante şi de celebre ca ea.

— Mă tem că nu-i aşa.

— Dar ce te-a adus aici?

Peste tot erau numai oameni cunoscuţi ei, care îi făceau cu mâna, îi trimiteau sărutări, îi făceau semne, dar ea părea perfect mulţumită să continue să stea de vorbă cu Ollie.

— Agenţia. Cineva s-a îmbolnăvit şi am fost trimis să-i iau locul. M-au luat cam pe nepregătite, dar totul a ieşit bine, în final.

Se simţi deodată vinovat.

— Domnişoară Sampson, vă reţin cumva? Îmi închipui că sunt o mulţime de oameni importanţi cu care ar trebui să staţi de vorbă, nu cu un tip de la agenţia publicitară a reţelei.

— Mi-am achitat obligaţiile deja. Am venit devreme, am băut un pahar de şampanie şi l-am sărutat pe preşedintele reţelei. Ce mai vrei? Puţin step? Acum sunt în timpul meu liber. Şi îmi place să stau de vorbă cu tine. E mult mai uşor decât să discut cu vedete nervoase ale căror spectacole nu se mai bucură de cotări foarte bune.

Al ei se bucura, cu siguranţă. Fusese nominalizată pentru acordarea premiului *Emmy* anul acesta, deşi nu îl câştigase. Ceea ce îl făcea pe Oliver să se simtă şi mai prost pentru faptul că nu o recunoscuse de prima dată.

— Ce-ai făcut de când ai venit la Los Angeles, Oliver?

— Am muncit… iar am muncit… m-am instalat… ca să fiu sincer, n-am văzut nimic în afară de casă şi birou.

— Nu prea pare distractiv. Ai luat cina undeva?

— Nu încă, ah, ba da, o dată cu copiii. Am fost la *Hard*

Rock Café şi le-a plăcut foarte mult. M-am simţit în vârstă de patru sute de ani şi de parcă îmi pierdusem auzul.

Ea râse, îl plăcea, dar şi ea se simţea cam la fel, numai pentru că nu se prea putea vorbi acolo. Decorul, însă, era splendid şi îi plăcea în mod deosebit să vadă maşina lui Elvis Presley părând să străpungă tavanul. Copilul din ea se trezea de fiecare dată când vedea acest lucru.

— Ai fost la *Spago?*

— Mă tem că nu.

— Va trebui să mergem o dată.

Semăna cu o versiune locală a expresiei „hai să luăm masa împreună o dată”, aşa că nu o luă în serios. Părând interesată, îl întrebă:

— Câţi ani au copiii?

— Am o fiică de şaisprezece ani, un fiu de zece şi încă un fiu, care a rămas în Est, în vârstă de optsprezece ani.

— Drăguţ, spuse ea zâmbind, dar cu o uşoară umbră de regret.

Îl plăcea foarte mult.

— Şi soţia ta câţi ani are?

Îl privi drept în ochi şi el râse de îndrăzneala ei.

— Patruzeci şi doi şi suntem divorţaţi.

Sau aproape. Hârtiile aveau să se definitiveze peste opt săptămâni, iar în inima lui, acolo unde conta, legătura fusese retezată, în sfârşit. Charlotte Sampson îi zâmbi larg când auzi.

— Doamne, ce veste bună! Începusem să-mi fac griji!

El se simţi măgulit de vorbele ei şi de atenţia pe care i-o acorda. Avea impresia că nu merita. Poate că era doar timidă şi nu-i plăceau petrecerile mari.

— Copiii sunt aici acum?

— Nu, au plecat în Est acum câteva zile ca să-şi petreacă vacanţa de Crăciun cu mama lor în Boston.

— Parcă ai spus că locuieşti la New York, zise ea, după care adăugă nedumerită: Şi de ce nu sunt cu tine de Crăciun?

— Pentru că stau cu mine tot anul. Am locuit, într-adevăr,

la New York, dar ea stă în Boston. A plecat acum un an pentru a urma nişte cursuri şi...

O privi, avea să-i spună adevărul, chiar dacă nu ştia sigur că îi păsa, dar se purta ca şi cum i-ar fi păsat şi părea o persoană simpatică.

— Ne-a părăsit... pe mine şi pe copii... aşa că ei stau cu mine acum.

Ea îl privi, devenind deodată foarte serioasă, dându-şi părul lung şi roşu la o parte de pe umeri.

— Pare a fi o poveste lungă şi dureroasă.

— A fost. O vreme. Acum e doar una scurtă. Ea e fericită. Noi suntem bine. La nevoie te adaptezi.

— Şi copiii?

El încuviinţă.

— Se simt foarte bine. Cred că, deja, pot să îndure orice. Sunt foarte buni.

— Şi tu pari un tată bun.

— Îţi mulţumesc, spuse el făcând o uşoară plecăciune şi râseră amândoi.

În clipa aceea, unul din directorii reţelei veni să-i salute. O sărută pe Charlotte pe ambii obraji şi îi strânse mâna lui Oliver spunându-i că îl căuta de o oră.

— Vreau să te prezint câtorva prieteni, dar văd că pe favorita mea ai cunoscut-o deja.

— Era să o calc în picioare când am intrat, dar ea a fost destul de drăguţă să nu pună să fiu dat afară sau să mă dea în judecată. Acum e probabil prea schilodită ca să se mai poată mişca, aşa că stăteam puţin de vorbă plictisind-o cu povestiri despre copiii mei.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Oliver, spuse ea şi păru aproape jignită când el râse, după care îi spuse directorului: Bănuiesc că acum o să-l iei.

— Trebuie. Dar, dacă vrei, îl aduc înapoi, zise omul şi se întoarse spre Oliver. Ai grijă, nu poate suferi vedetele de cinema, iubeşte copiii şi câinii şi nu-şi uită niciodată replicile. Eu n-am încredere în astfel de femei, tu ai? Şi, în plus, arată senzaţional. Ar trebui s-o vezi la patru

dimineaţa, îţi vine rău, e nemachiată şi are un chip de înger.

— Ei, Howie, încetează! Ştii foarte bine cum arăt dimineaţa!

Râdea şi Oliver păru amuzat. I se părea simpatică şi i-ar fi făcut mare plăcere să o vadă la patru dimineaţa, cu sau fără fard.

— Toate sunt nişte minciuni, nu pot să sufăr copiii şi câinii.

Dar nu îi dăduse această impresie când vorbiseră despre copiii lui.

— Bine, Charlie, du-te şi joacă-te cât îl plimb eu pe Oliver. Peste puţin timp îl aduc înapoi.

Dar, după ce se despărţiră de ea, spre regretul lui Oliver, „Howie” îl prezentă absolut tuturor personalităţilor aflate pe platou şi, abia peste o oră se întoarse în locul unde o lăsase. Bineînţeles că ea nu mai era. Nici nu se aşteptase să o mai găsească... nu chiar... numai că i-ar fi făcut plăcere. Se depărta încet şi tocmai se îndrepta spre limuzină când, spre surprinderea lui, o văzu în depărtare pregătindu-se să urce la volanul unui Mercedes roşu. Avea părul strâns în două cozi, nu mai era fardată şi purta o haină de piele neagră. Îi făcu cu mâna, iar ea îl văzu şi îi răspunse, ezitând o clipă, parcă aşteptându-l să se apropie. El se îndreptă spre ea, dorind să-i spună cât de mult îl bucura faptul că o cunoscuse, iar ea zâmbi.

— Te duci acasă?

Ea încuviinţă şi îi zâmbi, părând deodată o copilă, una foarte frumoasă.

— Am două săptămâni libere începând de astăzi. Tu? Ai terminat aici?

El dădu din cap afirmativ. Ar fi vrut să o invite undeva, dar, pur şi simplu, nu îndrăznea. Apoi, îşi spuse, ei, ce naiba, nu putea decât să refuze, chiar dacă era Charlotte Sampson.

— Ai mâncat?

Ea scutură din cap şi se lumină la faţă.

— Nu vrei să mâncăm o pizza la *Spago?* Nu sunt sigură că o să putem intra, dar merită să încercăm. De obicei e foarte aglomerat.

Era extrem de adevărat. De obicei, oamenii stăteau lipiţi unul de altul aşteptând să guste grozavele mâncăruri ale lui Wolfgang Puck şi să le arunce o privire vedetelor care veneau acolo.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse el părând încântat şi se uită peste umăr la limuzină. Mergi cu mine sau te urmez?

— Ce-ar fi să mergi tu cu mine?

— Nu te superi?

Ar fi fost, cu siguranţă, mai simplu. Ea îi zâmbi din nou cu căldură. Îi plăcea cum arăta şi cum vorbea. Îi plăcea aerul lui degajat şi avea ceva liniştit şi încrezător. Părea să fie o persoană pe care se putea conta.

— Bineînţeles că nu mă supăr.

El scăpă de şofer repede, parcă temându-se ca ea să nu se răzgândească şi urcă pe locul de lângă ea. Deodată, ea se întoarse spre el şi zise:

— Am o idee mai bună. Uneori, la *Spago* poate fi foarte mult zgomot. Mai ştiu un local italienesc pe Melrose. Se numeşte *Chianti.* E întunecos şi nu ne poate vedea nimeni acolo. O să sunăm de aici să vedem dacă ne primesc.

Arătă spre un telefon roşu micuţ, care atârna de bord şi îl mânui cu o singură mână în timp ce pornea maşina. El o privi uimit.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Sunt doar impresionat.

— Da, zise ea zâmbind. Sunt departe de Lincoln, Nebraska.

Cei de la restaurant răspunseră imediat şi erau încântaţi să-i rezerve o masă domnişoarei Sampson. Era o alegere perfectă. Un local mic, întunecos şi intim, care nu avea absolut nimic deosebit. Arăta ca oricare alt restaurant italienesc, iar mâncărurile din meniu păreau delicioase. Chelnerul le luă comanda imediat şi ei se aşezară pe banchetă unul lângă altul, în timp ce Oliver încerca să se

dezmeticească. Lua cina cu Charlotte Sampson în persoană. Doar se afla la Hollywood, nu? O fracţiune de secundă se gândi la Megan, din New York. Ce diferenţă. Ea era atât de sofisticată şi chiar puţin decadentă, în timp ce fata aceea era atât de simplă. Dar Charlotte părea foarte reală.

— A fost o idee minunată, spuse el părând încântat şi amândoi se năpustiră asupra mâncării, căci erau lihniţi.

— E atât de bine să nu fiu nevoită să mă gândesc să mă duc la lucru la patru dimineaţa. Uneori, asta îţi distruge complet viaţa socială. Mai tot timpul sunt prea obosită ca să mai merg undeva seara, decât la culcare. Fac o baie şi pe urmă mă târăsc în pat cu scenariul pentru a doua zi şi, la nouă, dorm dusă.

— Şi toate acele renumite petreceri hollywoodiene?

— Sunt pentru idioţi. Cu excepţia obligaţiilor de serviciu ca aceea din seara asta. La restul poţi să nu te duci, dar la una ca asta e prea periculos să nu iei parte pentru că n-ai vrea să se supere toată lumea de la reţea.

— Am auzit. E chiar atât de grav?

— Uneori, dacă nu ai o cotare prea bună. E o muncă îngrozitoare, spuse ea, dar apoi, râse. Mie îmi place, însă. Îmi place foarte mult munca istovitoare, provocarea de a juca roluri grele. Sunt şi alte lucruri pe care aş vrea să le fac, dar asta este o experienţă grozavă.

Juca în spectacol de doi ani.

— Ce altceva ai vrea să faci?

— Profesional vorbind?

Era o întrebare interesantă.

— Probabil Shakespeare. În colegiu am jucat mult şi, după aceea, pe perioada verii, când nu găseam altceva de lucru. Îmi place foarte mult teatrul. Tensiunea pe care o presupune. Faptul că trebuie să-ţi aminteşti toate replicile şi să joci perfect seară de seară. Cred că, pentru mine, cea mai mare bucurie ar fi să joc într-o piesă de pe Broadway.

El încuviinţă, înţelegând ce voia să spună. Era un fel de culme a artei dar şi ceea ce făcea ea era de calitate. O

admira foarte mult pentru ceea ce făcea. Era o muncă mai grea decât părea. Măcar atâta lucru ştia.

— Ai jucat vreodată în filme?

— Într-unul singur, spuse ea râzând. A fost un dezastru. Singura care l-a văzut şi i-a plăcut a fost bunica mea din Nebraska.

Amândoi râseră şi continuară să mănânce în timp ce discutau despre obligaţiile lor profesionale, despre copiii lui şi, despre cum se simţea el trezindu-se deodată la conducerea filialei din Los Angeles.

— Munca de publicitate este foarte grea. Ai greşit o dată, pierzi un client.

De ani de zile, ea auzise tot felul de povestiri îngrozitoare, dar el părea surprinzător de calm.

— Nu-i deloc diferit de ce faci tu. N-ai voie să fii în derivă.

— De aceea ai nevoie şi de altceva; ca să nu-ţi pese prea mult niciodată. Trebuie să mai ai ceva important în viaţă.

— Ca de exemplu?

Ea răspunse fără nicio ezitare:

— Un soţ, copii. Oameni pe care-i iubeşti, altceva la care să te pricepi, pentru că, într-o bună zi, spectacolele, autografele, toate astea, dispar şi trebuie să ai grijă să nu dispari odată cu ele.

Era o concepţie sănătoasă cu privire la ceea ce făcea şi o respecta pentru asta, dar ceea ce spusese cu câteva clipe mai înainte îl puse pe gânduri.

— Există cumva ceva ce nu mi-ai spus, domnişoară Sampson? E posibil ca soţul tău să apară aici şi să-mi dea un pumn în nas?

Ea râse şi scutură din cap înfigând furculiţa în spaghete.

— Mă tem că acest lucru nu se va întâmpla. Am fost căsătorită odată, demult, la douăzeci şi unu de ani. A durat cam zece minute după ce am absolvit colegiul.

— Ce s-a întâmplat?

— Simplu. Era actor. A murit pe loc. Şi n-am mai cunoscut pe nimeni cu care să fi dorit să mă căsătoresc. În domeniul sentimental, nu întâlneşti des bărbaţi alături de

care să vrei să-ţi petreci restul vieţii.

Câţiva ani se mai întâlnise cu un producător, dar nu ieşise nimic. După aceea, stătuse foarte multă vreme singură sau se întâlnea cu oameni care nu lucrau în acelaşi domeniu.

— Cred că sunt prea pretenţioasă. Mama zice că nu-mi mai cunosc lungul nasului.

Îl privi grav, dar în ochi avea o sclipire ironică.

— Luna viitoare împlinesc treizeci şi patru de ani. Cred că sunt prea bătrână pentru măritiş.

El râse în hohote. Părea de douăzeci de ani.

— N-aş spune asta sau aici aşa se consideră?

— Dacă ai trecut de douăzeci şi cinci de ani, eşti mort. La treizeci faci cel dintâi lifting facial. La treizeci şi cinci îl ai pe al doilea şi cel puţin, o lucrare la ochi. Poate chiar două. La patruzeci, totul s-a terminat. De asta spun că mai trebuie să ai şi altceva în viaţă.

Părea foarte serioasă.

— Şi dacă nu soţ şi copii, atunci ce?

— Ceva care să-ţi ocupe gândurile. Am lucrat foarte mult cu copii handicapaţi, dar, în ultima vreme, n-am mai avut timp.

— Ţi-i împrumut pe ai mei.

— Cum sunt?

Părea interesată şi el fu mişcat. Era greu de crezut că este o celebritate. Era atât de reală şi cu picioarele pe pământ. Îi plăcea foarte mult. Deocamdată. Aproape că îl făcea să uite de felul cum arăta. Dintr-odată, înfăţişarea ei nu mai era importantă în comparaţie cu restul. Era frumoasă în interior şi acest lucru îi plăcea mult mai mult. Gândindu-se la asta, încercă să-i răspundă la întrebarea despre copii.

— Mel e inteligentă şi responsabilă şi îşi doreşte cu disperare să devină actriţă. Sau, cel puţin aşa gândeşte acum. Dumnezeu ştie ce o să vrea mai târziu. Dar intenţionează să studieze drama la colegiu. Deocamdată e la liceu. Înaltă, blondă, o fată drăguţă. Cred că o să-ţi placă.

Deodată, se gândi că ele două aveau să se întâlnească şi imediat se întrebă dacă nu cumva mergea prea repede, dar Charlotte nici nu tresări.

— Şi Sam e un copil drăguţ, are zece ani şi e puţin cam neastâmpărat. Se pare că toată lumea îl iubeşte.

După aceea îi povesti despre Benjamin, Sandra şi copilul lor.

— Pare ceva foarte complicat şi lui trebuie să-i fie extrem de greu.

— Aşa este. E hotărât să facă ce e bine, chiar dacă acest lucru îl distruge. Pare să nu o mai iubească pe fată, dar e nebun după copil.

— Deci, eşti bunic, spuse ea privindu-l deodată cu căldură.

Ochii el aveau aceeaşi nuanţă de verde ca ai lui, dar niciunul din ei nu observase.

— Nu mi-ai spus asta când ne-am cunoscut.

Ollie râse de felul cum spuse ea acest lucru.

— Schimbă ceva foarte mult?

— Enorm. O să le spun alor mei că am ieşit cu un bunic. Se vor întreba cu siguranţă dacă mai sunt în toate minţile.

Părea să fie foarte apropiată de ei şi acest lucru îi plăcea lui Oliver. Îi spuse chiar şi despre tatăl său şi Margaret.

— Vin în ianuarie să vadă copiii. Ea e minunată pentru el, deşi, la început, n-am crezut. A fost un şoc extraordinar când s-a însurat atât de curând după moartea mamei.

— Ciudat, dar indiferent cât de bătrâni sunt, când e vorba de părinţii noştri, noi suntem tot copii. Nu crezi?

— Ba da. Nu mi-a plăcut deloc la început. Dar are şi el dreptul la puţină fericire în ultimii ani de viaţă.

— S-ar putea să trăiască foarte mult, spuse ea zâmbind.

— Sper.

— Sper să-i cunosc şi eu, zise ea încet.

Terminară de mâncat şi mai sporovăiră puţin în timp ce îşi băură cafeaua, după care se îndreptară spre maşina ei şi în drumul spre ieşire, două persoane o opriră pentru a-i cere autografe. Ea, însă, nu păru să se supere. Era

prietenoasă şi drăguţă, aproape recunoscătoare. Când urcară în maşină, el comentă acest lucru, iar ea îl privi foarte serioasă.

— În această meserie n-ai voie să uiţi că aceşti oameni te fac să fii ceea ce eşti. Fără ei, nu eşti nimic. Eu nu uit niciodată asta.

Interesant era faptul că nu devenise o înfumurată, ci era uluitor de modestă şi aproape ştearsă.

— Îţi mulţumesc că ai luat cina cu mine în seara asta.

— M-am simţit minunat, Oliver, spuse ea şi păru sinceră.

Îl duse acasă în Bel Air şi, când ajunseră, el păru să ezite puţin, nefiind sigur dacă să o invite înăuntru sau nu şi, apoi, o făcu, în sfârşit, dar ea spuse că era foarte obosită. După care îşi aminti ceva, deodată.

— Ce faci în timpul vacanţei, din moment ce copiii sunt plecaţi?

— Nu prea multe. Aveam de gând să lucrez. Acesta va fi primul Crăciun petrecut fără ei.

— De obicei şi eu mă duc acasă, dar anul acesta n-am putut. Fac o reclamă săptămână viitoare şi voiam să mă uit pe scenariile următoare. Avem un nou scenarist. N-ai vrea să facem ceva duminică?

Era Ajunul Crăciunului şi el încerca să nu se gândească la asta, oferta ei, însă, era prea atrăgătoare pentru a o refuza.

— Încântat. Am putea lua cina aici.

Agnes era acasă, chiar dacă nu erau copiii, dar Charlotte avu o idee mai bună.

— Ce-ar fi să pregătesc un curcan? Aşa cum se cuvine. Ţi-ar plăcea?

— La nebunie.

— După aceea, putem merge la biserică. Şi am nişte prieteni pe care îi vizitez totdeauna în ziua de Crăciun. Ai vrea să mă însoţeşti şi acolo?

— Charlotte, cu mare plăcere, dar eşti sigură că n-ai vrea să faci altceva? N-aş dori să te deranjez. Mă voi simţi foarte bine, să ştii.

Bine, dar foarte singur.

— Eu nu, spuse ea zâmbind uşor. Şi-aş fi extrem de dezamăgită dacă n-ai veni. Crăciunul e foarte important pentru mine şi îmi place să-l sărbătoresc cu cei la care ţin. Nu sunt deloc adepta pomilor de Crăciun artificiali şi a altor chestii de acest gen.

— Atunci, voi fi acolo. La ce oră?

— Vino la cinci. Putem să mâncăm la şapte şi să mergem la biserică la miezul nopţii.

Îşi scrise adresa pe o hârtie, după care el coborî din maşină, ameţit, iar ea îi mulţumi din nou şi plecă făcându-i cu mâna. El rămase locului multă vreme privind în urma maşinii roşii şi întrebându-se dacă totul se întâmplase cu adevărat. Era ca într-un vis. Dar Crăciunul cu ea era ceva şi mai incredibil.

Îl aştepta într-o rochie albă. Casa era decorată foarte frumos. Se afla pe dealurile Hollywood-ului, pe Spring Oak Drive şi avea aspectul plăcut al unei ferme. Ea râse şi spuse că îi amintea de Nebraska. Erau podele din lemn, tavane cu grinzi, şemineuri imense, câte unul în fiecare cameră şi, în faţa lor, canapele mari, încărcate cu perne. Bucătăria era aproape la fel de mare ca living-room-ul, cu alt şemineu şi o masă pregătită pentru două persoane. Un pom de Crăciun sclipea vesel într-un colţ. Sus, erau două dormitoare frumoase, dintre care unul era, evident, al ei, zugrăvit în roz şi cu huse înflorate. Celălalt reprezenta o cameră de oaspeţi, zugrăvită în galben, unde stăteau părinţii ei când veneau, ceea ce, după spusele ei, nu se întâmpla îndeajuns de des. Nu avea nicio zecime din aspectul sofisticat al apartamentului lui Megan din New York, dar era de zece ori mai cald şi lui îi plăcu foarte mult.

Pusese la rece o sticlă de vin alb pentru el, iar curcanul era în cuptor. Preparase pireu de castane, cartofi, mazăre, peltea de merişor şi foarte multe alte feluri. Era o adevărată sărbătoare şi el îşi aminti de frumoasele zile de Crăciun pe care le petrecuse acasă împreună cu Sarah şi, cu mult timp în urmă, cu părinţii lui. Se aşteptase să mănânce sandvişuri cu pastramă la birou sau să se

oprească la *Hamburger Hamlet* în drum spre casă. În niciun caz nu-i trecuse prin cap aşa ceva sau să fie cu Charlotte Sampson. Parcă îi căzuse în braţe, ca un dar din ceruri. Când se aşează la masă, el îi puse în faţă un micuţ cadou. Fusese atât de mişcat de invitaţia ei, încât voise să-i ofere ceva frumos de Crăciun. Aşa că trecuse pe la *Cartier* cu o zi în urmă şi îi cumpărase o brăţară simplă de aur. Ea fu profund emoţionată şi jenată, pentru că ea nu îi luase niciun cadou.

— Acesta e darul tău. O masă de Crăciun ca în basme.

Ea păru încântată de faptul că însemna atât de mult pentru el şi vorbiră, râseră şi, după cină, el se folosi de cartea de credit pentru a-şi suna copiii la Sarah. I se părea ciudat să le vorbească fără să fie cu ei, dar păreau să se distreze. Se auzeau râsete, chiote, receptorul fu trecut din mână în mână şi nu i se păru straniu nici când vorbi cu Sarah. Îi ură toate cele bune şi închise. După aceea îşi sună tatăl, care părea mai fericit ca oricând. Era, de asemenea, uluitor că Sarah îi părăsise exact cu un an în urmă. Îi spuse acest lucru Charlottei. Îi venea uşor să-i vorbească. Pentru desert făcuse prăjituri şi plăcintă cu mere, peste care pusese puţină frişcă.

— Încă îţi mai e dor de ea, Oliver? îl întrebă în timp ce priveau pe fereastră şi terminau de mâncat.

El, însă, scutură din cap şi fu sincer:

— Nu. Mi se pare ciudat chiar să-mi amintesc că am fost însurat cu ea. Acum pare o străină şi cred că şi este. Dar, la început, a fost îngrozitor. Credeam că nu voi supravieţui. A trebuit s-o fac, însă, de dragul copiilor. Ei m-au susţinut.

Ea încuviinţă, înţelegând. Se gândi că era norocos să-i aibă.

— Bănuiesc că niciodată n-am dorit aceleaşi lucruri şi am încercat să ignor asta ani întregi. Ea, însă, n-a uitat nici o clipă ce a vrut.

— Ciudat cum, uneori, acest gen de perseverenţă e o adevărată virtute, iar alteori un mare păcat, nu?

— În cazul ei, bănuiesc că măritişul a fost o mare

greşeală, dar mă bucur că am făcut-o, altfel n-am mai fi avut copiii.

— Sunt totul pentru tine, nu-i aşa, Oliver?

— Aşa e, mărturisi el, poate prea mult. În cursul anului care a trecut, n-am făcut prea multe pentru mine însumi.

Cu excepţia lui Megan, dar nu fusese decât o nebunie de moment, o lună de delicioasă dementă.

— Poate că aveai nevoie de timp de gândire, ca să-ţi dai seama ce vrei acum.

— Cred că da. Nu cred că ştiu răspunsul încă, dar poate că nici nu-i nevoie deocamdată.

Îi zâmbi, iar ea îi umplu ceaşca cu cafea fierbinte. Era fericit şi îi plăcea foarte mult să stea cu femeia aceea. Avea impresia că fusese făcută pentru ei, cu excepţia faptului că era Charlotte Sampson.

— Dar tu? o întrebă el. Tu ştii ce vrei, Charlotte?

Ea zâmbi.

— Ştii, aş vrea să-mi spui Charlie. Aşa îmi spun toţi prietenii mei apropiaţi.

Era uimitor să fie considerat unul din aceştia, dar trebuia să admită că îi surâdea ideea.

— Totdeauna mă gândesc la asta la sfârşitul anului… încotro merg… unde aş vrea să fiu la anul şi ce-aş vrea să fac. Acelaşi lucru, bănuiesc, atâta timp cât merge.

Amândoi ştiau că se referea la cariera ei de actriţă.

— Cât despre restul, ce-o fi să fie. Am şi eu visurile mele, ca fiecare, dar multe s-au realizat deja.

Părea perfect mulţumită de viaţa ei. Nu căuta, nu lupta şi nici nu-şi dorea să aibă mai mult.

— Mi-ar plăcea să mă mărit şi să am copii într-o bună zi, doar dacă nu mi-e scris. Nu te poţi omorî pentru astfel de lucruri şi ele se întâmpla numai dacă vrea destinul.

Era ciudat de raţională şi minunat de liniştită.

O ajută să strângă masa, pe la zece băură încă o ceaşcă de cafea şi cu puţin înainte de miezul nopţii, o duse în Beverly Hills, la *Biserica Bunului Păstor.* În timpul slujbei de la miezul nopţii stătură foarte aproape unul de altul. Era

exact cum trebuia să fie, iar la sfârşit, înconjuraţi de lumini, copaci şi tămâie, cântară cu toţii colinde de Crăciun. Era unu şi jumătate când ieşiră şi el o conduse încet acasă, simţindu-se fericit, emoţionat şi împlinit. Atât de mult, încât aproape că nu îi era dor de copii.

Avea de gând să o lase în faţa casei doar, dar când ajunseră, ea îl privi, deodată, ciudat.

— Ştiu că s-ar putea să ţi se pară straniu, Oliver, dar e atât de îngrozitor să te întorci acasă singur în Ajunul Crăciunului. N-ai vrea să-ţi petreci noaptea în camera mea de oaspeţi?

Se cunoscuseră doar cu două zile în urmă şi el deja împărţea Crăciunul cu ea, iar acum îl invita în casa ei, ca oaspete, nu cu dorinţa trupească pe care i-o arătase Megan, ci cu bunătate, căldură şi respect, astfel încât el îşi dori să rămână mai mult decât orice altceva. Voia să fie cu ea, în noaptea aceea, o săptămână, un an, poate chiar o viaţă.

— Mi-ar face mare plăcere, Charlie, spuse el, după care se aplecă să o sărute, dar era un sărut cast şi blând.

Intrară în casă ţinându-se de mână, iar ea îl conduse sus şi îi aranja patul. Camera avea o baie proprie şi tot felul de lucruri pentru noapte şi halate pentru prietenii care rămâneau acolo. Se agită în jurul lui ca o gazdă primitoare, după care, în sfârşit, îl lăsă singur cu un zâmbet cald şi un „Crăciun fericit”. El stătu în pat mult, mult timp, gândindu-se la ea şi vrând să se ducă la ea, dar ştia că n-ar fi fost drept să profite de bunătatea ei acum, aşa că stătu acolo ca un copil, care-şi doreşte să se poată vârî în pat cu mama lui, dar neîndrăznind, totuşi.

Când se trezi a doua zi, simţi miros de clătite, crenvurşti şi cafea. Se spălă pe dinţi cu periuţa de dinţi cea nouă pe care i-o lăsase ea, se bărbieri şi coborî într-un halat, curios să vadă ce făcea.

— La mulţi ani, Oliver! îi strigă ea când apăru în uşa bucătăriei zâmbind şi privind-o cum trebăluia, iar peste câteva minute, un somptuos mic dejun era gata.

Erau clătite într-adevăr şi chiar mai mult, şuncă, ouă, suc de portocale proaspăt şi cafea.

— La mulţi ani, Charlie. N-o să mă mai poţi scoate de aici, dacă mă hrăneşti în halul ăsta. Parcă-i la hotel.

Ea râse încântată.

— Mă bucur că vă place, domnule.

Atunci, fără să stea pe gânduri, el se aplecă şi o, sărută, numai că, de data aceasta, sărutul fu mai înflăcărat decât în seara precedentă. Când ea se desprinse, în cele din urmă, amândoi erau cu răsuflarea tăiată.

— Doamne, Oliver, e, într-adevăr, o dimineaţă bună.

— Potrivit calităţii micului dejun.

Luă două înghiţituri din ouă şi se aplecă din nou spre ea, fiindu-i imposibil, deodată, să stea departe. Era prea frumos ca să fie adevărat şi îi era teamă să nu dispară chiar de sub ochii lui dacă nu o atingea.

— Fii cuminte, Oliver, îl mustră ea, şi mănâncă.

— Nu ştiu ce aş vrea mai mult, spuse el zâmbind ca un copil într-un magazin cu jucării de Crăciun, micul dejun sau pe tine.

O privi din nou cu un zâmbet larg.

— Deocamdată, câştigi.

— Fii cuminte, altfel Moş Crăciun n-o să-ţi aducă nimic. Mănâncă tot.

— Am înţeles.

În realitate, îşi spunea că Moşul i-o pusese pe ea în ciorap, iar directorul de studio avusese dreptate, nefardată, cu părul strâns şi cu faţa proaspătă, arăta superb dimineaţa.

După ce terminară de mâncat, ea dispăru şi se întoarse cu o cutiuţă de catifea albastră, pe care o puse lângă el. Îşi amintise de ea după ce veniseră de la biserică noaptea trecută, iar acum îl privea încântată cum o deschide. Conţinea un frumos ceas de buzunar vechi, cu un aspect elegant şi cifre romane, iar el rămase cu privirea aţintită asupra acelui obiect, uluit.

— A fost al bunicului meu, Ollie… îţi place?

— La nebunie! Dar nu-mi poţi dărui aşa ceva!

Abia o cunoscuse. Dacă el ar fi fost un ticălos sau un pierde-vară sau ea nu l-ar mai fi văzut niciodată? Nu părea drept, dar când încercă să i-l dea înapoi, ea refuză să-l ia.

— Vreau să-l ai. Eşti un om foarte special şi, pentru mine, acesta a fost un Crăciun deosebit. Ţi-am spus, în fiecare an mergeam acasă, dar anul acesta n-am putut. Şi, din toţi cei pe care-i cunosc, n-aş fi vrut să sărbătoresc Crăciunul cu nimeni, în afară de tine... asta spune foarte mult... aşa că, acesta e pentru tine... păstrează-l şi... nu uita acest Crăciun.

El simţi lacrimi în ochi când îşi ridică privirea să-i mulţumească şi o trase mai aproape, sărutând-o cu mai multă blândeţe de astă dată. Avea un gust de suc de portocale, clătite şi crenvurşti şi mirosea a levănţică şi violete, iar el ar fi vrut să o ţină în braţe o viaţă întreagă.

— Sunt nebun după tine, Charlie, şopti el. Ţi se pare normal să se întâmple aşa ceva numai după trei zile?... de fapt, patru.

Se cunoscuseră joi şi acum era luni.

— Nu, şopti şi ea, şi mă sperie teribil... dar asta simt şi eu şi îmi place foarte mult.

— Ce-o să facem, ne purtăm ca doi copii nebuni? Abia te-am cunoscut şi mă îndrăgostesc de tine. Eşti o celebră vedetă de televiziune, ce naiba îmi faci? Ce-i asta?

— Nu ştiu, zise ea gânditoare şi aproape tristă, dar faptul că lucrez la televiziune nu are nicio legătură. Asta ştiu sigur. Cred că suntem doi oameni care s-au cunoscut la momentul potrivit. Am fost doar foarte norocoşi.

— Asta este?

Sau mai mult? Să fi fost destinul? Soarta? Dorinţa trupească sau singurătatea? Indiferent ce ar fi fost, era minunat şi, cel puţin, puteau discuta despre acest lucru ca despre secretul lor.

— Vrei să vii cu mine acasă, să mă schimb? o întrebă el zâmbind, iar ea încuviinţă încântată.

Era ziua de Crăciun şi, mai târziu, avea să-l ducă la

prietenii ei după care va găti din nou cina pentru amândoi. Ea ar fi vrut să nu se mai sfârşească niciodată, să nu se mai schimbe, să nu se pună punct niciodată şi la fel îşi dorea şi Ollie. Voia să fie cu ea şi o aşteptă până se îmbrăcă, după care se duseră la el acasă, în Bel Air. Agnes plecase în weekend, aşa că el îi arătă locuinţa, camerele copiilor, numeroasele fotografii pe care le aduseseră de la New York şi stătură ca doi copii ei înşişi şi se uitară la ele, în timp ce el îi explica ce era un lucru sau altul şi cine era o persoană sau alta.

— Sunt foarte frumoşi, Oliver.

— Şi tu la fel, şopti el răguşit şi o sărută din nou.

Nu ştia cât se mai putea abţine. O dorea atât de mult şi era atât de minunată aşa cum stătea acolo lângă el, pe canapea!

— Vrei să stăm puţin lângă piscină?

Era o zi superbă, însorită şi caldă şi poate că nu avea să sară pe ea dacă o ducea afară. Voia să se abţină, să aştepte până când amândoi aveau să fie convinşi că era bine. Stătură la soare, unul lângă altul, şi vorbiră din nou, mult timp. Păreau să aibă atât de multe de spus, atât de multe de învăţat şi atât de multe de explicat şi de înţeles unul despre celălalt.

În după-amiaza aceea, îl sună pe Benjamin, iar Charlotte îl ascultă cu un zâmbet tandru pe buze. Copilul era bine. Sandra nu era acasă. Casa era grozavă. Şi ei sperau să-l vadă curând şi nu, nu era nimic în neregulă. Ea zâmbi din nou când el închise.

— Eşti nebun după copil, nu?

— Da, zise, el zâmbind cu tristeţe. Mi-aş dori tare mult să scape odată de porcăria asta în care s-a băgat şi să vină aici ca să-l pot supraveghea. Şi să-şi continue şcoala. Îşi iroseşte viaţa cu fata aceea şi, la vârstă lui, asta-i o crimă.

— Dă-i o şansă. O să rezolve totul singur cu timpul. Toţi o facem, în cele din urmă, spuse ea şi după aceea adăugă: Doar nu crezi că se vor căsători, nu?

— Nu, nu cred, zise el oftând şi luând-o pe după umeri,

după care plecară la prietenii ei.

Amândoi erau regizori şi făcuseră nişte lucruri interesante şi aveau, la rândul lor, nişte prieteni foarte drăguţi. Se aflau acolo câteva celebrităţi, dar erau şi foarte mulţi necunoscuţi. Toţi erau simpli şi direcţi şi nimeni nu păru uimit să o vadă pe Charlotte cu Oliver. Îl făcură să se simtă foarte bine. Au stat mai mult decât plănuiseră şi la ora nouă se întoarseră la Bel Air, hotărându-se să înoate puţin în piscină. Nu mâncaseră nimic, dar erau încă sătui după micul dejun şi prânz şi toate nimicurile pe care le ciuguliseră la prieteni.

El îi împrumută unul din costumele de baie ale lui Mel şi se duse să se schimbe. Când se întoarse, o găsi deja în piscină, înotând cu mişcări line, până când se opri, în sfârşit, în capătul unde se afla el.

— Înoţi foarte bine. E ceva ce, totuşi, nu ştii să faci?

— Da, foarte multe, spuse ea zâmbind. Înot foarte mult pentru a mă menţine în formă.

Şi cu siguranţă că reuşea acest lucru foarte bine. Trupul pe care îl văzu ieşind din apă pentru a sări de pe trambulină, îl ului. Proporţiile erau ideale, iar membrele perfect modelate. Era o fată incredibil de frumoasă, udă sau uscată, dimineaţa sau seara, în orice moment al zilei, oricând-oriunde şi el o dorea chiar în clipa aceea, acolo, în piscină, dar ştia că nu-i poate face aşa ceva. Abia se cunoscuseră şi, într-un fel, era o fată demodată. Sări aproape de el şi ieşi la suprafaţă pentru a trage aer în piept chiar lângă el.

— Facem o întrecere?

Se juca cu el şi Oliver îi zâmbi.

Fusese căpitan al echipei de înotători cu o sută de ani în urmă, aşa că ea nu îi putea învinge. O întrecu, după care o ţintui de peretele piscinei şi o sărută.

— Şi tu eşti bun.

— La care talent te referi, draga mea? o tachina el.

— La amândouă, de fapt, zise ea, după care se scufundă şi înotă pe sub apă până în capătul celălalt, ca un peştişor.

Deodată, el nu se mai abţinu şi înotă după ea, încercuindu-i mijlocul cu mâinile şi apoi ieşiră împreună la suprafaţă pentru a trage aer, iar el o ţinu strâns şi ea îl luă de gât, sărutându-l din nou.

— Nu sunt sigur că pot să fiu cuminte, dacă vrei să ştii.

Voia să fie sincer cu ea de la bun început.

— Nu sunt sigură că aş vrea să fii, Ollie, spuse ea şi îl sărută apăsat, iar el se lăsă copleşit de dorinţă şi îi scoase costumul de baie, plimbându-şi mâinile pe pielea ei superbă. Deodată, respirau şi se mişcau în acelaşi timp, în timp ce ea îi îndepărtă slipul şi îl cuprinse în mâini.

— Ah, scumpa mea… gemu el simţindu-i atingerea, Charlotte… te iubesc…

Era stânjenit că spusese acele cuvinte, dar, totuşi, aşa era. Iubea felul cum gândea, simţea şi ce senzaţii îi stârnea. Degetele lui o atinseră uşor înăuntru şi apoi înotară împreună până la trepte, devoraţi de dorinţă. O întinse pe spate şi ea îl sărută în timp ce o penetra, iar ea se arcui apoi, mişcându-se odată cu el, în apa caldă şi totul dură la nesfârşit, tandru şi frumos, de parcă ar fi fost doi oameni uitaţi de timp şi spaţiu, suspendaţi acolo cât timp aveau să reziste şi, în cele din urmă, el îşi pierdu controlul şi se cutremură, în vreme ce ea se agăţă de el explodând în aceeaşi clipă. Deschise ochii şi îl privi, îl sărută iar şi îi spuse ce voia el să audă chiar din momentul în care se cunoscuseră şi, oricât de nebunesc ar fi fost, ştia că este adevărat pentru amândoi.

— Ollie, şopti ea în aerul curat ai serii, te iubesc.

Atunci, el o scoase uşor din bazin, o înfăşură în prosoape şi o duse în camera lui. Au stat în pat şi au şuşotit multă vreme, chicotind ca doi copii, împărtăşindu-şi secrete şi visuri. Iar când făcură dragoste din nou, era clar pentru amândoi că era în ordine. Pentru prima oară în viaţa lor, erau amândoi exact unde voiau, cu persoana potrivită, la momentul potrivit şi în modul potrivit.

— E ca un vis, nu-i aşa? şopti ea în vreme ce se lăsau furaţi de somn ca doi copii fericiţi.

— La mulţi ani, Charlie, îi şopti el apoi înconjurându-i mijlocul şi adulmecându-i gâtul.

Era unicul Crăciun pe care îl trăiseră vreodată şi singurul pe care şi-l doreau. Iar dacă totul nu era decât un vis, el spera să nu se mai trezească niciodată.

Capitolul 22

Copiii veniră acasă după două săptămâni petrecute la Boston şi Oliver se duse să-i întâmpine, simţindu-se fericit, relaxat şi încălzit de dragoste pentru Charlotte. Le dusese dorul la fel de mult ca oricând, dar de data aceasta avusese viaţa lui cât ei fuseseră plecaţi şi zilele zburaseră ca prin farmec. Era şi nervos în legătură cu întoarcerea lor, căci se temea că vor simţi schimbarea din el şi mai spera că o vor place. Mai trăise o dată experienţa încheierii unei relaţii datorită faptului că iubita lui şi copiii nu se plăcuseră reciproc! Încă se mai înfiora când îşi aducea aminte de clipa când le-o prezentase pe Megan. Dar ceea ce era acum între el şi Charlotte era cu totul altceva. Era blândă şi caldă, plăcută şi distractivă. Îi păsa de felul cum simţea el în anumite momente, spre deosebire de Megan, şi abia aştepta să-i cunoască pe cei mici şi să se împrietenească.

Sam îi sări în braţe din clipa în care îl văzu, iar Mel veni imediat în urma lui, cu un zâmbet larg şi bronzată de la schi. Sarah îi dusese la New Hampshire să schieze câteva zile în preajma Anului Nou.

— Ce bine arătaţi!

Se distraseră foarte bine, iar Mel spuse în maşină, pe drum spre casă, că mama lor îşi revenea încetul cu încetul după cele întâmplate cu Jean-Pierre. Sarah muncea foarte mult la roman şi se hotărâse să i-l dedice lui Jean-Pierre. El nu întrebă dacă era altcineva în viaţa ei.

Nici nu voia să ştie şi simţea că este treaba lui Sarah, nu a lui.

— Ei, tată, ţi-a fost dor de noi? îl întrebă Sam strângându-se lângă el în maşină.

— Glumeşti, campionule? Casa e ca un mormânt fără voi doi.

Însă, nu întotdeauna, îşi spuse el zâmbind, căci mai fusese şi Charlotte.

— M-am simţit îngrozitor fără voi, zise el zâmbindu-i lui Mel peste capul lui Sam şi observă cât de mult începea să semene a femeie.

În ultimele câteva luni, căpătase o alta înfăţişare, iar după două săptămâni departe de ea, observă şi alte schimbări, mai recente.

— Ce mai face Andy? întrebă Sam.

— Rele, ca întotdeauna, spuse tatăl lui zâmbind. Ieri s-a urcat pe canapeaua cea albă imediat după ce făcuse o baie în bazin. Aggie l-a fugărit cu o mătură, dar nu ştiu cine a învins. După aceea, i-a ros perdelele.

Râseră cu toţii închipuindu-şi cele povestite şi Oliver adăugă, încercând să pară degajat:

— Am invitat o prietenă diseară la cină, o simplă cunoştinţă.

Încercă să pară indiferent, dar se întrebă dacă izbutea să păcălească pe cineva în afară de sine, căci copiii lui erau foarte isteţi.

— Mă gândeam că v-ar face plăcere să o cunoaşteţi.

— O persoană deosebită, tată? întrebă Mel cu un zâmbet curios şi ridicându-şi o sprânceană, ceea ce era încă o schimbare.

Cu şase luni în urmă, ar fi fost gata să urască orice femeie care ar fi arătat interes faţă de el. Dar lucrurile se schimbaseră, deodată. Ea creştea, avea aproape şaptesprezece ani. Exista un băiat la şcoală care o interesa foarte mult şi, în sfârşit, după vara petrecută cu mama ei şi cu Jean-Pierre, ajunsese să îşi dea seama că părinţii ei nu aveau să mai fie împreună. Lui Sam i-a fost puţin mai greu să accepte acest lucru, dar el era şi mai mic şi nu părea să sesizeze nuanţa din glasul tatălui său, aşa cum făcuse Mel.

— O simplă prietenă.

Mel insistă.

— Cine e?

— O cheamă Charlie... de fapt, Charlotte... şi e din Nebraska.

Nu-şi dădea seama ce altceva ar fi putut spune şi nu voia

să pară că se laudă comunicându-le că era actriţă şi juca într-un spectacol de televiziune de succes. Oricum aveau să afle singuri. Exact ca şi Aggie. Aceasta rămăsese cu gura căscată când o văzuse prima oară. Dar se împrieteniseră repede şi, la dorinţa lui Aggie, Charlie îi aduse fotografii cu autograf pentru a le trimite prietenilor şi diferite amintiri din timpul spectacolului. Până când ajunseră copiii acasă, Charlie obţinuse aprobarea lui Aggie.

Opriră pe alee. Aggie abia aştepta să-i îmbrăţişeze pe amândoi şi le pregătise prăjituri. Andy parcă înnebuni când îi văzu. Până la cină mai erau vreo două ore şi Sam voia neapărat să înoate. Abia aşteptase să se întoarcă în California, la piscină, după două săptămâni în frigurosul Est. Zicea că nu-i fusese niciodată mai frig ca acum la Boston.

Înainte să se apuce să despacheteze, Mel se duse drept la telefon pentru a-şi suna prietenele, ca să afle cine ce făcuse cu cine şi ce pierduse cât fusese plecată în vacanţă. Era evident că amândoi se bucurau că se întorseseră, iar Oliver era încântat să vadă acest lucru. Îi părea rău doar că niciunul din ei nu avusese ocazia de a-l vedea pe Benjamin de astă dată. Muncea din nou în două locuri şi atât el, cât şi Sandra fuseseră ocupaţi tot timpul cu copilul. Părea să nu se fi schimbat absolut nimic. Când o întrebase pe Mel în maşină, ea îi spusese că, după părerea ei, Benjamin părea cam deprimat, dar poate era doar obosit. Sandra era plecată după miezul nopţii şi Benjamin stătea cu copilul de ambele daţi când sunase ea.

Fix la ora şapte, în timp ce Oliver aştepta nervos în salon, ascultând zgomotele familiare pe care le făceau copiii sus, văzu micul Mercedes roşu oprind pe alee. Inima îi tresări şi ar fi vrut să alerge spre Charlie şi să o sărute, dar se abţinu şi o privi coborând din maşină, după care se duse să-i deschidă, întrebându-se dacă şi copiii se uitau, oare.

— Bună, iubito, îi şopti el sărutând-o repede pe gât şi apoi pe obraz. Mi-a fost dor de tine.

Părea să fi trecut foarte mult timp de când nu se

văzuseră, dar, în realitate, fuseseră împreună chiar în dimineaţa aceea.

— Şi mi-e mi-a fost, şopti ea conspirativ. Ce fac?

— Excelent. S-au distrat de minune, dar par să se bucure că s-au întors. Le-am spus de tine în maşină şi, deocamdată, lucrurile stau bine.

Era mai rău decât a prezenta o fată unei eventuale soacre, dar ştia cât de duri puteau fi copiii, mai ales ai lui. Şi Charlotte era nervoasă din cauza întâlnirii cu ei. Se simţeau stângaci ca doi copii când el o conduse în living-room, aşezându-se unul într-o parte, altul în cealaltă a încăperii, dar n-ar fi putut păcăli pe nimeni. Privirile pe care şi le aruncau erau de pură adoraţie. Un lucru rar, pe care îl descoperiseră în ultimele două săptămâni şi amândoi o ştiau. Iar Charlotte mai ştia că este ceva reciproc.

El sări, deodată, de pe fotoliu şi se duse sus să-i cheme, în timp ce ea se plimba de colo-colo, atingând lucruri, privind în gol şi la fotografii, dar fără să le vadă. Dacă nu o plăceau? Dacă fiica lui era o râzgâiată şi scumpul lui Sam, un mic monstru? Dar, înainte să aibă timp să o ia la fugă, câinele apăru deodată în cameră, urmat de Sam, apoi de Mel şi de Oliver, care venea în spatele lor. Era un atac instantaneu şi camera se umplu deodată de zgomote, sporovăieli şi râsete, după care tăcură brusc când o văzură.

Oliver păşi repede în faţă şi făcu prezentările. Mel îi strânse mâna, examinând-o, evident, şi păru să aprobe ceea ce văzu. De fapt, era chiar impresionată. Iar Sam o privea cu ochii mici, de parcă ar fi vrut să-şi amintească ceva, neştiind sigur ce anume. Era, fără îndoială, foarte drăguţă. Îmbrăcase o fustă bleumarin pentru ei, ciorapi de un albastru închis, pantofi bleumarin cu toc jos, o bluză albă pe gât şi un blazer. Era mai puţin fardată decât Mel, care nu însemna mult, iar părul îi era strâns într-o coadă lungă şi strălucitoare. Avea aceeaşi culoare de păr cu Benjamin, acest lucru îl observă Mel prima dată.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, spuse ea zâmbind, am auzit o grămadă de lucruri despre voi.

— Da? Ca, de exemplu? întrebă Sam zâmbindu-i încântat.

Era simpatică şi îşi spuse că ar fi fost posibil să-i placă.

— Ţi-a povestit despre experienţa mea ştiinţifică?

Se mândrea îndeosebi cu acel lucru, dar Mel gemu uşor.

— Nu, te rog…

Ghicea foarte bine ceea ce avea să urmeze.

— Vrei s-o vezi? întrebă el, tot numai zâmbet, iar Charlie dădu să încuviinţeze, când Mel ridică mâna pentru a o opri.

— Ascultă-mi sfatul, nu. A făcut o crescătorie de viermi. E dezgustător.

Ea şi Aggie îl siliseră să-i ţină în garaj, iar el ardea de nerăbdare să-i arate prietenei tatălui său, vrând să o şi încerce în acelaşi timp.

— Am făcut şi eu asta odată, spuse ea zâmbindu-i băiatului, dar mama mi i-a aruncat. Am avut şi şerpi, şi şoricei albi… şi… şi un cobai. Ai avut vreodată un cobai, Sam?

Ei scutură din cap, uşor impresionat. Era evident, grozavă.

— Sunt nemaipomeniţi. Al meu avea părul lung. Părea o corcitură de câine cu iepure.

— Sună grozav, spuse băiatul, după care îl întrebă pe Oliver: Tată, pot să am şi eu unul?

— Mai întâi ar trebui s-o întrebi pe Aggie. Pentru că ea va trebui să păstreze curăţenia.

Tocmai atunci, Agnes îi chemă la masă şi se aşezară cu toţii în sufragerie. Charlotte îşi puse şervetul alb şi scrobit în poală, simţind privirea atentă a lui Mel cântărind-o de la părul strălucitor şi până la unghiile cu o manichiură perfectă.

Mâncară hamburgeri şi cartofi prăjiţi, care îi plăceau foarte mult lui Sam, salată verde, brioşe de casă şi Oliver îşi aminti deodată de mesele simple pe care le pregătiseră în ultimele două săptămâni în bucătăria Charlottei. Deodată, îşi dădu seama cât de dor avea să-i fie de vremea petrecută în doi, dar îşi promisese deja că îşi va petrece cu

ea cât mai mult timp posibil, chiar şi după întoarcerea copiilor. În fond, avea tot dreptul, iar ei trebuiau să se obişnuiască. La un moment dat, în timpul cinei, Sam scoase un strigăt şi o privi fix. Rămase cu gura căscată, făcu ochii mari şi apoi scutură din cap... nu se putea... nu era ea... sau era...

— Eşti cumva... ai...

Nici măcar nu ştia cum să formuleze întrebarea, iar Charlotte râse uşor. Se întrebase dacă ei aveau să-şi dea seama, dar îşi închipuise că Mel avea să o recunoască prima, ceea ce nu se întâmplase.

— Cred că da, spuse ea cu modestie şi cu un zâmbet plin de neastâmpăr, dacă te referi la ceea ce cred eu, Sam.

— Te-am văzut la televizor! Ura!... Tu eşti, nu-i aşa? Adică...

— Da, da... aşa e.

Părea să le ceară scuze şi se simţea uşor stânjenită.

— De ce nu ne-ai spus? întrebă Sam părând aproape insultat, iar Mel era nelămurită.

Ştia că Charlotte i se părea cunoscută, dar încă nu-şi dădea seama de ce şi îi era ruşine să o întrebe acum. Evident că ar fi trebuit să ştie şi nu o făcuse. Se simţea ca o proastă.

— Nu mi s-a părut prea important, Sam.

Şi ceea ce era mai frumos era faptul că vorbea cu sinceritate.

— Dar ai spus că ai avut un cobai! De ce nu ne-ai spus că ai şi un spectacol la televiziune?

Râseră cu toţii de modul lui de a gândi, iar Charlotte scuturã din cap zâmbind.

— Nu e chiar acelaşi lucru, să ştii.

Atunci îşi dădu seama şi Mel şi făcu nişte ochi imenşi.

— Oh, Doamne! Eşti *Charlotte Sampson!*

— Exact, spuse ea încet, în timp ce Aggie tocmai aducea alt coş cu brioşe delicioase, privind-o cu mândrie, de parcă ea şi Charlie ar fi fost prietene vechi, şi aceasta îi aruncă o privire recunoscătoare. Îţi mulţumesc, Aggie, şopti ea luând

o brioşă.

— De ce nu ne-ai spus? repetă Mel cuvintele fratelui său, iar Charlotte o privi cu seriozitate.

— V-ar fi făcut să mă plăceţi mai mult? Să ştii că n-ar fi fost aşa. E ceva, dar nu-i chiar foarte important.

— Ştiu, dar…

Abia aştepta să le spună prietenelor ei că luase masa cu Charlotte Sampson în persoană! Mulţi copii cunoşteau vedete acolo, ba unii erau chiar înrudiţi cu ele, dar ea nu mai cunoscuse niciuna şi uitându-se din nou la Charlotte, cu şi mai mare atenţie de astă dată, o găsi nemaipomenită. La fel gândea şi tatăl ei. Îi plăcea felul cum se înţelegea cu copiii, ceea ce spunea, cum arăta, valorile care o făceau să fie cine era, şi nu doar o simplă actriţă celebră.

— Uau, e, într-adevăr, ceva senzaţional să te cunosc, spuse Mel sinceră şi Charlotte râse.

Era un compliment care însemna foarte mult pentru ea, mai ales dacă venea din partea fiicei lui Ollie.

— Îţi mulţumesc, Mel.

— Şi pentru mine e senzaţional să vă cunosc. Am fost atât de nervoasă înainte să vin aici, în seara asta, încât cred că m-am schimbat de vreo zece ori!

Ollie era mişcat, iar Mel părea uluită.

— Tu? Nervoasă pentru că urma să ne cunoşti? E uluitor! Cum e să apari la televizor?

O bombardară cu sute de întrebări, despre cei pe care îi cunoştea, pe cine văzuse, cu cine lucra, cum era să apară pe ecran, să înveţe replici, dacă era vreodată speriată, dacă îi plăcea, într-adevăr.

— Hei, copii, potoliţi-vă, interveni Oliver în sfârşit, lăsaţi-o să mănânce măcar.

De când aflaseră cine era, nu o lăsaseră nici măcar să mai respire şi, deodată, când se făcu linişte, Mel îi puse o singură întrebare:

— Cum l-ai cunoscut pe tata?

Era curioasă, iar Charlie zâmbi uşor.

— Un simplu noroc, bănuiesc. Acum câteva săptămâni, la

o petrecere pe care au organizat-o cei de la televiziune cu ocazia Crăciunului.

Atunci, Oliver se hotărî să ie spună adevărul sau, oricum, o parte din el. Bănuia că erau pregătiţi.

— Charlie a fost foarte drăguţă şi m-a invitat la masă în Ajunul Crăciunului.

Totuşi, nu le spuse că şi-a petrecut noaptea la ea, nici că au făcut dragoste în piscină în ziua de Crăciun, nici că se îndrăgostise de ea până peste cap din clipa în care se cunoscuseră, dar Mel vedea totul foarte clar şi, până şi Sam bănui că era ceva serios. Se priviră puţin ciudat, era ceva mai mult chiar şi decât relaţia dintre mama lor şi Jean-Pierre, dar era în regulă, îşi spuse băiatul, pentru că Charlotte Sampson era grozavă.

De cum terminară de mâncat desertul, o invită din nou în garaj pentru a-i vedea crescătoria de viermi. Şi, spre groaza lui Mel, ea se duse, iar când se întoarse, le spuse că era chiar mai bună decât fusese a ei. Sam anunţă mândru că primise premiul de ştiinţă pentru ea, iar sora lui îi spuse din nou că era revoltător.

La ora nouă, Sam se duse la culcare, iar Mel rămase jos pentru a vorbi cu ea despre scenarii, agenţi şi actorie. Charlotte mărturisi că, dintotdeauna, îşi dorise să joace într-o piesă pe Broadway şi, uitându-se la ceas, spuse cu regret că a doua zi dimineaţă la patru trebuia să fie la studio pentru a turna o scenă mai dificilă pe care trebuia să o repete când ajungea acasă.

— E foarte mult de lucru, Mel, dacă te gândeşti în mod serios la cariera de actriţă. Dar trebuie să recunosc că-mi place foarte mult.

— Aş putea să vin o dată să te văd pe platoul de filmare? îndrăzni Mel să întrebe, uimită de propriul ei curaj, dar Charlotte îi făcea pe toţi să se simtă atât de bine, încât era ca şi cum ar fi întrebat o veche prietenă, iar ea încuviinţă repede.

— Bineînţeles. Dacă nu se supără tatăl tău. El m-am văzut turnând o reclamă acum vreo două săptămâni şi a

fost foarte drăguţ.

Îi aruncă un zâmbet timid lui Oliver, iar el îi atinse mâna pe care Mel nu i-o putea vedea din locul unde stătea. Şi era prea impresionată pentru a mai observa electricitatea dintre ei.

— Da, tată, şi cum a fost?

— Interesant şi obositor, spuse el privind-o pe Charlotte în ochi. De câte ori au tras, până la urmă?

— De treizeci şi două, poate mai mult, nu mai ţin minte.

— Celălalt actor tot uita replicile; aşa că au fost nevoiţi să reia de nenumărate ori, îi explică el lui Mel. Dar a fost amuzant, oricum. E incredibil câţi oameni pot fi implicaţi.

— Ar trebui să vezi ce se întâmplă când se toarnă spectacolul şi, fiindcă veni vorba…

Porni încet spre uşă şi îi făcu cu mâna lui Mel, care se duse imediat sus pentru a-şi suna prietenele ca să le spună pe cine cunoscuse. Iar Oliver o conduse la maşină din ce în ce mai admirativ.

— Eşti cu adevărat incredibilă, ştii asta? Crescătorii de viermi, răbdare cu adolescentele. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Da, spuse ea privindu-l încântată.

Fusese o seară minunată şi toate temerile ei se spulberaseră. Spera că o plăceau.

— Te iubesc foarte mult, Oliver Watson.

— Şi eu te iubesc, Charlie, şopti el sărutând-o.

De la fereastra dormitorului său, Sam îi privea uluit şi se întoarse spre Aggie, care tocmai îi făcea patul.

— Uau, Aggie! Tata tocmai a sărutat-o pe Charlotte Sampson!

Era ceva interesant, dar Aggie scoase doar un sunet de mustrare.

— Vezi-ţi de treaba ta, băiete, şi du-te şi spală-te pe dinţi!

— Crezi că-l place cu adevărat?

— Bănuiesc că da. Tatăl tău e un om deosebit, cine nu l-ar plăcea?

— Bine, Aggie, dar ea e vedetă de cinema... sau de televiziune sau... înţelegi tu...

— Şi ce importanţă are?

Când el plecă să se spele pe dinţi, continuând să clatine din cap, Aggie se gândi că amândoi erau foarte norocoşi. Şi, după cele ce văzuse în seara aceea, şi copiii erau la fel.

Capitolul 23

În cursul acelui weekend, Charlotte îşi opri maşina pe aleea lor, coborî şi sună la sonerie cu un aer solemn. Când Sam veni să-i deschidă, încântat să o revadă, ea îi dădu o colivie cu o formă ciudată şi acoperită cu o pătură decolorată. Dinăuntru se auzeau sunete stranii şi venea un miros pătrunzător care nu îl deranja, iar când dădu la o parte pătura, scoase un chiot de bucurie. Era un cobai cu părul lung. Şi avusese dreptate, părea o corcitură de căţel cu iepure.

— Uau! Uau!... Ia uite, tată! strigă el în timp ce tatăl lui tocmai cobora scara, proaspăt bărbierit şi după duş. Pot să-l păstrez? întrebă băiatul uitându-se de la el la Charlotte, iar aceasta îl privi rugător pe Watson-senior.

— Bănuiesc că poţi, spuse acesta zâmbind.

Îi făcea pe toţi fericiţi.

— Pot să-l ţin în camera mea?

— Dacă suporţi mirosul, poţi.

Cei doi adulţi râseră, iar Sam îi luă colivia din mână şi fugi sus înainte ca vreunul din ei să apuce să se răzgândească.

După-amiaza aceea se duseră în Malibu la plajă şi seara la un film pe care Mel voia să-l vadă, unul de groază despre care Charlie spuse că îi amintea de începutul activităţii ei. După aceea merseră la *Hard Rock Café* şi nu păru să o deranjeze nici zgomotul. Săptămână următoare merseră la *Disneyland.* Viaţa era o permanentă vacanţă cu ea. Găsea lucruri grozave de făcut, de văzut, ba chiar îi invită la ea acasă şi le pregăti cina, deşi Sam recunoscu şovăitor că Agnes era o bucătăreasă mai bună, dar o plăcea pe Charlie şi mai mult. Îi dădu cobaiului numele ei, spunându-i, deci, Charles, şi prescurtat, Charlie. Iar Mel le spusese deja tuturor cunoscuţilor că tatăl ei ieşea cu Charlotte Sampson.

Nici unul din copii nu avea ceva de obiectat împotriva ei

şi nu părură supăraţi nici când Oliver le spuse că avea să iasă seara, ceea ce nu se întâmpla prea des în cursul săptămânii, pentru că ea lucra până mai târziu şi a doua zi dimineaţă devreme trebuia să fie la studio. De două ori rămăsese în timpul weekendului la ei şi dormise în camera de oaspeţi. Ţinea foarte mult la buna cuviinţă pentru a nu pune copiii într-o situaţie jenantă. Şi niciunul din ei nu ştia că, seara târziu, tatăl lor străbătea holul în vârful picioarelor şi se vâra în pat lângă ea cu un zâmbet fericit, iar ea spunea „şşşş!” şi chicotea.

Era un aranjament perfect pentru toţi. Iar când George şi Margaret veniră la o lună după întoarcerea copiilor, o plăcură şi ei. La început, au fost teribil de impresionaţi, dar uitară repede că era o celebritate. Era atât de modestă, atât de discretă în privinţa succesului ei, atât de caldă faţă de cei la care ţinea şi de bună cu toată lumea, încât toţi se îndrăgosteau de femeie, nu de vedeta de televiziune. Aşa cum spusese când o cunoscuse Mel, succesul ei era ceva bun, dar nu şi cel mai important lucru din viaţa ei. Oamenii pe care îi iubea contau cu adevărat pentru ea.

Dar, cu toate acestea, erau cu toţii conştienţi de celebritatea ei, căci, oriunde se duceau, oamenii îi cereau autografe sau veneau pe neaşteptate să o întrebe dacă ea era… să-i spună cât de mult le plăcea spectacolul… vrând să ştie cine erau Mel şi Sam… Uneori era supărător şi Oliver încercă să nu se gândească la acest lucru mai mult decât trebuia. Charlie însă, era totdeauna drăguţă cu admiratorii ei, răbdătoare, înţelegătoare şi se purta de parcă i-ar fi aşteptat vă vină să stea de vorbă cu ea toată ziua. Câteodată, Mel o întreba cum de suportă fără să-şi piardă cumpătul.

— Face parte din munca mea, scumpo. Accepţi acest lucru când te înhami la aşa ceva, altfel nu vei obţine niciodată foarte mult. Faci totul pentru ei, ca şi pentru tine însuţi. În ziua în care vei înceta să mai ţii la ei, nu vei mai juca bine.

Şi, mai presus de toate, George o găsea absolut

încântătoare, cea mai frumoasă fată pe cate o văzuse vreodată şi se ruga să se mărite cu fiul său. Înainte să plece, îl întrebă pe Oliver dacă o ceruse de soţie.

— Ei, tată. Nu ne cunoaştem nici de două luni, aşa că nu mă zori. Şi, în plus o aşteaptă o întreagă carieră. Habar n-am dacă vrea să se mărite cu un muritor obişnuit care are o droaie de copii.

Ea spusese că ar vrea, dar lui îi era teamă să o ceară.

— Eu cred că vrea. Are nişte valori extraordinare.

— Ştiu, dar ar putea lua orice vedetă de la Hollywood. Să mai lăsăm să treacă timpul.

Încă nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Şi nici Charlie nu credea.

Într-o seară, după ce tatăl lui şi Margaret plecară spre New York, stăteau de vorbă liniştiţi, când sună telefonul. Era Benjamin, care plângea atât de tare, încât Ollie abia îl înţelegea.

— Mai încet, băiete, linişteşte-te... aşa... trage adânc aer în piept...

Se uită îngrijorat la Charlotte, temându-se de vreun accident. Nu mai ştia nimic de el de săptămâni întregi, nu răspundea nimeni când suna şi îl rugase pe tatăl său să treacă pe le el când ajungea acasă.

— Benjamin, spune-mi, ce este?

Nu auzea decât un plânset cu suspine.

— Nu mai suport, tată... pur şi simplu, nu mai suport... o urăsc...

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt îngrozitor de obosit... nu mai fac altceva decât să muncesc ca să câştig bani pentru ea şi pentru copil... ea a renunţat la slujbă şi a crezut că e iar însărcinată, dar nu era.

Iar de data aceasta, copilul nici nu ar fi fost al lui, căci nu se atinsese de ea de două luni.

— A tot ieşit cu Billy Webb şi cu Johnny Pierson... nu ştiu, tată... nu face altceva decât să se plimbe. Uneori sunt nevoit să iau copilul cu mine la serviciu. Îl iubesc pe Alex şi

nu vreau să-l părăsesc… dar nu mai pot.

Începu să plângă din nou.

— … Nu mai pot să continui astfel… pur şi simplu, nu mai pot. Săptămână trecută mi-a trecut prin minte să mă omor. Am stat în garaj o oră, încercând să-mi fac curaj să pornesc maşina, dar n-am putut. M-am gândit numai la Alex şi la ce s-ar întâmpla cu el dacă ar rămâne numai cu ea. Puţin îi pasă, tată. Uneori uită să-i dea să mănânce toată ziua şi, când vin acasă, îl găsesc plângând. Săptămână trecută era gata să cadă în piscină când l-am lăsat cu ea doar zece minute. Tată… ajută-mă, te rog… scoate-mă din situaţia asta…

Suspinele părură să dureze ore în şir, dar când Oliver îi propuse să vină în California cât putea de repede, Benjamin spuse că nu putea lăsa copilul. Îl iubea prea mult, iar Sandra l-ar fi neglijat îngrozitor.

— De ce nu-l iei şi pe el?

— Zice că nu mă lasă. I-am spus săptămână trecută că o să-l iau, iar ea a răspuns că ar chema poliţia dacă aş încerca să fac aşa ceva. Zice că n-am niciun drept să-l iau, că ea e mama. Dacă l-aş lua, toţi prietenii ei ar crede că a făcut ceva îngrozitor şi şi-ar face o părere proastă despre ea. Dar nu vrea nici să aibă grijă de el cum trebuie.

— Şi mama Sandrei? Crezi că ar fi de ajutor?

— Nu ştiu. Prietenul ei a părăsit-o şi ea s-a mutat din Los Angeles în Bakersfield.

— Ai numărul ei de telefon?

— Da. Sandra l-a notat pe peretele din bucătărie.

Plânsul părea să mai fi scăzut în intensitate. Avea optsprezece ani şi se clătina sub o povară îngrozitoare.

— Ştii, n-a venit acasă de ieri dimineaţă. Umblă cu unul şi cu altul aproape de când l-a născut pe Alex.

Copilul avea cinci luni şi jumătate, mai precis, când ea a început să facă acest lucru.

— Tată, am făcut tot posibilul să fie bine, zău, dar nu mai suport, zise el, după care adăugă cu ruşine în glas: Câteodată o urăsc.

Oliver nu îl condamna deloc şi îşi spuse că, dacă ar fi fost în locul lui, el ar fi omorât-o sau ar fi părăsit-o demult. Dar Benjamin era ferm hotărât să facă ce era bine şi pentru ea şi pentru fiul său. Se bucură din nou că băiatul nu se însurase cu ea. Astfel, totul era mai simplu.

— Linişteşte-te. Ce-ar fi să te duci la bunicul în weekend?

— Şi ce fac cu Alex?

Dădu deodată impresia unui copil neputincios.

După aproape un an în care muncise în două locuri, întreţinuse o fată, care nici măcar nu-i era soţie şi după aproape şase luni în care îşi crescuse copilul, băiatul era atât de epuizat, încât nici nu mai putea să gândească normal.

— Ia-l cu tine. Margaret o să te ajute, doar a fost soră medicală. Fă-ţi bagajul şi pleacă naibii de acolo. O să-l sun să-l spun că te duci. Acum dă-mi numărul acela de telefon.

Benjamin i-l dădu şi după ce îi promise că avea să-şi facă bagajul şi să se ducă la bunicul său, închise.

Oliver îşi sună apoi tatăl şi îi explică situaţia, iar bătrânul repetă totul pentru Margaret, după care îşi asigură fiul că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a ajuta băiatul.

— Trebuie să-l scoţi din situaţia asta, Oliver.

— O să fac tot ce pot, tată.

Nu-i mai spuse că nepotul lui cel mai mare se gândise să se sinucidă căci el însuşi era prea zguduit din această cauză. Dar îi spuse Charlottei după ce închise şi ea fu îngrozită.

— Dumnezeule, Ollie, ia-l de acolo. De ce nu te urci în avion să te duci să-l iei?

— Aş vrea să vorbesc mai întâi cu mama fetei să văd dacă i-ar lua pe Sandra şi pe copil la ea.

Formă numărul din Bakersfield şi femeia răspunse de la primul apel. Părea beată şi cam prostuţă, dar ştia cine este Oliver şi despre Sandra, Benjamin şi copil. Oliver îi spuse cu răbdare că el şi Benjamin găseau de cuviinţă că venise timpul să se schimbe situaţia. O întrebă dacă era de acord să-şi primească fiica împreună cu fiul ei. După ce se

eschivă un timp, femeia îl întrebă pe Oliver singurul lucru care o preocupa cu adevărat.

— Aţi plăti pentru copil dacă aş face-o? Şi pentru ea?

— S-ar putea.

Merita să facă orice numai să o facă să dispară din viaţa lui Benjamin, dar nu voia să-i spună acest lucru. Ar fi făcut-o şi mai lacomă.

— Depinde de cât e vorba. Şi voi dori ca Sandra să lucreze pentru a se întreţine, doar dacă nu îşi va continua şcoala, bineînţeles.

Dar pe femele o interesa prea puţin educaţia fiicei ei.

— Să zicem cinci sute pe lună pentru ea şi pentru copil.

Nu era o avere, dar ajungea, mai ales dacă ea avea să stea cu mama ei.

— Cred că-i bine.

Voia să pună mâna pe cât putea înainte ca el să apuce să se răzgândească. La naiba, copilul nu avea nevoie de bani, nu mânca decât hrană pentru copii, iar cu restul banilor ea şi Sandra se puteau distra.

— Doriţi să semnăm nişte hârtii în care declaraţi că sunteţi de acord cu această sumă?

— Da, sigur.

— Când credeţi că o puteţi lua?

— La naiba, nu ştiu. În momentul ăsta nu lucrez. Bănuiesc că aş putea să o ajut…

— Cât?

Vocea păru să i se piardă, nu se înnebunea după gândul de a sta cu un copil zgomotos şi de a o avea din nou pe Sandra în grijă, dar, pe de altă parte, banii îl surâdeau.

— Ce ziceţi de şapte sute, dacă stau să mă gândesc mai bine?

— Şase.

Chipul lui Oliver se strâmbă de dezgust. Nu suporta să trateze cu ea şi se înfiora când o auzea, gândindu-se că Benjamin trăise cu fiică-sa.

— Bine, primesc.

— Îi urc în avion mâine şi vi-i trimit.

După aceea o sună pe Margaret şi o întrebă dacă nu se putea duce a doua zi la Purchase pentru a o ajuta pe fată să ia avionul spre Los Angeles împreună cu copilul. Şi să-l ţină pe Benjamin în weekend la ei. Voia ca băiatul să se mai liniştească puţin şi să nu fie nevoie să treacă prin chinul de a se afla în acelaşi avion cu Sandra şi Alex.

Margaret i se păru un înger, fiind imediat de acord. Nu păru nici fâstâcită, nici nedumerită, ci perfect calmă şi nerăbdătoare să facă tot ce putea ca să-i ajute, fără să-l tulbure pe tatăl lui Oliver. Acesta îi mulţumi din suflet şi ea îl asigură că va închide casa din Purchase după ce va pleca Benjamin, va cupla sistemul de alarmă şi îl va ţine sub observaţie pe băiat. Oliver nu voia să vândă casa, cel puţin până nu era sigur că vor rămâne în California. Era locul lui de retragere, aceasta fiind şi motivul pentru care doar închiriase casa din California.

Apoi îl sună pe Benjamin, care parcă îi aştepta telefonul.

— M-am ocupat de tot, băiete. Am vorbit cu mama ei şi va fi încântată să-i ţină.

Făcea să pară că era vorba de o primire mult mai caldă decât era în realitate şi îi spuse că ei îi vor oferi o sumă de bani pentru întreţinerea copilului, aşa că el nu mai trebuia să-şi facă griji.

— Mâine la aeroport îi va aştepta un bilet achitat şi Margaret va veni să o ajute la împachetat şi să te ia la ei. M-am gândit că ar fi mai bine să-ţi petreci vreo două zile acolo şi apoi să vii încoace.

Atunci va fi acasă. După toate acele luni va putea începe o altă viaţă; Oliver ştia că nu va mai fi niciodată la fel pentru el, că nu va putea şterge cu buretele ceea ce se întâmplase sau că va putea uita copilul, dar avea dreptul să nu se lase îngropat de viu cu o fată pe care nu o iubea şi un copil pe care niciodată nu-l dorise cu adevărat. Făcuse destul pe nobilul, iar acum, când el deschisese o uşă, Oliver avea de gând să-l scoată de acolo cât mai repede, ca să nu aibă timp să se răzgândească din nou. Benjamin şovăi puţin auzind că trebuia să-i lase copilul Sandrei. Dar era

prea obosit şi deprimat pentru a se mai opune, iar tatăl lui îi spusese că mama Sandrei avea să se ocupe de copil. Benjamin părea descumpănit când fu de acord cu toate şi, după o clipă îndelungată de tăcere, glasul îi sună trist când îi mulţumi tatălui său.

— O să-mi fie tare dor de Alex. E atât de dulce acum, tată. Se târăşte. Nu ştiu…

Părea să ezite din nou.

— Poate că nu e tocmai bine.

Dar o parte din el voia să scape de răspunderi. Ultimele câteva luni fuseseră un adevărat coşmar.

— Faci exact ce trebuie, spuse Oliver. Îl poţi vizita la Bakersfield. E la o distanţă de numai două ore de aici. E cel mai bine pentru voi toţi. Pentru tine, pentru Sandra şi pentru copil. Nu poţi continua să te zbaţi acolo. Ai făcut o treabă extraordinar de bună până acum şi sunt mândru de tine. Dar trebuie să te gândeşti şi la tine. La vârstă ta, fără să ai măcar o diplomă de liceu în mână, nu-i poţi oferi cine ştie ce unui copil.

— Ştiu, spuse el, după care adăugă cu un glas îngrijorat: Chiar a spus mama Sandrei că va avea grijă de Alex? N-am încredere să o las pe Sandra singură cu el.

— Aşa a spus şi nici măcar nu lucrează. Acum du-te la culcare.

În timp ce spunea acele cuvinte, auzi copilul plângând. Benjamin se hotărî să o aştepte pe Sandra să se întoarcă, iar Margaret avea să vină dimineaţă.

— Mai vorbim mâine seară, la bunicul.

Dar când sună a doua zi, Margaret îi spuse că dormea. Fusese zdrobit când Sandra şi copilul plecaseră. Insistase să facă ordine în casă cu mâna lui după aceea, iar când ajunsese la ei, pur şi simplu se prăbuşise din cauza şocului şi a încordării. Se părea că despărţirea de Sandra fusese amară şi zgomotoasă, iar Margaret îl dusese la culcare ca pe un copil şi nu mâncase nici cina. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să mai stea acolo câteva zile, dar Oliver insistă că-l voia în California imediat ce putea porni la

drum. Avea nevoie să plece de acolo şi să pună cât mai multe mile între el şi coşmarul anului ce trecuse.

— E un băiat excepţional, Oliver. Ar trebui să fii foarte mândru de el. A fost bărbat până la capăt. Şi l-a durut enorm când a văzut copilul plecând.

— Ştiu.

Nu se aşteptase niciodată să iubească acel copil atât de mult şi, cu siguranţă, că asta complica lucrurile, dar, cu timpul, probabil că totul se va schimba, poate că ataşamentul nu va mai fi atât de puternic sau, poate că, într-o zi, Sandra va voi să renunţe la drepturile ei lăsându-l pe Benjamin să adopte copilul. Oliver vorbise cu un avocat care îi spusese că, dacă ea nu renunţa la copil de bunăvoie, şi nu renunţa, nu exista nicio modalitate de a i-l lua. Făcuse bine că o lăsase să-l păstreze şi cel mai potrivit lucru era să-l lase pe Benjamin să-l viziteze.

— Îţi mulţumesc din nou că ai avut grijă de tot, Margaret, spuse Oliver. Îmi pare rău că ţi-am dat atât de lucru, dar n-am ştiut la cine altcineva să apelez.

Se gândise să o sune pe Daphne la New York, dar era prea departe şi prea ocupată cu munca ei. Margaret fusese parcă trimisă de Dumnezeu pentru a rezolva problema şi îi era profund recunoscător. Tatăl lui avea dreptate. Era o femeie extraordinară.

— Tatăl tău zice că-ţi seamănă foarte mult. Puternic, bun şi încăpăţânat.

Era ciudat să o audă pe ea spunând acele cuvinte, căci Oliver crezuse totdeauna că Benjamin seamănă cu mama lui mai mult.

— Va fi din nou pe drumul cel bun acum, nu-ţi face griji pentru el, iar eu ţi-l voi trimite mâine sau poimâine.

Îi mulţumi din nou şi închise. Apoi o sună pe mama Sandrei în Bakersfield pentru a se convinge că ajunseseră cu bine. Ea îi spuse că da şi îl întrebă cât de repede vor primi primul cec.

— L-am expediat ieri, doamnă Carter, spuse Oliver dezamăgit. Copilul e bine?

— E un copilaş drăguţ, spuse ea mai mult pentru a-i face lui plăcere decât pentru că ar fi simţit ceva pentru nepoţelul ei.

În cele din urmă, Oliver se relaxă şi se întinse pe canapea lângă Charlotte, care îi fusese mai tot timpul alături în această problemă. Chinul era aproape pe sfârşite.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet obosit şi ea îl mângâie uşor pe păr.

— A fost un an infernal pentru băiatul ăsta, Charlie. Slavă Domnului că e liber acum.

Deşi, chiar şi Oliver se simţea întristat pentru micuţul Alex. Avea să fie mult mai departe de vieţile lor acum.

— Trebuie să-i fi venit foarte greu să te sune. Ar trebui să-i acorzi meritul că a renunţat cât a mai putut.

— Asta şi fac. Îl respect foarte mult. Îmi pare rău numai că a trebuit să treacă prin toate astea.

Mâncară singuri în seara aceea, după ce Mel şi Sam se duseră sus. Sună şi Benjamin înainte de asta, astfel că aflaseră cu toţii că fratele lor urma să sosească a doua zi, iar Oliver îi preveni că trecuse printr-o perioadă extrem de grea şi Mel promise să facă tot posibilul pentru a-i uşura situaţia. Toţi se întrebau ce avea în gând să facă în privinţa şcolii, dar nimeni nu ştia încă.

Ollie o duse acasă pe Charlotte târziu în seara aceea şi stătu doar să bea ceva. Discutară numai despre Benjamin şi se sărutară câteva minute în bucătărie. Era, cu siguranţă, ceva foarte diferit de ceea ce fusese între el şi Megan. Îi zâmbi cu tristeţe înainte să plece şi îşi ceru scuze pentru toate acele probleme.

— Draga mea, mă tem că vei descoperi că lucrurile nu vor merge cum am plănuit, din moment ce copiii vor fi în jurul nostru. Eu cred că m-am obişnuit de-a lungul anilor, dar pentru tine nu poate ti prea amuzant. N-am fost o companie prea plăcută în ultimele câteva zile.

— Te-ai purtat foarte bine şi nu m-aş fi aşteptat să fii altfel.

După aceea se gândi la ceva, îi făcea o nespusă plăcere

să fie cu el şi cu copiii şi îl îndrăgise pe acel băiat chiar fără să-l cunoască.

— Vrei să vin şi eu cu tine la aeroport mâine seară sau preferi să fii singur cu el?

Se gândea mereu la timpul pe care el trebuia să şi-l petreacă împreună cu copiii şi Oliver aprecia acest lucru. Părea să nu existe nimic de neînţeles pentru ea sau în legătură cu care să nu vrea să-l ajute.

— O să avem destul timp de vorbit când o să ajungem acasă. Mi-ar face mare plăcere să vii cu mine, Charlie.

Zâmbi, o sărută din nou şi plecă peste câteva minute, simţindu-se epuizat. Nu îşi închipuia cum trebuia să se simtă Benjamin după ce trecuse prin atâtea, dar în niciun caz nu fu pregătit să vadă acel băiat slab, palid şi cu privirea chinuită, pe care îl luă de la aeroport seara următoare şi îl îmbrăţişă, în timp ce băiatul plângea, iar Charlotte păstră o distanţă considerabilă. În cele din urmă, el îşi şterse ochii şi îşi privi tatăl ca pe un prieten demult pierdut. Charlotte se întoarse pentru ca ei să nu-i vadă lacrimile când veniră spre ea.

— Charlotte, ţi-l prezint pe fiul meu, Benjamin.

Oliver vorbea încet, era o seară sobră pentru ei şi ea înţelegea. Dar băiatul făcu un efort pentru a părea mai puţin distrus şi zâmbi când îi strânse mâna.

— Sora mea mi-a povestit o mulţime de lucruri despre dumneavoastră şi v-am văzut în spectacol de multe ori. Sam mi-a spus de cobai. Mi-aţi dat gata familia, domnişoară Sampson.

Ea fu măgulită de acele cuvinte plăcute şi îl sărută uşor pe obraz, iar Oliver observă cât de mult semănau cei doi. Aproape oricine şi-ar fi închipuit că sunt rude, amândoi având părul roşu, pielea albă şi câţiva pistrui.

— Sunt flatată, Benjamin, dar aş fi mult mai încântată dacă mi-ai spune Charlie. Cum a fost călătoria?

— Plăcută, cred. Am dormit aproape tot drumul. Încă mai era secătuit emoţional şi complet epuizat.

Dormise până la prânz în ziua aceea, iar Margaret îl

dusese la aeroport, aşa cum îi promisese tatălui său. După aceea, Benjamin îl întrebă pe Oliver repede şi în şoaptă:

— Ai vorbit cu Sandra aseară? Copilul e bine?

— Sunt bine amândoi.

Îl conduse să îşi ia bagajele, întristat să-l vadă atât de îngrijorat pentru el. Alex era încă prima lui grijă şi era dureros să vadă cât de dor îi era de copil. Îi spuse acest lucru Charlottei când rămaseră singuri câteva clipe, ducând bagajele lui Benjamin în dormitorul acestuia.

— N-o să-l uite, Ollie.

— Ştiu, dar ar fi timpul să se gândească la el însuşi.

— O va face. Mai lasă-i timp. E încă în stare de şoc. Nu uita prin ce-a trecut.

După aceea coborâră pentru a se alătura celorlalţi. Toţi copiii, inclusiv Benjamin, dăduseră buzna în bucătărie. Când Oliver şi Charlotte îşi făcură apariţia, Benjamin tocmai mânca un sandviş mare şi o farfurie cu prăjituri pe care Aggie le făcuse pentru el. Mel îi vorbea agitată, iar Sam îi tot împingea cobaiul sub nas, arătându-i cât era de frumos. Benjamin zâmbea ascultându-i. Era bine acasă, mai bine decât îşi închipuia vreunul din ei. Parcă trăise un an pe o altă planetă.

— Şi, cum merge şcoala? o întrebă el pe Mel.

— Excelent. O să-ţi placă la nebunie.

Apoi îi veni să-şi muşte limba. Tatăl ei o prevenise să nu-l preseze în legătură cu şcoala, dar fratele ei îi desluşi privirea şi zâmbi.

— Nu-ţi face griji, puştoaico. Nu-s chiar atât de îngrozitor, numai că nu m-am hotărât încă ce-o să fac. Aş vrea să mă duc mai întâi la Bakersfleld să-l văd pe Alex şi după aceea o să mă interesez să văd cum pot da un test de echivalare a liceului. Cred că aş vrea să încerc să intru la UCLA.

Se dusese visul de a urma la *Princeton, Yale* sau *Harvard,* dar UCLA era o şcoală bună şi dorea să fie aproape de casă o vreme. Atâta tot dorea acum.

După ce toţi ceilalţi se duseră la culcare, îi spuse lui Oliver acelaşi lucru, iar Charlie zise că şi ea urmase acolo şi

se oferi să-i scrie o scrisoare de recomandare, dacă îi putea fi de ajutor.

— Ar fi grozav.

Îi mulţumi şi încercă să nu pară că o priveşte prea atent. Dar îl impresionase toată seara, cât de drăguţă era, cât de atentă şi cât de nebuneşte era îndrăgostită de tatăl lui. Insistă să se ducă acasă singură în seara aceea, vrând ca ei să stea puţin singuri, iar Benjamin nu avu decât lucruri bune de spus despre ea după ce plecă, ceea ce îl bucură pe tatăl său.

— Se pare că ai dat peste un noroc teribil, tată. E grozavă.

— Şi eu cred la fel, spuse el zâmbind, după care îl privi din nou îngrijorat, de parcă ar fi căutat cicatrici.

Dar niciuna din ele nu se vedea, cu excepţia ochilor, care păreau cu o sută de ani mai bătrâni.

— Te simţi bine? Vreau să-mi spui sincer.

— O să-mi revin. Ai o maşină pe care să mi-o împrumuţi şi mie, tată? Aş vrea să mă duc mâine să-l văd pe Alex.

— Crezi că-i bine? Atât de curând, vreau să spun. S-ar putea să-i fie greu Sandrei. Poate ar trebui să mai treacă câtva timp până să vă revedeţi.

Benjamin oftă şi se lăsă pe spate în canapeaua confortabilă, uşurarea citindu-i-se pe faţă când îşi întinse picioarele.

— Aş fi fericit dacă n-aş mai vedea-o niciodată, dar vreau să-mi văd copilul.

— Eşti nebun după el, nu?

Exact aşa se simţise şi el după ce i se născuseră copiii, dar se aşteptase ca acum să fie altfel şi nu era.

— E fiul meu, tată. Doar nu te aşteptai să simt altfel, nu? întrebă el surprins.

Pentru el nu conta dacă era legitim sau nu. Îşi iubea copilul.

— Bănuiesc că nu. Şi eu am simţit la fel pentru voi.

N-ar fi suportat să-l părăsească sau să-l lase pe mâinile cuiva în care nu avea încredere. Deodată, începu să

înţeleagă ce simţea fiul lui.

— Poţi lua camioneta dacă vrei. Spune-i, însă, lui Aggie dacă o iei, că poate are nevoie de ea să se ducă la cumpărături sau să-l ia pe Sam.

— Îţi mulţumesc. Şi îţi promit că, după ce voi face asta, o să-mi rezolv problema cu şcoala. Dacă va trebui să aştept mult până să intru la UCLA, îmi voi lua o slujbă. N-o să stau degeaba. Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, tată.

Vorbele lui aduseră lacrimi în ochii lui Ollie, care îl bătu uşor pe genunchi când se ridică, obosit şi bucuros că fiul lui se întorsese, în sfârşit, acasă.

— Fă-ţi o viaţă plăcută, Benjamin. Vei trece prin toate din nou într-o bună zi. O soţie bună, toţi copiii pe care ţi-i doreşti, la timpul potrivit, aşa cum se cuvine.

Benjamin zâmbi când auzi sfatul şi îl privi curios.

— O să te însori cu ea, tată? Cu Charlie, adică.

— M-am gândit la asta, spuse Oliver zâmbind şi fu sincer cu el, vorbind ca de la bărbat la bărbat, căci Benjamin nu mai era un copil.

— Aş vrea, dar n-am prea avut timp să discutăm despre asta.

În cursul ultimei luni evitase acel subiect. Ştia cât de importantă era cariera pentru ea, iar el se temea cu disperare de un refuz. Nu voia să strice tot cerând-o prea devreme, dar, din prima seară, ştiuse că era un lucru bun. Era o chestiune de timp până să-i propună. Era diferit de tot ce avusese înainte şi nutrea sentimente pentru ea pe care nu le avusese faţă de Sarah. Acum îşi dădea seama că totdeauna îi fusese greu cu ea, fusese o persoană total nepotrivită pentru el. Acum, însă, potrivirea era perfectă. Charlie era exact aşa cum îşi dorise el dintotdeauna.

— E o fată grozavă. Îmi place, într-adevăr.

— Şi mie, spuse Oliver zâmbind, după care îl conduse în dormitorul lui.

Apoi se îndreptă încet spre al său, bucuros că se aflau din nou cu toţii sub acelaşi acoperiş. Cei trei copii ai lui care

creşteau atât de repede, chiar şi Sam. Nu mai venea niciodată în patul lui. Era perfect mulţumit să stea în camera lui, cu Charlie.

Capitolul 24

A doua zi după ce sosi, Benjamin se duse la Bakersfield şi nu fu încântat de ce descoperi, dar copilul era bine. Sandra era acolo şi mama ei părea să ţină totul sub observaţie, ceea ce el şi spera. Dar casa era dărăpănată şi neîngrijită, instalaţia de aer condiţionat nu funcţiona, iar Alex dormea într-un leagăn în living-room cu televizorul urlând lângă el. Chicoti când se trezi şi îl văzu pe Benjamin acolo şi fu un chin când trebui să-l părăsească din nou, dar era fericit să fie cât mai departe de Sandra.

Se întoarse la Bel Air simţindu-se, într-un fel, mai liniştit. În săptămânile care urmară, luă testul de echivalare, făcu cerere pentru UCLA, iar peste patru săptămâni era acceptat. Până atunci îşi găsise o slujbă cu jumătate de normă, în librăria campusului şi intenţiona să-şi păstreze postul ca să poată contribui la plata lunară pentru Alex.

Se dusese din nou la Bakersfield şi lucrurile păreau să stea la fel, deşi Sandra nu era acasă, dar mama ei era şi bea bere. Copilul părea fericit, iar Benjamin se jucă cu el o oră, după care plecă. De data aceasta nu îi mai spuse tatălui său de vizită. Avea o presimţire că Oliver considera că este încă mult prea legat de copil, dar ştia la fel de bine că trebuia să o facă şi că indiferent câţi alţi copii avea să aibă într-o zi, Alex avea să rămână totdeauna primul său născut şi o parte importantă din viaţa sa. Şi avea de gând să fie foarte prezent. Mama Sandrei nu părea să se supere, era foarte mulţumită că banii soseau cu punctualitate în fiecare lună. Alex era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Sandra ştiuse cu siguranţă ce face când s-a lăsat aranjată de Benjamin Watson. N-or fi fost ei, Watsonii, prea bogaţi, dar o duceau destul de bine şi, în urma unor cercetări pe care ea, le efectuase în Est, aflase că tatăl băiatului avea o slujbă foarte bună. Peste câteva săptămâni citi un articol într-o revistă de scandal, care o intrigă.

Bătrânul avea o legătură cu Charlotte Sampson. Nu însemna prea mult deocamdată, dar, într-o bună zi, dacă aveau să nu-i mai trimită banii, puţin şantaj nu avea să strice.

Ollie, însă, nici nu se gândea la aşa ceva, în timp ce relaţia lui evolua din ce în ce mai bine şi îşi petreceau mai multă vreme împreună spre încântarea copiilor. În cele din urmă, pe la sfârşitul lui aprilie, îşi făcu curaj.

Cinau liniştiţi la *Chianti* şi nu o luă prin surprindere cu un inel sau cu o cerere în căsătorie făcută într-un genunchi. Aşteptă până terminară de mâncat şi o privi cu nervozitate, ceea ce o făcu să chicotească. Nu era sigură, dar bănuia ce avea să urmeze.

— Cum a fost astăzi la birou? îl tachină ea şi el aproape gemu.

— Nu-mi face una ca asta… voiam să discutăm ceva serios. Vreau s-o fac de mult timp, dar n-am fost sigur care îţi va fi reacţia… datorită carierei…

— Vrei să-mi oferi o slujbă? întrebă ea zâmbind inocentă.

— Ah, mai taci. De fapt, acum că ai pomenit de asta… da. Ai putea să-i spui şi aşa. Un post permanent, plătit mizerabil faţă de cât câştigi acum. Un angajament pe viaţă, o locuinţă cu trei handicapuri majore, câteva bacşişuri şi, eventual, o pensie.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi numeşti copiii handicapuri, Oliver Watson! Se întâmpla să-i iubesc foarte mult.

Părea jignită pentru ei, iar el îi luă mâna şi îi sărută degetele.

— Şi eu, dar se întâmplă să te iubesc şi pe tine. Ce părere ai avea dacă ţi-aş propune să ne căsătorim?

Inima îi bătea cu putere şi n-ar fi fost surprins dacă l-ar fi refuzat, dar ea nu spuse nimic, ci îl sărută doar.

— Este cel mai frumos lucru care mi s-a spus vreodată, zise ea, în cele din urmă, dar tot nu îi răspunse şi aşteptarea aceea era o adevărată tortură.

— Şi?

— Cred că ar trebui să ne gândim amândoi foarte bine.

Tu mai mult decât mine. Eu ştiu cu ce mă aleg, Ollie, şi vă iubesc foarte mult pe toţi patru, dar tu n-ai mai fost însurat cu o femeie cu carieră. Poate fi foarte greu, mai ales cu una ca a mea. N-am avea o viaţă prea liniştită, indiferent cât am încerca şi toată lumea va face caz în jurul meu, cel puţin atâta timp cât voi apărea în spectacol. Şi, uneori, asta ar putea fi extrem de supărător.

Deja o simţea pe pielea lui când ieşeau undeva, cererile permanente de autografe, presa, întreruperile cu bune intenţii. Dar nu îl deranja şi era mândru de ea. Nu se supăra să stea în spate şi să o lase pe ea să fie vedeta.

— Nu mă deranjează.

— Eşti sigur? Într-o bună zi voi vrea să renunţ la tot, dar ca să fiu sinceră, Ollie, încă nu. Nu sunt pregătită. Am muncit prea mult ca să renunţ înainte de a stoarce şi ultima picătură de satisfacţie.

— Înţeleg. Nici nu m-aş aştepta să renunţi. Cred că ar fi o greşeală imensă.

— Şi eu cred la fel. Oricât de mult te-aş iubi, cred că aş suferi. Şi, apoi, ce vor zice copiii?

Era îngrijorată şi pentru asta. Însemnau foarte mult pentru ea şi pentru el şi voia să fie ceva ce doreau şi ei, dar Ollie zâmbi.

— Mi-au zis că divorţează de mine dacă nu te cer în căsătorie, şi bănuiesc că mă vor părăsi şi îşi vor căuta un alt tată dacă nu mă accepţi.

— Ar fi nişte proşti, dacă ar face-o. N-ar putea găsi altul mai bun, oricât ar căuta.

— Nu-i adevărat. Fac multe greşeli.

— Ba e adevărat şi eu nu te-am văzut greşind încă. Faci ceva extraordinar din ei.

Benjamin revenise pe drumul cel bun, Mel învăţa foarte bine, iar Sam nu fusese niciodată mai fericit. Lucrurile mergeau bine pentru toţi. Atunci ea zâmbi timid şi îl privi.

— Aş vrea să am şi eu copii într-o bună zi. Unul, doi, oricum, poate chiar trei, dacă nu o să încep prea târziu. Despre asta ce mai zici? Ai avea o casă arhiplină, ca să nu

mai vorbim de cobai, şoricei albi şi crescătorii de viermi.

Râseră amândoi, dar subiectul era cât se poate de serios, iar ea făcea bine că îl punea în discuţie. El se încruntă căzând pe gânduri. Îi trecuse şi lui prin cap aşa ceva, dar niciodată nu îşi închipuise cu adevărat că ar mai putea avea copii. La patruzeci şi cinci de ani era un gând interesant şi ea îşi spuse că el încă nu dăduse bir cu fugiţii.

— Eu ştiu? Cred că sunt cam bătrân şi obosit ca s-o mai iau de la capăt. Copiii nu sunt atât de uşor de crescut cum crezi tu.

Realizase acest lucru în cursul anului care trecuse, dar mai ştia şi cât de mare era răsplata şi nu voia să o lipsească de aşa ceva. O iubea prea mult. Şi ea avea mult de dăruit propriilor ei copii, ca şi alor lui. Merita să se gândească la acest lucru, dacă astfel o convingea cu privire la viitorul lor.

— Cred că aş putea fi convins o dată, oricum, spuse el şi, văzându-i privirea, adăugă zâmbind: Poate de două ori. Dar nu mă forţa prea mult. Doar sunt bunic, ştii foarte bine.

— Asta nu contează.

Se referea la faptul că era încă tânăr, dar Oliver păru trist.

— Pentru Benjamin contează.

— Am vrut să spun că nu eşti destul de bătrân pentru a vorbi astfel.

— O simt uneori, cu excepţia momentelor când sunt cu tine. Cred că am putea face lucruri minunate împreună, Charlie. Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le fac cu tine. Să călătorim, să ne distrăm, să te ajut în carieră. Este prima oară în viaţa mea când simt până în adâncul sufletului că e un lucru bun, n-am absolut nicio îndoială în privinţa noastră.

Şi se simţea atât de liniştit.

— Nici eu nu am. Ştiu cât de mult te iubesc, Oliver. Vreau doar ca tu să fii sigur.

Ezită numai atât cât să-l sărute din nou şi îi şopti la ureche:

— În acest caz, ai câştigat. Dar aş vrea să aşteptăm un an din ziua în care ne-am cunoscut şi să o facem cum trebuie. Ce-ai zice de Crăciun?

— Vorbeşti serios? o întrebă el uluit.

Divorţul lui se terminase de o lună, iar Sarah plecase de mai mult de un an şi el o iubea din tot sufletul pe femeia aceea, care acum era de acord să se mărite cu el. Dar ea încuviinţă, zâmbi şi apoi râse simţindu-se la fel de fericită ca şi el.

— Bineînţeles că vorbesc serios. Te superi dacă aşteptăm până la Crăciun?

— Puţin. Dar îmi place ideea unei logodne de modă veche.

— Încetăm lucrul în iunie. Am putea pleca o lună, două în această vară. Mi s-a propus să joc într-un film, dar e ceva de mâna a doua. Aş prefera să merg undeva cu tine şi cu copiii, doar dacă Sarah nu-i ia cu ea.

— Îi ia, dar numai în august.

Făcură planuri tot restul serii şi, apoi, când o duse acasă, rămase la ea şi făcură dragoste pentru a sărbători logodna.

Capitolul 25

A doua zi le spuseră copiilor, care erau în culmea fericirii. Sam voia să ştie dacă putea să meargă împreună cu ei în luna de miere, Oliver gemu, iar Charlotte o rugă pe Mel să fie domnişoară de onoare la nuntă. Mai erau opt luni până atunci, dar când vorbeau despre acest lucru, păreau cu toţii nişte copii emoţionaţi.

Ziua următoare, Oliver o luă de la studio, iar când Charlotte urcă în maşină găsi pe scaun o cutiuţă învelită în hârtie turcoaz şi legată cu o panglică din satin roz. Mâinile îi tremurară când o deschise şi rămase cu gura căscată când văzu inelul care sclipea dinăuntrul cutiuţei de catifea neagră. Era un diamant superb şi ea avea lacrimi în ochi când îi dădu voie lui Oliver să i-l pună pe deget.

— Ah, Ollie… e atât de frumos.

— La fel ca tine, spuse el sărutând-o şi îmbrăţişând-o, iar ea stătu lipită de el tot drumul până acasă.

Presă află vestea în câteva zile, iar producătorii spectacolului profitară din plin de ea. Agenţii publicitari ai studioului îi asaltară, dorind fotografii ale Charlottei cu Oliver şi copiii. Sunară de la revistele *People* şi *US,* iar anunţul despre logodna lor apăru atât în *Newsweek,* cât şi în *Time* şi, deodată, până şi copiii începură să fie căutaţi. Acest lucru o înfurie pe Charlotte, iar Oliver nu fu deloc încântat găsind reporteri pe lângă casă de mai multe ori.

— Cum de suporţi aşa ceva? o întrebă el pe Charlotte în repetate rânduri şi, drept rezultat, hotărâră să-şi petreacă vacanţa de vară izolaţi împreună cu copiii într-o vilă închiriată în Trancas.

Următoarele câteva săptămâni fura un adevărat haos, dar, până la urmă, lucrurile începură să se potolească puţin, iar Sarah sună să-l felicite. Aflase vestea de la Sam, dar citise, de asemenea, şi în ziare.

— Copiii par să fie înnebuniţi după ea, Ollie. Mă bucur

pentru tine.

— Şi eu mă bucur, dar ziariştii sunt îngrozitori.

— O să te obişnuieşti. Aşa-i la Hollywood! îl tachină ea, dar părea, într-adevăr, bucuroasă pentru el, iar tatăl lui şi Margaret erau, de asemenea, încântaţi. Era o perioadă de fericire, iar Oliver şi Charlie aveau o mulţime de lucruri de făcut înainte să plece spre Trancas cu copiii.

Până la urmă, Charlotte termină de turnat ultimele secvenţe pentru sezon. Copiii încheiară şcoala, iar Oliver părăsi biroul pentru patru săptămâni, astfel încât toţi cinci plecară spre Trancas, unde petrecură o lună de vis pe plajă, după care Mel şi Sam se duseră în Est să-şi viziteze mama.

Charlie intenţiona să mai facă nişte reclame, Oliver trebuia să se întoarcă la serviciu, iar Ben trebuia să se pregătească să înceapă cursurile la UCLA la sfârşitul lui august.

Exact cu puţin înainte primi telefonul, într-o după-amiază târziu, când venise acasă să se schimbe pentru a lua cina cu Charlie şi cu tatăl său. Când auzi telefonul, îşi închipui că era acesta din urmă care suna de la birou. Dar fu surprins când o auzi pe mama Sandrei, care îl căuta pe el. Aproape că i se opri inima în loc.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Carter?... Alex...

— E bine, bănuiesc.

Vorbea ciudat. Se gândise multă vreme înainte să sune, încercând să găsească o cale prin care să câştige şi ea ceva, dar, în final, se hotărâse să-i spună, pur şi simplu. Avea dreptul să ştie, fiindcă nu era un băiat rău. Şi părea nebun după copil. Poate ar fi fost mai bine să încerce să le facă un serviciu. Cel puţin, acesta îi era gândul când formase numărul.

— Sandra a dus copilul la leagăn ieri. Îl dă spre adopţiune. M-am gândit că poate ai vrea să ştii.

— Ce-a făcut?

Inima îi bătea nebuneşte.

— Dar nu poate face una ca asta. E şi fiul meu. Unde e? N-o s-o las să facă aşa ceva, doamnă Carter. O să am grijă

de el eu însumi. Doar i-am spus asta de când eram în Purchase.

— Mi-am închipuit că aşa o să spui, de aceea am sunat. I-am spus că ar trebui să-ţi zică, dar ea l-a abandonat acolo şi a fugit. A plecat spre Hawaii azi-dimineaţă.

— Vă mulţumesc... vă mulţumesc... spuneţi-le că mă duc să-l iau chiar acum... că o să... nu contează... o să-i sun chiar eu.

Dar când sună la leagănul respectiv, cei de acolo îi spuseră că Alexander Carter, cum se numea, era acum de competenţa tribunalului. Benjamin trebuia să-şi dovedească paternitatea şi să ceară custodia şi anularea drepturilor Sandrei. Deci, depindea de tribunal acum. Îi dădu telefon înnebunit tatălui său şi puse să fie scos dintr-o şedinţă cu un nou client. Era deja isteric şi Oliver îi spuse să se liniştească şi să-i explice totul clar.

— Bine, bine... acum am înţeles. O să sun un avocat. Linişteşte-te, Benjamin. Înainte să trecem la acţiune, aş vrea să te gândeşti foarte bine la ce vrei să faci cu adevărat. Chiar doreşti custodia băiatului? Fiule, tu hotărăşti.

Avea, în sfârşit, ocazia să se elibereze, dacă voia. Şi, oricât de mult l-ar fi durut, Oliver era gata să-l sprijine. Benjamin, însă, ştia că nu are decât o singură soluţie. Îşi voia fiul înapoi şi chiar dacă nu avea să se mai ducă niciodată la şcoală şi să facă orice muncă, avea să-l ţină cu orice preţ. Era un sentiment pe care nimeni nu-l putea condamna şi Oliver nici nu voia s-o facă. Îi spuse, deci, lui Benjamin să stea liniştit că îl va suna el. O făcu după jumătate de oră şi îi spuse să se întâlnească amândoi la *Loeb and Loeb* în Century City, la ora patru.

Benjamin ajunse cu zece minute mai devreme şi avocatul la care se duseră era un om cumsecade care rezolvase cazuri mult mai importante. Doar erau avocaţii firmei lui Ollie şi doreau să-i ajute.

— Dacă asta doreşti, tinere, nu cred că e chiar atât de complicat pe cât pare. Am vorbit astăzi cu toate părţile

implicate şi cu autorităţile şi lucrurile sunt cât se poate de clare. Paternitatea ta nu pare să reprezinte un semn de întrebare. Fata a semnat deja hârtiile în care afirmă că vrea să renunţe la copil. Dacă ne confirmă acest lucru şi nouă, în scris, dar încă n-am reuşit să discutăm cu ea, atunci vei avea deplina custodie asupra copilului şi, în cele din urmă, drepturile materne vor fi anulate. Este o răspundere imensă, Benjamin, şi ar trebui să te gândeşti foarte bine înainte de a lua o hotărâre.

— M-am gândit deja, domnule, şi ştiu că asta vreau. Îl iubesc.

Ochii i se umplură de lacrimi şi, cu părul lui roşu şi cu pistruii, arăta el însuşi ca un copil, iar Oliver trebui să-şi reţină lacrimile. Se hotărâse deja să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-l ajuta.

— Doamna Carter ne-a spus că va semna o hârtie în care se atestă faptul că l-ai îngrijit foarte bine pe băiat şi simţul tău de răspundere faţă de el. Cu asta se va rezolva totul. A sugerat, mai mult sau mai puţin, că nu s-ar supăra dacă ar primi un „cadou” de la tine sau de la tatăl tău, dar trebuie să fim foarte atenţi în această privinţă. Cumpărarea de copii sau orice altceva cât de puţin legat de asta, este un delict extrem de grav în acest stat şi i-am explicat. A fost dezamăgită, dar a zis că tot va semna orice hârtie. Avem o înfăţişare programată la tribunalul din Bakersfield săptămână viitoare şi, dacă totul merge bine, îţi vei primi fiul înapoi chiar în după-amiaza aceea.

— Şi între timp? întrebă Benjamin din nou agitat.

— Până atunci nu putem face absolut nimic. E pe mâini bune şi în siguranţă.

Benjamin păru uşor întristat, dar nu putea face nimic, aşa că fu de acord cu data înfăţişării şi se rugă în sinea lui ca ei să o găsească pe Sandra în Maui pentru a semna hârtiile de care aveau nevoie pentru a i-l ceda pe Alex lui.

Capitolul 26

Drumul până în Bakersfield fu extrem de agitat pentru Benjamin, iar Oliver îşi luă liber în ziua aceea pentru a-l însoţi. Amândoi erau tăcuţi şi nervoşi, pierduţi în propriile gânduri în privinţa micului Alex şi în legătură cu ce reprezenta el pentru ei... Pentru Oliver, simboliza o nouă viaţă şi un nou început, amintindu-i din nou de faptul că Charlie dorea să aibă copii cu el. Avându-l pe Alex aproape, îşi va aduce aminte cum era să aibă un copil mic şi, pe de o parte, era tulburat, pe de alta, se gândea cu groază la haos şi zăpăceală. Dar Benjamin promisese deja că se va ocupa singur de el, cu puţin ajutor din partea lui Agnes.

Încercă să schimbe câteva cuvinte cu Benjamin în timp ce gonea pe Autostrada 5, dar băiatul era prea nervos. El şi Aggie aşezaseră un leagăn în camera lui şi cumpăraseră şase cutii de *Pampers.* Voia să treacă şi pe la doamna Carter pentru a lua lucrurile lui Alex, dar Oliver considerase că ar fi fost mai bine dacă o făceau la întoarcere. Încă se mai temea că putea fi ceva în neregulă şi nu aveau să-i dea copilul. Nu izbutiseră să dea de Sandra în Maui, dar avocatul spusese că erau şanse să i-l dea lui Benjamin, oricum, pentru că ea semnase hârtiile, în care afirma că îl dă spre adopţiune, înainte să plece în Hawaii.

Tribunalul din Bakersfield se afla pe Truxton Avenue şi Ollie lăsă maşina în parcare după care îşi urmă fiul înăuntru. Era ultima săptămână din august şi era o căldură înăbuşitoare.

Avocatul îi aştepta înăuntru şi Benjamin păru speriat când luă loc în sală. Purta o jachetă bleumarin, pantaloni kaki, o cămaşă de un albastru mai deschis şi cravată bleumarin. Arăta a studentul care ar fi trebuit să fie la *Harvard.* Părul îi era pieptănat cu grijă, iar Oliver îi zâmbi când aprodul le ceru să se ridice.

— Totul va fi în ordine, fiule, îi spuse el apăsându-i mâna

şi Benjamin îi zâmbi slab.

— Îţi mulţumesc, tată.

Dar amândoi ştiau că nimic nu era sigur niciodată, iar avocatul îi avertizase că ceva putea oricând să nu meargă bine. Nu se putea garanta nimănui nimic într-o sală de tribunal, iar judecătorul părea grav când li se adresă.

Cazul fu prezentat juraţilor, se citi declaraţia doamnei Carter, pe care amândoi, tată şi fiu, se bucurară că nu o vedeau în sală. Hârtiile semnate de Sandra au fost prezentate ca dovadă, iar într-un raport se explicau condiţiile în care avea să trăiască băieţelul. Urma să locuiască în casa închiriată de familia Watson în Bel Air, împreună cu tatăl lui Benjamin, sora, un frate mai mic şi o menajeră care avea să ajute la creşterea copilului, în timp ce tatăl va urma cursurile colegiului UCLA. Avea să înceapă cursurile de vară săptămână următoare şi încă mai lucra la librărie. Judecătorul nu păru impresionat şi îl chemă pe avocat. Vorbiră în şoaptă câteva clipe, avocatul încuviinţă, după care îl chemă şi pe Benjamin. Îi spuse să poftească în boxa martorilor, să depună jurământul, pentru că aveau să i se pună câteva întrebări, aşa că Benjamin urcă cele câteva trepte cu genunchii tremurând şi se aşeză uitându-se la tatăl său.

— Aş vrea să înţelegi, domnule Watson, că aceasta nu-i o simplă audiere, ci ceva extrem de serios în faţa curţii, iar viaţa unui copil e în joc. Înţelegi?

Benjamin era palid, dar calm, când încuviinţă.

— Da, domnule, înţeleg.

— Copilul în discuţie, Alexander William Carter, este fiul dumitale? Confirmi acest fapt?

— Da, domnule.

— În prezent, locuieşti împreună cu mama copilului?

— Nu, domnule.

— Ai locuit împreună cu ea vreodată?

— Da, timp de un an.

— Aţi fost vreodată căsătoriţi?

— Nu, domnule.

— Ai întreţinut vreodată copilul sau pe mama acestuia?

— Da, domnule. Timp de şase luni înainte de naşterea lui Alex şi după aceea până ne-am despărţit, în martie. Şi, de atunci am... tatăl meu şi cu mine am trimis bani în fiecare lună. Şase sute de dolari.

Judecătorul încuviinţă şi îşi continuă întrebările.

— Îţi dai seama ce fel de îngrijire necesită un copii de vârstă lui?

— Da, domnule, am avut grijă de el personal până în martie. Sandra era... plecată foarte mult şi nici nu prea ştia cum să-l îngrijească.

— Şi dumneata ştiai? întrebă judecătorul sceptic, dar Benjamin părea stăpân pe situaţie.

— Nu, dar a trebuit să învăţ. Aveam grijă de el seara când mă întorceam de la serviciu şi uneori îl luam cu mine chiar. Pe atunci aveam două slujbe, ca să câştig bani pentru... ei bine, pentru tot... Sandra şi-a lăsat serviciul înainte să nască..

— Şi ai luat copilul cu dumneata la lucru?

— Uneori, când ea era plecată. Nu aveam pe nimeni altcineva cu cine să-l las şi nu ne puteam permite să angajăm o baby-sitter.

Pe chipul judecătorului nu se putea citi nimic şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, Oliver nu mai fusese niciodată atât de mândru de fiul lui ca în clipa aceea. Era un bărbat extraordinar, nicidecum un copil, şi un tată al naibii de bun. Merita să i se dea copilul. Spera ca şi judecătorul să gândească la fel.

— Şi acum, dumneata şi copilul aţi locui cu tatăl dumneavoastră?

— Da, domnule.

— Dânsul este de acord?

De pe locul său, Oliver încuviinţă, iar Benjamin spuse că da, era de acord.

— Şi dacă vei vrea să pleci din casa tatălui, dacă, de exemplu, abandonezi şcoala din nou, sau îţi găseşti altă prietenă?

— Îl iau pe Alex cu mine. E mai important decât orice altceva, iar, dacă o să abandonez şcoala, îmi voi lua o slujbă pentru a-l întreţine, cum am mai şi făcut.

— Poţi coborî, domnule Watson. Curtea se retrage pentru o scurtă pauză şi revine peste cincisprezece minute.

Bătu cu ciocănelul şi dispăru, iar Benjamin coborî din boxă, calm pe dinafară, dar ud leoarcă de transpiraţie.

— Te-ai descurcat excelent, îi şopti avocatul. Ţine-te bine.

— De ce a cerut o pauză? întrebă Oliver.

— Probabil că vrea să recitească toate documentele, ca să fie convins că totul e în ordine. Dar Benjamin s-a descurcat de minune. Eu i-aş da copilul dacă aş fi în locul lor.

Zâmbi, încercând să-i liniştească. După cincisprezece minute, timp în care s-au plimbat nervoşi pe coridor, îşi ocupară locurile din nou şi judecătorul se întoarse.

Îşi roti privirile prin sală, se uită la Oliver, la avocat şi apoi drept în ochii lui Benjamin şi bătu cu ciocănelul.

— Curtea este din nou în şedinţă. Nu vă ridicaţi, staţi jos, vă rog, spuse el, după care, privindu-l în ochi pe Benjamin, adăugă foarte grav: Ceea ce încerci să obţii, tinere, este o povară extraordinară. O răspundere de la care nu te vei putea sustrage niciodată, de care nu ai voie să uiţi vreodată şi pe care nu o vei putea evita nicicând. Nu-ţi poţi lua nici măcar o zi liber de la sarcina de a fi tată. Nu poţi să renunţi sau să te răzgândeşti sau să te hotărăşti să dispari vreodată. Pentru următorii optsprezece ani, dacă nu şi mai mult, copilul va fi numai în răspunderea dumitale, în cazul în care tribunalul îţi acordă custodia. Se pare că, până acum ţi-ai îndeplinit această obligaţie admirabil. De aceea, te previn că trebuie să te gândeşti extrem de bine la ce faci aici, să ţii minte în fiecare zi a vieţii dumitale, şi a băiatului, şi să nu uiţi nici măcar o clipă ce-i datorezi fiului dumitale. Prin urmare, acest tribunal îl numeşte pe Benjamin Oliver Watson ca unic tutore al lui Alexander William Carter. Deţii întreaga custodie asupra copilului începând cu ziua de

astăzi, douăzeci şi nouă august. Anularea drepturilor mamei a fost aprobată de curte şi se va definitiva în termenul prevăzut de lege. Îi poţi da copilului numele dumitale începând de astăzi sau de atunci, cum doreşti.

Îl privi cu blândeţe şi zâmbi.

— Băiatul e al dumitale, domnule Watson, spuse el atunci şi îi făcu un semn aprodului, care se ridică şi deschise o uşă.

O funcţionară de la asistenţa socială intră având în braţe copilul, care părea liniştit, dar puţin uluit datorită locului nefamiliar în care se afla, iar ochii tatălui şi bunicului său, chiar şi ai avocatului se umplură de lacrimi.

— Îl poţi lua pe Alexander acasă, spuse judecătorul cu blândeţe şi funcţionara se îndreptă spre Benjamin dându-i copilul care chiui de bucuria de a-şi vedea tatăl.

Îi dădură apoi avocatului o cutie de carton în care se aflau puţinele lucruri ale băiatului, o pijama, două salopete şi un ursuleţ pe care Benjamin i-l dăruise în ziua când se născuse. Plângeau şi râdeau cu toţii, iar Benjamin îl privi uimit pe judecător.

— Vă mulţumesc, domnule… vă mulţumesc din suflet!

Apoi, judecătorul se ridică şi îşi părăsi scaunul în tăcere. Avocatul îi scoase din sală, Benjamin cu copilul în braţe şi Oliver bătându-şi fiul uşor pe umăr. Îi strânse mâna avocatului şi îi mulţumi. Benjamin urcă pe bancheta din spate şi ţinu copilul strâns înainte de a-l aşeza în scaunul pe care îl aduseseră odată cu el.

Se hotărâră să nu se mai ducă la Alice Carter după restul lucrurilor lui Alex. Dintr-odată, Benjamin nu mai voia să o vadă. Nu voia decât să-şi ducă fiul acasă şi să-l ţină lângă el totdeauna. Îl supăra şi gândul că trebuia să înceapă şcoala a doua zi. Nu voia să-l părăsească nici măcar o clipă.

Mergeau încet pe Autostrada 99, în timp ce Benjamin vorbea agitat şi copilul gângurea. Vorbi despre judecător, despre tribunal şi, în final, despre Sandra. Asistenta socială îi spusese avocatului de la *Loeb and Loeb* că Sandra fusese foarte hotărâtă şi clară. Ştia că nu putea suporta

răspunderea unui copil şi nici măcar nu voia să încerce. Nemaiavându-l pe Benjamin care să se ocupe de copil în locul ei, nu voia decât să fugă de el. Perioada de aşteptare era acum o pură formalitate. Nimeni nu anticipa niciun fel de problemă, iar Benjamin nu mai trebuia decât să completeze hârtia pentru schimbarea numelui copilului, însă *Loeb and Loeb* avea să facă acest lucru pentru ei la Los Angeles County.

— Ei, domnule, ce părere ai despre toate astea? îl întrebă el fericit pe copil. Crezi că o să-ţi placă să stai cu bunicul, cu Mel şi cu Sam?

Alex bolborosi şi arătă cu degetul spre un camion care tocmai trecea pe lângă ei şi Ollie zâmbi mândru de el.

— Dacă nu-i place, poate să doarmă în garaj cu cobaiul acela zgomotos al lui Sam, spuse bunicul prefăcându-se supărat, dar se vedea foarte limpede cât de mult îl iubea.

Mel, Sam şi Aggie îi aşteptau în bucătărie. Acolo stătuseră toată după-amiaza cu răsuflarea tăiată. La început, Mel nu îşi văzu decât tatăl şi crezu că se întâmplase ceva. Apoi, imediat, fratele ei coborî din maşină, ţinând în braţe copilul, iar ea scoase un ţipăt şi dădu fuga spre el. Alex o privea cu ochii mari.

— Ai grijă… nu-l speria… totul e nou pentru el.

Benjamin era extrem de protector, iar copilul începu să plângă. Aggie, însă, avea ceva bun pentru el şi Sam îi arătă cobaiul făcându-l să râdă şi să încerce să-i atingă boticul.

Aggie găsise pe undeva un scaun înalt, pe care îl pusese în bucătărie, iar Oliver destupă o sticlă de şampanie pentru fiul său turnându-i câteva picături chiar şi lui Sam.

— Pentru Alexander Watson! toastă el cu un zâmbet larg simţind cum îi cade de pe umeri întreaga povară pe care o îndurase toată după-amiaza. Să aibă o viaţă lungă şi fericită alături de cel mai bun tată din lume.

— Ah, nu, spuse Benjamin zâmbind, acesta eşti tu, tată.

— Amândoi sunteţi, spuse Mel şi toţi priviră copilaşul cu ochii umezi şi fericiţi.

Capitolul 27

Benjamin începu cursurile a doua zi, dar veni acasă de două ori ca să-l vadă pe Alex, în ciuda insistenţelor lui Aggie cum că nu mai avea nevoie absolut deloc de ajutorul lui. Dar se părea că Benjamin nu mai putea să stea departe de copil şi simţea nevoia să-l vadă. Când veni acasă la sfârşitul orelor, Alexander stătea în scaunul înalt, distrugând încântat cina pe care i-o pregătise Aggie cu toată dragostea.

Venind în seara aceea, Charlotte insistă să-i cânte în timp ce îl legăna şi îl ajută pe Benjamin să-l culce, alături de ei fiind Mel, Aggie şi Oliver, iar Sam îi puse în leagăn ursuleţul lui preferat. Era cel pe care i-l dăduse Sarah când o vizitaseră prima dată la Boston.

Alex scoase un ţipăt uşor când ieşiră cu toţii, dar peste o clipă, tăcu din nou.

— Până săptămână viitoare o să fie nespus de răsfăţat, spuse Oliver prefăcându-se dezaprobator, dar Charlotte văzu foarte clar că Ollie avea de gând să devină conducătorul celor care îl răsfăţau.

— Cum e să ai din nou un copil mic în casă?

— Un exerciţiu bun. Azi-dimineaţă ne-a trezit la şase şi jumătate, dar trebuie să recunosc că Benjamin e grozav. Se descurcă mai bine decât Aggie, şopti el.

— Şi tu pari destul de priceput. Eu totdeauna mă simt atât de stângace în preajma copiilor mici.

Oliver o trase aproape şi, în acel weekend îl duseră pe Alex la grădina zoologică singur, fără tatăl său. Se simţiră amândoi excelent şi, pentru prima oară, nimeni nu-i deranja şi nu veni la ea să-i ceară autografe. Câţiva se uitară, dar, în cele din urmă, îşi spuseră că nu putea fi Charlotte Sampson. Erau, pur şi simplu, doi oameni fericiţi, care îşi duceau copilul la grădina zoologică, într-o duminică de septembrie. Numai diamantul mare de pe deget arăta

că putea fi o persoană bogată sau importantă, dar nimeni nu băgă de seamă.

Era o uşurare şi mai mare pentru ea, deoarece ziariştii nu-i dăduseră pace de când fusese nominalizată pentru premiul *Emmy* în august. Ea şi spectacolul în care apărea fuseseră nominalizaţi din nou anul acelea. Ceremonia decernării premiilor urma să aibă loc săptămână următoare şi toţi ziariştii doreau să aibă articole pregătite pentru cei premiaţi, dar Charlotte nu voia decât să fie lăsată în pace. Se temea că prea multă publicitate anticipată era de rău augur. Reîncepuse lucrul, trezindu-se în fiecare dimineaţă la ora patru pentru a ajunge la studio la cinci ca să fie coafată şi machiată. Seara, Oliver o lua şi, ori cinau liniştiţi undeva, ori o ducea la el pentru a lua cina cu copiii. Erau cu toţii emoţionaţi în legătură cu nunta din decembrie şi încă nu se hotărâseră unde să plece în luna de miere, în Hawaii, la Bora Bora sau la schi. Sam considera că, indiferent unde aveau să meargă, el trebuia să-i însoţească, dar deocamdată, Ollie nici nu voia să audă de aşa ceva. Nu voia cobai, puşti sau bebeluşi în luna de miere. Se confrunta destul cu toate acestea în viaţa de zi cu zi pentru a mai vrea să o facă şi în luna de miere, oricât de mult şi-ar fi iubit copiii.

Săptămână următoare, marele eveniment în viaţa Charlottei era aproape şi nu mai putea fi evitat. Ziariştii aşteptau aproape zilnic la intrarea în studio. Se ţinură după ea chiar şi la *Giorgio* când se duse să-şi cumpere rochia, neagră, dreaptă cu paiete şi perle, creată de Bob Mackie. Apoi, se mai duse o dată pentru a-i cumpăra o rochie lui Mel, o creaţie superbă din satin roz a lui Oscar de la Renta. Oliver mormăise ceva în legătură cu faptul că o răsfăţa pe Mel, dar Charlotte îi spusese să-şi vadă de treaba lui. Se simţiseră excelent, tot probând rochii şi chicotind în timp ce Charlotte alegea alte câteva rochii splendide pentru ea, iar Mel se juca cu pălăriile şi bijuteriile.

Ziua cea mare sosi în sfârşit, iar Charlotte, Oliver, Benjamin şi Mel plecară cu o limuzină neagră cât un bloc de

lungă, în timp ce Aggie şi Sam rămaseră să vadă totul la televizor. Alex încă nu adormise când plecară ei, mânjindu-se fericit cu glazură de la prăjituri şi murdărind şi canapeaua şi pijamaua cu care era îmbrăcat. Tocmai împlinise un an cu o zi înainte şi, în aceeaşi zi, făcuse primii paşi.

Ajunseră la *Pasadena Civic Auditorium,* iar Charlotte părea extrem de calmă când coborî din maşină şi îl luă pe Ollie de braţ, urmaţi de Mel şi Benjamin. Era cea mai emoţionantă seară din viaţa copiilor şi chiar Ollie însuşi era tensionat. Palmele Charlottei erau umede, iar când fotoreporterii dădură năvală, o simţi tremurând uşor. Imediat ce îşi ocupară locurile în sală, camerele de luat vederi se fixară asupra lor. Nenumărate vedete veniră să stea de vorbă cu ei şi, până la urmă, ceremonia începu cu acordarea premiilor de mai mică importanţă. Părură să treacă ore întregi până se ajunse la cele mai importante şi acasă, Sam căsca deja, fiind pe jumătate adormit, iar Alex dormea în braţele lui Aggie; la Pasadena, însă, toţi erau încordaţi. Se strigă numele celui mai bun spectacol, iar Mel şi Benjamin exclamară când auziră că era al ei. Ambii producători alergară pe culoar, în timp ce soţiile lor plângeau, iar Charlotte zâmbi larg strângându-se lângă Ollie. Se bucura pentru producători, spunându-şi în sinea ei că nu avea nevoie de mai mult decât să joace într-un spectacol premiat şi ascultă cu atenţie când se strigă numele celui mai bun actor.

Un bun prieten de-al ei câştigă premiul pentru rolul pe care îl juca într-un spectacol rival şi ea era nespus de emoţionată pentru el. Apoi veni clipa cea mare. În sfârşit, venise rândul ei. Abia putea suporta. Toată viaţa îşi spusese că celebritatea nu era importantă şi, totuşi, era. Muncise atât de mult şi, indiferent dacă avea să câştige sau nu, în adâncul sufletului, ştia că meritase.

Camerele de luat vederi se îndreptară spre ea iar şi iar, şi ea îl ţinea de mână pe Ollie, care se ruga în gând pentru ea. Dorea să câştige, de dragul ei. Se strigaseră şi numele

celorlalte actriţe, după care urmă o pauză lungă, lungă, în timp ce cineva spuse „Plicul, vă rog” şi, apoi, ca un fulger prin inimă, el îi auzi numele, iar ea îl privi, ducându-şi mâna la gură, nevenindu-i să creadă că, de data aceasta, câştigase. El o îndemnă uşor să se ridice în picioare, şi ea porni repede pe culoar, spre scenă, cu părul ei roşu ondulat şi adunat în creştet şi cu superba rochie neagră mulată pe trupul ei incredibil.

— Nu-mi vine să cred! spusese ea înainte să se ridice de pe scaun.

Părea extrem de emoţionată când li se adresă colegilor şi prietenilor la microfon, strângând la piept premiul *Emmy.*

— Nu… nu ştiu ce să spun, zise ea râzând, nu am pregătit nimic pentru că n-am crezut nicio clipă că voi câştiga… aş vrea să le mulţumesc producătorilor, regizorilor, scenariştilor, actorilor, operatorilor şi tuturor acelor oameni minunaţi care au făcut ca acest lucru să fie posibil… profesorului meu de actorie, John Drum, pentru că a fost destul de nebun pentru a-mi oferi această slujbă… agentului meu, pentru că m-a convins să joc… Annie, ai avut dreptate!… şi, mai important, spuse ea uitându-se direct la Oliver, familiei mele… viitorului meu soţ, Oliver, care mă susţine cu atâta dragoste şi… copiilor noştri, Benjamin, Melissa şi Sam.

Avea lacrimi în ochi în clipa aceea şi Oliver la fel. Sam era prea uluit pentru a mai face vreo mişcare.

— Vă iubesc pe toţi şi sper ca, la anul, să fac o treabă şi mai bună.

Îi salută pe colegi şi pe admiratori şi, cu premiul în mână, coborî de pe scenă îndreptându-se grăbită spre locul ei. Orchestra începu să cânte în clipa aceea, spectacolul se încheiase, dar ziariştii aproape că o sufocară, în timp ce Oliver o apăra, sărutând-o, şi ea îl sărută pe el, apoi pe Benjamin şi pe Mel, apăsându-le mâinile. Era o seară extraordinar de emoţionantă. Se duseră acasă, deschiseră o sticlă de şampanie cu ei, cu Aggie şi cu Sam şi, după aceea, ea şi Oliver merseră la petrecerile unde aveau să

sărbătorească toată noaptea. Era o seară pe care ea nu avea să o uite niciodată. Reuşise, cu adevărat.

Înainte ca ei să plece, Margaret şi tatăl lui telefonară pentru a o felicita pe Charlotte. Aggie mai plângea încă de bucurie când Charlie îi sună pa ai ei în Nebraska. Şi aceştia plângeau. Era o seară ca în poveşti, iar ei tot nu-i venea să creadă că reuşise, când Benjamin toastă pentru ea şi vorbiră cu toţii, râseră şi revăzură câteva aspecte transmise la buletinul de ştiri înainte să plece la petreceri.

— Nu m-am gândit niciodată că voi câştiga, îi spuse ea lui Oliver pentru a o suta oară în timp ce se îndreptau din nou spre Beverly Hills.

— Eu ştiam că vei câştiga!

Era atât de mândru de ea şi se simţea extraordinar participând împreună cu ea la tot. Abia la patru dimineaţa se întoarseră acasă, iar ea se prăbuşi în patul ei şi Ollie se întinse alături. Premiul *Emmy* îi privea de pe măsuţa ei de toaletă din partea cealaltă a camerei şi ea nu putu să nu zâmbească.

— E chiar drăguţ, spuse Oliver zâmbind, prea obosit pentru a-şi desface cravata măcar.

— Nu la fel de drăguţ ca tine, zise ea zâmbindu-i. Mi se pare că arăţi mult mai bine.

Era puţin ameţită şi extrem de copleşită de tot ce se întâmplase.

— Eşti nebună, ştii? Eşti cea mai mare vedetă a Hollywood-ului şi ce naiba faci cu mine?

— Te iubesc. Hai să rămân însărcinată în seara asta.

— Fii cuminte. Eşti pe cale de a deveni mama a trei copii.

Trei copii care erau incredibil de mândri de ea, la fel ca tatăl lor.

— Şi am şi un nepot!

Râseră amândoi la gândul că avea să fie bunică.

Ea radia, pur şi simplu. Fusese o noapte de neuitat. Pentru toată lumea.

Îl sărută şi, peste cinci minute, îi dormea în braţe, încă îmbrăcată, iar premiul *Emmy* îi privea în toată splendoarea

sa. Când Oliver se uită la ea, îi păru o copilă şi nu îi venea să creadă că acea femeie remarcabilă era aproape a lui. O părăsi la şase dimineaţa pentru a se pregăti să plece la serviciu. Copiii încă dormeau când ajunse acasă şi exista o aură de irealitate în legătură cu seara trecută. Dar totul se întâmplase cu adevărat. Ea câştigase premiul şi peste trei luni avea să-i fie soţie. Un gând incredibil. Abia aştepta. Trei luni păreau atât de lungi acum… zâmbi în sinea lui sub duş… trei luni… şi apoi el şi Charlie aveau să fie căsătoriţi.

Capitolul 28

Săptămâna următoare fu o nebunie, datorită faptului că ziariştii o urmăreau peste tot. Cei de la studio îi oferiră o primă foarte mare şi îi prelungiră contractul şi pentru anul viitor. Mai primi, însă, o mulţime de alte oferte, pentru emisiuni speciale, mini-seriale, filme pentru televiziune, trei filme artistice şi apoi chiar ceea ce îşi dorea de o viaţă întreagă. Agentul ei o sună la studio şi, pur şi simplu, ea nici nu ştiu ce să-i spună. Ar fi vrut s-o facă mai mult decât orice altceva, dar spuse că trebuia mai întâi să discute cu Oliver. Avea dreptul să-şi dea şi el o părere. Era o decizie importantă pentru ea şi presupunea foarte multe lucruri. Ca, de exemplu, faptul de a întrerupe contractul pentru spectacolul care îi adusese premiul. Sau chiar încetarea contractului, dacă era nevoie.

Părea nervoasă când el veni să o ia în seara aceea după program şi urmau să ia cina la ea acasă pentru a discuta despre călătoria de nuntă. El prefera Bora Bora. Dar înainte să apuce să scoată pliantele, ştiu că se întâmplase ceva.

— Charlie, ce s-a întâmplat?

O cunoştea destul de bine deja şi era ceva neobişnuit ca ea să fie încordată în prezenţa lui. Ea îi spuse imediat. I se oferise un rol într-o piesă de pe Broadway, una serioasă, în genul celor în care îşi dorise dintotdeauna să joace şi era o ocazie pe care s-ar fi putut să nu o mai întâlnească vreodată. Repetiţiile începeau în decembrie. Însemna să meargă la New York pentru cel puţin un an, poate chiar doi, dacă avea să fie o piesă de succes.

O privi uluit, nevenindu-i să-şi creadă urechilor sau ochilor. Era evident zdrobită. Iar el avu impresia că îi plesneşte inima.

— Şi spectacolul?

Şi eu, ar fi vrut să strige.

— Va trebui să întrerup contractul. Agentul meu crede

că, dacă o facem cum trebuie, s-ar putea ca ei să-mi dea drumul.

— Asta vrei?

— Nu ştiu. Asta mi-am dorit întotdeauna. Pentru mine, Broadway a însemnat mereu, culmea, echivalentul jocului serios.

Era sinceră cu el, ca întotdeauna.

— Îţi spun exact ce ştiu. Încă nu m-am hotărât. I-am spus agentului că aş vrea să vorbesc cu tine mai întâi. Dar... Ollie... totdeauna mi-am dorit să joc într-o piesă de pe Broadway, mai ales într-una ca asta.

— Şi pentru noi ce înseamnă? Ce-ar trebui să fac eu doi ani? Să stau aici? Nu pot părăsi postul de aici, n-am stat decât un an şi este un loc foarte important pentru mine, probabil multă vreme de acum încolo, dacă nu chiar pentru totdeauna. Copiii sunt toţi la şcoli. Nu-i pot părăsi şi nici să-i mut din nou. Au trecut prin asta deja de două ori într-un an. Nu pot s-o fac, Charlie. Nu pot să las totul şi să plec, oricât de mult aş vrea să te văd făcând ceea ce-ţi doreşti.

Trebuia să se gândească şi la carieră şi la copiii lui. Ea părea extrem de îndurerată. Nu voia să renunţe, nici chiar de dragul lui, se vedea foarte clar.

— Aş putea să fac naveta.

El păru şocat când o auzi rostind acele cuvinte şi ţâşni imediat în picioare, începând să se plimbe tăcut încoace şi-ncolo.

— Nu-mi spune aşa ceva, Charlie, zise el în cele din urmă. Am mai trecut printr-o situaţie similară cu femeia pe care am iubit-o. Nici n-a încercat măcar să facă naveta. Şi, chiar dacă ai face-o, cât crezi că ar dura? Zburând de aici acolo, petrecând o zi pe săptămână împreună. E ridicol, n-ar ţine. Nici nu ne-am consolidat încă relaţia şi tu vrei s-o pui în dificultate? Mai degrabă i-am pune capăt chiar acum. Ar fi mult mai puţin dureros pentru amândoi decât să aşteptăm. S-o facem peste un an. Las-o baltă. Nici nu vreau să aud de „navetă”.

Încercă să se liniştească şi să se gândească la ea.

— Uite ce e, Charlie, fă ce e bine pentru tine.

O iubea destul pentru a o lăsa să o facă, indiferent ce efect avea acest lucru asupra lui. Ştia că nu are niciun drept să-i stea în cale, iar, dacă ar fi făcut-o, ar fi pierdut oricum amândoi până la urmă.

Simţise şi acest lucru pe pielea lui.

— Gândeşte-te, fă ce vrei.

Închise ochii simţind o clipă o durere cumplită, dar mai îndurase şi durerea, şi pierderea şi disperarea. Va supravieţui şi de astă dată. Voia să o facă, de dragul ei.

— Cred că ar trebui s-o faci. Dacă ai refuza, ai regreta mereu şi, oricum, am plăti. Primeşte, scumpa mea… caută succesul. Ai tot dreptul. Acum ai ajuns în vârf. Astfel de ocazii nu ţi se vor mai oferi. Dar nu te aştepta ca eu să mă plimb de colo-colo… sau să putem avea totul. Pentru că nu putem. Uneori, în viaţă, trebuie să alegem. Fă alegerea potrivită pentru tine. Asta-i tot ce vreau.

Avea lacrimi în ochi, dar se întoarse ca ea să nu-l vadă.

— Vrei să-mi spui că dacă plec, totul se va termina între noi? întrebă ea uluită şi cu inima zdrobită.

— Da, dar nu pentru că aş vrea să-ţi forţez mâna şi nici ca să te fac să rămâi aici cu mine. Îţi spun doar că am mai trecut prin ceva asemănător o dată şi nu mai pot s-o fac iar. Nu-i bine. Am pierde oricum, în cele din urmă. Şi nici n-aş mai putea îndura să trec prin ce-am trecut. Prefer să-ţi urez noroc şi să te sărut de adio cu lacrimi în suflet. Dar, mai bine acum decât peste un an sau doi, când am avea, poate, şi un copil. Cred că nici copiii n-ar suporta încă o pierdere şi trebuie să mă gândesc şi la ei. Te iubesc, Charlie. Te iubesc îndeajuns de mult pentru a te lăsa să faci ce vrei. Eu mă duc acasă acum. Gândeşte-te bine şi sună-mă când ai luat hotărârea. Voi înţelege… pe cuvânt.

Ochii lui erau umezi, iar ea plângea. Nu îi venea să creadă ce îi spusese el şi, totuşi, înţelegea.

— Numai să nu mă laşi să aflu din ziare.

Plecă imediat fără să mai privească înapoi.

Sam încă nu dormea când ajunse el şi se juca cu cobaiul

în bucătărie. Oliver arăta de parcă fusese călcat de o maşină pe Autostrada Santa Monica.

— Bună, tată, spuse băiatul şi îşi ridică privirea zâmbind, dar imediat uită de cobai. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am avut o zi foarte grea la serviciu. Mă duc să mă culc, spuse el ciufulindu-l, după care se duse direct în camera lui, fără să mai spună vreun cuvânt.

Sam dădu imediat fuga în camera surorii lui, înspăimântat.

— S-a întâmplat ceva cu tata! zise el. Abia a venit şi era verde la faţă.

— Poate nu se simte bine. L-ai întrebat ce are?

— A zis că a avut o zi foarte grea la serviciu.

— Poate că aşa a şi fost. Ce-ar fi să te linişteşti şi să-l laşi în pace? Probabil că mâine dimineaţă se va simţi foarte bine.

Dar a doua zi dimineaţă, el nu se simţea bine deloc. Observară cu toţii. Era tăcut şi palid. Coborî târziu şi nici nu se atinse de ouă, iar Sam îşi privi sora cu subînţeles.

— Nu te simţi bine, tată? îl întrebă ea încercând să pară liniştită şi, fără să vrea, Sam îl lovi exact unde îl durea, Oliver tresărind când auzi întrebarea băiatului.

— Te-ai certat cumva cu Charlie aseară?

— Nu, sigur că nu.

Dar ea nu sunase şi el nu putuse să doarmă toată noaptea. Groaza de a o pierde era mai mult decât putea îndura. Şi cu ce preţ. O iubea prea mult pentru a încerca să se agaţe de ceva ce nu putea avea niciodată, exact aşa cum descoperise că nu avusese niciodată cu Sarah.

Plecă la serviciu simţindu-se ca un zombi şi aproape că se cutremură când secretara veni în după-amiaza aceea şi îi spuse că Charlotte aştepta în anticameră. Deodată, îi era frică să o poftească înăuntru, îi era frică să o vadă, frică să audă ce avea să-i spună. Se simţi încolţit când secretara o pofti cu o expresie de veneraţie pe chip, iar el nu se ridică pentru că nu se simţea stăpân pe picioare.

— Nu te simţi bine? îl întrebă Charlie privindu-l îngrijorată

şi se apropie încet de birou, palidă, dar nu chiar ca Ollie.

— Te-ai hotărât, nu-i aşa?

Ea încuviinţă şi se prăbuşi pe fotoliul din faţa biroului.

— A trebuit să vin acum pentru că ştirea va fi transmisă la buletinul de la ora şase. Producătorii piesei s-au înţeles cu cei de la reţea şi aceştia au fost de acord să mă scoată din contract până la Crăciun…

Crăciunul… ziua nunţii lor… aproape.

— Şi vei juca în piesă? îngăimă el cu greu.

Ea încuviinţă uşor cu o privire plină de încordare.

— Cred că da.

Apoi îi luă amândouă mâinile într-ale ei implorându-l.

— Nu putem să căutăm o rezolvare? Să încercăm măcar să ajungem la un compromis? Te iubesc. Nimic nu s-a schimbat.

Părea disperată, dar Ollie nu se putea lăsa păcălit.

— Poate nu acum. Nu încă. Dar, până la urmă, va fi prea mult. Vom fi nişte străini. Tu vei trăi la New York, vei avea propria ta viaţă, piesa ta. Eu voi trăi aici, cu serviciul şi copiii mei. Ce fel de viaţă e asta?

— Grea, provocatoare, dar merită. Au mai făcut-o şi alţii şi au supravieţuit. Ollie, îţi jur că voi veni numai eu.

— Cum? Vei avea două zile libere. Una pentru a ajunge aici, una pentru a te întoarce acolo. Nouă ce ne mai rămâne? O noapte la aeroport? Cât crezi că va dura?

Se ridică, în sfârşit, şi ocoli biroul oprindu-se în faţa ei.

— Ai ales ce trebuia. Eşti o femeie talentată, Charlotte. Ai tot dreptul să obţii ce e mai bun.

— Dar te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Dar nu pot să fac să meargă ceva ce nu merge. Am învăţat acest lucru demult. Foarte greu.

Cicatricile erau prea adânci, durerea prea mare şi, uitându-se la femeia pe care o iubea, ştiu că o pierduse deja.

— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă ea părând zdrobită, dar fără să-l contrazică.

— O să doară un timp. O să ne treacă. O să continuăm să

trăim. Tu ai munca ta, eu am copiii mei. Ne vom găsi alinarea astfel şi, în cele din urmă, durerea va dispărea.

Cum se întâmplase şi cu Sarah. Fusese nevoie de un an de agonie. Numai atât. Dar perspectiva de a o pierde pe Charlotte părea, într-un fel, mai groaznică, avuseseră atâtea speranţe, bucurii şi dragoste, atâtea planuri şi, acum, totul se sfârşise.

— Faci să pară totul îngrozitor de simplu, Ollie, spuse ea privindu-l cu nişte ochi plini de amărăciune, iar el îi luă încet mâna într-a lui.

— Ăsta-i singurul necaz. Nu-i deloc simplu.

Peste câteva minute, ea părăsi biroul plângând, iar el bău ceva tare înainte să plece acasă, unde îi găsi pe Aggie şi pe Sam urmărind ştirile, în timp ce îi dădeau lui Alex să mănânce. Crainica tocmai anunţa că circula un zvon că Charlotte Sampson avea să nu mai apară în spectacol, urmând să plece la New York pentru a juca într-o piesă de teatru pe Broadway.

Sam izbucni în râs, iar Aggie îi dădu copilului încă o prăjitură.

— Ce prostie, nu-i aşa, tată? Charlie n-o să plece la New York. O să stea aici şi o să ne căsătorim.

Îşi ridică privirea spre tatăl lui zâmbind larg, dar chipul îi îngheţă deodată. Ollie părea şocat când se întoarse spre Sam, clătinând din cap.

— Nu, nu cred, fiule. I s-a făcut o ofertă foarte bună să joace într-o piesă importantă. Asta înseamnă foarte mult pentru ea, Sam.

Aggie şi băiatul îl priviră uluiţi, iar Benjamin apăru în bucătărie şi văzu drama care se desfăşura, fără să ştie, însă, ce anume o provocase. Alex scoase un ţipăt şi întinse minutele dolofane spre tatăl său, dar, pentru prima oară, nimeni nu păru să-l audă.

— Ne întoarcem şi noi la New York, tată? întrebă Sam şi cu teamă şi cu speranţă, dar tatăl lui scutură din cap, având impresia că îmbătrânise cu o sută de ani într-o singură zi.

— Nu putem, Sam. Voi sunteţi la şcoală aici, iar eu trebuie să conduc firma. Nu se poate să ne mutăm o dată pe an.

— Dar n-ai vrea?

Sam nu înţelegea ce se întâmplase. Dar nici Ollie nu pricepea.

— Ba da. Dar nu vreau nici să mă amestec în viaţa altcuiva. Ea are viaţă ei, noi pe ale noastre.

Urmă un moment de tăcere, după care Sam dădu din cap uşor, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz, în vreme ce Benjamin şi tatăl lui îl priveau.

— Cam ca mama, nu?

— Cam.

Sam încuviinţă şi plecă, iar Benjamin atinse uşor braţul tatălui său, în timp ce Aggie îl aşeză pe Alex în scaunul înalt luându-l cu ea când se duse să vadă ce făcea Sam. Era lesne de înţeles că vremurile grele veniseră din nou, iar Sam avea să sufere foarte mult. Era înnebunit după Charlotte. Dar, din nou, şi tatăl lui era.

— Pot să te ajut cu ceva, tată? îl întrebă Benjamin încet, mişcat de privirea îndurerată a lui Ollie.

Acesta, însă, scutură din cap doar, îi strânse braţul şi se duse în camera lui. Se întinse în pat gândindu-se la ea toată noaptea şi dimineaţa avea senzaţia că fusese bătut într-o încăierare la bar.

Nu era drept să i se întâmple din nou. Nu era drept să o piardă. Stând singur în pat, ar fi vrut să o urască, dar nu putea. O iubea prea mult şi ironia îl lovi dimineaţă cu toată forţa din nou, după o noapte de insomnie când aruncă broşurile cu Bora Bora. Avea un talent nemaipomenit de a se îndrăgosti de femei care doreau de la viaţă mult mai mult decât o simplă căsătorie. Nu îşi închipuia cum ar mai fi putut iubi din nou. Privind pe fereastră şi gândindu-se la ea, nu îşi putu reţine lacrimile. O voia cu disperare, dar ştia că nu avea să meargă. Trebuia să o lase să plece, indiferent cât de dureroasă ar fi fost ruperea legăturilor.

Vru să o sune toată ziua, dar se forţă să nu o facă. În ziua

aceea, toate ziarele scriseseră despre ea şi, timp de câteva zile, la fel, dar nu îl sună. Abia în Ziua Recunoştinţei îi putu auzi numele fără să tresară. Abia aştepta ca ea să plece la New York pentru a nu mai fi tentat să se ducă la ea sau să treacă pe la studio să o vadă. Avea să plece spre o altă viaţă, departe de a sa. Pentru totdeauna.

Capitolul 29

În ajunul Zilei Recunoştinţei, Sarah veni să-i ia pe Mel şi pe Sam cu ea la San Francisco, la nişte prieteni. Fusese de acord să-i ia chiar şi pe Aggie şi pe Alex, iar Benjamin se ducea să schieze puţin în Squaw Valley. Sarah terminase cartea cu câteva săptămâni în urmă şi Oliver consideră că arăta bine. Ciudat era, însă, faptul că atunci când o sărută pe obraz, îi păru o străină. Nu o mai dorea şi acum parfumul ei nu-i mai era familiar. Cea care îi tulbura somnul noaptea era Charlie. Inima încă îl mai durea de fiecare dată când se gândea la ea sau când îi vedea numele în ziare.

— Când te însori, Ollie? îl întrebă Sarah ţinându-l pe Alex pe genunchi în dimineaţa plecării, iar Oliver păru uimit.

— Credeam că ţi-au spus copiii.

Vocea lui era calmă şi încordată.

— Ce să-mi spună?

Păru surprinsă, iar copilul salivă fericit pe bluza ei curată. Aggie se dusese să aducă lucrurile tuturor, iar Sarah aştepta în bucătărie.

— Charlotte va juca într-o piesă de pe Broadway. Trebuie să plece destul de curând, de fapt. Şi, ei bine... am hotărât că era o mişcare mai bună pentru ea decât căsătoria.

Zâmbi vesel, dar Sarah nu se lăsă păcălită. Îl cunoştea prea bine. Îi părea nespus de rău pentru durerea pe care ştia că trebuie să o simtă. Era altceva decât ceea ce fusese cu Jean-Pierre, dar orice pierdere era dureroasă.

— Cred că am un talent extraordinar de a mă îndrăgosti de acest gen de femeie. Deşteaptă şi cu ambiţii proprii.

— Într-o bună zi, o vei găsi pe cea potrivită, Ollie, meriţi asta.

Şi era sinceră.

— Nu sunt sigur că aş avea timp pentru ea, dacă aş găsi-o, spuse el zâmbind pentru a-şi ascunde amărăciunea şi apoi, adăugă, uitându-se la Alex: Individul ăsta ne ţine pe

toţi în picioare mai tot timpul.

Benjamin îl luă atunci din braţele mamei sale şi îl duse la maşină instalându-l în scaunul din camioneta Pontiac roşie, închiriată de Sarah! Nu suporta gândul de a lăsa copilul, dar Oliver insistase că puţin schi avea să-i prindă bine. Şi el însuşi era fericit că Sarah lua copiii. Şocul pierderii lui Charlie era încă prea puternic şi nu avea chef de sărbători.

Sarah plecă împreună cu copiii mai mici puţin mai târziu, iar prietenii lui Benjamin veniră să-l ia aproape imediat după aceea. Ollie rămase singur acasă, încercând să se uite prin mulţimea de note de plată şi scrisori. Era o linişte nefirească şi se lăsă pe spate în fotoliu, oftând, de parcă ar fi încercat să se decidă dacă îi plăcea sau nu. Prea curând se trezi gândindu-se din nou la Charlie şi, chiar şi la Sarah. Se întrebă dacă lucrurile ar fi putut sta altfel vreodată, cu fiecare din ei, dar, în adâncul sufletului ştia că nu s-ar fi putut. Poate dacă ar fi făcut totul altfel de la bun început, Sarah n-ar mai fi fugit mai târziu, îşi spuse el îndreptându-se şi, imediat, îşi dădu seama că era un gând absurd. Ar fi făcut-o oricum. Era predestinată să fie liberă, să trăiască singură şi să-şi scrie romanele. La fel ca şi Charlie, cu piesele ei de pe Broadway. Şi Megan în apartamentul ei din New York. Şi, chiar şi Daphne, cu bărbatul care nu avea să-şi părăsească niciodată soţia.

Îl deranja numai faptul că Charlie făcuse atâta caz despre faptul că o căsătorie, copiii şi „viaţa adevărată” erau atât de importante pentru ea, pentru ca, până la urmă, să facă aceeaşi alegere ca şi celelalte. Independenţa. Piesa ei, New York-ul. Cu promisiunea de a veni mereu, ceea ce nu avea să se întâmple niciodată, oricât de bune i-ar fi fost intenţiile.

Abia după-amiază târziu se ridică de la birou pentru a-şi face un sandviş. Atunci o văzu stând şovăitoare lângă maşina ei, pe alee. Era chiar Charlie, într-un tricou şi cu o pereche de blugi, cu părul strâns în cozi ceea ce o făcea să pară mai degrabă una din prietenele lui Mel decât femeia care îi zdrobise inima şi le distrusese logodna. Rămase

acolo multă vreme, privindu-l pe fereastră, şi el nu ştiu dacă să-i deschidă uşa sau nu. Găsi că era o cruzime din partea ei să vină să-şi ia adio, dacă pentru acest lucru venise. Apoi, neputând rezista sentimentelor pe care i le mai purta încă, se duse la uşă şi o deschise încet. Ea veni spre el părând foarte nervoasă.

— Nu ştiam dacă eşti aici sau nu... Aveam de gând să-ţi las un bilet...

Văzu că îl avea în mână, dar nu voia să-l citească.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să sun înainte să vin.

— Poate ar fi fost mai simplu să-l expediezi prin poştă.

Nu mai avea nimic să-i spună acum. Spusese totul. Şi plânsese prea mult.

Ea privi atunci în spatele lui, spre bucătărie, de parcă ar fi sperat să vadă copiii, dar încăperea era pustie şi tăcută.

— Ce mai face toată lumea?

Ochii ei îi căutau pe ai lui, iar el răspunse întrebându-se încă de ce venise, oare.

— Bine..

— Încă mi-e dor de ei, mărturisi ea, părând tristă şi simţindu-se vinovată.

Dar nu venise să le explice acest lucru. Ştia că ar fi fost prea dureros.

— Şi lor le e dor de tine.

— Ce face copilul?

— Foarte bine, spuse Ollie zâmbind. Benjamin se descurcă de minune cu el.

— Dar unde sunt cu toţii?

— Au plecat cu ocazia Zilei Recunoştinţei.

Într-o clipă de nebunie ar fi vrut să o invite înăuntru, dar acest lucru nu le-ar fi adus nimic altceva decât şi mai multă durere. Apoi, ridicând din umeri, se dădu puţin în spate şi îi făcu semn să intre.

— Nu vrei să intri o clipă?

Ea încuviinţă şi îl urmă în bucătărie, gândindu-se cât de bine arăta şi cât de mult îl mai iubea încă. Îşi roti privirile în jur şi lăsă să cadă biletul pe care îl ţinuse în buzunar.

— Când pleci la New York?

Ea păru să ezite, de parcă nu ar fi avut ce să-i spună. Ştia cât de mult îl rănise şi că nu putea să mai repare ceva. Şi erau atâtea de explicat. Nu ştia de unde să înceapă şi nici dacă ar fi trebuit să o facă.

— E o poveste lungă.

— Trebuie să fii emoţionată.

Încerca să-şi menţină vocea inexpresivă, dar nu putea.

— S-au întâmplat multe, încercă ea să-i explice. Ultimele câteva săptămâni fuseseră îngrozitoare pentru ea, dar nu îi spuse acest lucru. Vedea în ochii lui că era prea târziu. Făcuse o prostie că venise şi acum aflase.

— Nu vrei să bei o cafea? o întrebă el.

Pe de o parte voia ca ea să plece, ca să poată rămâne singur cu durerea lui din nou, pe de altă parte, voia să rămână. Pentru totdeauna.

Îl privi îndelung şi cu atenţie şi, în ciuda cozilor ei, ochii spuneau că nu era o copilă, ci o femeie în toată firea. Erau ochii cuiva care plătise mult pentru ceea ce făcuse. Vorbi foarte încet.

— Nu mai plec la New York, Ollie.

— Nu? întrebă el ca trăsnit.

Ce naiba voia să zică? Doar îi spusese şi, după aceea auzise la buletinul de ştiri şi citise în ziare. Ce se schimbase? Când şi de ce?

— Nu. Rămân aici cu spectacolul.

— Nu vor să anuleze contractul?

— Ba da, dar…

El aşteptă uluit să spună şi restul.

— Mi-am dat seama că ar fi fost o greşeală.

— Pentru cariera ta?

Era o simplă şoaptă.

— Pentru noi. Deşi, bănuiesc că e prea târziu acum. Oricum era ceva greşit, şi în cele din urmă, mi-am dat seama. Am tot vorbit despre cât de mult înseamnă pentru mine căsătoria şi familia, pentru ca, apoi să fiu gata să renunţ la tot şi să fug, fără să ţin cont cât de mult ne-ar fi

rănit pe toţi, pe tine, pe mine, pe copii. Nu era bine. Era un preţ prea mare acela de a renunţa la omul iubit, oricât de mult aş fi crezut că vreau s-o fac. Nu era bine, aşa că am refuzat. Şi, chiar dacă nu vă voi mai avea, am făcut bine că i-am refuzat.

Schiţă un zâmbet dulce-amărui.

— M-am simţit mai bine imediat după ce am făcut-o.

Oliver o privi uluit şi apoi zâmbi.

— Trebuie să fi fost teribil de furioşi.

— Da, zise ea zâmbind. S-a terminat cu Broadway-ul, bănuiesc. Dar cei de la reţea ţin la mine, spuse ea apoi, după care adăugă: Mi-a fost teamă să te sun, Ollie.

— De ce?

— Pentru că ţi-am făcut atâta rău. Acum te părăsesc ca să plec la New York, în clipa următoare mă întorc şi-ţi spun că totul e în ordine. N-aş fi putut să-ţi fac una ca asta. Ţi-am scris un bilet. M-am gândit să te anunţ înainte să afli din altă parte şi mi-am închipuit că, dacă ai fi vrut să iei legătura cu mine, ai fi făcut-o. Dar nu credeam că mai vrei aşa ceva.

Părea să nu aştepte nimic din partea lui, dar avea să regrete ceea ce făcuse până la sfârşitul zilelor. Pentru a însenina atmosfera, se uită prin bucătărie după colivia lui Charlie.

— Apropo, ce mai face tizul meu?

Cobaiul nu se vedea pe nicăieri, iar Ollie zâmbi, simţind cum îi cade de pe umeri o greutate de cinci mii de kilograme.

— E mutat în garaj pe perioada cât lipseşte Sam, afurisit zgomotos. Mi-e destul de greu să dorm noaptea şi fără să-l aud pe el jucându-se.

Ea păru să-şi ceară scuze.

— Nici eu n-am dormit prea bine. Am făcut o adevărată porcărie, nu, Ollie?

Vocea ei era slabă şi tristă, iar el încuviinţă.

— S-ar putea, zise el zâmbind uşor.. Poate... poate nu. În viată contează ceea ce faci la urmă. Cu toţii ne mai

clătinam pe parcurs.

Mai stăteau încă stingheriţi în bucătărie, cu vieţile în echilibru şi cu ochii plini de teamă, durere şi tensiune. Aveau atât de mult de pierdut... şi atât de mult de câştigat, în funcţie de ce avea să facă el acum.

— Mi-a fost dor de tine, Ollie. O să-mi fie dor foarte multă vreme dacă nu mă vei ierta.

Îl iubea destul de mult pentru a se întoarce şi a-l ruga să o ierte.

— Am vrut să te sun în fiecare zi... să vin... să-ţi spun că-mi pare rău... cât de proastă am fost... cât de mult m-am înşelat crezând că piesa de pe Broadway conta mai mult decât tine. A fost o hotărâre nenorocită, chiar dacă, până la urmă, m-am răzgândit.

— Dar era ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna, o apără el. Aveai tot dreptul, Charlie.

— Pe tine te doream mai mult. Doar că n-am fost sigură de acest lucru până când nu te-am pierdut. Şi atunci era deja prea târziu.

Ochii lui îi spuneau că aşa era şi, atunci, ea regretă că venise, dar el se apropie încet de ea, cu o expresie ciudată pe chip.

— Cine ţi-a spus? şopti el trăgând-o mai aproape. Cine ţi-a spus că era prea târziu? Şi cine-ţi spune că tu te-ai înşelat şi eu am avut dreptate? De o mie de ori mi-am spus că aş fi putut veni cu tine la New York, că ne-am fi putut instala în casa din Purchase, cu ce drept ţi-am stat în cale?

— Aveai tot dreptul... trebuia să te gândeşti şi la copii. Eu nu m-am gândit decât la mine.

— Şi acum? îngăimă el ţinând-o în braţe.

O iubea încă extrem de mult. Era dureros să stea din nou atât de aproape de ea.

— Ollie, te iubesc atât de mult, spuse ea foarte încet şi el o sărută.

Atât voia să audă, atât îl interesa, doar pentru acest lucru trăise după plecarea ei.

— Şi eu te iubesc... niciodată nu vei şti ce dor mi-a fost

de tine. Un timp am avut impresia că voi înnebuni…

— Şi eu la fel.

Zâmbi deodată când el o luă în braţe, străbătând toată casa cu ea.

— Unde mă duci?

Dintr-odată, era din nou fericită. Se afla în braţele bărbatului pe care îl iubea. Nu o ura şi fusese la fel de nefericit ca ea. Fusese atât de proastă, dar bine că nu plecase la New York.

— Ce vrei să faci?

El urcă treptele grav îndreptându-se spre dormitor.

— Te duc în patul meu, acolo unde ţi-e locul, până când o să înveţi să fii cuminte… actriţă celebră afurisită… să nu mai faci o asemenea cascadorie niciodată!

Se clătină când ea izbucni în râs şi o trecu pragul dormitorului. Părea familiar, cald şi minunat şi ea îşi ridică privirea.

— Ollie, îmi pare atât de rău…

O mai ţinea încă în braţe, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată, dar îi zâmbi.

— Să nu-ţi fie. Am fost la fel de prost ca tine.

— Şi acum? întrebă ea când o aşeză în pat.

— Cred că suntem doi proşti şi ne meritǎm unul pe celălalt.

Ea zâmbi întinzând braţele spre el şi petrecură patru zile minunate, mai tot timpul în pat. Copiii o găsiră în bucătărie în blugi şi cu cămaşa lui, desculţă, când Sarah îi aduse înapoi duminică seară înainte de a pleca spre aeroport. Intră să-şi ia la revedere de la Oliver, dar numai o clipă, şi păru intrigată când o văzu pe Charlotte, ciufulită şi fericită în bucătărie.

— Este cine cred eu? întrebă ea în şoaptă şi zâmbind când Oliver o conduse la maşină.

— Da.

El încercase să facă prezentările, dar Sam şi Alex făcuseră atâta zgomot, încât fusese imposibil să se audă ceva, iar Charlotte păru uşor stânjenită de a fi fost găsită

desculţă, în bucătăria lui Oliver.

— Asta înseamnă că te muţi la New York?

Sarah părea uşor amuzată şi bucuroasă pentru el când urcă la volan. Petrecuse minunat împreună cu copiii.

— Nu, nu mă mut la New York. Părea puţin încrezut, dar se prefăcea că nu este. Rămâne ea.

— Zău? zise Sarah impresionată, iar el îi zâmbi.

— Cred că am avut noroc.

De data aceasta.

— Nu, Ollie.

Îi zâmbi, trecutul nu mai era dureros pentru niciunul din ei.

— E o fată deşteaptă. Felicitări amândurora sau e prematur?

— Puţin, spuse el şi râseră amândoi.

— Atunci, mult noroc, zise ea făcându-i cu mâna şi ieşind de pe alee.

El se întoarse în bucătărie, încă uimit să o vadă pe Charlotte cu un braţ pe după umerii lui Sam, ţinându-l pe Alex în mâna cealaltă, vorbind cu însufleţire peste capetele lor cu Mel, iar, în toiul acelei agitaţii, Aggie le prepara câte o ciocolată fierbinte.

— Nu-mi vine să cred ce norocoasă sunt, îi şopti ea lui Ollie când se aşezară la masă în bucătărie.

— Eu sunt cel norocos.

— Amândoi suntem.

Se gândi la inelul pe care i-l trimisese înapoi şi se întrebă ce se întâmplase, oare, cu el. Îşi privi mâna gânditoare şi apoi îl văzu pe Oliver râzând.

— Ce-i atât de amuzant?

— Tu. Şi, ca răspuns la întrebarea ta, să ştii că l-am aruncat.

Adevărul era că nu avusese sufletul să-l trimită înapoi la magazin şi îl pusese în seiful din dormitor.

— De unde ştii la ce mă gândeam?

— Pentru că sunt mai deştept ca înainte şi te iubesc.

Schimbară o privire peste capul copilului şi Oliver avu

senzaţia că se întâmplase o minune. O minune care i-o adusese înapoi, indiferent dacă merita sau nu.

— Vrei să-l schimbi într-unul simplu de aur?

Voia să pună mâna pe ea înainte să apuce să se răzgândească din nou sau să apară vreo altă piesă, vreun film ori vreun actor principal superb. Nu era sigur nici că voia să aştepte, patru săptămâni până la Crăciun.

Dar ea încuviinţă în semn de răspuns, iar privirea ei îi spuse tot ce voia să ştie. Venise înapoi ca să rămână şi avea să aibă tot, viaţa alături de el şi cariera ei, cât timp voia. Şi, de data aceasta, amândoi ştiau că putea să o facă. Alesese. Alegerea ei era aceea de a rămâne cu el şi cu copiii.

Dar avea şi spectacolul. Şi un premiu *Emmy,* un cobai, bărbatul iubit, trei copii minunaţi şi chiar un nepoţel. Şi copiii ei, dacă voia. El era gata să-i ofere orice. Învăţase multe în absenţa ei.

— Când?

Privirea lui era pătrunzătoare când îl luă pe Alex din braţele ei pentru a i-l da lui Aggie. Aceasta îl luă şi îl scoase pe Sam încet din bucătărie pentru a-i lăsa pe cei doi să-şi facă planuri de viitor.

— Mâine? Săptămână viitoare?

Charlotte râse şi îi răspunse:

— Nu, mai târziu.

El se încruntă, o trase aproape şi se aplecă să o sărute, dar tocmai atunci intră Benjamin, cu echipamentul de schi pe umăr.

— Scuze, tată, spuse el zâmbind încântat când o văzu pe Charlotte.

Oliver îi făcu un semn peste umăr şi Benjamin ieşi repede, continuând să zâmbească, în timp ce Ollie se aplecă din nou să o sărute şi amândoi izbucniră în râs.

— Weekend-ul viitor? întrebă el din nou, amuzat dar disperat.

— Mâine, spuse ea zâmbind şi fixând data nunţii pe care o crezuseră aproape pierdută.

— Te iubesc, şopti Oliver simţindu-i inima care bătea lângă a sa şi aproape la fel de tare.

— Şi eu te iubesc, şopti ea şi, în depărtare, îi auziră pe copii alergând în sus pe scări.

Râdeau şi discutau despre vestea cea bună şi, până la sfârşitul săptămânii, totul apăru în ziare, dar până atunci, Charlotte Sampson şi Oliver Watson se căsătoriseră deja şi fuseseră o săptămână în Hawaii, cu permisiunea producătorilor ei. Dar cum era firesc, fotoreporterii îi aşteptau când sosiră acasă şi făcură numeroase fotografii la aeroport.

Benjamin şi Alex erau şi ei prezenţi. Benjamin zâmbi larg, iar copilul dormea dus în braţele lui, fericit şi liniştit cu tatăl său.

— Sper că al nostru va fi la fel de drăguţ ca el, îi şopti ea lui Oliver urmându-l pe Benjamin spre locul de unde aveau să-şi ia bagajele, iar el o cuprinse pe după umeri şi zâmbi.

Nu-şi făcea griji în această privinţă. Avea tot, viaţa pe care şi-o dorise şi femeia care făcea ca totul să merite. Şi mai ştia că este cel mai norocos bărbat din lume.

— Gata? întrebă el în timp ce Benjamin îl ajuta să ducă bagajele.

Pe când se îndreptau încet spre ieşire, o femeie veni repede spre ei, scoţând un strigăt de emoţie:

— Nu sunteţi… nu sunteţi Charlotte Sampson?

— Nu, spuse Charlie clătinând din cap politicoasă, numele meu e Watson.

— Ah, făcu femeia scuzându-se şi dispăru, lăsându-i pe cei trei râzând, în timp ce băieţelul dormea, iar Oliver şi Charlie se duseră acasă la copiii lor.

Sfârşit

Autoarea preferată a Americii.
Peste 150 de milioane de cărți tipărite.

"Captivant... o poveste extraordinară, plină de compasiune, cu personaje care vă vor cuceri simpatia prin lupta pe care o dau cînd viața lor se schimbă peste noapte... Steel este cea mai bună..."

Houston Chronicle

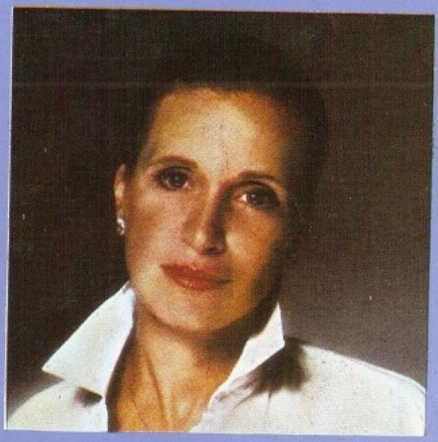

După optsprezece ani de căsătorie, soția lui Oliver îl părăsește, lăsîndu-l singur cu trei copii. Ce curs vor lua viețile lor?

"Tulburător... ajungem să îndrăgim personajele... nou, proaspăt... cel mai interesant roman al său."

Rave Reviews

"Una din autoarele cele mai îndrăgite din lume."

The Baton Rouge Sun

BESTSELLER

Lei 2700